

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

JASPER

A NEW YORK PLAYERS NOVEL



LULU MOORE



İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi



JASPER

BİR NEW YORK OYUNCULARI ROMANI

LULU MOORE



Copyright© 2020 by Lulu Moore

Tüm hakları saklıdır.

Kapak Resmi© [Mayhem Cover Creations](#)'dan LJ

Anderson Lulu Moore tarafından yayımlanmıştır

Jasper bir kurgu eseridir.

Bu kitapta tasvir edilen tüm karakterler, olaylar, yerler, olaylar ve markalar yazarın aşırı canlı hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş kişilerle olan benzerlikler tesadüfidir.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bilgi dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

depolama ve erişim sistemlerinde, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmadan kullanılamaz.

ISBN-13: 9781234567890

ISBN-10: 1477123456

Kongre Kütüphanesi Kontrol Numarası: 2018675309

Amerika Birleşik Devletleri'nde basılmıştır

 [Vellum ile oluşturuldu](#)

*İkinci bir şansları olmayacağını düşünenlere. Olacak.
Tekneyi kaçırdıklarını düşünenlere. .*

İÇİNDEKİLER

SOUNDTRACK

JASPER

Önsöz —

1. Wolfie
2. Wolfie
3. Jasper
4. Wolfie
5. Jasper
6. Jasper
7. Wolfie
8. Jasper
9. Jasper
10. Wolfie
11. Wolfie
12. Jasper
13. Wolfie
14. Jasper
15. Jasper
16. Wolfie
17. Wolfie
18. Jasper
19. Wolfie
20. Jasper
21. Wolfie
22. Jasper
23. Wolfie
24. Jasper

Sonsöz —

Teşekkür Yazar —

Hakkında —

SOUNDTRACK

JASPER'IN ÇALMA LİSTESİNİ SPOTIFY'IMDA BULABİLİRSİNİZ
@LULUMOOREBOOKS

TAYLOR SWIFT - Welcome to New York
BABY BASH ft Frankie J - Suga Suga
STORMZY - Blinded by Your Grace
CHILDISH GAMBINO - 3005
DRAKE - Tanrı'nın Planı
FRANK OCEAN - Solo
MUMFORD AND SONS - Picture You
ANDRA DAY - Rise Up
ARIANA GRANDE - Teşekkürler, Sıradaki
THIRTY SECONDS TO MARS ft Afrojack - Do or Die RAG
'N' BONE MAN + CALVIN HARRIS - Giant
WHITNEY HOUSTON - Kendi Gücümü Bilmiyordum
COLDPLAY ft Swedish House Mafia - Every Teardrop is a Waterfall
FLEETWOOD MAC - Go Your Own Way

JASPER

**NEW YORK OYUNCULARI SERİSİ
BİRİNCİ KİTAP**



PROLOGUE

JASPER

Thwack thwack.

Thwack thwack.

Thwack thwack.

Ciğerlerim yanana kadar kum torbasına tekrar tekrar vurdum.

Pazularım ve trisepslerim durmam için bağırana kadar.

Göğsüm ve sırtım kavrulana kadar.

Beni her gün tüketen acının yerini alan acı. Ama bu yeterli değildi.

Afro Jacks'in Do or Die remiksi spor salonumun hoparlörlerinden tekrar tekrar çalıyordu.

Gürültü kafamın içindeki sesi bastırmaya çalışıyor.

Onun sesi.

Unutmama yardım

ediyordu. Ama işe

yaramıyordu.

Kalbim ve iyileşip iyileşmeyeceğini bilmiyordum.

Durdum, nefes nefese kaldım ve biraz su aldım, kum torbasına geri dönmeden önce içtim, başka bir raunt için hazırdım.

Çünkü şu anda, onu sevmekten elimde kalan tek şey, eskiden kalbimin olduğu yerde açılan lanet bir delikti.

Ve onu almak için her şeyimi verirdim.

1
WOLFIE

Kahvemi yudumladım ve dağınıklığı gözden geçirdim.

Her yerde ayların kıyafetleri vardı, dört bavul hala açıktı ve sadece kısmen boşaltılmıştı. Spor ayakkabılarımı bulmaya çalıştığım ve hangi çantada olduklarını hatırlayamadığım için çiftlerinden ayrılmış tek tük ayakkabılar etrafa saçılmıştı. Dizüstü bilgisayarım, çeşitli şarj aletleri, kablolar ve İngiliz prizleri için yapılmış seyahat fişlerinin yanı sıra kitap yığınları sehpayı kaplıyordu.

Dört gün önce New York'a indiğimden beri bavullarımla yaşıyordum ve bavullarımı doğru düzgün açmaya zaman ayıramıyordum.

Kendimi savunmam gerekirse, bunu gerçekten istememiştim.

Biraz yuvarlanmak istemiştim. Buraya Londra'dan kaçmak, eski erkek arkadaşımın kaçmak, hayatımdan kaçmak için gelmişim ve sonra ve her şeyin tamamen aynı olduğunu, sadece farklı bir ülkede olduğunu fark ettim.

Bu düşünce beni biraz sıla hasretine ve ardından depresyona soktu, bu yüzden biraz tekila, dondurma ve pizza aldım ve üçünden de kendimi çok ama çok hasta hissedecek kadar içene kadar çömeldim.

Ama bu sabah uyandım ve artık yeter dedim.

Kendime bir tekme atarak yataktan kalktım, jet lag hala gerçek bir şeydi, sabah altı oldu ve önümüzdeki beş ay boyunca burada olacağımı göz önünde bulundurarak bununla başa çıkmam gerektiğine karar verdim.

İşte o zaman giysilerimin içinde güzelce paketlenmiş bir hediye buldum - en iyi arkadaşım ve evlatlık kız kardeşim Freddie'den bir hediye.

Zil sesini bir çatırtı ve hırçın, boğuk bir ses bozdu. "Ne?" Havladı.

"Fred?"

"Kurt mu?" Ardından daha fazla hışırtı geldi. " kaç?" Sesinde kafa karışıklığı hüküm sürüyordu. "Burada saat altıyı biraz geçiyor."

"Bu da Londra'da bir Cumartesi günü öğle saatinden önce olduğu anlamına geliyor. Bu önemli olsa iyi olur. Kuralımı biliyorsun." Sesi hala uykulu bir huysuzlukla vurgulanarak şikayet etti.

Freddie'nin bir dizi kuralı vardı, biz gençken koyduğu ve ölüm kalım durumları dışında çiğnenmemesi gereken kurallar.

Hafta sonları uyumayı severdi.

"Evet, öyle. Bavulumu açtım." Yavaşça söyledim. "Tebrikler, ama bu benim kitabımda acil bir durum değil."

Elime baktım. "Fred, neden devasa bir titreşimli dildoya baktığımı söyleyebilir misin?"

"Ah, anladığım kadarıyla hediye bulmuşsun."

"Öyle görünüyor." Tersledim. "Francesca..."

"Hayır, seni orada durduruyorum Victoria." Benim ona yaptığım gibi o da benim ilk adımı kullanarak karşılık verdi.

"Sana dokuz ay verdim ve artık sızlanmayı bırak. Bunun sana hiçbir faydası yok."

Derin bir iç çektim, çünkü haklı olduğumu biliyordum.

"Bak..." Sesi yumuşadı. "Geçen yılın berbat geçtiğini biliyorum ve şu anda olmayı düşündüğün yerde değilsin. Ama bunların hiçbiri senin suçun değil ve kendini affetmenin zamanı geldi. Dominic sana göre bir adam değildi, zayıf, bencil ve acınası biriydi. Seni senin yaptığın bir şey yüzünden aldatmadı, aldattı çünkü o bir parça erkekti. Ama bilmelisin ki tüm erkekler Dominic değildir ve dışarıda iyi ve nazik olanlar da vardır. Doğru kişi senin için dışarıda. Ve sen Dominic'i severken, o doğru kişi değildi. Yeterince iyi değildi ve kendi güvensizliğini kullanarak seni olduğun muhteşem kadından daha az hissettirdi. Ama bu senin hatan değildi. Bunu anlamamanın zamanı geldi. Ve evet, sana bir vibratör aldım, çünkü bu ata tekrar binmek ve senin çok güzel bir şekilde ifade ettiğin gibi, içinde ölü olmadığını takdir etmek için ilk adımın. Dünyanın en muhteşem şehirlerinden birinde beş ayın var, bu yüzden dışarı çık ve kırık bir kalp olmadan hak ettiğin bir hayat yaşa. Ayrıca bu kadar çok çalışmayı da bırak."

Sessizlik vardı. İşinin bittiğini umuyordum.

Derin bir nefes aldım, sözlerini özümsemek için.

"Bitirdin mi?" diye sordum.

"Evet."

"Fred, gerçekten, teşekkür . Seni seviyorum. Ve deniyorum, sadece..."

"Biliyorum." Sözüne kesti. "Ama bir düşünsene. Sonsuza kadar bir balonun içinde yaşayamazsın. Tanrıça olduğun için seilmeyi ve tapınılmayı hak ediyorsun. Ve bana gözlerini devirerek bakma." O beni göremese de ben gözlerimi devirirken, o da bana baktı.

zaman bunu yaptığının farkında bile değildim.

"Evet, biliyorum. Ama yirmili yaşlarımızdaki gibi değil Freddie. Artık genç değilim." Hafifçe itiraz ettim.

"Tanrım, sanki kedi almaktan bir adım uzaktaymışsın gibi konuşuyorsun."

"Hayır, açık konuşalım, asla bir kedi almayacağım. Kediler senin arkadaşın değil." Bu mutlak bir gerçektir. Bir kediye asla güvenme.

"Hep böyle nevrozik miydin?" diye sordu. "Bu nevroz değil, sağduyu." Ben de karşılık verdim.

"Aynı fikirde değilim. Wolf, sen otuz yedi yaşındasın, ölü değilsin. Ve haklısın, yirmili yaşlarımızdaki gibi değil. Bu daha iyi. Daha fazla paramız, daha fazla özgürlüğümüz, daha fazla bilgimiz ve daha fazla *fazlası* var. Her zaman her şeyi kontrol etmek zorunda değilsiniz. O yüzden vibratörü ister kullanın ister kullanmayın ama hayatınızın tadını çıkarmaya kendinizi açacağımıza söz verin. Bunu hak ediyorsun. Ve kendini daha fazlasını bulmaya aç. Ayrıca vibratörü kesinlikle kullanmalısın, bence bir ya da iki orgazm seni gevşetecektir." Kıkırdadı.

"Tamam, söz veriyorum ama" diyerek vibratör kutusuna baktım. "Belki bununla olmaz, çok agresif görünüyor."

"Güzel. Sana farklı bir şey göndereceğim."

Kesinlikle yapacağını bildiğim için güldüm.

"Doğru, uyumaya geri dönmeliyim. Bu konuşma çok yorucuydu. Seni seviyorum, sonra konuşuruz."

"Ben de seni seviyorum, Francesco."

Ama cevap verdiğimi duyamadan telefonu kapattı.

Kutunun kapağını tekrar kapattım ve henüz onunla uğraşmaya hazır olmadığım için şifonyerimin alt çekmecesine kaldırdım.

Tekrar ayağa kalktım.

Freddie haklıydı, yeniden nasıl yaşayacağımı bulmam

gerekiyordu. Bir yığın kazağı topladım ve kaldırdım.

Sonraki beş ay boyunca şirketimin Londra ofisimizden bir müşteriyi transfer etmesine yardımcı olmak için buradaydım. Ayrılma fırsatı doğduğunda, kıdemli bir danışmana ihtiyaç olduğu ve daha genç bir ekip gönderebilecek olmama rağmen Londra'dan gerçekten ayrılmam gerektiği gerekçesiyle bu şansı kaçırmadım.

Kaçmak, nefes almak, boşluk

bulmak için. Onarmak için.

Şirketimin benim için kiraladığı daire, Garment District'in tam ortasında ve binanın neredeyse Empire State Binası'nın tepesini görebileceğim kadar yüksekte, mükemmel bir konuma sahip iki yataklı şirin bir daireydi.

Eşyalarımı düzgün bir şekilde yerleştirdikten sonra fark ettim ki, her yeri kaplayan eşyalarım olmadan ev biraz seyrek görünüyordu ve yanımda getirdiğim fotoğrafların ötesinde biraz kişilik katacak bir şeye ihtiyacım vardı.

Henüz kaldırmadığım egzersiz kıyafetleri yığınının altından bir not defteri çıkararak bir kalem buldum ve ihtiyacım olduğunu düşündüğüm her şeyin bir listesini yapmaya başladım.

2
WOLFIE

Üç saat sonra evimin köşesindeki bir kafede buzlu latte içiyordum ve sıcağa meydan okumak için dışarı çıkmadan önce biraz klimaya sığınyordum.

Ağustos havasını hafife almışım, çok sıcaktı, Londra'da hiç olmadığı kadar sıcaktı. Kapıları iterek açtım ve boğucu hava yüzüme çarptı.

Bir saç kurutma makinesinin içine girmiş gibi hissettim.

Bitirdiğim alışveriş listem çantamdaydı. Eğer şehirde yaşayacaksam bunu düzgün bir şekilde, olabildiğince kendi dekore ettiğim bir dairede yapacaktım. Tek başıma yaşamayalı on yıl olmuştu; Dominic'le birlikte satın alıp dekore ettiğimiz ve paylaştığımız evden ayrıldıktan sonra Freddie'nin yanına taşınmışım.

Birden sahip olduğum özgürlüğün farkına vardım.

Tüm kararlar bana aitti, tıpkı hataların da bana ait olması gibi. Kendi yolumu çizebilirdim.

Kimse beni mobilya ya da dekor seçimi konusunda ya da eşyaları hemen bulaşık makinesine koymadığım için eleştiremezdi.

Kirli çamaşırları toplayacak, yemek yapacak ya da kuru temizlemeciye gidecek kimse yoktu. Şu anda sadece kendime karşı sorumluluğum ve bununla birlikte gelen özgürlüğüm olduğunu fark ettim.

Heyecan ve sinirle en yakın ev eşyası mağazasına doğru yola çıktım.

Mağaza görevlisi, küçük bir servet harcamak üzere olduğum yumuşak mobilya yığınının inceledi. "İşleri kolaylaştıracaksa bunları dairenize teslim edebiliriz hanımefendi. Bugün saat 17:00'den önce gelmeleri gerekiyor."

Bunu tek başıma taşıyabilmemin hiçbir yolu yoktu. Ya da iki kişi bile tek başına taşıyamazdı.

"Çok yardımcı olursunuz, teşekkür ederim." Kredi kartımı uzattım ve teslimat kartının üzerine adresimi karladım.

"Teslimattan bir saat önce bir kısa mesaj alacaksınız, ardından orada olmayacaksanız bırakabileceğiniz bir kapıcınız olup olmadığını bildirin."

İmzalamam için bir fişle birlikte kartımı bana geri verdi. Kartımı katlayıp çantama attım ve kaçırduğım mum yığınları dikkatimi dağıtmasın diye mağazadan çıktım.

"İyi günler " Kapıcı bana seslendi. Her zaman hanımefendi ile.

Yaşla ilgili bir şey miydi? Emin değildim. Bir hanımefendi gibi görünmüyordum, bir hanımefendi gibi hissetmiyordum.

Sanki yaşlanmış bir emekliye sesleniyor gibiydi. Ben de gülümsedim. "Teşekkür ederim."

Kuzeye yöneldim ve kısa süre sonra kendimi Londra'daki Columbia Road'u hatırlatan güzel bir çiçek pazarında yürürken buldum.

Pazar tezgahları renk cümbüşü içindeydi - akla gelebilecek her tonda gül, dev ortanca başları, acı baklalar, ayçiçekleri ve delphiniumlar. Uzun, yapraklı yeşil ev bitkileri ile dolu bir tezgah buldum ve birkaç büyük, dolu saksı ile birkaç küçük hava bitkisi aldım, onları daha sonra eve dönerken almak üzere ayarladım.

Yürümeye devam ettim, nehir kenarında bir grup çocuğun beyzbol oynadığı bir park keşfettim, boş bir banka oturdum ve onları izledim. Topa vurabildikleri kadar sert vurduktan sonra kalelerin etrafında koşarlarken aileleri onları alkışlıyordu. Beyzbol, Freddie ve benim gençken kardeşlerimize karşı oynadığımız oyundan pek de farklı değildi.

Anne ve babamız çok iyi arkadaşı ve onun annesi dört yaşındayken bir trafik kazasında öldüğünde, benim annem onu alıp kız kardeşim olarak evlat edinmişti. Zaten bir erkek kardeşim vardı, çok geçmeden bir tane daha oldu.

Ona her zaman minnettardım, özellikle de bize karşı birlik olmaya karar verdiklerinde, bizi tekrar tekrar kalede oynatmaya karar verdiklerinde sayıları akşamlarken. O benim en iyi arkadaşımı ama aynı zamanda kız kardeşimdi. Ve bu sabah bana söylediği her şeyi düşündüğümde haklı olduğunu anladım. Ona çok minnettardım, kendi başıma yapamadığım zaman bana bir tekme atacağını biliyordum.

Son bekarlığımın üzerinden on yıl geçmişti ve o zamandan bu yana çok şey değişmişti. Hayatımı geri kazanmak için bir plan yapmak çok iyi olsa da, nereden başlayacağımdan tam olarak emin değildim.

Kulak kapsüllerimi taktım ve Freddie'nin bana hazırladığı 'New York'a Taşınmak' başlıklı çalma listesini buldum. Taylor Swift ilk parçada bangır bangır çalıyordu.

Çok ateşliydi. Hatta iğrençti.

Dışarıda yeterince kaldığıma karar vererek hiç de çekici olmayan bir şekilde ter içinde kaldım. Bu hava ancak havuz kenarında ya da plajda, çok az kıyafet giyerek ve elimde soğuk bir içecek varken kabul edilebilirdi. Kendimi banktan kurtardım ve daha önce aldıklarımı toplamak için bitki standı üzerinden eve doğru yola çıktım.

Bir saat sonra taksi durdu ve kapıyı açtım, ellerim çiçeklerle doluyken inmeye ve dengede durmaya çalışıyordum.

"Bunları içeri bırakırken biraz bekler misiniz?" Şoföre sordum. "Evet ama acele et."

Tanrım.

Döndüğümde kapıcının bana yardım etmek için dışarı fırladığını gördüm, çiçekleri kollarımdan aldı ve geri kalanına yardım etmek için geri dönmeden önce onları masanın üzerine yerleştirmek için içeri girdi. Bitki dolu fiçileri kaldırıma koydum ve şoföre ödeme yaptım.

"Bayan Williams, şunları taşımanıza yardım edeyim. Çok ağırlar." "Teşekkür ederim, Lenny."

Bitkileri birlikte içeri taşıdık. "Bu öğleden sonra bir teslimatım var, oldukça büyük bir teslimat."

Güldü. "Alışveriş çılgınlığı mı yaptın?"

" gibi bir şey." Benim katıma geldik.

"Bana yardım ettiğin için teşekkürler." Kapıyı açtım. "Diğerleri geldiğinde beni arar mısın?"

Tencereleri kapının hemen içine bıraktı ve asansöre yöneldi. "Elbette, Bayan Williams."

Mutfığa girdim, çiçekleri lavaboya koyup suyla doldurdum, ardından çay yapmak için su ısıtıcısını çalıştırdım ve evimin durumunu değerlendirdim. O sabah erkenden çıkmadan önce her şeyi yerleştirmiştim ama ortama bakınca birden çok fazla şey aldığım ve hepsini sığdıramayacağım endişesine kapıldım.

Harika iş, Wolf.

Ne aldığımı hatırladığımdan bile emin değildim, sıcaktan beynim pelteye dönmüştü. Kesin olarak hatırlayabildiğim tek şey halıydı, bu yüzden gelir gelmez onu sermek için oturma odasındaki sehpayı hareket ettirdim.

Kapım çalındı ve Lenny alışveriş poşetleriyle dolu bir el arabasıyla içeri girdi.

"Dükkândan başkalarına bir şey bıraktınız mı, Bayan Williams?" diye sordu.

"Ben de öyle sanıyordum ama bu çantalara bakınca emin olamıyorum. Sanırım daha büyük bir daireye ihtiyacım var."

Güldü. "Bavulları açarken iyi eğlenceler, başka bir şeye ihtiyacın olursa

beni ara." "Ararım, teşekkürler Lenny." Arkasından kapıyı kapattım.

İçinde yeni yatak takımları ve havluların olduğu çantayı buldum, diğer her şeyi yerleştirirken onları da çamaşırhaneye götürdüm.

Üç saat sonra sonuncusunu katladım, hala sıcaktı ve kurutucudan kabarık çıkmıştı ve yığını banyo dolabına yerleştirdim. Oturma odasına geri döndüğümde tamamen bitkin bir halde kanepeye yığıldım. Bugün kendi kıcıma tekme basmışım ve etrafıma baktığımda kendimle gurur duyduğuma karar verdim. Burası gerçekten de benim gibi hissettiriyordu.

Önümüzdeki beş ay boyunca evim diyebileceğim bir yer gibi hissettim.



Ertesi sabah uyandığımda kendimi iyi hissediyordum ve ofise gitmek için can atıyordum. Telefonumu elime aldığımda Freddie'den bir mesaj ve tanımadığım bir numaradan bir mesaj gördüm.

Freddie: Bugün kış tekmele. İşteki ilk gün çalma listeni unutma. Beni sonra ara.

Seni seviyorum x

Gülümsedim ve bir sonrakine baktım.

Bilinmiyor: New York'ta olduğunu duydum. Bizden kaçtığına inanamıyorum. Sana üzgün olduğumu söyledim, ama denemeyeceksen bile beni umursamadığın çok açık. Bensiz bir hiç olacaksın. Sevdiğin insanları affetmen gerekir. Denemeye devam etmeyeceğim. Bu bencilce bir davranış ve sen de bunu biliyorsun.

Yastığımın üzerine düştüm, iyi ruh halim yerini öldürücü bir öfkeye bıraktı. Telefonumu sertçe odanın diğer ucuna fırlattım, sandalyeye çarpıp yere sekti.

ne cüret? Bu ne cüret? Aptal piç kurusu.

Orada uzanıp derin nefesler aldım, Freddie'nin bana ne söyleyeceğini düşündüm, onu aramak istemedim çünkü o da en az benim kadar öfkelenirdi.

Ona zavallı derdi. Ve bir ezik.

Ve bu ne cüret.

Kendimi tekrar toparlamadan önce birkaç derin nefes aldım, öfkenin yatışmasını diledim ve ortaya çıkmakla tehdit eden sıcak, karıncalı gözyaşlarını yuttum. Ne yaptığını biliyordum ve buna izin vermeyecektim. Neredeyse bir yıl olmuştu, neden beni rahat bırakmıyordu ki? Hayatımın dokuz yılını mahvetmişti, bir günümü daha mahvetmesine izin vermeyecektim.

Yorganı arkaya attım ve telefonumu nereye attığımı bulmak için yataktan kalktım ve bir mucize eseri kırılmamıştı. Numarayı engelledim ve mesajı sildim.

Kesinlikle gidip kendini becerebilirdi.

Sik.

Gardırobumu açarak asılı elbiseler arasında gezindim ve mükemmel olanı seçtim.

Güçlü bir elbise.

Vücuda oturan, şık,

seksi.

Bu elbiseyi giyerek bana bulaşamazlardı. Bugün bana bulaşılmayacaktı. Bu beni ayakta tutacak bir zırhtı.

Koşarak banyoya girdim ve duşun suyunu açıp içine atladım, sıcak suyun hala beni ele geçirmekle tehdit eden adrenalin ve öfkeyi yıkamasına izin verdim. Orada durup saçlarımı yıkadım, kendimi rahatlamış ve önümüzdeki günle yüzleşmeye hazır hissedene kadar durdum, muslukları kapatıp başıma bir havlu sardım ve yatak odama geri döndüm.

Elbiseye tekrar baktım.

Belki biraz agresifti, diğer herkes kot pantolon giyerdi. Askıdan çıkardım.

Siktir et.

Bir saat sonra güçlü elbisem ve onu tamamlayan en yüksek topuklu ayakkabılarımla binadan çıktım. Dominic'le ilgili düşünceleri kafamdan uzaklaştırarak güneş ışığına ve dün bulduğum kafeye doğru ilerledim. Derin bir nefes daha aldım.

Başka hiçbir şey günümü altüst edemezdi.

3
JASPER

Kulaklığımdan Baby Bash'in Suga Suga remiksi yükselirken koşumun sekizinci miline ulaştım. Sabahın yedisinde hava yetmiş dereceydi ve Central Park'tan çıkıp 58^(t) ^(h)caddesi boyunca koşuktan sonra 11. caddeye dönüp eve doğru ilerlerken terden sıırıslıklam olmuşum.

Son beş yüz metreye yaklaştığımda hızımı artırdım ve ciğerlerim çökecekmiş gibi hissedene kadar yolun geri kalanını koşarak tamamladım. Binamın dışında durdum, dik durdum ve ellerim başımın arkasında yavaşça yürüdüm, kalp atış hızım hızla normale dönene kadar mümkün olduğunca çok hava emmeye çalıştım.

"Günaydın, Bay Jacobs." Kapıcı Barry bana soğuk bir havlu uzattı, ben de alıp yüzüme tuttum. "Geçen perşembeye göre doksan yedi saniye daha hızlısın. Sezon dışında iyi görünüyorsun."

"Gerçekten mi?" Kaşlarımı şaşkınlıkla kaldırdım, "Bunu alacağım, bu sabah hissetmiyordum. Bugün hava çok sıcak."

"Evet, efendim öyle." Başını salladı ve kapıyı benim için açtı. "Teşekkürler Barry, sonra görüşürüz. Sakin ol."

"Evet efendim, yapacağım."

Kapıdan içeri girdim. Serin bir klima tenime çarparak anında rahatlamamı sağladı ve asansöre doğru giderken konsiyerj masasına yöneldim.

"Günaydın Bay Jacobs." Clive bana soğuk bir şişe su ve bir saat önce dışarı çıkarken ona bıraktığım dairemin güvenlik kartını uzattı.

"Teşekkürler dostum." Şişeyi ondan aldım ve yarısını tek seferde bitirdim. "Duşa gireceğim ve bir saat kadar sonra yola çıkacağım."

"Sorun değil, arabanızı ön tarafta bekleteceğiz." "Mükemmel, minnettarım."

Kapılar açıldığında asansöre adım attım, güvenlik kartımı pedlere dokundurdum, aksi belirtilmedikçe beni doğrudan yerime götüreceğini biliyordum.

Kapılar doğrudan benim daireme açılıyordu.

Eve her vardığımda beni bir anlığına da olsa sersemletmeye devam eden manzarayı seyrederken içimi bir huzur kapladı.

Bu şehri çok sevdim.

Çamaşır odasına yöneldim ve terden sıırıslıklam olmuş koşu kıyafetlerimi çıkarıp doğrudan çamaşır makinesine attım.

Çıplak bir şekilde mutfığa doğru ilerledim ve buzdolabını açarak meyve, yeşil sebze ve hindistan cevizi suyu çıkardım. Onları Vitamix'in içine attım.

protein tozunu karıştırıp play tuşuna bastım ve odanın etrafını saran tavandan tabana pencerelerden dışarı baktım.

Şehir buradan, altmışıncı kattan her zaman çok huzurlu görünürdü, çocukken inşa ettiğim Lego setlerinden biri gibi. Saat henüz erken olduğu için Brooklyn Köprüsü'nün aşağısındaki sudan pus yayılıyordu.

Uzaktaki vapurların altlarından geçişini, insanları yoğun iş günlerine taşıırken arkalarında beyaz deniz köpüğü izleri bırakmalarını izledim. Hokeyi bulmasaydım ne yapardım hep düşünürdüm ama muhtemelen sporla uğraşırdım. Tüm ailem sportifti - kız kardeşim spor fizyoloğu ve sakatlık uzmanı, erkek kardeşim ise spor psikoloğuydu.

New York Life Binası'nın tepesinde parıldayan güneş bir anlığına gözlerimi kör etti ve blenderdan meyve suyumı almak için döndüm. Gözlerimi yeniden kırıştırmaya çalışarak spor haberlerini açtım ve bar taburelerine yaslanarak karışımımı doğrudan blender kabından içtim.

Dün geceki Yankees maçının tekrarları gösteriliyordu, Red Sox'a karşı 6-5'lik bir galibiyet elde etmiştik, Giancarlo Stanton son vuruşlarda inanılmaz bir home run vuruşu yaparak geri dönüş şansını tamamen yok etmişti, yakalanmayacağından emin bir şekilde saha etrafında rahatça koşmasını izlerken sırtıyordum.

Onunla aynı boyda olduğum için koşu ve çevikliğini bu seviyede tutmak için ne kadar çok çalıştığını biliyordum ve sadece muazzam gücüne güvenmediği için ona büyük saygı duyuyordum. Kendisine bir tebrik mesajı gönderdim; New York takımları birbirlerine destek olurlar ve biz her zaman birbirimizi destekleriz.

"Fuuuuuck." Köşedeki saat gözüme çarptı, otuz dakika önce çıkmalıyım. Boş blender bardağını lavaboya attım ve koşarak yatak odamdan banyoya geçtim.

Beş dakika sonra, dünyanın en hızlı duşunu aldıktan sonra, bir çift takım eşofmanı ve hala nemli olan tenimi ıslatan bir tişört giymiş olarak asansöre geri döndüm, spor ayakkabılarımı giydim ve her seferinde bir ayak üzerinde zıpladım.

"Jacobs." Cipimi New York trafiğine doğru çekerken arabanın hoparlöründen cevap verdim. Kesinlikle geç kalıyordum.

"Jay, ben Mike." Menajerim cevap verdi.

"Hey Mikey, 'aber?' Kırmızıya dönmeden önce ışıktan geçmek için gaza bastım.

Eğer harekete geçmezsem kesinlikle geciktiğimi duyacaktım. Ama başka bir şey yapmadan önce kahve içmek için durmam gerekiyordu.

"Bu yeni sözleşmenin üzerinden bir kez daha geçmek istiyorum."

İnledim, "Tamam... yani istediğim üç yıl daha ve sonra emekli olmak. Bir ara, sonra da koçluk kadrosuna katılma seçeneği."

"Tamam, üç yıl için 50 milyon artı imza ikramiyesiyle giriyorum." O da cevap verdi.

"Para umurumda değil, sadece New York'taki zamanımın dolduğunu görmek istiyorum. Ayrılmayacağım." Dürüstçe söyledim ve gerçekten de iş o noktaya gelirse New York'tan taşınmaktansa bedavaya oynamayı tercih ederim.

Burası benim evimdi ve kendimi başka bir yerde göremezdim.

"Bunu biliyorum. Ama benim işim sana hak ettiğin ücretin ödenmesini sağlamak. Ve sen, dostum, Jasper Jacobs, NHL'deki en yüksek maaşlı defans oyuncususun. Ve ben de

emekli olana kadar sizi en üst noktada tutacaktır."

"Evet, evet." Onun bu acımasız tavrına gülümsedim, çünkü ikimiz de onun sadece konuşmaktan ibaret olduğunu biliyorduk.

Mikey ve ben birlikte yükselmıştık. Ben seçmelerden yeni çıkmıştım, ise Notre Dame'dan yeni mezun olmuştu ve ilk turda oyun kurucu olarak lanse edilmişti ki kötü bir müdahale dizini sakatlamış ve geleceği bir gecede değişmişti.

Spor menajerliği işine girmişti ve birlikte çalıştık, asla arkamıza bakmadık, hatta o kendi ajansını kurduğunda ben de onu takip ettim. Beni asla hayal kırıklığına uğratmadı, her zaman beni kolladı ve benim çıkarlarımı dolar işaretlerinin ve maaş çekinin üzerinde tuttu. Her şeyden önce arkadaşlık ve ihtiyacım olduğunda bana her zaman zaman ayırırdı, bu da birlikte kalmamızın nedenlerinden birkaçıydı.

"Teşekkürler Buddy, sen en iyisisin."

"Evet ve bunu emeklilik konuşmada hatırlasan iyi edersin."

Telefonu kapatırken güldüm.

Birden aklımdan Mikey ile geçirdiğim son on beş yıl geçti, ne kadar çabuk geçtiğine inanmadım. Şu anda ligin en çok kazanan defans oyuncusuydum ve bunun yüzde beşini şansa bağlasam da, bulunduğum yerde olmamın en büyük nedeninin bu süre boyunca en iyisi olmaya odaklanarak canımı dişime takarak çalışmam olduğunu biliyordum.

Dikkatimi dağıtacak hiçbir şeye izin vermedim.

İnanılmaz bir hayatım, destekleyici bir ailem ve arkadaşlarım vardı ve hayatım boyunca harcayabileceğimden çok daha fazla para kazanıyordum. New York'ta nehir manzaralı harika bir bekâr evim ve geçen yıl satın aldığım ve kısa süre önce tadilatını bitirdiğim sekiz yatak odalı devasa bir kır evim vardı.

Dünyanın en güzel kadınlarından birkaçıyla çıkmıştım, lüks moda ve güzellik kampanyaları için düzenli olarak aranıyordum ve dışarıdan bakanlara göre mükemmel bir hayatım vardı.

Ancak son zamanlarda, buz üzerinde canla başla çalışırken, buz dışında çok fazla zaman ayırmadığımı ve kesinlikle bir şeylerin eksik olduğunu hissetmeye başladığımı fark ediyordum.

Kır evini antrenman sahamıza daha yakın olduğu için satın aldığımı düşünmüştüm, ancak büyük boş odalarıyla içine taşınmak, bilinçaltımda kendim için daha fazlasını istediğimi bildiğim için mi satın aldığımı merak etmeme neden oldu. Aile odaklı takım arkadaşlarımla vakit geçirmek, hayatımı paylaşabileceğim ve bir aile kurabileceğim birine sahip olmanın, tam anlamıyla arzulamaya başladığım ve hazır olduğum şey olduğunu görmemi sağladı.

Son altı aydır yanımda taşıdığım sıkıcı ağrının artık daha fazlasına ihtiyaç duyduğumu fark ettim.

Modellerden ve tavşanlardan daha fazlası.

Kampanyalardan daha fazlası.

Paradan daha fazlası.

Otuz üç yaşındaydım ve hiç gerçek bir ilişkim olmamıştı.

Acı oradaydı çünkü gerçekten itiraf etmek isteseydim, oyunuma müdahale edilmesini istemediğim için işler sıradan olmaktan çıkmaya başladığı anda her şeyi kısa keserdim ve içten içe biraz yalnızdım. Ağabeyimin kendi kendime koyduğum teşhisle bayram edeceğini bildiğim için iç çektim.

Üç blokluk trafikte on dakika süründükten sonra, en sevdiğim kafelerden birinin önünde durdum. Ne zaman şehirde olsam, zamanım ve fırsatım olsa buraya yürümeyi severdim ama geç kalmanın bedelini çoktan ödeyeceğimi biliyordum.

Sezon dışında çocuklarla haftada birkaç kez maç yapmayı seviyoruz, bu da bizi formda tutuyor ve buz isteğimizi uzak tutuyordu. Buzdan çok uzun süre ayrı kaldığımızda hepimiz bundan muzdarip olurduk. Ayrıca maç sonrası barbekü ve biralar her zaman kazandırırdu.

Şapkamı kaptım, hâlâ ıslak olan saçlarımın üzerinden geçirebildiğim kadar aşağıya çektim ve arabadan inmek için kapıyı açtım ki telefonum tekrar çaldı. Yere baktım ve en iyi arkadaşım ve takım arkadaşım Cooper Marks'ın adının ekranda yanıp söndüğünü gördüm.

Onu geç kaldığım için kesinlikle boynumdan vurulmak üzereydim.

"Dostum neredesin? Arkadaşlarımı Bul hala şehirde olduğunu söylüyor. En iyisi bana bunun yanlış olduğunu ve gerçekten de yola çıkmak üzere olduğunu söyle."

"Size de günaydın Penses." Güldüm. "Beni sevdiğini biliyorum ama söylemeliyim ki telefonumu takip etmen biraz ürkütücü, değil mi?"

"Tanrı aşkına!" diye haykırdı. "Açık konuşmak gerekirse, bunun cezasını sen ödeyeceksin. Geçen hafta Drew geç kaldı ve şimdi ilk beş deplasman maçının tüm hesabını o ödüyor. Clevs ucuz içki içmez ve ben de senin hatan yüzünden cezalandırılmayı reddettim. Emmerdements." Cooper Montreal'liydi ve Fransızca konuşarak büyümüştü, bunu da bana küfretmek için düzenli olarak kullanırdı. Sanırım az önce bana baş belası demişti.

"Sakin ol, birazdan orada olacağım ve eğer somurtmayı kesersen sana sevdiğin özel serpintili bir kahve getireceğim."

"İyi, sadece acele et." Homurdandı

"Evet, evet, ben de seni seviyorum." Telefonu ve arka cebime koydum, tam o sırada karşı yönden hızla gelen sarışın biri göğsüme sert bir darbe indirdi.

Buzdaki rolümün bir parçası da vuruşları dağıtmaktı, böylece pak kaleye giden yolda takımımız içinde rahatça hareket edebilirdi. Boyum 1.80, kilom 20. Dengemi bozmak için çok şey yapmak gerekiyordu.

Aynı şey onun için söylenemezdi.

Geriye doğru tökezlediğinde, giydiği yüksek topuklu ayakkabıların üzerinde ayağını kolayca kaybederek çok daha küçük olan gövdesini tutmak için hızla uzandım. Ellerimi yumuşak kalçalarına dolayarak onu dik tuttum ve tekrar ayağa kalkmasını sağladım.

Ancak o zaman, soluk gri elbisesinin ön kısmından aşağıya taşan dolu, büyük bir buzlu kahve taşıdığını fark ettim.

Vücudunun her kıvrımını saran soluk gri bir elbise, şu anda sırlıslık olmasa ve ağzımın kurumasına ve kalbimin tişörtümden görünüp görünmediğini merak ettiğim kadar sert atmasına neden olacak şekilde ona yapışması gerçeğinin küçük bir kısmı yardımcı oldu.

Onu bıraktığımda kendine bakıyordu.

"Aman Tanrım. AMAN TANRIM. OH LANET TANRIM."

Acaba altımda olsaydı, ağzım vücudunda olsaydı, dilim... böyle mi ses çıkarırdı? Woah, ne? Bu da nereden çıktı?

Elleri iki yanında çırpınmaya başladığında ses tonu yükselmeye başladı. Peki bu İngiliz aksanı mıydı?

"Bu çok tipik, çok tipik. Tabii ki böyle olacaktı. Bunu giymemeliydim. Bu kadar ukala olduğum için bu beni haklı çıkarıyor. Bu çok tipik. Lanet olası tipik." Kendi kendine mırıldanıyor, olduğu yerde yapışmış bir şekilde elbisesine bakıyor, ıslak kumaşı boynundan ve vücudundan sıyırmaya çalışıyordu, sanki onu kurutabilecekmiş gibi, ki bu asla olmayacaktı, tüm bunlar olurken ben tamamen çaresiz hissederek ona bakıyordum.

Boğazımı temizledim.

"Hanımefendi? Hanımefendi, çok özür dilerim. İyi misiniz?" Çoğunlukla kendi kendine konuşuyor gibi görünse de, yakın zamanda durma şansı yok gibi görünen tek kadın tiradını bölmeye çalıştım.

"Hey, hanımefendi, size bir fincan daha ısmarlayabilir miyim?" Tekrar elbisesine baktım. "Ve kuru temizlemenin parasını?"

Kendi kendine mırıldanmaya devam etti, hâlâ kendi dünyasındaydı.

"Hanımefendi? İyi misiniz? Gerçekten çok üzgünüm." Kendimi yere bıraktım ve ceplerimi kontrol ederek kahveyi emecek herhangi bir mendil ya da kurulama aleti taşıyıp taşımadığımı kontrol ettim. Daha önce hiç taşımadığım için nedenini bilmiyordum ama bir şekilde yardım etmeye çalışıyormuş gibi görünmek istiyordum.

Neyse ki bu saatte meşgul değildi, yoksa olay çıkaracaktık.

"Hanımefendi?"

Birinin onunla konuştuğunu fark ederek hareket etmeyi bıraktı ve yavaşça beni içine almaya başladı.

Spor ayakkabılarımdan başlayıp vücudumda ilerleyerek, topuklu ayakkabılarıyla bile aramızdaki boy farkından dolayı neredeyse boynunu zorluyordu. Yüzüme geldiğinde onu ilk kez düzgün bir şekilde gördüm ve göğsümden iki kat hızlı atan kalbim resmen durdu.

Hayatımda gördüğüm en büyük, en yeşil gözler bana bakıyordu.

Parlak zümrüt rengi, lacivert beneklerle çevrelenmiş ve uzun, kalın siyah kirpiklerle çevrelenerek mükemmel bir badem şekline bürünmüştü. Yuvarlak elmacık kemikleri hafifçe pembe ve bir şeyle parıltıyor, dolgun dudakları mükemmel bir aşk tanrısı okuna sahip ve kahretsin, nefes almayı bıraktım, o şimdiye kadar gördüğüm en güzel kadındı.

Bana NHL statümün farkında olarak değil, saf, katıksız bir öfkeyle baktığını fark edene kadar nefesimi toplamam bir saniye sürdü. O kadar ki vücudunun titrediğini görebiliyordum, gerçi belki de bu buzdan kaynaklanıyordu.

"Hanımefendi?" Gözlerini daha da kısarak sessizce beni sorguladı. "Az önce bana hanımefendi mi dediniz?"

Hayır, kesinlikle öfkeden titriyordu.

Muhtemelen hayatımda ilk kez nutkum tutulmuştu. Gözlerimi kırpma için bile ayıramadan ona aval aval bakmaya devam ederken bir Japon balığı gibi ağzım açık kalakalmıştım.

"Elli yaşında gibi mi görünüyorum?" Cevap vermemi beklemeden homurdandı.

Geriye çekildi ve boyumu posumu daha yeni kavramış gibi bana doğru dürüst baktı. "Tanrım, tehlike bandıyla kaplanmalısın! Neredeyse bir ağaç gibisin. VE TÜM KALDIRIMI KAPLIYORSUN!" Yüksek sesle bağırdı ve vurgulamak için kollarını salladı.

Pardon, ne dedin?

Hayatım boyunca bana pek çok şey denmişti. Duvar belki ama ağaç... Bu bir ilkti. O yanımdan geçip giderken transımdan çıktım.

"Bir dahaki sefere nereye gittiğine dikkat et, seni koca ." Hışımınla çıkarken dedi ki

Ka

palı Beynim nihayet beni bulduğum yerden kaldıracak kadar meşgul olduğunda

döndüm ve daha on adım atmadan ona yetiştim.

"Hey, bekle, özür dilerim, gerçekten. Lütfen bunu telafi etmeme izin ver, sana yeni bir elbise alabilir miyim?"

Yürümeye devam ederken beni görmezden geldi. Dev topuklu ayakkabılar giyen kısa boylu birine göre kesinlikle hızlıydı, benim uzun adımlarım ona ancak yetişiyordu.

"Bu bir kazaydı, biliyorsun, bunu yapmak istememiştim."

Birlikte beş blok yürüdüğümüzde, yaya geçidi işaretleri için durma zahmetine girmeden, mucizevi bir şekilde ezilmeden ve o beni görmezden gelmeye devam ederken anlayabildiğim her şekilde özür dilediğimde, umutsuz görünmeye başlamıştım.

"Hey, birinin özrünü kabul etmemenin kabalık olduğunu biliyorsun."

Tanrım. Neden umurumda olsun ki?

Durdu ve bana döndü, yeşil gözleri bana dikilmiş, kaşları çatılmıştı. "Tamam, bak, özrünü ve bunun bir kaza olduğunu kabul ediyorum. Ancak şu anda acelem var. Kırk beş dakika sonra bir toplantım var ve bunun için giyecek başka bir şey bulmam gerekiyor, senin sayende değil. Bu yüzden, kabalık etmek istemem ama lütfen siktir olup gider misin ve beni takip etmeyi bırakır mısın?"

Ve beni ikinci kez suskun bırakarak arkasını döndü ve caddede yürümeye başladı.

Şapkamı yüzüme doğru indirdim ve arabama doğru dönmeden önce onun uzaklaşmasını izlerken enseme çekiştirdim.

Güne başlarken emin üç şeyden artık emindim.

1. Hayatımda gördüğüm en güzel kadındı.
2. Onu tekrar görmek zorundaydım.
3. Tamamen sıçmıştım.

4
WOLFIE

"Hey," diye bağırdı Emily masaların karşısındaki ekibimize. "Kim içki içmeye geliyor?"

"Ben, ben, ben" haykırıışları arasında birkaç el havaya kalktı.

ABD ofisindeki ilk haftamın sonuydu ve ekibimden birkaç kişi uzun bir haftanın ardından barlara gitmeye hazır bir şekilde toparlanmaya ve kapıdan çıkmaya başlamıştı bile.

Onunla göz göze geldim. "Nereye gidiyorsun?"

Benim yanımda çantasını toplamaya başladı. "Köşede herkesin toplandığı The Well and Bucket adında şirin bir bar var."

"Sanırım geçen gün birinin bundan bahsettiğini duymuştum. Elbette, ben de

." Saatini kontrol etti. "Mükemmel, beş dakika içinde çıkalım mı?"

"Bitirmem gereken birkaç e-posta var, sonra sorun olmazsa seninle orada buluşabilirim. Bulması kolay mı?"

"Evet, kelimenin tam anlamıyla caddenin karşısında, binanın kapısından çıkın ve sola doğru ilerleyin, işte orada."

"Süper, yirmi dakika sonra görüşürüz?"

"Orada görüşürüz." Yürürken el salladı.

Yirmi dakika sonra güvenlik kapılarından çıktım.

Ofisteki ilk günümde bana giriş kartımı ve inisiyasyonumu veren güvenlik görevlisine el salladım. "İyi geceler Pete."

"Gece Kurdu." Şapkasını eğdi. "İyi hafta sonları."

Gülümsedim. "Teşekkürler, sana da."

Akşamın bunaltıcı havası, binanın klimasından çıkıp yönlendirildiğim şekilde koridor boyunca ilerlediğimde, aradığım yeri bulamadan yüzüme vurdu. Uzakta, büyük tentelerin altındaki barın verandasında bir masanın yanında duran ekibi gördüm.

"İşte orada." Kalabalık bardan geçip onlara katılmak üzere dışarı çıkarken Dave bana el salladı.

Bana soğuk bir bira uzattı ve ben aldığımda kendi birasını benimkine vurması için uzattı.

"Teşekkürler." Dudaklarıma götürdüm ve uzun bir yudum aldım.

Soğuk bir biranın ilk tadından daha iyi bir şey olamazdı. "Ee, ilk haftan nasıl geçti?" Bana bakarak sordu. "Dave, yedi yıldır seninle çalışıyorum."

Orantısız bir sırıtma yaptı. "Evet, ama her gün aynı ofiste değil."

Duvara yaslandım. "Aslında iyi oldu, değişikliği seviyorum ve bir süreliğine Londra'dan uzaklaşmak güzel ama bu Ağustos sıcaklığı hafife alınacak bir şey değil, değil mi? Sanırım Londra'da ölürüz."

Gözleri büyüdü. "Ha, siz İngilizler çok hassassınız. Sıcaklık yakında düşecek, ama çok çabuk geçmesini dilemeyin, kışlar acımasızdır. Aralık ayında hava o kadar soğuk olacak ki dışarı çıkmak istemeyeceksiniz."

"Oooh sabırsızlanıyorum! Daha fazla yünlü ve kabarık bir ceket almak için alışverişe çıkma bahanem olacak." Neşe içinde kendime sarıldım, "Aslında gerçekten heyecanlıyım, özellikle de gerçek bir Şükran Günü geçireceğim için."

"Evet, eğlenceli olacak, şehirde kalıp geçit törenini izleyecek misin? Eğlenceli bir hafta sonu ve ofisten birkaç gün uzak kalmak iyi olur."

"Evet, geçit töreni! Beni de yaz." Güldüm. Başını salladı. "Tam bir turist."

"Biliyorum ve bu rozeti gururla taşıyacağım. Beş ay boyunca hiçbir planım olmadığı için çok heyecanlıyım; bu süre zarfında etrafta dolaşabilir ve şehrin tadını çıkarabilirim. Bu her kızın hayalidir." Çok az ironi yaparak söyledim.

"Evet. Kulağa iyi bir fikir gibi geliyor." Başını salladı ve ellerini ceplerine sokarak topuklarının üzerinde geriye doğru sallanırken bana baktı. "Peki, aşk hayatın nasıl? Dominic'le aranızda olanları duydum. Özür dilerim."

Boynundan yukarı doğru hafif bir kızarıklık fark ettiğime yemin edebilirim.

"Ah, teşekkürler." Başımdan savdım. "Ama her şey yolunda, sadece o şeylerden biri. Bazen birbirinizden uzaklaşırsınız ve bunun doğru olmadığını fark edersiniz. Bunu önceden öğrenmek daha iyi, değil mi?" Daha önce pek çok kez tekrarladığım bu cümleye neredeyse kendim de inanmaya başlamıştım.

"Gerçek bu." Birasını eline alıp bir yudum alırken gözlerini kaçırdı. "Ee, çıkıyor musunuz?"

Başımı salladım. "Olmaz. Kendi işimi yapmak istiyorum ve şu anda sadece yeni şehrimin tadını çıkarmakla yetiniyorum."

"Bu şehir flört etmek için mükemmel bir yer. Bunun hakkında koca bir şov yaptılar, hatırlayın." Bir tırnak etini çiğnedi.

İğrenç.

"Yaptılar ama benim için sadece olacak. New York'ta doğru dürüst vakit geçirmeyeli yıllar oldu. Ya da kendi başıma." Tekrarladım.

"Emin misin, gidebileceğin iyi bir yer biliyorum." Başımı salladım. Şu anda ne oluyordu?

"Fikrini değiştirirsen bana haber ver. için her zaman müsaitim." Meydan okudu ve gözleri bana parladı.

"Oh, harika, teşekkürler. Size haber veririm. Eminim bir tur rehberi bir noktada işe yarayacaktır." Başka ne diyeceğimi bilemiyordum.

"Hey siz ikiniz." Emily garip sessizliği bozdu, Tanrı'ya şükür, bana bir bira daha uzattı.

İkimizin arasına baktı. "Dave, garip davranmayı bırak."

"Hey." İtiraz etti. "Etmiyorum, ona şehri göstermeyi teklif ediyorum. Biram nerede?"

"İlişki istemiyor. Kendin al." Emily karşılık verdi. Dave ona kaşlarını çatı ve kendine bir içki almak için yürüdü.

Bir yudum alırken yüzünü buruşturdu. " için üzgünüm, ona yapmamasını söyledim." "Neydi o?" Açıklamaya çalıştım.

"Bilmiyorum, sadece son birkaç aydır senin gelmen konusunda çok heyecanlıydı." Omuz silkti. "Sana her zaman biraz aşıktı."

Karıştırdım. "Oh, doğru bu..."

"Garip mi?" Beni güldürerek sözlerini tamamladı. "Peki, hafta sonu için ne planladın?"

Hafta başında Köy'ün etrafında küçük bir Çiftçi Pazarı için bazı el ilanları görmüştüm ve ziyaret etmek için çok heyecanlıydım.

"Küçük bir çiftçi pazarı var, sevimli görünüyordu ama onun dışında pek emin değilim. Dairem için hala birkaç şeyi halletmem gerekiyor."

"Nerede o?" diye sordu.

"Aslında buradan çok uzakta değil, Batı 30^{uncu}cadde üzerinde birkaç blok güneyde, işe yürüyerek gitmek çok kolay."

Muhtemelen yaşadığım yerle hiçbir ilgisi olmayan bir yönü işaret ettim.

"Oh güzel. Kulağa gerçekten eğlenceli geliyor, aslında harika pazarlar var. Ayrıca High Line'a da bir göz atmalısın, gerçekten çok güzel."

Biramı yudumladım. "Evet, listemde var, koşmak için iyi, değil mi?"

"İdeal." Sırıttı. "Koşmayı seviyorsan su kenarına gitmelisin, güzel patikalar var ve parklara da çıkabilirsin."

"Harika, tüyo için teşekkürler," dedim. "Peki bu hafta sonu planların nedir?" "Pek bir şey yok, Beth'in ailesiyle öğle yemeği yiyeceğiz." Kız arkadaşından bahsetti.

"Birlikte yaşamaya başladınız mı?"

"Hayır, öğle yemeği bununla ilgili." Birasından bir yudum aldı. "Brooklyn'de birkaç yer bulduk ve onları bizim için kontrol etmelerini sağlayacağız." Dedi.

Evime ne olduğunu düşündükçe içimde bir hüznün alevlendi. "Bu gerçekten eğlenceli olacak, ilk evinizi bir araya getirmek çok heyecan verici."

"Evet, umarım öyledir."

"En azından dekore ederken eğleneceksin. Ve kesinlikle seninle alışverişe geleceğim, kız kardeşim bir iç mimar, bu yüzden bize gidilecek yerler ve belki de bazı indirimler hakkında bazı iyi ipuçları vermesini sağlayacağım." Ben teklif ettim.

"Evet, bu harika olur. Uygun bir gün geçirelim. Sana Brooklyn ve Williamsburg'u gezdiririm."

"Evet, çok isterim." Ekipten birkaç kişi daha gruba katılmak için geldi. "O halde işten sonra geleceğiniz yer burası mı?"

Evet," diye güldü. "Kolay ve gösterişsiz ve ofise yakın, ki en önemli şey de bu. Sadece bir içki içmek için geldiğimiz ve sonra kendimizi sabahın ikisinde ayrılırken bulduğumuz pek çok gece oldu."

"En güzel gecelerdir." Saate bakarak bir esnemeyi bastırdım, "Ancak bu gece ikide hala burada olacağımdan emin değilim. Aslında, sanırım şimdi gidip erken yatacağım ama başka bir zaman harika olur."

Bana baktı. "Hâlâ jet yorgunluğu var mı?" "Belki biraz."

"Harika bir hafta sonu geçirin, çiftçi pazarının tadını çıkarın." Bana sarılıp veda etti.

", Pazartesi günü öğle yemeği yiyelim ve sen de bana satın alacağın yeri anlatırsın."

Biramı bitirdim ve yakındaki masada oturan gruba döndüm. "Pekâlâ çocuklar, ben eve gidiyorum." Çantamı aldım.

Toplu bir inilti duyuldu.

"Egomu yükselttiğiniz için teşekkürler ama siz gençleri yalnız bırakacağım, ben de hâlâ jet lag'i atlatmaya çalışıyorum." Hepsine el salladım. "Pazartesi görüşürüz, iyi hafta sonları."



Hâlâ ABD saatine alışmaya çalışırken, güzel ve güneşli bir Cumartesi gününe erkenden uyandım ve gözlerimi açmak için acele etmedim. Yatağıma uzandım ve dışarıdan gelen boğuk şehir seslerini dinlerken tavana baktım.

Birden kendimi enerjik hissederek yorganı geriye attım ve kalkıp diş fırçamı almak için banyoya yöneldim. Dişlerimi fırçalayarak yatak odamda dolaşırken, çekmecelerimden egzersiz kıyafetlerimi çıkardım ve banyoya geri dönüp ağzımı çalkalamadan önce yatağımanın üzerine attım. Hızlıca giyindim, kendime vazgeçmem için zaman tanımadan telefonumu aldım, kulaklıklarımı taktım ve koşarak kapıdan çıktım.

Sola dönerek Meatpacking Bölgesi'ne doğru ilerledim, ayaklarım Stormzy'nin ağır davul ve basının ritmiyle altımdaki zemini dövüyor ve bana iyi bir hız sağlıyordu.

Kaldırımlar, yüksek klasik kırmızı mimari tuğla binalarla birlikte her zaman kalbimi ısıtan bölgenin tanıdık parke taşlarına dönüştü. Sağa doğru yöneldim ve aradığım girişi buldum, High Line'a çıkan merdivenleri ikişer ikişer çıktım ve çitalı patikalar boyunca koşarak uzakta beliren Hudson Yards'a doğru ilerledim.

Şehir sabahın bu erken saatlerinde çok huzurluydu ve sakinlerinin çoğu yaz hafta sonlarında sahile gittiği için daha da sessiz hissediliyordu.

Bayıldım.

Kendimi yeniden canlanmış hissederek devam ettim, yeni bir şehirde koşmanın yolunuzu bulmanıza yardımcı olacak bir yanı vardı ve buradayken koşmak istediğim tüm yerleri zihinsel olarak kontrol ettim.

Canlanmış halim uzun sürmedi.

Yan taraflarımda şiddetli bir sancı başlayınca durdum ve korkuluklara yaslanıp acıyı bastırarak gerinmeye çalıştım. Koşu uygulamam yedi kilometreyi gösteriyordu.

Evet, işim bitmişti.

Birdenbire aklıktan ölmek üzereyken yeni favori kafeme ne kadar yakın olduğumu fark ettim ve bu sefer caddede yürüyenlere biraz daha dikkat ederek oraya doğru gitmeye karar verdim. Özellikle de alanın yüzde doksan beşini kaplayanlara.

Son beş gündür yaptığı gibi yine beynime girdi ve her seferinde olduğu gibi onu susturmayı başaramadım.

Yapmak için çok uğraştığım bir şey.

Sizi inanılmaz dolgun dudaklarıyla öperken, seksi ama yine de yumuşak olacak kadar yontulmuş çenesiyle yüzünü kapatın. O dudaklar ki, delici mavi gözleri, geniş Roma burnu ve yüksek elmacık kemikleriyle birlikte bana musallat olmuştu.

Ve sonra vücudu, Rockefeller'da cenneti tutan Atlas gibi. Devasa, tanrısal fiziği, balon yutmuş gibi görünmeden kaslarının boyuyla mükemmel orantısıyla neredeyse gerçek dışıydı.

Eğer yeterince düşünürsem, güçlü ve geniş göğsüne doğru yürüdükten sonra düşmemi engelleyen iri ellerinin kalçalarımı tuttuğunu hâlâ hissedebiliyordum.

Çok güçlü ve geniş.

Her yerde bir sürü kas var. Çok fazla.

Kıyafetlerinin altından neredeyse görünüyordardı ve onlar olmadan nasıl görüneceğini hayal etmek için kesinlikle hiç zaman harcamamıştım. Çıplaktı.

Kesinlikle hiç de
değil. Tanrım.

Kendimi kaptırmadan önce, kendimi hayallerimden zorlayarak kafenin kapısını açtım ve önümdeki bir çiftin arkasında sıraya girdim, sonra sıra bana geldiğinde bir kahve ve krem peynirli bagel sipariş ettim. New York'tayken, değil mi?

Sokağa geri döndüğümde telefonum çaldı ve yere baktığımda Freddie'nin yüzünün bana bakarak görüntülü konuşma talep ettiğini gördüm.

için yakınlarda bir bank bularak cevap verdim.

"Hey aşkım, New York nasıl? Uyandın mı?" Arka planımı fark ederek söyledi.

"Ben iyiyim ve iyiyim. Koşuya çıktım ve az önce bir kahve ile krem peynirli simit aldım. Şu ana kadar mükemmel bir gün geçirdim." Görebilmesi için onları kameranın önünde salladım.

"Aman Tanrım, çok Noo Yorrk'lusun." Sahte bir Amerikan aksanı takındı.

"Evet biliyorum, güzelce alışıyorum. Yine de burası çok sıcak." Güldüm. "Ee, ne var ne yok?"

"Çok değil, sadece ilk haftanın nasıl geçtiğini görmek istedim." Simidimi ısırardım. "Seninle her gün konuştum."

"Evet ama artık hafta bitti, benim için özetleyebilirsin." Sırıttı.

"Aslında iyiydi, iyi geçti. Dün gece işten sonra birkaç kadeh bir şeyler içmeye gittik, ekiple beş saat dilimi yerine burada yüz yüze çalışıyor olmak güzel. İşleri biraz daha kolaylaştırıyor."

"Londra'yı özleyiyor musun?" İçtiği kahveden bir yudum alırken sordu.

"Senin dışında mı?"

"Evet."

"Hayır." Dürüstçe söyledim.

"Güzel," diye durakladı. "Dominic'ten yine haber aldın mı?"

"Hayır." Bir ısırık daha aldım. "Şükürler olsun." Sonradan bir düşünce olarak ekledim.

"Wolf, sana söylüyorum, eğer onu görürsem suratının ortasına bir yumruk atacağım." Vahşilikle söyledi.

"Yüz mü?" Ağzım hâlâ simitle doluyken ona burnumu kıvrarak baktım. Yüzümde kesinlikle krem peynir vardı.

"Yumruk atacak cesareti yok." Sırıttı ve ardından kıkırdamaya dönüşerek beni de kıkırdattı.

"Evet, bu konuda haklısın." Kahve fincanımı ona doğru kaldırdım.

"Cidden, eğer ondan bir daha haber alırsan, onu engelle. O bencil bir amcık." Hiddet geri gelmişti.

"Biliyorum, öyle." Sakince söyledim. "Ona cevap vermedim. Sadece sildim ve onu engelledim. Dürüst olmak gerekirse, neden bana mesaj atma zahmetine girdiğini bilmiyorum."

"Çünkü o zavallı bir pislik ve hayatını toparlayamıyor. Ve ne kadar iyi bir hayatı olduğunu fark etmediği için. Ve şimdiye kadar onun pisliklerine katlanan tek kişi sen olduğun için."

Bu konu hakkında bir daha konuşmak istemedim.

"Freddie," diye iç geçirdim. "Biliyorum. Bunu biliyorum. Bunu tekrarlayıp durmamıza gerek yok. O artık hayatımın bir parçası değil. Sadece kalbimin iyileşmesi biraz daha zaman alıyor ama ben iyiyim. Bugün güzel bir gün, Dominic hakkında konuşarak mahvetmeyelim."

"Tamam." Bana gülümsedi. "Peki, hafta sonu için başka ne planladın?"

"Bilmiyorum, emin değilim. Hala birkaç parça için alışverişe çıkmam gerekiyor ve sanırım biraz aylıklık edeceğim. Greenwich Village'da bir çiftçi pazarı var, sanırım bir ara oraya gideceğim. Belki bir kokteyl içmeye giderim. Sana haber veririm."

"Kulağa çok eğlenceli geliyor. Ve kim bilir belki başka bir ateşli adamla tanışırsın." Kaşları oynadı.

"Ne demek başka bir tane daha?" Yirmi dakika önce hayalini kurduğum mükemmel erkek örneğini ilk kez başarıyla görmezden geldim.

Gözleri büyüdü. "Sıcak kahveci adam gibi."

"Ohhhh. Oh." Yüzü tekrar görüş alanıma girdiğinde alçak sesle mırıldandım.

"Kurt mu?" Ben başka bir gündüz rüyasına devam edemeden parmaklarını şıklattı.

Sırıttım. "Evet, özür dilerim. Ne demiştin?"

"Sıcak kahve adamından bahsetmiştim."

"Tanrım, Freddie gerçekten çok ateşliydi. Manken gibi ateşli. Ama mankenlerden daha ateşli. Korkutucu derecede ateşli. Ama," dedim ve parmağımı kaldırarak bir noktaya değindim. "Elbisemi mahvetti."

Yüzündeki dehşete düşmüş ifadeyi hatırlayınca çok güldüm.

"Mahvetti mi?" O sordu.

"O gün için. Eve gidip üstümü değiştirmem gerekti ki bu da büyük bir rahatsızlıktı. İlk iş günümde inanılmaz derecede erken ve verimli olmam iyi oldu çünkü aksi takdirde geç kalacaktım. Ve beni acele ettirdi ki bu hiç hoşuma gitmez. Ayrıca, bu benim güç elbisemdi. Dominic bana mesaj attıktan sonra kendimi iyi hissetmek istediğim için giydim ve bu yaklaşık yirmi beş dakika sürdü." Sahte bir öfkeyle dudaklarımı büzdüm.

"Çok dramatiksin. Ona siktirip gitmesini söylediğine hâlâ inanamıyorum. Zavallı çocuk." Başını bana doğru salladı.

"Biliyorum." Tekrar gülmeye başladım. "Yüzünü görmeliydin, ben buzlu latte içinde çırpınırken benimle ne yapacağını bildiğini sanmıyorum."

gerçekten çok soğuk. Dominic'ten duyduklarımdan sonra çok sinirlenmişim ve sıcak kahveci adam yoluma çıktı." Nefes aldım ve eve gitmek için ayağa kalktım, elimdeki boş kahve ve simit paketini yakındaki çöp kutusuna attım.

"Ah iyi." Omuz silktim. "Henüz atlatmadıysa bile atlatacağına eminim."

"Evet, eminim atlatmıştır." O da aynı fikirdeydi.

5
JASPER

Dolabımın kapısını kapattım ve oturdum.

Neyim vardı benim? Hiç bu kadar odaklanmamıştım. Bir antrenman maçında bile her zaman yüzde yüz konsantre olmakla övünürdüm ama bu hafta giderek daha da kötüleşiyordum.

Botlarımı, pedlerimi, sırlıslıkla kıyafetlerimi çıkardım ve vücudumdan akan terle soyundum. Buz banyolarına doğru yürüdüm, yolda bir havlu kaptım ve doğruca içine girdim, topun buruşturan soğuşunu ya da kanım hayati organlarıma hücum ederken vücudumun sıkışma ve kasılma şeklini fark etmeme izin vermeyerek nefesimi kestim.

Beş dakika sonra hamamın kapısı açıldı ve Cooper içeri girdi.

"Dostum, o da neydi? Bir haftadır kafan kışında. Neler oluyor?"

Dişlerim takırdamaya başladığında onu görmezden geldim. "Jas..?"

"Ne?" Homurdandım.

"Neyin var senin?" O itti.

"Pek bir şey yok." Suratımı astım, huysuz bir ergen gibi konuştum.

"Bok gibi oynuyorsun, demek ki bir şeyler var. O çaylakların her biri bugün seni yenebilirdi." Orada durmuş bana bakıyordu. "Bu o kahveci kızla mı ilgili?"

Gözlerimi kıstım ve ona dik dik baktım. Ellerini havaya kaldırdı.

"Tamam, bana dışarıda olacağımı söyleme. Ama bu sabah beni Drew aldı, yani beni eve sen götüreceksin. Kaldır kışını, dudakların morarmış."

"JACOBS." Ben giyinirken koç bağırdı. Ayağa fırladım ve hızla ofisine doğru yürüdüm. Üzerimde sadece eşofmanımın olması önemli değildi, Koç'u bekletemezsiniz.

"Koç?"

Kafasını kaldırıp bakmadı.

"Bu temas görüşmeleri dikkatinizi dağıtıyor mu?"

"Hayır efendim, almıyor."

Gözlüklerinin üzerinden bana baktı.

"Onlar efendim değil, neredeyse kilitlenmiş . Benim bununla pek bir ilgim yok. Burada kalabildiğim sürece, ne olacağı gerçekten umurumda değil." Dürüstçe cevap verdim.

"O zaman neler oluyor?"

Bir kızla tanıştım, bana siktirip gitmemi söyledi ve şimdi onu düşünmeden edemiyorum.

Ayaklarıma baktım ve mırıldandım. "Boş bir hafta geçiriyorum sanırım."

"Senin boş haftan yok, Jacobs."

"O zaman sanırım bir noktada bir tane almam gerekiyordu, değil mi?" Ağzımın kenarı kalktı ve göğsümdeki gerginliğin hafifçe gevşediğini hissettim. Son dokuz gündür, sarışın, bira bardağı büyüklüğündeki semazen tarafından ayaklarımın yerden kesilmesinden beri orada olan gerginlik.

Gözlerini bana dikti. "İyi o zaman. O zaman çabuk atlatsan iyi olur." Beni başından savarak evrak işlerine geri döndü.

"Evet efendim." Cevap verdim ve dönüp ofisinden çıktım.

On dakika sonra Cooper'ı antrenman tesisimizin dışında bekleyen sıkı hayranları için birkaç imza dağıtırken buldum.

Buraya zaman ayırmaktan asla çekinmedim, bu taraftarlar sayesinde oynuyoruz ve antrenman sahasına ulaşmak pek de kolay değil. Bizi desteklemek için buraya gelmek için çaba sarf ettiler ve ben de bunun karşılığında onlara bir şeyler vermekten mutluluk duydum.

"Hazır mısınız?" Yolda birkaç tişörtün üzerine adımları karalarken ona sordum Araba.

"Jasper? Jasper? Sözleşme görüşmeleri hakkında ne hissediyorsun?" Döndüğümde Birkaç muhabir kayıt cihazlarını bana doğru tutuyordu.

"Her şey menajerimin elinde, çocuklar. Bu yüzden kendimi iyi hissediyorum." Arkamı dönmeye başladım. "Peki ya Dexter Payne ile olan ilişkiniz hakkındaki söylentiler?" Bir başkası bağırırdı

Bu sefer bir magazin dedikodu paçavrasından.

Kimi içeri alacağımız konusunda güvenlikle konuşmam gerekiyordu.

Derin bir nefes aldım ve gözlerime ulaşmayan bir gülümseme .

"Peki ya onlar?" Muhtemelen en iyi yanıt olmadığını bilerek cevap verdim. "Bunlar doğru mu?" Yem attı.

"Yapmayın çocuklar, söylentilerin bir nedeni vardır. Dexter çok hoş bir kız ve bir arkadaş." Ona verebileceğim en diplomatik, medya dostu yanıtı verdim ki bu en iyi ihtimalle gerçeği esnetiyordu ama o bunu bilmiyordu.

"Ama yaz boyunca Bounce'tan çıkarken ikinizin fotoğrafları görüldü..." Tanrı aşkına, bu adam birinci sınıf bir pislikti.

"Bunu söylediğim için üzgünüm ama ortada bir hikâye yok dostum. Kamera biraz daha açılmış olsaydı Cooper'ı burada yakalayabilirdi." Bana doğru gelen Cooper'a başımla işaret ettim. "Drew Crawley, Felix Cleverley ve diğer birkaç arkadaşımızla birlikte yazın tadını çıkarıyoruz."

Kolumu Cooper'a doladım ve karnını okşadım.

"Şimdi izin verirsiniz, bayılmadan önce bunu doyurmam gerekiyor. Aksi takdirde onu eve taşıyamama yardım edeceksin."

Biz yürürken kalabalıktan gergin bir kahkaha . Cooper küçük değildi. "Peki ya dün gece?" İtmeye devam etti ve ben arkamı döndüm.

Çenemi sıktım, sabrım azalıyordu. "Peki ya dün gece?"

Not defterini kontrol etti. "Bir taksiye binmeden önce House Bar'dan birlikte çıkarken görülmüşsünüz."

Yüzüm bomboş kaldı. "Ben değildim, House Bar'a hiç gitmedim ve dün gece erkenden evdeydim."

"Kesinlikle sana benziyor." O tartıştı.

"Yıkıcı derecede yakışıklı mı demek istiyorsun?" Cooper kararmaya başlayan ruh halimi hissetti ve onu hafifletmeye çalıştı. "Mümkün değil, kimse bu kadar yakışıklı olamaz." Güldü ve yüzüme bir tokat attı.

"Hoşça kalın çocuklar." Beni kurnazca çekti ve ikinci kez arabaya yöneldik, binmeden önce çantalarımızı arkaya attık.

Motoru çalıştırdım.

"Bu çok garipti."

"Ne?" Dönüp arka camdan dışarı baktım ve dışarıdan başka birinin gelme ihtimaline karşı hala bekleyen gazeteci grubunun yanından geçip arabayı sürdüm.

Cooper renkli camın arkasından, kendilerini meşru spor muhabirlerinden ayıran paparazzi ve magazin gazetecilerinden oluşan küçük bir gruba baktı. "Tanrım, onlardan nefret ediyorum."

"Biliyorum, onlar pislik." Tesisin dışına çıkarak cevap verdim. "Ve keşke bölgeyle birlikte gelmeselerdi, ama dürüst olmak gerekirse bazen onlara istediklerini vermek daha kolay oluyor. Onlarla bir savaşa girmeye hiç niyetim yok, çok vahşiler."

Döndü ve bana baktı. "Evet, her neyse beni eve götürmen gerek, açlıktan bayılmak üzere olduğumu söylediğinde yalan söylemiyordun."

Ayağımı yere bastırdım ve araba otoyol boyunca ilerledi.

"Hey, az önce ne demek istedin, garip olan neydi?" Yola dönmeden önce ona bir göz attım.

"Oh, sadece senin Dexter ile dışarıda olduğunu düşündü. Değil miydin? Biz konuştuktan sonra dışarı çıkmadın mı?"

"Yok artık, hiçbir yere gitmiyordu. Çok fazla alkolle yapılan karşılıklı faydalı bir anlaşmaydı. İyi bir kız olduğuna eminim ama kesinlikle bana göre değil."

"Ne hakkında konuştuğunu merak ediyorum." Telefonunu eline aldı ve aramaya başladı.

"Hmmm." Bir şey bulduğunu söyledi. "Bu kesinlikle sen değilsin, ama garip bir şekilde benziyor. Ve yüzü doğru açıda değil, bu yüzden düzgün görmek zor, bu yüzden seni benim kadar iyi tanımayan bir gözlemci sen olabilirsin."

"Ne oluyor lan?" diye bağırdım, öfkem ve kötü ruh halim yeniden alevlenmişti.

Cooper omuz silkti. "Eminim bir şey yoktur, belki de bir tipi vardır."

"Evet, belki." Mırıldandım.

Cooper'ın evinin bulunduğu büyük yerleşkenin kapısından geçtik.

Cooper'ın hokey dışında da mimariye karşı bir sevgisi vardı ve bu eski yeri olabildiğince ucuza satın alarak yıkıp hayalindeki evi inşa etmeyi planlıyordu. Göl kenarında, etrafı tarlalarla çevrili bu ev, çılgın taraftarlardan, disk tavşanlarından ve papazlardan uzakta özlediğimiz ve ihtiyaç duyduğumuz türden bir güvenlik sağlıyor, pistteki hayatlarımızdan bir parça huzur yaratıyordu.

Garaj yoluna girdim ve siyah bir Tesla'nın yanına park ettim.

"Görünüşe göre Molly burada." Cooper arabadan indi, çantalarını ve bastonunu almak için bagaja doğru ilerledi. "İçeri geliyor musun? Barbeküyü hazırlarız ve sen de bana neden son bir haftadır pençesi ağrıyan bir ayı gibi dolaştığını anlattırırın."

Gerçekten konuşmak istemiyordum ama eve gidip boş bir evde takılmaktan başka yapacak bir şeyim de yoktu, ki bu da aynı derecede iç karartıcıydı, bu yüzden kötünün iyisini seçtim.

"Evet, tamam." Motoru kapattım, arabadan çıktım ve ön kapıya doğru yürüdüm.

Dramatik bir salınımla açıldı.

"Çocuklar. Evinize hoş geldiniz." Cooper'ın kız kardeşi Molly ikimizi de kucaklayarak ve öperek karşıladı.

"Mol?" Cooper onu bıraktı. "Seni görmeyi sevmediğimden değil, ama burada ne yapıyorsun?"

Omuz silkti. "Ne? Durup dururken gelip ağabeyimi göremem.

Hepsi mi?"

"Yapabilirsin," diye yanıtladı. "Ama yapmadığını biliyorum."

Ona bir öpücük verdi ve bana döndü. "Jasper, seni uzun zamandır görmedim. Nasılsın?

Sen mi? Dexter Payne'in yatağını sıcak tutuyormuşsun diye duydum."

Yüzüme güldü. "Hayır, kesinlikle hayır. Ve cidden Mol? Şu saçmalığı okumayı bırak."

Onu o kadar uzun zamandır tanıyordum ki, Cooper'la çaylak olduğumdan beri, neredeyse benim küçük kız kardeşim gibiydi ve Cooper'ı olduğu kadar beni de kızdırmaktan hoşlanıyordu.

"Hey, seni başka nasıl takip edebilirim ki!" Gülmeye devam etti. "Ayrıca magazin gazetelerini okumadığımı da unutuyorsun."

İnançsız bir ifadeyle ona baktım.

"İstemiyorum." Savunmaya geçti. "Ama arada sırada Instagram'a girmeyi seviyorum. Ve Instagram'a göre, siz ikiniz birlikte oluyormuşsunuz." Kalçalarını sallayarak bana göz kırptı.

Gözlerimi devirdim. Bu rahatsız ediciydi.

Cooper yüzünü buruşturdu. "Lütfen bunu bir daha yapma."

"Tamam o zaman." Ellerini birbirine çırpı. "Haydi aç çocuklar, barbekü bekliyor."

Bu benim de kabul edebileceğim bir şeydi.

Yarım saat sonra iki hamburger ve birer bira içmiştik.

Molly diyet kolasını yudumladı. "Ee, hadi bakalım, neler oluyor? Jas, Dexter Payne'in olayı nedir?"

Ona baktım. "Sana söyledim. Hiçbir şey söylemedim."

"Hadi ama, kesinlikle sevişiyordunuz." Daha fazlasını öğrenmek için kollarını havaya kaldırdı.

"Hiçbir şey olmuyor." Tekrar itiraz ettim ve bana ters ters baktı. "Tamam. Yaz boyunca birkaç kez takıldık ama bir bağımız yoktu. Onun da benim de yapacak işlerimiz var. Ayrıca, çok sinir bozucu biri ve eminim önceden bilgilendirdiği bir sürü papazla birlikte geliyor. Ve ben takip edilmek istemiyorum, bu yüzden şu anda size söyleyebilirim ki, hiçbir şey yok ve gelecekte de hiçbir şey olmayacak. Ve Instagram'daki tüm resimler yanlışır."

Molly yüksek sesle nefes verdi.

"Kendini savunmak için doğruyu söylüyor." Cooper birasını rahatça yudumlarken sırtışı şeytansı bir hal aldı "Ama Dexter Payne'den duymak isteyebileceğiniz daha iyi bir şey var."

"Ooooh, ne? Söyle bana." Ne diyeceğini merak ederek ona döndüğümde Molly neşeyle ellerini ovuşturdu, ben de çok geç fark ettim ve ona en iyi '*Sakın buna cüret etme*' bakışımla baktım.

Cooper sırtıttı. "Ona kahveli piliçten bahset."

"Dostum, siktir ." Ona orta parmağımı kaldırdım.

"Kim bu kahveci piliç?" Molly benim bir ilişkim olduğu düşüncesiyle benzersiz bir heyecanla ciyakladı.

Kardeşini ve beni başarısızlığa uğratmak için çok uğraştığı bir şey.

"Jasper'ın geçen hafta üzerine kahve döktüğü ve ona aşık olmuş gibi görünen bir piliç. Adını ya da hakkında hiçbir şey bilmemesine, hatta onu bir daha nasıl göreceğini bile bilmemesine rağmen. Ama bu olay olduğundan beri çok huysuz biri oldu." Doğru bir şekilde özetledi.

"DUDE." Bağırđım. Umursadığımdan değil. Molly'ye neredeyse Cooper'a söylediğim kadar söyledim, sadece o kadar sık ortalıkta değildi.

Ama bu konuda konuşmak ya da on dakikadan az zaman geçirdiğim bir kadın yüzünden kötü bir ruh hali içinde olduğumu yüksek sesle itiraf etmek istemiyordum.

Molly iç çekti. "Sadece söyle bana."

"Şey, temelde bu kadar." Kabul ettim. "Her şeyi mükemmel bir şekilde özetledi." Çenemi iki elimin üzerine koyarak homurdandım.

"Tanrım, çok dramatiksin ve herkesin akıl sağlığı için aşık olmadığını açıklığa kavuşturalım."

Molly bana bakarken ben de göz ucuyla Cooper'a baktım. "Tamam, hayır. Ama dürüst olmak gerekirse, onu düşünmeden edemiyorum." Tekrar iç çektim. "Ve sana söylüyorum, benden nefret ederdi."

"Üzgünüm, bekle," Ellerini kaldırdı. Matthew McConaughey'nin sesiyle, "Bekle, bekle," diye tekrarladı. "Senden nefret mi ediyordu?"

"Evet." Surat astım.

Şaşkınlıkla gözlerini kıstı. "En baştan başlayabilir misin, çünkü senden nefret etmesine imkân yok."

"O yaptı." Mızımızlandım.

"Jasper." Dalga geçmeye gerek duymayan bir ses tonuyla beni kıstırdı ve dramatizmime pek tahammülü gösterdi. "Lütfen en baştan başlar mısınız?"

Gözlerimi devirdim, "İyi, masal zamanı için yerleşin." Ses tonum alaycıydı.

"11. Cadde ile Batı 36. Cadde'nin köşesindeki kafeye doğru yürüyordum..." "Oraya bayılıyorum, en iyi ahududulu kekleri yapıyorum..." Sözümü kesti.

"Evet, her neyse." Tekrar başladım, "Telefonda kardeşinle konuşuyordum." Sanki tüm bu olanlar onun suçuymuş gibi ona ters ters baktım.

"Bir değil." Birasından bir yudum alırken sırtıttı.

"Ve bana yürüdü, elinde bir kahve vardı ve tüm kahve elbisesine döküldü." Bir tepki vermesi için Molly'ye baktım.

"Ve?"

Beklediğim tepki bu değildi.

"Ondan özür dilemeye çalıştım ama sonra bana bağırđı ve tüm kaldırımı kapladığım için tehlike bandıyla kaplanmam gerektiğini söyledi. Ayrıca bana ağaç dedi."

Cooper homurdandı, ben de duymazdan geldim.

"Sonra tekrar özür dilemeye çalıştığım da bana," Ellerimi havaya kaldırarak tırnak işareti yaptım, "'Lütfen siktir git' dedi ve onu takip etmeyi bıraktı. Hepsi bu kadar."

Boğulmaya başlamadan önce Cooper'ın ağzından bir bira püskürdü. Molly iğrenmiş görünüyor, ben de onun sırtına gereğinden sert bir tokat attım ama bunu hak etmişti.

" ne lan, Cooper." Molly spreyin etkisiyle kendini sildi.

Cooper bir yandan gülmemeye çalışırken bir yandan da öksürmeye devam ediyordu. "Tanrım, bu harika. Gerçekten de sana siktir git mi dedi? Bu cevherden daha önce bahsetmemiştin."

Asık suratla başımı salladım.

"Ve sen de onu sokakta takip ediyordun?"

Başımı eğdim ve tekrar başımı salladım.

"Duuuude. Kendine saygı." Bana hafifçe tiksinererek baktı ve ben de ona omuz silktim çünkü o noktaya kadar gerçekten hiç saygım kalmamıştı.

"Tamam." Dedi Molly "Hadi bunu ." Bu ne anlama geliyordu?

Kafam karışmış bir şekilde ona baktım. "Ne?"

"Sadece et, kızlar böyle yapar." Cooper bana bir bira daha uzattı.

Molly devam etti. "Yani baştan başla, ona çarptın mı? Sonra ne oldu?" Kaşlarını birbirine çarptı. "Az önce söyledim ya."

"Bana her şeyi anlattığını sanmıyorum. İçkisinin elbisesine düştüğünü söyledin." "Evet, öyle oldu." Cooper'a baktım, o da omuz silkti.

Molly derin bir nefes aldı. "Tamam, bak. Sorularına ben sordukça cevap ver, o zaman biraz ilerleme kaydedebiliriz."

Ellerimi önünde birleştirdim, bu anlamsız sorgulamaya devam etmek için bir jest yaptım çünkü yapacak başka bir şeyim yoktu.

"Yani arabadan indiniz ve köşeyi döndünüz. Dükkandan mı çıkıyordu? Kahveyi oradan mı aldı?"

"Tanrım Jessica Fletcher, ne fark eder ki?" Kaşlarını çatı Cooper.

Ona döndü, "Kapa çeneni, Cooper. Jasper'ın hayatının aşkını bulmasına yardım ediyorum." *Aşk mı? Üzgünüm, tekrar gel.*

"Woah ne? O değil..."

"O konuya geleceğiz. Her neyse, cevap ver."

"Evet, tam içeri girmek üzereydim ki dışarı çıktı ve doğruca bana çarptı." "Ve geriye doğru düşmeden önce onu yakaladım sayılır." Cooper bana hafif bir dehşetle bakarken gururla söyledim.

Molly'nin kaşları havalandı. "Onu yakaladın mı?" "Evet."

"Sonra ne oldu?"

Tüm bu olay beynime kazınmıştı. O günden beri her gün, onu daha az kızdırmak için farklı bir şey yapıp yapamayacağımı merak ederek tekrar tekrar üzerinden geçtim.

"Öylece çırpındı, küfretti ve sonra bana küfretti. Gerçekten çok sinirliydi ve üstü başı kahve içindeydi. Bu yüzden onu anlıyorum ama dürüst olmak gerekirse ona yardım etmeye çalıştım ama bu onu daha da kızdırdı."

"Tam olarak nasıl?"

"Şey, ona yardım edip edemeyeceğimi sordum." Molly yüzünü buruşturarak bana baktı. "Ama onu asıl kızdıran şey ona hanımefendi demem oldu. Yaşlı olduğunu ima ettiğimi düşünüyor gibiydi ama nedenini bilmiyorum. Ama bana elli yaşında görüldüğünü düşünüp düşünmediğimi sordu ve buna çok kızdı."

"Oh adamım, bu paha biçilemez." Cooper gülmekten yerlere yatıyordu.

Ona döndüm. "Bak, siktir olup gider misin? Buna yardımcı , bu her neyse." Dudağını kapattı.

"Peki sen ne dedin?" Molly ağız dalaşımızı görmezden gelerek sordu.

"Hiçbir şey, konuşamadım. Sadece ona baktım ve sonra kaldırımı kapattığımı söyledi ve beni iterek yanımdan geçti ve hışımla gitti."

Molly'nin gözlerindeki yumuşak acıma beni tam bir ezik gibi hissettirdi ama devam ettim.

"Ben de özür dilemek için onu beş blok boyunca takip ettim. O da bunun bir kaza olduğunu anladığını ve lütfen siktir olup onu takip etmeyi bırakmamı, çünkü bir toplantıya geç kaldığımı ve üstünü değiştirmesi gerektiğini söyledi."

"Evet, kulağa o kadar da harika , değil mi?" Molly itiraf etti. Ben başımı salladım.

"Ama anlamıyorum, neden bu kadar rahatsız oldun? Bir kazaydı, özür diledin. Bana söylemediğin bir şey yoksa neden umursuyorsun?"

"Hayır, hepsi bu, sana her şeyi anlattım."

Tüm bu konuşma sinir bozucuydu.

"O zaman bu kadın neden seni bu kadar etkiliyor?" Araştırmacı gazeteciliğine devam etti.

"Tamam, artık sıkıldım. Bu konuyu kapatabilir miyiz? Lütfen? Çok ateşliydi. Onu bir daha asla görmeyeceğim, bu yüzden cidden bu konuyu kapatalım." Yalvardım ama kimseyi ikna edemedim.

Molly gözlerini kıstı. "Jasper, kaç kere bir kadın seni çevirdi? Gerçekten mi?"

"Molly, beni çevirmedi. Ona bir şey sormadım bile."

Kaşlarını kaldırarak inatçılığına pek tahammülü olmadığını bir kez daha gösterdi ve sorularına cevap vermememi nasıl bu kadar zorlaştırdı bilmiyorum.

"Tamam, bilmiyorum." Düşünmek için bir dakika bekledim. "mı?" Bu bir soru olarak ortaya çıktı. "Ve bu kadın senden hemen hoşlanmadı mı?"

Üzgün bir yüz ifadesiyle başımı salladım ve o da uzanıp koluma dokundu.

"Bak Jas, bunu kişisel algılama, seninle ilgili değildir. Belki kötü bir sabah geçiriyordu. Muhtemelen ünlü biri olduğun ve elbisesini mahvettiğin için sinirlenmiştir. Ya da belki Boston hayranıdır." Teorilerini parmaklarıyla işaretledi.

"Hayır Molly, beni kim olduğum için sevmedi, kim bilmiyordu." Kafası karışmış görünüyor. "Ne demek istiyorsun? İlk başta seni tanımadı mı?"

"Hayır, herhangi biri olduğuma dair hiçbir fikri yoktu. Kim olduğumu bilmiyordu." Açıklamaya çalıştım.

"Ama sen Jasper Jacobs'sın." Cooper yardımcı olmayan bir şekilde işaret etti. "Senin kim olduğunu nasıl bilmez?"

Molly alay etti. "NHL oyuncularının var olmadığı bir evren var, biliyorsun."

"İçinde yaşamak istediğim bir ev değil." Cooper homurdandı ayağa kalkıp eve girerken bana beşlik çaktı.

"Benim kim olduğumu bilmiyordu. Ben onun için elbisesini ve gününü mahveden adamdı başka bir şey değilim."

"Tanrım, erkekler çok melodramatik." Yine gözlerini devirdi. "Peki o zaman, belki de sahip olamayacağın biri olduğu için seni kızdırdığını düşündün mü? Eğer herkes senin için her zaman bu kadar kolay olduysa, bu senin için yeni bir deneyim olmalı. Bu yüzden daha çok istiyorsun. Birinin senden hoşlanmaması senin için zor olmalı, özellikle de sırtını yaslayacağın bir NHL yoksa." Sırıttı.

"Molly, hokey hayranlarının yüzde ellisi beni sevmiyor." Mantıklı düşündüm.

"Awww zavallı küçük hokey oyuncusu." Molly bir çocuk gibi başımı okşadı ve Cooper'ın ardından ayağa kalktı.

Onun sözlerini düşündüm.

Söyledikleri doğru olsa da ve kadınları elde etmek için uğraşmak zorunda olmasam da, bunun o olmadığından emindim. Birçok kadınla tanışmıştım ama hiçbirini beni bu şekilde etkilememişti, onunla karşılaştığımdan beri tek düşünebildiğim oydu.

Ben uyumak için gözlerimi kapattığımda onun parlak yeşil gözleri.

Kokusu, şiddetli bir yaz yağmuru sonrası bahçe gibi.

Bana bağırırken sergilediği tutku ve ateş, başkalarının duyup duymamasını umursamadığını gösteriyordu.

Başka biri olsa, elbiseleri mahvolduğu için ne kadar kızgın olurlarsa olsunlar, benim olduğumu gördükleri anda bir selfie çekirmek isterlerdi. Sürekli kendini kontrol etmeyen, yansımına bakmayan ya da beni etkilemeye çalışmayan bir kadının etrafında hiç bulunmamıştım ve bunu tekrar deneyimlemek istediğimi biliyordum.

Kalktım ve onları bulmak için eve yöneldim. Cooper mutfağı temizliyor, Molly de çalışma kitaplarını topluyordu.

"Benden hoşlanmadığı için değil." Yüksek sesle duyurdum, ihtiyacım olandan daha yüksek sesle

ıçı

n. Molly arkasını döndü.

"Benden hoşlanmadığı için değil." Normal bir desibelde tekrarladım. "Daha çok benim yanımda kendisiydi, tamamen kurgulanmamıştı. Paylaştığımız o çok kısa an için bile beni etkileme ihtiyacı hissetmedi. İtiraf etmeliyim ki buna alışık değilim."

"Tamam o zaman. Eğer onu tekrar görmek istiyorsan, geçen hafta gördüğün kafeye giderek başlayabilirsin. Eğer gitmesi gereken bir toplantı varsa muhtemelen yakınlarda çalışıyordur ve eğer üstünü değiştirmesi gerekiyorsa yakınlarda yaşıyor bile olabilir. Yani belki de düzenli gittiği bir yerdir." Teorisini ortaya attı.

"Gördün mü, sana söylemiştim. Jessica Fletcher." Cooper söze girdi. "Jasper'ın Kayıp Aşk vakasını çözdük, artık başka bir şey yapabilir miyiz lütfen?"

On gündür hiç olmadığım kadar hafiflemiş hissederek sıırıttım. Buzdolabından bir bira daha alıp Cooper'a uzattım. "Xbox'ı çalıştırıp Drew ve Cleve's'e aptalca şeyler yaptırmak ister misin? Yeni sezon oyununun gelişmiş bir kopyası var bende."

Aldı ve yüzünde bir sırıtma belirmeden önce şişesini benimkine vurdu.

"Kahretsin, evet istiyorum."

6
JASPER

"Bu çok heyecan verici." Batı 30^{uncu} Cadde'den aşağı inerken Drew açıkladı. "Gerçek hayattaki James Bond'un Nancy Meyers'la tanışması gibi."

Cooper dönüp arka koltukta oturanlara baktı. "Gerçekten daha fazla dışarı çıkmanız gerekiyor."

"Hayır, bu gerçek hayat. Oğlumuzun aşkı bulmasına yardım ediyoruz." Sesi bir kız öğrenci kadar hoppaydı.

"Siz ikiniz çenenizi kapatabilir misiniz yoksa çıkıp eve yürüebilirsiniz."

Homurdandım. Bu kötü bir fikirdi.

Felix öne doğru eğildi ve omzumdaki gerginliği gidermek için masaj yapmaya çalıştı. "Gergin olman normal, Jas. Bunlar normal."

"Cidden, kapa çeneni ve bana dokunmayı kes." Tekrar tersledim, stres seviyem yüksekti.

"Üzgünüm dostum, Bash Kardeşleri davet etmek istememiştim." Cooper sesini alçalttı ve Felix ile Drew'un arkasını işaret etti. "Ama hamburger için planlarımız vardı ve sonra sen çok daha heyecan verici bir teklifle geldin ve ben de gezintiye hayır diyemedim."

Yüzü bana dönük olacak şekilde koltuğunda döndü. "Tamam bak, bunu sadece bir kez söyleyeceğim. Bunu olduğundan daha büyük bir şey haline getirmediğinden emin misin? Yolculuğa hazır olsam da, bu oldukça aşırı."

Derin bir nefes aldım.

Onunla karşılaştığım günden bu yana iki hafta geçmişti ve kulağa ne kadar dramatik gelse de hayatımın rotasının değiştiğini hissediyordum. İki hafta boyunca tekinsiz uykular ve rahatsız edici rüyalar gördüm, ondan başka hiçbir şeye odaklanamadığım günler geçirdim.

Hepsi onun beş dakikası .

Kesinlikle deliriyordum.

"Dürüst olmak gerekirse, bilmiyorum. Bilmiyorum." Sanki taşaklarımın hâlâ düşmesi gerekiyormuş gibi sesim bir oktav yükseldi. "Emin olduğum tek şey, daha önce hiç böyle hissetmediğim ve bunun beni çıldırttığı. Bir yandan bu henüz bir şey değil, bu yüzden bunu nasıl bir şeye dönüştürebileceğimden emin değilim. Öte yandan, hiçbir şey beni bu kadar etkilememişti. O yüzden bunu çözmem gerekiyor ve onu tekrar görene kadar da çözemeyeceğim. Tabii onu bir daha görürsem. Bu benim mutsuzluğumdan başka bir şeyle sonuçlanmayan tamamen sonuçsuz bir görev olabilir." Feryat ettim.

"Tamam dostum, biz senin için buradayız. Neye ihtiyacın olursa, biz senin adamlarınız." Drew arka koltuktan seslendi.

"Teşekkürler, minnettarım."

Bir yudum su içtim ve ışıklar kırmızıyken pencereden dışarı baktım. Ne yapıyordum ben?

Delirmiş miydim?

Onu nasıl bulacaktım ki?

Karşıdan karşıya geçen insanlara odaklandığımda, herkesin birbirinden kadar habersiz olduğunu fark ettim. Hepsi ne kadar farklıydı. Ne kadar ayrılar. Yine de biri için her biri hayatındaki en önemli kişiydi.

Bunu istiyordum. Yaptığım şey buydu.

Onu bulmak.

Düz saçlar, kıvrıkcık saçlar, kızıl saçlar, siyah saçlar, pembe saçlar, kahverengi saçlar, sarı saçlar, hepsi önümüzden geçiyor.

Göğsümün içinde bir çekim

hissettim. Sarı saçlar tekrar

parladı. Tekrar çekildi.

Yeşil gözler

kırpışıyor.

Çek.

İmkânı yok. Hiçbir yolu yoktu. Bu kadar

kolay olamaz.

Yanlışlıkla içime çektiğim suyu öksürürken ağzımdaki bir yudum su aniden aşağıya damladı ve geri kalanını ön panele püskürttü.

" ne lan, Jas." Cooper bağırdı. "İyi misin?" "ORADA.

ONUN." Kelimeleri çıkarmakta zorlanarak işaret ettim.

"Ne?"

"O. O." Hâlâ işaret ediyordum.

"Sanırım felç geçiriyor." Felix'in fısıldadığını duydum.

Sesim aniden bana geri geldi. "Hayır, Tanrı aşkına felç geçirmiyorum. Bu o kız. O kız. O kız. O kız."

Kalbim maruz kaldığım baskıyı protesto etmek için yanma tehlikesi geçirirken ışıklardan uzaklaşan kızı işaret ettim.

BBEEEEEEP. Cooper kornaya yaslandı.

"Dostum, ne yapıyorsun?" Ona baktım. "Belli ki

dikkatini çekmeye çalışıyorum."

Hepimiz dönüp dönmediğini görmek için baktık, ancak taktığı büyük gürültü önleyici kulaklıklar nedeniyle dönmedi.

"Çabuk, kenara çek." Felix bağırdı.

"Kenara çekemem, sık kafalı, orta şeritteyim." Ben bağırdım. Bu bir

kabustu.

Onunla tekrar konuşma fırsatı bulamadan onu kaybedecektim.

"Dostum, yavaşla da kırmızıda geçelim." Drew, Felix'in koluna vurdu. "Clevs, atlamaya hazır ol, onu yakalayacağız."

"Bu hamburgerden çok daha iyi. Bu James Bond'a göre."

Kırmızı ışıktı durdum, arka kapı açıldı ve onlar kaldırımdan aşağı koşarken arkalarından çarparak kapandı.

"Bize mesaj gönderin." Cooper camı indirirken bağırdı, sonra da ciddiyetle bana döndü.

"Lanet olsun, bunun her yerinde felaket yazıyor."

Başımı salladım. "Evet."

"Peki şimdi ne olacak?"

"Park ederiz herhalde. Evimin yakınındayız, arabayı gidip onları bulabiliriz." Ben önerdim.

"Tabii, gidelim."

Sola döndüm, daireme doğru gidiyordum.

Cooper'ın telefonu çaldığında iki blok ötedeydik. "Miller Binası'nın dışındalar."

"Aslında buradan çok uzakta değil."

"Hayır, hadi gidelim."

On dakika sonra, Midtown'daki bakır ve cam bir yapı olan Miller Binası'nın dışındaki koridorda bulunan büyük cilalı bir kayanın üzerinde oturan Drew ve Felix'e doğru yürüdük.

"Şuraya girdi." Felix binanın girişini işaret ederken o ve Drew kendilerine uzattığımız şapkaları aldılar.

Mümkün olduğunca gizli kalmaya çalışmanın iyi bir fikir olduğunu düşündüm çünkü onun benim kim olduğum hakkında hiçbir fikri olmasa da pek çok insanın vardı. Ve dört hokey oyuncusunun şehirdeki bir binanın önünde sebepsiz yere kamp kurduğu haberi hızla yayılacaktı.

İçimde sinirler hızla yükseliyordu. "Pekâlâ. Peki, şimdi ne olacak?"

Drew sırtını kayaya yasladı. "Şimdi bekleyeceğiz."

Ellerimi ceplerime sokarak hepsine baktım. "Çocuklar, ciddi, bunu yapmanıza gerek yok. Bütün gün burada kalabiliriz."

"Jas, bu gerçekten de tüm yaz boyunca olan en heyecan verici şey. Hiçbir yere gitmiyoruz." Cooper da kayanın üzerine oturarak bunu doğruladı.

"Evet, ben de bunu kaçırmayacağım." Drew sırtıttı. "Ayrıca, kız çok seksiydi, bu yüzden neden bu kadar heyecanlandığımı anlayabiliyorum."

"Evet, tamam, teşekkürler çocuklar, minnettarım. En azından kahve içelim mi?" Omuz silktim, başka ne yapacağımı bilemiyordum.

Daha önce hiç gözetleme yapmamıştım.

"Hallediyorum." Felix ayağa fırladı. "Açlıktan ölüyorum, bütün gece burada kalırsak diye yanımda yiyecek bir şeyler getireceğim."

Cooper başını salladı. "Bütün gece burada kalmayacağız."

Üç saat on yedi dakika, on iki selfie ve birkaç imzadan sonra hala orada oturuyorduk ve gözlerim döner kapılardan zar zor ayrılmıştı. Her dönüşlerini izlediğimde kalbim yerinden fırlayacakmış gibi hissediyordum.

Sonra onu gördüm, kapıdan tek başına giriyordu.

Şükürler olsun.

O ne yapacağımı hiç düşünmemiştim, ki muhtemelen en iyisi de buydu. Ayağa kalktım.

Sonra oturdum.

"Ne yapıyorsun?" Cooper sordu. "Orada,

dışarı çıktı." İşaret ettim.

Hepsi neden hâlâ onlarla birlikte olduğumu merak ederek bana baktı.

"GIDİN!" Sanki onlar bir başlangıç tabancasıymış gibi peşinden

koştum.

Neredeyse ona yetişmiştim. " " Aradım ve nefesimi tuttum. "Affedersiniz.

Ben."

Biraz daha koştum.

Dönüp bana baktı ve nefesim boğazımda düğümlendi. Kahretsin, onun ne kadar güzel olduğunu unutmuştum, hafızam pek iyi değildi.

Yüzünde şaşkın bir ifade belirdi ve benim cüsemde bir adamın onun gibi bir kadının peşinden koşmasının muhtemelen aklıma gelen en iyi fikir olmadığını fark ettim.

"Merhaba, affedersiniz." Zorar vermek istemediğimi göstermek için ellerimi kaldırdım, o ise gözlerini kısarak bana baktı, sonra bir tanıma parıltısı ve ardından geniş gözlü bir şok gördüm.

"Beni hatırladınız mı bilmiyorum ama ben..."

"Bana çarpan ve kahvemi elbiseme döken adam. Evet, hatırlıyorum." Sözünü kesti.

Sinirli bir şekilde ayağımı sürttüm, çok sinirliydim.

İlk maçimdaki gerginliğimden daha fazla.

"Evet, teknik olarak birbirimize girmiş olsak da o benim." Şaka, kalbim gibi göğsüme battı.

Yanıt olarak bir kaşını kaldırdı.

"Her neyse, sadece tekrar özür dilemek ve belki öğle yemeği için müsait olup olmadığınızı öğrenmek istedim.

Seni yemeğe götürebilir miyim?"

Başını eğdi, kaşları çatıldı. "Pardon?" "Öğle yemeği, sizi götürebilir miyim?" Yavaşça tekrarladım.

Sanki bir şey bulmayı bekliyormuş gibi omzunun üzerinden etrafına bakındı, sonra tekrar bana baktı.

"Beni nasıl buldun? Bunun bir tesadüf olmadığını hissediyorum."

Ayaklarımı sürüyerek yürüdüm. "Hayır, öyle sayılır. Sizi bu sabah araba kullanırken gördüm, bir kavşakta yanımdan geçtiniz. Size seslendik ama binanıza girmeden önce duymadınız, biz de geri dönmenizi bekledik."

Ne dediğimi tam olarak anlamamış gibi gözlerini kırıştırdı. "Ne dedin?" "Bugün meşgul değildim ve seninle konuşmak için beklemek istedim." Mırıldandım.

Nasıl bu kadar gergindim?

Belki de bu iyi bir fikir değildi.

Kaşları daha da çatıldı. "Ama içeri gireli üç saatten fazla oldu."

"Evet. Sanırım."

"Biz mi dedin?"

"Evet, arkadaşlarım ve ben." Dönüp onları gösterdim, hepsi de bize fedailer gibi bakıyor, bu boktan şovu izliyorlardı.

Hep birlikte el salladılar.

Bana döndü, yüzünde şaşkınlık ifadesi vardı. "Beni binama kadar takip ettin ve dışarı çıkmamı bekledin, böylece beni yemeğe davet edebilecektin?"

"Evet mi?" Cevabıma olabildiğince güvenmeye çalıştım. Çünkü zerre kadar güven hissetmiyordum.

"Oh."

Tanrım, bu daha da garipleşebilir miydi? Nasıl bu kadar kötü olabilirdim, ben profesyonel bir sporcuymdum.

Havali olmam gerekiyordu.

"Üzgünüm, gelemem. Kısa süre içinde dönmem gerekiyor."

"Oh, tamam." Çok kederli görünmemeye çalıştım. "O zaman numaranı alabilir miyim, belki yeniden ayarlayabiliriz?"

Gözleri kısılmadan önce gözlerini kırptırdı.

"Hayır, teşekkür ." Gerçekçi bir şekilde cevap verdi.

"Ne?"

Az önce ne sordum? Numarası içindi, değil mi?

"Hayır mı? Ama sorduğun için teşekkürler." Kibarca tekrarladı.

Evet, numarasını istedim ve hayır dedi. Boş boş baktım, ne diyeceğimi bilemedim.

On

u. Eğer geri çevrilmek böyle bir şeyse, bundan hoşlandığımdan emin değilim. Başını yana eğdi. "Tamam. Peki, hoşça kal."

İki hafta içinde ikinci kez gidişini izledim.

Ona bakan iki genç adama merhaba dediğinde olduğum yere yapışıp kaldım, sonra bana baktı, sonra omzumun üzerinden, sonra tekrar ona.

Üçü birden ortaya çıktığında Cooper sırtıma atladığında bir gümbürtü hissettim. "İyi işti dostum, onu bir daha ne zaman göreceksin?"

"Hayır dedi." Mırıldandım.

"Neye hayır?"

"Hayır bana numarasını vermedi ve hayır benimle öğle yemeğine çıkmadı." Açıkladım.

"Ne demek istiyorsun?" Felix sesinde biraz daha fazla kafa karışıklığı ile söyledi.

"Numarası bende yok, ona sordum ama hayır, teşekkürler dedi." Elimden geldiğince aşağılanmamı kolaylaştırdım.

"Ne? Sanki kahvesine şeker isteyip istemediğini soruyormuşsun gibi?" Cooper da aynı şaşkınlıkla ekledi.

Kendimi biraz hissettim. "Bu konuda çok kibardı." Çocuklar yüksek sesle gülmeye başladılar.

"Oh adamım, bu klasik."

Kötü ruh halimin hızla geri döndüğünü hissedebiliyordum.

"Tanrı aşkına, gidelim buradan." başladım.

Cooper beni geri çekti. "Bak dostum, eğer ondan hoşlanıyorsan, ki son birkaç haftadır küçük bir kız gibi etrafta dolanmana hoşlanıyor gibisin, o zaman pes etme. Çünkü sana söylüyorum, senin huysuz kışına daha fazla katlanmayacağım."

"Tam olarak ne yapmam gerekiyor?" Kollarımı kavuşturdum, ayağımı yere vurmama bir saniye kalmıştı.

"Git ve kim olduğunu öğren." Felix sanki çok açık olması gerekiyormuş gibi cevap verdi.

Dişlerimi sıktım. Bu çok sinir bozucuydu. "Evet, peki bunu nasıl yapacağım, Genius?"

Drew girişi işaret etti. "Orada bir resepsiyon var, her gün içeri girdiğine göre onu tanıyor olmalılar."

Ne zamandan beri bu ikisi lanet olası bilgeler oldular.

Cooper sanki en iyi çözüm buymuş gibi ellerini önünde birleştirdi. "bakalım." "Hey, işte orada."

Hepimiz dönüp onun elinde küçük bir yemek çantasıyla binaya girişini izledik.

Tekrar reddedileceğim düşüncesiyle tereddüt ettim. Ve hepsi bunu gördü.

"Tanrı aşkına." Drew hışımla binaya doğru yürüdü. "Ne yapıyor bu?" Neredeyse panik içinde bağıracaktım.

"Senin korkakça davrandığın şeyi onun da yapacağını tahmin ." Mırıldandı Cooper.

Beş dakika sonra Drew her zamanki ukala havasıyla dışarı çıktı ve rahatça bize doğru .

Onu boğazlamak istedim.

"Eee..?" Huysuzca söyledim.

"Adı Victoria Williams. Cotton Brothers'da çalışıyor." "Reklamcılar mı?" Ben sordum.

Sırıtarak başını salladı, ben de ona karşılık verdim.

"Ciddi misin? Oh adamım." Onu kocaman bir kucaklamanın içine çektim. "Neden bu kadar uzun süre yoktun?"

"Bazı pazarlıklar oldu." Göğsünü gururla kabarttı. "Öyle mi?"

"Neredeyse ilk çocuğunuzu ona vermek zorunda kaldım. Ama bunun karşılığında onun adını ve ona şahsen göndermek istediğin her şey için bir teslimatçı aldın."

Benim için yaptığı şey karşısında gözlerim büyüdü.

"Oh adamım. Bu gün görünüyor." Yüzünü tuttum ve onu öptüm. "Urgh çekil." İtti.

"Haydi çocuklar." İçime mutluluk doldu. Uzaklaşırken kollarımı omuzlarına doladım.

"Havuz partisi benden, askerleri çağırın."



Cooper ve ben havuzun kenarında oturmuş Drew, Felix, birkaç yeni çaylak ve yıldız kalecimiz Brogan Bartlett'in insan piramidi yapmaya çalışmasını izliyorduk.

"Aptallar." diye mırıldandı Cooper.

"Biliyorum, bu işte başarılı olmaları için tek bir şansları bile yok. Ve kesinlikle Bro'yu zirveye çıkarmayacaklar." Onun cüssesine bakarak kıkırdadım.

Molly, Molly bizimle takılmaya geldiğinde bazen peşine takılan oda arkadaşı Bree ile birlikte yanımda kenara otururken, her şey muazzam bir sıçramayla aşağı indi ve çevredeki herkesi ıslattı.

Bana baktı. "Ee?" "Yani, ne?" Ben de cevap verdim.

Beni kaburgalarımдан dürttü. "Bana bugün neler olduğunu anlat." "Onu bulduk." Cooper'ın cevabı Molly'nin çığlık atmasına neden oldu. "Aman Tanrım, bu çok heyecan verici."

"Evet, ama ona öğle yemeğine çıkma teklif etti ve o da hayır dedi. Ama," diye devam etti Cooper, Molly standart dramatik yeteneğiyle araya girmeden. "Kızın adını biliyor ama onunla ne yapacağını bilmiyor."

"Bunu eve dönerken konuştuk." Ben araya girdim. "Ona çiçek göndereceğim, tamam mı?"

Molly'nin yüzü asıldı "Meh, bilmiyorum Jas, biraz klişe oldu. başka bir şey gelmiyor mu?"

"Ne gibi? Bütün kızların çiçeklerden hoşlandığını sanırdım."

"Yapıyoruz ve gerçekten çok düşünceliler ama aynı zamanda çok da kolaylar." Dedi Bree.
"Evet." Molly de aynı fikirdeydi. "Öğle yemeği için dışarı çıkmaya hayır dediğine göre, bu kızla öne çıkmalısın. Daha fazlasını duymak istediğim bir hikâye bu arada."

Bana baktı.

"Peki, o zaman ne göndermem gerekiyor?" Homurdandım, hevesim hızla sönüyordu.

"Ona yeni bir elbise göndermelisin." Bu yılın bir numaralı draft seçimi Carter Rice yanından geçerken mırıldandı.

"Tanrım, herkes neler olduğunu biliyor mu?" Cooper'a döndüm, o da başıyla onayladı.

Kızlar ellerini çırpı. "Aman Tanrım, evet. Bu harika bir fikir."

"Gerçekten mi?" Ben sorguladım. "Çok klişe değil mi?" Cooper'a tekrar baktım, o da omuz silkti.

"Bilmiyorum dostum."

"Hayır, ona gönder." Molly ağladı. "Kızlar sevimsiz şeylere bayılır. Giydiği elbise nasıldı?"

"Bilmiyorum, sanırım griydi."

Bree ve Molly gözlerini devirdi. "O zaman başka bir gri elbise bul, salak." Ayağa fırlayıp havuz evine doğru koştu ve elinde bir telefonla hızla geri döndü.

O daha yerine oturmadan bir alışveriş uygulaması açmış ve kaydırmaya başlamıştı bile. Kızlar başlarını birleştirerek parmaklarını birkaç dakika boyunca ekranda gezdirdiler ve kendi kendilerine mırıldandılar. "Evet, hayır, belki..."

"Ooh." İkisi de kaydırmayı bırakır. "Evet. Bu." Aynı anda kabul ettiler. "İşte."

Molly bana telefonunu uzattı. "Bu çok tatlı ve daha yeni düştü." "Neyi düşürdü?"

Cooper makul bir şekilde sordu.

"Satın almak için bıraktım. Yeni sezon koleksiyonu." Ona bakmadan cevap verdi, onun yerine telefonu bana doğru salladı.

Ondan aldım ve ne seçtiklerine baktım.

Yakasında garip küçük bir fiyonk olan gri bir elbise, ne seksi ne de vücuda oturan bir şeydi. Süslü bir çuvala benziyordu.

"Gerçekten mi? Bu mu? Biraz..."

"Amish mi?" Cooper omzumun üzerinden ekrana bakarken yardımsever bir şekilde cümlemleri tamamladı

"Evet. Amish." Ben de kabul ettim.

"Hayır, işte bu" diye direndi Molly. "Söz veriyorum bu işe yarayacak. Bana kredi kartını ver, siparişi senin evine göndereceğim, sonra geldiğinde üzerine telefon numaranı içeren küçük bir not ekleyeceksin ve sonra da onun iş yerine kurye ile göndereceksin. Anladın mı?"

Gerçekten sahip değildim. Ama kredi kartı numaralarımı telefonuna girerken itiraz etmedim.

"Bundan gerçekten emin misin?" Ödeme onayına basmadan önce sordum. "Evet, bu büyük bir jest ve eğer bu işe yaramazsa, başka ne olabilir emin değilim.

Ürkütücü bir hal almadan önce yapabileceğin tek

şey bu." Cooper sırtı. "Ürkütücü mü?"

Gözlerini benden ayırmayarak onu görmezden geldi. "Jasper seni seviyorum ama şimdiye kadar bir kızı elde etmek için en çok kaşını kaldırmaya çalıştın. Bu senin için iyi.

her şeyin kolay olmadığını anlamalısınız"

"Hey!" diye itiraz ettim. "Hayatım boyunca kıcımlı yırtarak çalıştım."

"Kadınlarla değil. Bak, bu senin son şansın, bu yüzden iyi bir tane yap." Ödeme onayına bastı. "Tamam, bu yarın ilk iş gelecek. Sonra da güzel bir not yazıp ona göndereceksin." Anladığımdan emin olmak için bana baktı.

"Tamam, eğer eminsen." Dedim.

"Öyleyim." Kesin bir ifadeyle cevap verdi. İşte bir şey yok.

"Hey, Wolf." Döndüm ve Emily'nin elinde bir kahve ve kalın siyah beyaz kurdelesinden tanıdığım kocaman Net a Porter çantasıyla bana doğru yürüdüğünü gördüm.

"Hey, ?" Garip bir şekilde bulaşıcı olan sürekli neşesini taklit etmeye çalıştım.

"Böyle iyiyim, teşekkür ." Masama geldiğinde çantayı yere bıraktı. "Seninle her şey nasıl gidiyor? Her şey yolunda mı? Evi özlemiyor musun?"

Gülümsedim. "Hayır, harika vakit geçiriyorum. Her zaman burada iyi bir zaman geçirmek istemişimdir ve yılın bu zamanını seviyorum."

"Biliyorum, seni de dışarı çıkarmalıyım, sana birkaç yer göstermeliyim. En azından bir hafta sonu kesinlikle brunch yapmalıyız." Teklif etti.

"Çok isterim, teşekkür ve hâlâ iç mekân alışverişine çıkmak istiyorum." Cevap verdim, sonra da onun alışverişini işaret ettim. "Ama daha önemlisi, sen ne alıyordun? Bir bakalım."

"Ah, tamamen unutmuşum" Çantayı kahveyle birlikte bana uzattı "Hayır, bu senin için".

Kaşlarımı çattım. "Ne demek istiyorsun?"

"Resepsiyondaki Pete az önce bunu ve kahveyi teslim aldı, ben de size getireceğimi söyledim." diye cevap verdi.

"Gerçekten mi? Benim için olduklarından

emin misin?" Başını salladı. "Üzerinde

adın yazıyor."

"Tamam." Kahveye baktım ve bir yudum aldım. Hiç de fena değildi. Yeni favori yerimden.

"Bunları sen sipariş etmedin mi?" O sordu.

"Hayır." Başımı salladım. "Belki arkadaşım göndermiştir? Ama nedenini ya da bu kahveyi nasıl aldığını bilmiyorum."

"Ooooh." Heyecanla ona baktı. "Aç onu, aç onu. Bak bakalım bir not var mı?"

Kahveyi bıraktım ve çantayı alıp masanın üzerine koydum. İçinde duran kocaman kutuyu çıkarıp kurdelesini çözdüm ve kalın siyah kapağı sallayarak altından çıkardım.

İçinde, katlanmış siyah mendillerin üzerinde duran, ön yüzünde dikenli, siyah bir yazıyla tam adımın karalandığı bir zarf vardı.

Dikiş yerinden yırtıp açtım ve üzerinde şöyle yazan bir not kartı çıkardım:

"Sadece bir özür dileme denemesi daha. Ve bunu söz veriyorum." 712-555-

Sıcak, sıkı bir basınç vücudumu kapladı ve midemin tam ortasına yerleşti. Kartı yere bıraktım ve altında ne olduğunu bulana kadar kağıt mendili soydum. Kartı kaldırırken derin bir nefes aldım.

En yumuşak ipekten yapılmış, uzun kollu, sevimli küçük puf manşetleri ve boynunda siyah bir kurdelesini olan güzel, soluk gri bir elbiseye dönüştü. Kesinlikle enfesti ve üzerine kahve döktüğü elbiseden tamamen farklıydı.

Emily ona hayranlıkla baktı. "Vay canına, bu çok güzel." "Biliyorum." Sesim boğazımda düğümlendi.

Beni yakıyormuş gibi elbiseyi kutuya geri bıraktım.

Ona döndüm. "Bana biraz izin verir misiniz, bir telefon görüşmesi yapmam gerekiyor." Ve cevap vermesini beklemeden olabildiğince hızlı bir şekilde oradan uzaklaştım.

Bulduğum ilk boş toplantı odasına daldım ve konferans telefonunu açarak kalbimden gelen numarayı çevirdim, zil sesi sessizliği yarıdı.

"Topla, topla, topla."

"Merhaba..." Ekranında beliren tanımadığı numarayı sorguladı.

"Freddie. Aman Tanrım, şükürler olsun, seninle konuşmam gerek. tam bir deli, sapıklık sınırında." Saçmalıyordum ve kanın kulaklarımda uğuldadığını hissedebiliyordum.

"Kurt, derin nefes al." O yatıştırdı. "İlk olarak, neden bahsediyorsun?"

"Bu sabah isteyken bir teslimatım vardı. Net a Porter'dan bir kahve ve bir kutuydu." Mümkün olduğunca tutarlı bir şekilde açıkladım.

"Oooh güzel, ne aldın?"

"Hiçbir şey. Ve hayır, hiç hoş değil. Değil. Kutunun içinde yeni bir elbise vardı. Bir elbise." Tekrar ettim.

"İçki mi içiyordun?"

"Ne? Hayır, tabii ki yapmadım." Alay ettim. Gerçi şu anda bir kadeh içmek çok da kötü bir fikir değildi.

"Tamam... Bak, seni takip etmiyorum... Biraz sakinleşip tekrar deneyebilir misin?"

Sandalyeye oturdum ve panik atak geçirmeden önce derin bir nefes aldım.

"Birkaç hafta önce sana bu adamın bana çarptığını ve kahvemini üzerime döktüğünü söylediyimi hatırlıyor musun?"

"Evet." Onayladı. "Aptalca seksi olan. Ve sen ona siktirip söyledin."

"Evet o." Keşke her zaman her ayrıntıyı hatırlamasaydı. "Kötü bir ruh halindeydim ve o da çok sinir bozucuydu, üstüm başım kahve içindeydi ve geç kalmıştım." Ona savunmacı bir şekilde hatırlattım.

"Yargılamıyorum." Açıkladı. "Her neyse, devam edin."

"Doğru, dün öğle yemeği için ofisten çıkıyordum ve o da dışarıdaydı."

"Ofisinizin dışında mı? Şansı nedir?"

"Hayır, hiç şansın yok. Bölmeyi bırak. Bilerek oradaydı. Beni yoldan geçerken görmüş, ofise kadar takip etmiş ve ben geri dönene kadar dışarıda beklemiş. Sonra da bana saldırdı. Sayılır."

Yorum yapmasını beklerken bir sessizlik oldu ama yapmadı.

"Bir şey söylemeyecek misin?" diye sordum.
"Sözümü kesmememi söylemiştin."
Gözlerimi devirdim. "Artık konuşabilirsin."
"Tamam, şunu kavuşturalım. Aptal seksi adam seni sokakta yürürken gördükten sonra seni görmek için ofisine gitti. Ve sana saldırdı mı?" Özetledi.
"Evet." Onayladım.
"HESAPLANDI MI?" Kadın vurgulayarak tekrarladı.
"Bana seslendi ve ben apartmandan çıkarken koşarak geldi." Açıkladım.
"Yani gerçekten saldırıya uğramadınız mı?" Ses tonunda alaycı bir ifade vardı. Öfkelendim.
"Peki, ne dedi?"
"Şey, tekrar özür dilemek istedi. Sonra da beni yemeğe davet etti."
"BUNU BANA NASIL SÖYLEMEZSİN?" Kulağıma yarı bağırdı.
"Biliyorum, biliyorum. Özür dilerim ama ofise geri döndüm ve hemen bir toplantıya girdim, geç saate kadar çalıştım ve sonra tamamen unuttum. Seni arayacaktım ama saat farkı yüzünden ben eve geldiğimde sen uyuyakalmıştın. Zaten bugün seni bu konuda aramayı planlıyordum ama sonra bu oldu." Mantıklı düşündüm.
"Peki, ne dedin?"
"Hayır dedim." Onaylamayarak dudak büktüğünü duydum. "Ne dedin? Neden?"
"Çünkü bu garip." "Ah Wolfie." Dırdır etti.
"Hayır, tuhaf, öyle." İtiraz ettim.
"Tamam o zaman ne oldu?" "Sonra numaramı istedi."
"Ve..?"
"Ben de hayır dedim."
"Wolf, Tanrım, gerçekten uğraştırıyorsun. Sonra ne oldu?" Onun kederli yüzünün görüntüsünü beynimden dışarı ittim.
"Şey," diye devam ettim. "Bana öylece baktı, ben de hoşça kal dedim ve . Kendimi savunmam gerekirse, zamana karşı yarışıyordum, acele edip bir şeyler almak için sadece on dakikam vardı ve dikkatim dağılmıştı."
"Vay canına. Neden ona numaranı vermedin? Onun seksi olduğunu düşündüğünü söylemiştin."
"Öyle." Dedim. "Çok ateşli. Kimse o kadar ateşli olmamalı. Benim ligimin çok dışında. Ne olacak şimdi? Bir randevuya çıkacağız, sonra benim onun seviyesinde seksi olmadığımı ve çok sıkıcı olduğumu fark edecek, sonra da onu bir daha görmeyeceğim. Bu ne büyük bir zaman kaybı." Yine saçmalamaya başlamıştım.
"Wolf, nefes al. Saçmalıyorsun. Ayrıca, açıkça ilgileniyor. Eğer ilgilenmiyorsa hiçbir erkek bu kadar çaba göstermez." Mantıklı düşündü. "Bu hayatın bir gerçeği."
"Freddie, muhtemelen daha önce hiç kimse ona hayır dememiştir, bunu deneyimlemeyecek kadar ateşli ve bu yüzden bu bir yenilik."
Argümanımın sağlam olduğunu hissediyordum. "Kurt..?" İç çekti.

"Freddie, bu çok garip. Bugün beni işte nasıl bulduğunu bile bilmiyorum. Bu beni tamamen korkuttu."

"Evet, söyleyebilirim." İşaret ederek söyledi. "Peki, sana ne gönderdi?"

"Bana bir kahve ve yeni bir elbise gönderdi." Ona söyledim.

"Oh, bu çok şirin Wolf."

Bu benim için ilk kez doğru dürüst bir kayıt oldu. Çok şirindi ve çiçek göndermekten çok daha yaratıcıydı. Kabul etmeliyim ki, çabası etkileyiciydi.

Çılgın bir sapık olsa bile.

Akıl sağlığımın yerine gelmesini umarak başımı salladım.

"Fred, bu istediğin yeni Gucci elbise, şu puf kollu olan. Üç bin dolar." Fısıldadım.

"Ne oluyor lan?" Çığlık attı. "Buna devam edemem."

"Tanrım, lütfen onu bana gönder."

Şaka yaptığını sanmıyordum.

"Freddie cidden. Adımı nereden bulduğunu ve bunu bana neden gönderdiğini bilmiyorum. Bu normal değil. Bunu kim yapar?" Panik tekrar yükselmeye başladı.

"Tamam, her ne kadar kusursuz bir zevke sahip olduğu açık olsa da bu biraz aşırıya kaçmış gibi görünüyor, bunu kabul ediyorum." Kabul etti. "Ama eminim çok iyi bir nedeni vardır. Belki de Amerika'da normal bir davranıştır."

"Sence?" Kısaca merak ettim. "Her neyse, önemli değil, geri veriyorum. Bu çok garip."

"Onunla nasıl iletişime geçeceksin?"

İçimi çektim. "Kartın üzerine numarasını yazmış."

Kıkırdadı. "Smoooooth. Hareketleri var."

"Urgh. Böyle şeyler söylemesen olmaz mı, onun hareketlerini istemiyorum. Geri dönüyor." Sertçe söyledim

"Bak, belki de sadece senin iyi olduğundan emin olmak için bu kadar çaba sarf etmeyen insanlara alışkın olduğunu düşünebilir misin? Ya da buna değdiğinden emin olmak için bu çabayı göstermeyen insanlara? Ve belki de inanılmaz derecede düşünceli ve tatlı davranıyor ve bunu telafi etmeye çalışıyor? Ve samimi davranıyor?" Mantıklı düşündü.

"A sınıfı bir sapık olarak mı?" Ben de karşılık verdim. "Belki dedim..."

"Tamam, ona mesaj attığımda sana haber veririm." Derin bir nefes aldım.

"Freddie?" "Evet?" O cevapladı.

"Seni seviyorum, deliliğime katlandığın için teşekkürler."

"Evet, evet. Bir şey değil." diye cevap verdi. "Ayrıca, gitmem gerekiyor, bir teslimat geldi ve kamyondan indirilmeden önce gerçekten sipariş ettiğim şey olduğundan emin olmam gerekiyor."

"Tamam, görüşürüz."

"Hoşça kal Wolf, Romeo'yla aranın nasıl olduğunu bana bildir." Kıkırdadı ve kapattı.

Masama geri dönerken fısıldaşan iki genç ekip üyesinin yanından geçtim. Sanırım adları Sean ve Matt'ti ama emin olamadım.

"Sadece ona sor." Dedi içlerinden biri.

"Hayır, sen ona sor." Dedi diğeri.

Geçerken onlara döndüm. "Bana ne soracaksınız, çocuklar?" Hemen konuşmayı kestiler, gözle görülür bir şekilde kızardılar ve ayakkabılarına baktılar.

Aralarında daha cesur olan Küçük Bir boğazını temizledi. "Jasper Jacobs'ı nereden tanıyorsunuz?"

"Kim?" Ben sordum.

"Jasper Jacobs." Kaşları birbirine yaklaşırken tekrarladı.

"Kim olduğunu bilmiyorum."

"Jasper Jacobs." Junior Two tekrarladı, ama daha yavaş, sanki duymakta zorlanıyormuşum gibi ve keşke durup sormasaydım dedirtecek bir şekilde.

"Çocuklar, bana Jasper Jacobs demeye devam edebilirsiniz ama kaç kere tekrarlıyorsanız tekrarlayın onun kim olduğunu bilemeyeceğim." Sabırsız ses tonumu sezmelerini ve sadede gelmelerini umuyordum.

"O bir efsane. NHL'deki en iyi defans oyuncularından biri mi? New York Rangers'ın kaptanı mı?" İki o kadar büyük bir heyecanla cevap verdi ki neredeyse zıplıyordu.

"Tamam, olur mu?" Onlara baktım ve hevesli yüzleri bana bakarken boşluğa düştüm. "Bu buz hokeyi değil mi?"

Küçük oyuncak kafalar gibi salladılar. Tanrım.

"Üzgünüm çocuklar, neden onu tanıdığımı düşündüğünüzü anlayamadım. İngiltere'de hokey yok."

Bana baktılar. "Çünkü onunla konuşuyordun." Yine hep bir ağızdan cevap verdiler.

"Konuşuyor muydum?"

"Evet, dün öğle yemeğinde Drew Crawley ve Cooper Marks ile dışarıdaydı." Biri daha önce hiç duymadığım kişileri sıraladı.

"Ve Felix Cleverly." İki onu dürttü. "Ve sen onunla konuşuyordun." Tekrarladı. Kimi kastettiklerini anlamaya çalışırken beynimi zorladım.

Kimi kastettiklerini anladığımda ağzım bir anda kurudu.

"Özür dilerim." Kaşlarımı çattım. "Dün öğle yemeğinde konuştuğum adamı mı kastediyorsun?"

Dışarıda mı?"

Bobble heads tekrar başladı.

"Ve sen onu tanıyorsun?" Tekrar teyit ettim.

"Evet." Bana farklı bir dil konuşuyormuşum gibi baktılar, ki doğrusu muhtemelen öyleydim.

"Bana onun bir resmini gösterebilir misiniz?" Rahatça sordum ve onları masama doğru yönlendirdim.

Biri sandalyeme oturmadan önce beni kenara çekti ve arama motorunu açarak bana göstermek istediği şeyi yazdı.

Bir saniyeden kısa bir süre sonra, işte . Ekran onun küçük görüntüleriyle doldu, o mavi, mavi gözleriyle bana bakıyordu.

Kalbim küt küt atmaya başladı.

Bu gün gittikçe garipleşiyordu.

"Ah o." Sesim titriyor, mümkün olduğunca etkilenmemiş gibi görünmeye çalışıyor ama başaramıyordum. "Sadece bana çarptığı için özür diliyordu."

İkisi de bana yeni buldukları bir saygıyla baktılar.

"Vay canına, Jasper Jacobs sana çarpmış. Bu çok havalı." İkisi de başka bir şey söylemeden dönüp gittiler.

Sandalyeme oturdum ve bana bakan yüzüne baktım. Ne olduğundan emin değildim ama sanki biri bana eşek şakası yapıyormuş gibi hissediyordum. Karşıma çıkan üç buçuk milyon resmine göz atmadan önce ekranı olabildiğince hızlı bir şekilde kapattım.

Fikrimi değiştiremeden telefonuma uzandım ve bir mesaj yazdım.

Wolfie: *Merhaba, kahvenizi ve paketinizi bu sabah aldım. Teşekkür ederim, çok nazıksınız. Saat 16:00'da ofisimin önünde benimle buluşabilir misiniz? Teşekkürler, Wolfie Williams.*

Karttaki numarayı buldum ve gönder tuşuna bastım.

Neredeyse anında bir yanıt geldi.

Heyyyyy kahveci bayan! Elbette, dört gözle bekliyorum. J x

Bir gün hiç bu kadar yavaş ya da hızlı geçmemişti. Bana söylenen tek bir kelimeyi bile algıladığımdan emin değilim. Üç elli beşte çantamı aldım ve sokağa doğru ilerledim.

Bariyerlerden geçerken onu dışarıda, plazanın etrafına yerleştirilmiş babalara yaslanmış halde görebiliyordum. Göz hizasına gelmeden önce bir süre onu süzdüm, odağı benim geçmemi bekleyen döner kapılardaydı.

Uzaktan bile vücudunun ne kadar yer kapladığını görmek kolaydı.

Önünde uzanan uzun bacakları, vücudu için yapılmış gibi görünen ve kalın, güçlü kalçalarını saklamakta çok kötü bir iş çıkaran kot pantolonla kaplıydı. Koyu renk, bol kesim bir tişört, o kadar yumuşak görünüyordu ki aniden ona dokunmak için çaresiz kaldım, vücudunu öyle bir sarıyordu ki inanılmaz karın kaslarının sıra sıra dizilmiş olduğunu görebiliyordum. Karın kasları, devasa pazuları ve trisepsleri gibi kumaşı zorlayan sağlam ve geniş bir göğsün altında yer alıyordu.

Yüzüne sardığı kasketi, mükemmel çene hattını ve tanıştığımız günden beri rüyalarımnda beni öpen dudaklarını kaplayan haftalardır birikmiş tüylerini vurgulamaya yarıyordu.

Şimdiye kadar gördüğüm en güzel adam olduğunu itiraf etmekte bir sakınca görmüyordum.

Kapıdan çıkar çıkmaz beni gördü ve gamzelerini derinleştiren kocaman bir gülümseme yüzüne yayıldı, beni tedirgin etti. Ona doğru yürüdüm ve önünde durdum, istemsizce ona dokunamayacak kadar mesafeyi korudum. Parmaklarım çoktan seçirmeye başlamıştı.

"Heyyyyy oradakiler." Derin bir bariton sesiyle konuştu.

"Merhaba." Kaba bir şekilde cevap verdim, çünkü ne kadar az kelime kullanırsam o kadar iyiydi. Bu konuyu kapatmam gerekiyordu.

Ona bu kadar yakın olmak zihnimi uyuşturuyordu. Misk gibi odunsu kokusu hassasiyetlerimi hafifletiyordu. Erkeklerin bu kadar güzel kokmayı nasıl başardıkları kesinlikle Dünyanın Yedi Harikası'ndan biriydi.

"Bu sabah teslimatınızı aldım." Neden orada olduğumu hatırlayarak devam ettim.

"Biliyorum, umarım beğenmişsindir." Yumuşak bir sesle söyledi.

", teşekkür . Çok güzel bir elbise." Ciddiydim.

Ellerini ceplerine soktu ve iyi bir iş çıkardığı söylenen utangaç küçük bir çocuk gibi gülümsedi ve benim kararlılığım zayıfladı.

Sikeyim.

Gamzelerine , küçük parmağımı bir tanesinin içine sokmak istiyordum.

Derin bir nefes aldım. "Bak, çok naziksin, belli ki çok tatlısın ama bunu saklayamam."

Yüzü düştü. "Ne?"

"Bu bir kazaydı. Sana siktir git ve beni takip etmeyi bırak dediğim için özür dilerim. Ve seni üzdüysem özür dilerim. Ama özür dilemeye devam etmene gerek yok. Özrün kabul edildi, ben hayatıma devam ettim. Ve kesinlikle üç bin dolar harcamaya değmezdi, bu yüzden lütfen geri al." Çantayı ona uzattım ama almadı.

Ayaklarına baktı. "Kahretsin, bunun geri teptiğini

görmemiştım." "Ne geri tepmesi?"

Şapkasının kenarını çekip kocaman ellerinden biriyle şekillendirmesini izledim.

"Şey, dün sana benimle kahve içmek isteyip istemediğini sordum ve sen hayır dedin." Açıkladı.

"Doğru." Onayladım ve devam etmesini bekleyerek ona baktım. Devam etmedi ve ben onun sözlerini düşündükçe savunmaya geçtim. "Ne yani? Bir elbiseye üç bin dolar harcadıktan sonra evet diyeceğimi mi sandın?"

"Sevimli olduğunu düşünmüştüm. Ve birkaç kişi tarafından sevimli olduğuna ikna edildim. Kızlar da dahil." Tartıştı.

Şirinlik popüler bir görüş gibi görünüyordu. Ama yine de...

"Sevimli değil. Tuhaf. Adımı nereden aldığınızı bile bilmiyorum." Sesim yükselmeye başlamıştı.

Tekrar ayaklarına baktı ve ben de ağzının utangaç bir sırtışıla açılmasını izledim.

Kendi istediğini elde etmek için birçok kez kullandığı belli olan bir sırtış.

"Güvenlik masasındaki adamla bilgi alışverişinde bulunmuş olabilirim."

Şimdi sinirlenmeye başlamıştım. "Ne oluyor lan? Bu her türlü veri koruma kuralını ihlal ediyor olmalı." Bağırđım. "Bu Amerikalılara özgü bir şey mi? Yoksa normalde kadınları seninle çıkmaya böyle mi ikna ediyorsun?"

Alay etti. "Ne? Hayır."

İnanmayarak bir kaşımı kaldırdım.

"Normalde bu kadar ." Mırıldandı ve bunu söylerken hafifçe kızardı.

Biliyordum.

Gözlerimin kısıldığını hissettim. "Peki o zaman, seni aydınlatmama izin ver. Bu çok garip. Bana rastlıyorsun, beni tekrar bulmak için yolundan sapıyorsun, iş yerimin önünde beni bekliyorsun, hayır dediğimde bana bunu gönderiyorsun." Çantayı salladım. "Bu sapıklık sınırında."

"Ne yapmam gerekiyordu?" Omuz silkti. "Seni tekrar görmek istedim."

Ciddi miydi?

"Bilmiyorum, normal insanlar ne yapıyorsa onu mu yapayım? Bunu bir kenara bırak ve yoluna devam et. Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun. Her zaman insanlarla karşılaşılıyor olmalısın, neden ben? Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun." Tekrarladım, sesim bıkkınlıkla daha da yükselirken açıkça ne demek istediğimi vurgulama ihtiyacı hissediyordum.

"Bekâr olup olmadığımı bile bilmiyorsun." Bağırđım.

Dehşete düşmüş görünüyordu. "Sen bekâr değil misin?"

"Evet öyleyim, ama bu dışında."

Omzu gözle görülür bir şekilde düştü ve ben de ona kaşlarımı çattım. Elimi tutmaya çalıştı ama bana dokunmadan elimi çekti. Bana dokunursa içinde bulunduğum bu yuvarlanmaya devam edebileceğimden emin değildim.

Gözlerimin içine derin derin bakmadan önce elini yüzünde gezdirdi. Tanrım, yeterince uzun bakarsam beni hipnotize edebilirlerdi.

"Seni düşünmeden edemiyorum. İşe konsantre olamıyorum, bu benim için gerçek bir sorun. Uyumaya gittiğimde bana kaşlarını çatan gözlerini görebiliyorum."

Sözlerinin gülünçlüğüne burun kıvırdım. "Lütfen sadece bir şans?" Yalvardı.

Çantayı ayaklarının dibine bıraktım.

"Belgelenebilir birisin." Arkamı dönüp olabildiğince hızlı bir şekilde ofise geri dönmeden önce cevap verdim.

Vücudumda dolaşan adrenalin ve sinirsel enerjiden dolayı titrediğimi fark etmeden önce.

Hışımla banyoya girdim, kapıyı arkamdan kilitledim ve kapalı tuvalet koltuğuna oturdum. Beynimin etrafında dönüp duran endişe ve kafa karışıklığı yüzünden başımın ağrıdığını hissedebiliyordum.

Ne haltlar dönüyordu?

Bir anda ortaya çıkan bu adam kimdi? Çalarken telefonuma baktım.

Freddie: *Romeo'dan haber var mı?*

Wolfie: *Evet, çantayı ona geri verdim.*

Freddie: *Zavallı adam, bu onun kalbini kırdığın ikinci gün.*

Wolfie: *Bundan şüpheliyim.*

Freddie: *Söylediklerimi bir düşün, hiçbir erkek ilgilenmiyorsa bu kadar çaba harcamaz. Belki de ona bir şans vermelisin.*

Wolfie: *Ona kanıtlanabilir olduğunu söyledim.*

Freddie: *İyi bir paraya bahse girerim ki yakında tekrar iletişime geçecektir. Bu olduğunda, belki ona bir şans vermeyi düşünebilirsin. Bence bu senin için iyi olacak ve biraz eğlenceyi hak ediyorsun.*



Bacağımı banyonun kenarına dayayarak beni ter içinde bırakan kaynar sudan kurtulmaya çalıştım. Bir kadeh şarabımdan bir yudum aldım, tam o sırada Netflix izleyebilmek için çamaşır sepetinin üzerinde dengede duran dizüstü bilgisayarımda bir mesaj belirdi.

Telefonumu almak için banyoya uzandım, böylece oradan okuyabilirdim. Tanımadığım bir numaraydı, ama mesajı açtığımda tam olarak kimden geldiğini anladım ve Freddie'ye gerçek para yatırmadığım için sessizce şükrettim.

Jasper: *Bir kahveye hayır demediğini fark ettim.*

Wolfie: *Bu da kim?*

Jasper: *Kalbini sürekli kırdığın adam*

Saçmalığına kahaahalarla gülererek Arrested Development'ı durdurdum ve banyoda arkama yaslandım.

Wolfie: *Daha fazla Jasper için geri gelmeye devam ettiğine göre cezalandırılmaya aç olmalısın: Buna azim diyelim, çünkü pes etmiyorum. Seni tekrar görmek istiyorum* **Jasper:** *Ps. Ve içten içe sevimli olduğumu düşündüğünü biliyorum... ;)*

Sonuna göz kırpan bir surat koymuş.

Tanrım. **Wolfie:** *Bence sen sinir*

bozucusun **Jasper:** *Can sıkıcı derecede sevimli.*

Gözlerimin kafamın içine yuvarlandığını hissedebiliyordum. Komikti, vermeliyim.

Jasper: *Bir sorum var. Numaranı neye kaydedeyim? Adın Victoria, değil mi? Ama sen kendine Wolfie diyorsun.*

Wolfie: *Nasıl istersen öyle kaydet*

Jasper: *Tamam, seni MFW olarak kaydediyorum.*

Wolfie: *Seni kırmaktan nefret ediyorum ama onlar benim baş harflerim değil.*

Jasper: *Onlar senin için benim baş harflerim.*

Wolfie: *Peki bunların ne anlama geldiğini paylaşacak mısınız?*

Jasper: *Belki bana daha iyi . Adımı öğrenmek ister misin?*

Wolfie: *Ne söylediğimin bir önemi var mı? Nasıl olsa bana söyleyeceksin.*

Jasper: *Çok doğru. Sanki birbirimizi tanımaya başlamışız gibi hissediyorum. Ben Jasper. Yine güldüm.*

Wolfie: *Merhaba Jasper.*

Jasper: *Awww, iyi olabileceğini biliyordum*

Wolfie: *Ben iyiyimdir. Sadece sokakta beni kovalayan ve kişisel bilgilerimi almak için insanlara rüşvet veren yabancı adamlara iyi tepki vermiyorum*

Jasper: *Yine, buna azim diyelim*

Wolfie: *Evet, eminim bu mahkemede geçerli olacaktır.*

Jasper: *Peki, gerçek adın ne?*

Wolfie: *Wolfie ile devam edebilirsin.*

Jasper: *Wolfie o zaman. Bu, arkadaşım olup benimle öğle yemeğinde buluşacağın anlamına mı geliyor?*

Hmmm, arkadaşlar. Arkadaş olabilir miyim?

Bunu düşündüm. Yani, gerçekten, bu neyi gerektirir ki? Sıkılmadan önce birkaç mesaj atıp duracaktı. Zaten dört ay sonra gidecektim, yani gerçekten o kadar önemli miydi?

Freddie'nin bugün bana söylediklerini düşündüm, haklı olduğunu ve kalbimin tekrar paramparça olmasından daha kolay olmasına rağmen kendimi kapattığımı .

Ama belki bir arkadaş işe yarar.

Wolfie: *Kararsızım. Hala bir psikopat ya da sapık olmadığına ikna olmadım. Ama bana mesaj atarsan bir ara cevap verebilirim.*

Jasper: *Büyük aşk hikayeleri bir yerden başlamalı*

Wolfie: *Bence beklentilerinizi yönetmelisiniz*

Jasper: *Bence hoş bir sürprizle karşılaşmaya hazır olmalısın.*

Kıkırdadım, oldukça komikti. Benim huysuzluğumun onu yıldırması hoşuma gitti. Yine de kesinlikle bir aşk hikayesi aramıyordum.

Wolfie: *Evet, evet, ben burada nefesimi tutuyor olacağım.*

Jasper: *Biliyor musun, sen tanıdığım en komik kurtsun.*

Wolfie: *Bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum*

Jasper: *Aynı zamanda en güzel Wolfie sensin:*

Tamam, bu arada ben uyumaya gidiyorum.

Jasper: *İyi fikir, yarın ilişkimiz başlamadan önce biraz uyumalısın. Tatlı rüyalar yeni arkadaşım x*

Wolfie: *Neyimiz?*

Jasper: *İlişkimiz*

Wolfie: *Buna pişman olacağım, değil mi?*

Jasper: *Bebeğim, ben senin başına gelen en iyi şey olacağım.*

Tanrım, çok

ukalaydı. Ve

kendinden emin.

Ve dramatik.

Bu saçmalık bütün gece devam etmeden önce telefonumu tekrar yere bıraktım. Şarabımı aldım, bir dikişte yudumladım, tekrar doğrulup telefonumu almadan önce bir saniyeliğine küvette arkama yaslandım ve mesajlarımızı tekrar okuma ihtiyacı duydum.

Haklıydım, saçmalıyordu. Bütün gün . Ve bunaltıcıydı.

Ve bu konuda nasıl hissettiğimi .

Biriyle yakınlaşmanın neden olabileceği acıyı düşündükçe boğazımda yükselen panik yumrusunu yutmaya çalıştım. Ama her ne kadar kabul etmek istemesem de, aslında biraz eğlendiğimi biliyordum.

Düşünce trenimi durdurup suyun altına dalarken yüzüme bir gülümseme yayıldığını hissettim.

"Ee, Coffee Chick'le işler nasıl gidiyor?" Cooper, Architectural Digest'in son nüshasını karıştırırken kaldırdı.

Yıllar önce, sarhoş olduğu bir gece bize hokey dışındaki tek hayalinin Architectural Digest'in bir sayısında yer almak olduğunu açıklamıştı.

Ne sik kafalı ama.

Ancak, hakkını teslim etmek gerekirse, bunu gerçekleştirme yolunda ilerliyordu. En azından bir noktada, çünkü aceleye getirilmeyecekti. Yıllar boyunca hayalindeki evi inşa etmek için mükemmel yeri aramış ve bir yıl önce bulmuştu. Bir sonraki adım, birlikte çalışacağı mükemmel mimarı bulmaktı.

Henüz hiç kimse onun gülünç derecede yüksek standartlarını karşılayamadığı için zor bir süreçti bu.

"Nasıl gidiyor? HmMMM." Düşündüm. "Şey, bana elbiseyi geri verdi, yani bu harika değildi, ama olumlu bir yönde ilerlediğimden eminim."

Drew bana doğru yürüdü ve sezon öncesi başlamak üzere olduğu için hafif de olsa bir bira uzattı.

"Mesajlarıma cevap veriyor, yani bu bir ilerleme." Devam ettim.

"Vay, mesajlaşıyor muydun? Belki de biraz sakinleşmelisin." Felix alaycı bir şekilde söyledi.

Onu tersledim.

Drew, Felix ve Cooper'a birer bira uzattı. "Hepimizin bu işe yatırım yaptığını biliyorsunuz, değil mi?" "Ne demek istiyorsun?"

"Hepimiz o günü seninle birlikte yaşadık, bu yüzden hepimiz bunun nereye gideceğine yatırım . Ayrıca, benim sayemde onun numarası sende var." Drew kendini işaret etti.

"Biliyorum dostum ve minnettarım. Ama sanırım bu yavaş bir yanma olacak. Satın aldığım elbiseyi resmen bana geri fırlattı ve mesajlarıma cevap vermesi çok uzun sürüyor. Benimle yüz yüze görüşmeyi hâlâ kabul etmedi, bu yüzden şu anda elimden geleni yapıyorum. Yine de," diye sııttım. "Çocuksu cazibemin onu kazanmaya başladığını düşünüyorum."

"Ah evet, sana bunu düşündüren ne?" Felix uzandığı pencere köşesinde doğruldu ve masanın üzerindeki kâseden bir avuç cips aldı, tekrar uzanmadan önce ağzına tıktırdı.

"Birincisi, daha hızlı cevap veriyor. Ve bir diğeri, daha az düşmanca davranıyor gibi görünüyor."

"Aman Tanrım, şimdiden ona aşık olmuşsun." Cooper dergiyi bıraktı ve gözlerini kocaman açarak bana baktı.

"Ne?" Cips kasesini geri çektim ve kendim de biraz aldım. "Hayır, o sadece... Bilmiyorum."

Okumaya geri dönerken başını yavaşça sallamasını izledim. "Peki, onunla ne zaman tanışmayı düşünüyorsun?" Drew sordu.

Omuz silktim. "Geçen hafta boyunca her gün sordum. O da her seferinde soruyu geçiştirdi. Bir noktada pes etmek zorunda kalacağını düşünüyorum, çünkü sormayı bırakmayacağım."

"Güzel." Felix homurdandı. "Bu yüzden mi hâlâ Dexter Payne'le takılıyorsun?" "Ne?"

Kaşlarımı çattım. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Onunla hâlâ görüşmüyor musun?" O sordu.

"Birbirimizi hiç görmüyorduk." Sesim hayal kırıklığıyla yükseldi. "Yazın başında iki kez seviştik ve o hiç bizde kalmadı bile."

"Tamam, sakin ol." Telefonundan başını kaldırmadan cevap verdi.

"Neden soruyorsun ki?" Konunun kapanmasına izin vermeyerek tersledim.

Bana doğru yürüdü ve telefonunu uzattı, ekranında Instagram hesabının açık olduğu yere dokundu. Telefonu aldım ve gösterdiği resme baktım.

Dexter Payne ve bana benzeyen ama kesinlikle ben olmayan bir adamdı. Ve resim iki gün öncesine aitti. Ben de etiketlenmişim, ancak günde yüzlerce kez olduğu için etiketlendiğim hiçbir şeyi görmüyordum. Normal sezonda bu sayı binlere ulaşıyordu, bu yüzden tüm bildirimleri kapattım.

"Bu ben değilim." Telefonu Cooper'ın uzattığı eline tutuşturdum. "Ben olmadığımı anlayamıyor musun?"

"Yeterince yakından bakmadım." Omuz silkti. "Sana benziyor." Ona kaşlarımı çattım. "Ama değil."

"Bu benim gördüğüm resim de değil." Cooper söyledi. "Ne demek istiyorsun?" O sordu.

"Birkaç hafta önce magazin gazetelerinden biri onu sordu ve bir bardan çıkarken görüldüğümüzü söyledi. Ama o ben değildim. Cooper onun ve bu adamın bir fotoğrafını buldu, bana benziyor ama ben değilim." Ona tekrar söyledim. "Bu beni kızdırmaya başladı."

"Belki Mary'yi arayıp bir şey bilip bilmediğini sorabilirsin." Cooper benim çivi gibi sert ajanımdan bahsetti.

"Evet, iyi fikir" diye kabul ettim. "Daha bir yere varmadan Wolfie'nin bu saçmalıkları görmesini istemiyorum. Ondan hoşlanıyorum."

"Wolfie kim?" Drew sordu.

"Kahveci kız." Tekrar aklıma geldiğinde gülümseyerek açıkladım.

"Adının Victoria olduğunu sanıyordum."

"Evet, öyle. Ama kendine Wolfie diyor." Sırıttım. "Neden?" O sordu.

"Aslında emin değilim." Fark ettim ve kaşları kalkarken gözleri genişledi. "Dostum."

"Biliyorum." Kulağa ne kadar ezik geldiğimi fark ettim.

"Tamam. Peki onun hakkında ne öğrendin?" Drew benim durumumla gerçekten ilgilenen tek kişiydi.

"Aralık ayının sonuna kadar görevde olduğunu öğrendim. Ofisi onu yeni bir reklam kampanyasının lansmanında New York ekibiyle birlikte çalışması için transfer etti."

"Bu harika, ne tür müşterileri var? çekimleriniz var mı?
Bazı işlerde onunla birlikte çalışırsan çok komik olur." "Ona henüz
işimden bahsetmedim." İtiraf ettim.

"Neden olmasın?" O sordu.

Omuz silktim. "Çünkü bu konuyu konuşurken açmak garip bir şey ve bir pislik gibi
görünmek istemedim."

"Eğer kahve içmek için buluşursanız ve insanlar selfie çekmek için yanınıza gelirse, bunun
biraz garip olduğunu düşünmez mi?"

Haklı olduğu bir nokta vardı.

"Evet, belki." Yüzümdeki kirli sakalı kaşıdım, bunu düşünüyordum. "Evet, muhtemelen
ona söylemeliyim."

"Evet, ..." Bana baktı.

"Cooper'a döndüm. "En iyi arkadaşı bir iç mimar." Dergisinin
üzerinden bana tekrar baktı. "Ve?"

"Eğer o lanet parmağını çıkarıp değerli yeni evini inşa edecek kadar iyi birini bulmaya
tenezzül edersen, onu dekore edecek birine ihtiyacın olacak. Ya da en azından yastık alacak
birine."

"Yastık falan almayacağım." Homurdandı. "Ve sen de benim evimi sevişmek için
kullanmayacaksın."

"Görünüşe göre alabileceği her türlü yardıma ihtiyacı var." Felix tekrar seslendi.

"Hey." İtiraz ettim. "Tamamen gereksiz değilim, ama tüm bunlar benim için yeni şeyler.
Daha önce hiç kimseyle çaba sarf etmek istememiştim, özellikle de benden pek hoşlanmayan
biriyle. Bu yüzden işleri berbat etmemeye çalışıyorum ve ilerledikçe bazı şeyleri çözüyorum ki
buna biraz zaman alıyor. Ve bu sevişmekle ilgili değil. Ondan hoşlanıyorum." Tekrar ettim.

"Belki de İngiliz olduğu içindir." Drew attı. "Ama bahse girerim aksanı çok seksidir, bu
yüzden belki de zaman alması sorun değildir."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Evet, eminim öyledir. Muhtemelen orada farklı yapıyorlar. Ya da belki sadece gergindir."

Ona çarptığımda ve sonra elbiseyi bana geri verdiğinde tekrar alevlenen öfkeyi hatırladım.

"Hayır, öyle değil. Bunun için fazla ateşli. Huysuz olabiliyor ama aslında sohbetimizden
oldukça keyif aldığını düşünüyorum, her zaman aldığı kadarını geri veriyor."

"O zaman muhtemelen sadece İngiliz meselesi." Mantıklı düşündü. "Ama bizi
gelişmelerden haberdar edin. Bunun nasıl sonuçlanacağını bilmek istiyorum."

Ona baktım. "Ee, evet. Elbette."

Felix'in telefonunu tuşlarken görebiliyordum. Aniden ayağa kalktı ve telefonu cebine
koydu. "Pekala beyler, ben çıkıyorum, bayanlar beni çağırıyor. Gelmek isteyen var mı?"

"Evet, içeceğim." Drew onun yanında ayağa kalktı ve birasının geri kalanını mideye
indirdi. Neredeyse kalça kemiğinden bağlı oldukları için bu büyük bir sürpriz değildi.

"Cooper?" Diye sordu.

"Yok, ben iyiyim. Havamda değilim. Yarın erken var ve bu hafta tıbbi değerlendirmemiz var."

"Evet, geç kalmayın ya da akşamdan kalma olmayın." Onları işaret ettim. "Buz zamanından önce bir ağırlık seansımız var."

"Orada olacağız." Kapıya doğru yürüyerek cevap verdiler. "Sabah görüşürüz çocuklar."

Kapının kapandığını duyduk.

Cooper'a döndüm. "Biraz biftek pişirip film izlemek ister misin?"

"Tabii, neden olmasın. Sen mi pişiriyorsun?"

"Filmi ben seçebilirim, yaparım." Pazarlık ettim.

"Kız filmi olmadığı sürece sorun yok." Dedi. "Mighty Ducks ya da Toy Story izleyebiliriz?"

"O filmi çok fazla izliyorsun. Filmi de ben seçiyorum." Buzdolabına yöneldim, orada marine edilmiş biftekleri olduğunu biliyordum.

"Evet, Mighty Ducks ve Toy Story arasında seçim yapmak."

"Hayır, Mighty Ducks'ı sadece birkaç hafta önce izledik ve ben Toy Story izlemiyorum. Altı yaşında değilsin."

Arka bahçedeki ızgarayı ısıtmak için dışarı çıkmadan önce biftekleri çıkardım ve önceden hazırladığım tatlı patates dilimleri ve büyük bir salata ile birlikte dinlenmeleri için bir kenara koydum.

Wolfie'ye öğle yemeğine çıkmayı teklif ettiğim gün şehre gittiğimiz günü düşünerek mutfağa geri döndüm.

"Peki ya Bond?"

"Evet, tamam. Ama sadece Connery ya da Craig."

"Connery, şüphe yok." Patates dilimleri için fırını açtım.

"Goldfinger?"

"Tamamdır" dedim.

"Seninle iş yapmak güzeldi." Sırıttı. "Şimdi yemeğe ne kadar var, açlıktan ölüyorum."



"Connery çok klas." Jenerik akarken söyledim.

"Yüzde yüz." Oturduğu yerden uzandı, film boyunca ağzından kaçan patlamış mısırlar gömleğinden yere düştü. "O kadar düzgün ki."

"Evet. Muhtemelen bir iki şey öğrenebiliriz."

Aklım Wolfie'ye gitti ve işleri nasıl daha az buzul hızında ilerletebileceğimi merak ettim. Hiç düşünmeden telefonumu elime aldım ve ona bir mesaj attım.

Jasper: *En sevdiğin Bond?*

Son birkaç güne bakılırsa, yakın zamanda bir yanıt beklemiyordum, bu yüzden telefonumu cebime geri koydum ve ayağa kalktım. Ama bir dakika sonra telefonum çaldı, ekranda onun adını gördüğümde yüzümdeki ilk şoku kocaman bir gülümseme dağıttı.

"Neden deli gibi gülümsüyorsun?" Sinema odasından çıkarken Cooper bana baktı.

Yukarı baktım. "Wolfie az önce bana bir mesaj gönderdi"

"Dostum, sen..." Aradığı kelimeyi bulamayınca sesi kesildi. "Eee? Ne yazıyor?"
Elimdeki telefona ve aslında okumadığımı fark ettim.

Wolfie: *Connery, hiç şüphesiz.*

Sadece saatler önce söylediğim sözleri okurken tekrar sııttım.

"Connery'nin en sevdiği Bond olduğunu söyledi."

"Hmmm, o bir bekçi olabilir." Şaka yaptı.

"Sanırım öyle olabilir." Mutfak tezgahından arabamın anahtarlarını aldım. "Tamam dostum, ben eve gidiyorum. Antrenmanda görüşürüz."

"Güzel. Seni ister misin?"

"Evet, yine de geç kalma." Göz kırptım.

Arabama bindiğimde ona cevap vermek için telefonumu çıkardım.

Jasper: *Senden her geçen gün daha çok hoşlanıyorum. Çok fazla ortak noktamız var.*

Motoru çalıştırırken kendi kendime sııttım, daha arabayı çalıştıramadan telefonum ötmeye başladı. Tekrar baktım.

Wolfie: *Aynı Bond'u sevmek çok fazla ortak noktamız olduğu anlamına gelmez*

Jasper: *Bir yerden başlamak lazım. Ve ikimizin de aynı favori kahve dükkanına sahip olduğumuzu unutma. Bu da benim günlük soruma yol açıyor. Benimle buluşmak için ne zaman müsait olursun?*

Telefonumu kaldırdım ve yola koyuldum. Telefonum tekrar çaldığında evin yolunu yarılamaştım ve gaza basmama rağmen kenara çekip bakma isteğime direndim. Daha evimin önünde durmadan önce kontrol ettim, sabırsızlığım beni ele geçirmişti.

Wolfie: *Sormaktan ne zaman sıkılacaksın?*

Jasper: *Asla. Sana inatçı olduğumu söylemiştim. O yüzden ikimize de bir iyilik yap ve bana bir randevu ver ki aşk hikayemiz gerçek anlamda başlasın.*

Wolfie: *Saçmalıyorsun.*

Bunu söylerken bana kaşlarını çatıldığını hayal ederek yüksek sesle güldüm. Gerçi düşündüm de, henüz gülümsediğini görmemişim.

Hay sikeyim. Bahse girerim kör ediciydi.

On dakika sonra merdivenleri çıkıp yatağa doğru yürüdüm, bir elimde bir şişe su taşıırken diğer elimde bir cevap yazmaya çalışıyordum. Ki bu görüldüğünden daha zordu. Suyu kenara bıraktım ve dişlerimi fırçalamak için soyunma odasından banyoya girdim, mesajı tekrar okudum ve tüm yazım hatalarını düzeltiltim.

Jasper: *Olabilirim, ama benimle çıkana kadar emin olamazsın. Ve gerçekten bilmek istemiyor musun?*

Wolfie: *Bunun için uykularımın kaçacağını sanmıyorum. Ama gerçekten pes etmeyecek misin?*

Jasper: *Hayır.*

Wolfie: *Tamam.*

Aman Tanrım. Kabul mü ediyordu?

Jasper: *Tamam mı? Benimle buluşacak mısın?*

Wolfie: *Seninle kahve içmek için buluşacağım ama bu bir randevu değil* **Jasper:** *Patates, patates.*

Wolfie: *Patates yok. Kahve içeceğimiz önceden ayarlanmış bir buluşma. Randevu değil.*

Jasper: *Bu yanıtı katıldığımdan emin değilim.*

Wolfie: *Seninle aynı fikirde olduğumdan emin değilim.*

Yüksek sesle güldüm. Mesajlaşırken bile alınganlık göstermesine bayılıyordum. Ona sataşmayı sevmeye başlamıştım, ayrıca ne dediği de hiç umurumda değildi. Onu tekrar görecektim ve bu sefer şansım yaver giderse bana bağırmayacaktı.

Son otuz dakikadır durmadan gülümsediğim için yüzüm ağrımaya başladı. Ağrıyı hafifletmek için yanaklarıma masaj yaptım ama dişlerimi fırçalarken aynaya baktığımda hâlâ devam ediyordu.

Jasper: *Tamam, nasıl istersen öyle adlandırabilirsin.*

Wolfie: *Önceden ayarlanmış bir toplantı*

Tekrar kıkırdadım.

Jasper: *Yarın kulağa nasıl geliyor?*

Wolfie: *Cuma yapalım.*

Dört gün daha vardı ama ne olursa olsun kabul edecektim. Birbirimize rastlamamızın üzerinden neredeyse bir ay geçmişti, yani dört gün daha beni öldürmeyecekti.

Jasper: *Bu çok uzun bir zaman.*

Wolfie: *Al ya da bırak*

Jasper: *Ben alıyorum. Kahve dükkanımız, saat 3'te?*

Wolfie: *Tamam.*

Jasper: *Tamamdır. Oh, ve beni dört gün daha beklettiğin için o zamana kadar bazı görüntülü arama sohbetleri bekle*

Wolfie: *Tanrım.*

Jasper: *İsa değil, Jasper.*

Wolfie: *İyi geceler, Jasper*

Jasper: *İyi geceler, Wolfie Williams. Tatlı rüyalar x*

Banyodaki işimi bitirdim ve yatağa yöneldim, çarşafı geri çektim ve içine atladım. Işığı söndürmeden önce rahat etmek için yastıkları yeniden düzenledim.

Derin bir uykuya dalmadan önce bir süre orada yatıp Wolfie'yi düşündüm.

Uyandığımda kendimi zinde ve istekli hissediyordum; eminim ki bunun Wolfie'yle nihayet daha uzun bir konuşma yapmamla çok ilgisi vardı. Daha sonra onu gerçekten arayıp sesini duyacağımı düşündükçe içimde gergin bir heyecan oluştu.

Ertesi sabah kapıdan çıktığımda Cooper beni bekliyordu. Evime giderken aldığı kahveyi bana uzattı.

"Yüzünde hâlâ o deli sırıtışı var."

Yolcu koltuğuna atladım. "Wolfie benimle çıkmayı kabul etti." "Vay canına, iyi iş adamım, senin adına sevindim. Ne zaman olacak?" "Cuma öğleden sonra."

"Güzel." Arabayı garaj yolundan çekip hızla uzaklaştı.

"Evet." Kahvemden bir yudum aldım ve kendimi tekrar onu düşünmekten alıkoymaya çalıştım. Bu giderek daha da zorlaşan bir şeydi.

"Ee, bugün için hazır mısın?"

"Çaylaklar mı?"

Başını salladı.

"Evet, bu yıl neyle çalışacağımızı görmek için sabırsızlanıyorum. Özellikle Carter Rice, gördüğüm kadarıyla disk becerileri inanılmaz."

"Evet, asla bir tane olmadan görünmüyor." Durakladı. "Onları bir güvenlik battaniyesi gibi yanında taşıyor."

"Hey, bize biraz puan kazandırdığı sürece onunla ne yaptığı umurumda değil." Güldüm. "Nasıl hissediyorsun?"

Yola geri dönmeden önce bana bir bakış attı. "Güzel. Ama bu yıl kupayı istiyorum, Jas. Kazanmayalı çok uzun zaman oldu. Bu bizim yılımız olacak, bunu hissedebiliyorum. Ama onları çok çalıştırmalıyız."

Başımı salladım.

"Evet, biliyorum. Bence her hafta ekstra antrenmanlar eklemeliyiz, böylece daha maçlar başlamadan playoff formunda oluruz."

"Evet."

Görevli güvenlik görevlilerine sessizce başımızı sallayarak eğitim alanımızın kapılarından geçtik. Her zamanki park yerimize yanaştı ve motoru durdurdu.

"Hadi o zaman." Bana baktı. "Bakalım neyimiz varmış." Bagajdan çantalarımızı aldık ve içeri girdik.

Bir grup kıdemli oyuncu yedek kulübesinde çaylakların Koç ve ekibi tarafından nasıl çalıştırıldığını izliyordu. Genel olarak gördüklerimizden oldukça memnunduk.

Kaderi kışkırtmadan, bu yıl kesinlikle bir şansımız olabilir. "Bu adam çok iyi." Felix yanımıza oturarak açıkladı.

Carter Rice kayarak geçerken hepimiz aynı fikirde mırıldandık.

Drew sopasını bantlarken başını kaldırıp baktı. "Bir sebepten dolayı bir numara seçildim."

Cooper başıyla onayladı. "Evet ve Bartlett'i geçmeyi başaran tek kişi de o."

"Çünkü o kadar hızlı vuruyor ki göremiyorsun bile."

"Şu ikisi de iyi." Cooper pistin uzak tarafındaki çizgide koşan birkaç iri yarı oyuncuyu işaret etti. "Bazı sakatlıklara yol açacakları kesin."

"Ve benim sorun yok." kalkarken güldüm. "Nereye gidiyorsun?"

"Fizyoterapim var, sonra da ağırlık çalışacağız."

Var mısın?" Devasa pazularını esnetti. "Her zaman."



Şehre girerken telefonumdan onun numarasını tuşladım, zil sesi arabamda yankılandı. O öğleden sonra şehre geri dönmeye karar vermiştim, bunun ona daha yakın olmakla ilgili bir şey olduğunu biliyordum. Hala çalışıyordu ve gerçekten açıp açmayacağını merak etmeye başladım.

Sikeyim.

Belki de gerçek konuşma henüz hazır olmadığı bir adımdı, ancak bu kesinlikle çok yakında planladığım görüntülü sohbetten önceki bir adımdı.

"Alo?" O cevap verdi.

Evet! Havayı yumrukladım. Sonra hemen yoldaki başka kimsenin beni görmemesini umdum, çünkü bu kesinlikle çok ezikçeydi.

Soğukkanlılığımı yeniden kazandım. "Şey, merhaba. Cevap verip vermeyeceğinizi merak ediyordum."

Sesli mesajınızla gerçekten hızlı ve gevşek oynuyorsunuz, değil mi?"

Bir kıkırdamayı bastırıldığını duydum ve vücudumun sıcaklıkla dolduğunu hissettim.

Ondan gerçekten çok hoşlanmaya başlamıştım.

"Bu bir kahkaha mıydı? Beni komik mi buldun?"

"Hayır, yanılıyorsun." O da karşılık verdi.

Sırıttım. "Evet, öyle olduğumu sanmıyorum. Ne duyduğumu biliyorum." "Ne istiyorsun?" Tersledi ama sesi şakacıydı.

"Gününün nasıl geçtiğini öğrenmek için aramıştım. Ve ayrıca sesini duymak için." Bu mutlak gerçektir.

Sessizlik uzayınca bir an için telefonun kesildiğini sandım. Sonra sesini tekrar duydum.

"Neden?"

"Neden ne?" Ben de cevap verdim.

"Neden günümün nasıl geçtiğini bilmek istiyorsun? Ve neden sesimi duymak istedin?"

Yumuşak bir sesle söyledi.

Sessizliği beni şaşırttı. Ve ses tonunda tanımlayamadığım başka bir şey daha vardı.

Acı mı?

Elimden geldiğince dürüstçe cevap vermeden önce bir nefes aldım. "Gününün nasıl geçtiğini bilmek istiyorum çünkü seninle ve ne yaptığınla ilgileniyorum. Sesini duymak istedim çünkü sesini seviyorum ve çantayı bana geri fırlattığından beri sesini duymamıştım. Ve bunun seni daha sonra görüntülü sohbete alıştırarak için iyi bir yol olacağını düşündüm."

Onunla konuşmadan bir gün daha geçirmek istemediğim için bunu paylaşmaktan kendimi alıkoydum.

Sessiz bir duraklama daha girdi.

"Oh, teşekkür ederim."

Kıkırdadım, önümüzdeki otuz blok boyunca her kırmızıya basmamak için değişen bir ışıktaki hızlandım. "Bir değil. Ama bana gerçekten gününün nasıl geçtiğini anlatacak mısın?"

"Ah." Tekrar söyledi. "İyiymiş, teşekkür, yoğun ama iyiymiş. Bir sürü toplantılar. Seninki nasıldı?"

"Harikaydı, teşekkür ederim. Ben de bir toplantı yaptım ve bu sabah gerçekten çok çalıştım. Ekibim ve ben aramıza yeni katılan bazı takım arkadaşlarımla birlikte çalıştık. Beklediğimizden daha iyi geçti."

"Bu çok iyi. Şu anda neredesin, kulağa gürültülü geliyor."

"Araba kullanıyorum, şu anda Riverside Park'ı geçiyorum."

"Orası Yukarı Batı Yakası, değil mi?" diye sordu.

"Kesinlikle öyle. Hiç gittiniz mi?"

"Hayır, henüz değil. Sadece High Line'da koşturuyorum. Ama bir ara parklara gitmeyi planlıyorum. Central Park'ta kayıkla gezmek istiyorum."

"Koşuyorsunuz?" Heyecanım yeniden yükselmeye başladı, bu konuşma beklediğimden daha iyi gidiyordu. "Sabahları Central Park'ın etrafında çok koşarım."

"Öyle mi?" O sordu. "Nereye gidiyorsun?"

"Columbus Circle yakınlarındaki girişten giriyorum ve sonra gölün etrafından dolaşıp geri dönüyorum." "Bir hafta sonu deneyeceğim."

Daireme doğru dönmeden önce Lincoln Tüneli'nin yakınındaki On İkinci Cadde'de durdum.

"Her zaman benimle gelebilirsin." Teklif ettim. Bu şehirde yeniydi ve ben de onun gayri resmi tur rehberi olmayı planlıyordum.

Tekrar kıkırdadı, sesi rahatlamıştı. "Evet, tanıştığımızı hatırlıyorum. Ayak uydurabileceğimi sanmıyorum."

"Oldukça hızlı olduğunu hatırlıyor gibiyim. Ama her zaman yanınızda hızlıca yürüyebilirim."

Bu görüntüye ikimiz de kahkahalarla güldük.

Onunla konuşmak çok kolaydı ve bu konuda ne kadar deneyimsiz olsam da aramızdaki kimyanın oluştuğunu hissedebiliyordum.

Bu görüşmenin bitmesine hazır

değildim. "Hey Wolfie?" diye

sordum.

"Evet?"

"Yeraltındaki park yerime girmek üzereyim ve telefonum .

Lütfen sizi on dakika sonra arayabilir miyim?" Dedim ve yine sessizlikle karşılaştım.

Lütfen evet de.

"Lütfen?" Belli ki bu kadına yalvarmakta üstüme yoktu, çünkü bunu ilk kez yapmıyordum. "Seninle konuşmaktan gerçekten keyif alıyorum. Henüz bitmesini istemiyorum."

Derin bir iç çekiş duydum. "Bir saat içinde ofisten çıkacağım ve eve varmam on beş dakikamı alacak. Eğer beni tekrar aramak istersen, ondan sonra ara."

"Woo hoo." Soğukkanlı davranmak da pencereden dışarı çıkmış gibi görünüyordu. "Seni iki saat sonra deneyeceğim."

"Tamam, seninle iki saat sonra konuşacağım." "Sabırsızlanıyorum. Oh, ve Wolfie?"

"Evet?"

"Görüntülü arama olacak." O itiraz edemedi telefonun hemen kapattım.

Arabayı boşluğuma çektim ve motoru durdurdum. Dışarı fırladım ve asansöre yönelmeden önce bagajı açıp çantamı aldım. İki dakika sonra çamaşırhaneden eşyalarımı bırakarak çıktım. Telefonumu elime alarak asistanımı aradım, mutfığa girdim ve alışkanlık olduğu üzere pencerelerden dışarı baktım.

İlk zil sesinde cevap verdi. "Merhaba patron."

"Hey Andie, nasılsın?" Nehir kenarı boyunca uzanan trafiğin ışıklarının beni büyülemesini izledim.

"İyi, teşekkürler, ne oldu?"

üzerimden attım. "Geçen hafta benim için teslim ettiğin elbiseyi hatırlıyor musun?" "Evet, Miller Binası'na mı?"

"Evet. Bu hafta her sabah dokuz buçukta oraya kahve götürmeni istiyorum lütfen?"

Bardakların üzerine Wolfie Williams adını yazabilir misiniz?"

Onunla konuştuktan sonra kimyamızın biliyordum ve onu kazanma sürecini hızlandırmam gerektiğine karar vermiştim.

"Bu aynı kişi mi?" "Evet."

"Sorun değil, olmuş bilin."

O kadar becerikliydi ki onsuz nasıl idare ederdim bilmiyorum.

"Teşekkürler."

Kağıtları karıştırdığını duyabiliyordum.

"Ayrı bir not olarak, hazır sizi yakalamışken, önümüzdeki birkaç hafta için programınızı da gözden geçirmem gerekiyor. Ofisin gönderdiği birkaç şey var."

"Tamam, güzel."

"Bu hafta nerede olacaksın?" O sordu.

"Sanırım şehirde kalacağım ama yarın sahaya gelin ve antrenmandan sonra arayı kapatırız."

"Elbette, Patron."

Tam telefonu kapatacakken aklıma son bir şey geldi.

"Hey Andie?" Çabucak söyledim. "Dexter Payne hakkında bir şey duydun mu?"

"Hayır. Son zamanlarda bir erkekle çekilmiş birkaç fotoğrafını gördüm ama onun dışında bir şey yok. Belli ki bir tipi var." Cooper'ı yineledi.

"Evet, tamam." İçimden bir rahatlama geçti. "Neden?"

"Bilmiyorum, sadece bazı şeyler duydum ve merak ettim."

"Mary'yi kontrol etmemi ister misin?" O teklif etti.

"Hayır, önemli değil, onu rahatsız etme. Yine de teşekkürler. Neyse, iyi geceler. Yarın görüşürüz."

"İyi geceler Jas." Telefonu kapattı.

Birden acıktığımı hissederek döndüm ve şefimin haftalık yemeklerimi bıraktığı buzdolabını açtım. Sezon başlamak üzereydi, bu yüzden diyetimin iyileştirilmesi gerekiyordu.

Sezon dışında bile eski şeyleri yemezken, normal diyetim kesinlikle çok daha katıydı ve takım beslenme uzmanımız tarafından izleniyordu, bu yüzden benim için önceden hazırlanmış olması hayatımdaki en büyük kolaylıklardan biriydi ve beni yolda tuttu. Çünkü kendim pişirmek zorunda kalsaydım, bunun gerçekleşmesi mümkün olmazdı.

Üzerinde 'Tavuk, Esmer Pirinç ve Lahana' yazan büyük bir kap aldım ve birkaç dakikalığına mikrodalgaya attım, ardından kahvaltı barına oturup spor dünyasında kaçırdığım her şeyi yakalayarak yemeye başladım.

Kendimi o kadar kaptırmıştım ki, bir daha saate baktığımda Wolfie'yi aramayı planlamama sadece otuz dakika kalmıştı.

Ve paniklemeye başladım.

Daha sonra beş dakika boyunca görüntülü görüşme için duş alıp almamam gerektiğini düşündüm ve bu konuda çok fazla düşündüğüme ve Cooper yanımda olsaydı muhtemelen yüzüme bir tokat atacağına karar verdim.

Ben de duşa girdim.

Bu da bana saçımı yapmak için on dakika harcamamışım gibi görünmeye çalışmam için on dakika ve onu aramak için mükemmel bir yer bulmak için son bir beş dakika verdi.

Tanrım, kime dönüşüyordum ben?

Gergin bir ergen gibiydim.

İki saatin tam ortasında görüntülü arama düğmesine bastım, cevap verdiğinde yüzü ekranı doldurana ve delicesine yeşil gözleri bana bakana kadar nefesimi tuttum.

O kadar güzeldi ki.

"Merhaba." Utangaç bir ifadeyle, ağzının kenarlarında yarım bir gülümseme belirmediğini söyledi.

"Merhaba." Birden utanarak cevap verdim. "Açtığın için teşekkür ederim, açmayacağın için endişeliydim."

"Gerçekten mi? Öyle miydin?" Gözlerini kısarak bana şüpheyi baktı. "Gergin olacak birine benzemiyorsun."

"Seninle tanışana kadar değildim." Ona sııttım ve o da bana sııtarak karşılık verdiğinde, başını bana doğru sallarken gözleri parlıyordu, kalbimin durduğunu hissettim.

Bu kadın farkına bile varmadan beni parmağında oynatacağı. Çok temiz yüzlü görünüyordu ve kanepenin koluna yaslanıp rahatlarak saçları gevşek bir şekilde arkadan bağlanmıştı. Üzerinde V yakalı bir tişört vardı ve hareket ettiğinde göğüslerinin kumaşın üzerinde kabardığını görebiliyordum.

Neyse ki eşofman giyiyordum yoksa bu görüşme benim için rahatsız edici olacaktı.

Sertleşen sikimi görmezden geldim. "Günün son saati nasıldı?"

"İyi, korkarım ki rapor edecek fazla heyecan yok. Sohbetimizden bu yana neler yaptın?"

Evet, ona görüşmemiz için ne giyeceğimi ve nasıl olabildiğince rahat görüneceğimi bulmak için yarım saat harcadığımı söylemeyecektim.

"Yetişmem gereken birkaç iş vardı, sonra kendime yemek hazırladım ve işte buradayız."
Tekrar sırtıttım.

"Evet, buradayız." Bana tekrarladı ama alay ettiğini görebiliyordum.

Bu aramayı ben istemiştim ve o benim kullanmamı istiyordu. Tamam o zaman. . "D n arkadaşlarımla senin hakkında konuşuyorduk..."

" yle miydin?" Sözümü kesti.

"Evet..."

"Neden?" Tekrar araya girdi.

"şey, nasıl gittiğini sordular."

"Bunlar geçen hafta sizinle gelen arkadaşlarınız mı?" "Evet, aynısı."

"Peki sen ne dedin?" Gerginlikten yanağını içine çekti. Hay sikeyim.

"İşlerin olumlu yönde ilerlediğini söyledim."

Bana güldü ve ikimizin de sahip olduğu sinirlerin bir kısmını dağıttı.

"Hey." O gülmeye devam ederken ben mantık yürüttüm. "Görüntülü sohbet ediyoruz, değil mi? Bu olumlu."

O da başıyla onayladı. "Bu doğru,  yleyiz."

"Bana hâlâ söylemediğini fark ettiğim bir şey var, o da kendine neden Wolfie dediğin."

Kızardı ve konuştu. "Göbek adım Virginia."

Bir an düşündüm,  niversite eğitimimin derinliklerine indim. "Virginia Wolfe gibi mi?"

"Hey, evet." Heyecanla haykırdı, daha uzun oturdu ve kabuğundan daha da  ıktı.

"Etkilendim, kimse bunu tahmin edemez."

Kendime görünmez brownie puanları verdim ve  niversitede İngiliz Edebiyatı alanında yan dal zorunda kaldığım için sessizce şükrettim.

"Beğendim, bence çok şirin."

Burnunu yukarı çevirdi. "mi?"

"Bence  yle." Kararlı bir şekilde söyledim.

"Bence biraz ezik e ama büyükannemin adıydı. Sonra küçükken bana takma isim olarak Wolfie verilmiş."

"Evet, kesinlikle şirin. Peki, yirminci yüzyıl yazarları hakkındaki bilgimle seni etkilememin karşılığında ne alacağım?"

Bana kaşlarını kaldırdı. "Benimle konuşuyorsun, değil mi? Ve sanırım seninle kahve içmek için çoktan anlaştık."

"Evet, randevumuz." Yemi yutup yutmayacağını görmek için alay ettim ve mutfaktan bir şişe su almak için ayağa kalktığımda gözlerini devirirken yakaladım, onu telefonumda yanıma aldım.

"Vay canına, bu senin manzaran mı?" Ben yürürken fark etmiş olacak ki sordu.

Daha iyi görebilmesi için kamerayı çevirdim. "Evet, inanılmaz, değil mi?"

Batmakta olan güneşin ışığı Hudson'ı pembedin koyu bir tonuna dönüştürmüştü.

"Bu çok güzel."

"İsterseniz gelip kendiniz de görebilirsiniz."

Daveti kabul edip etmeyeceğini merak ettim.

"Belki. Bir gün." Kalbim umutla doldu taşı. "Nerede yaşıyorsun?"

Suyumu alıp kanepeye geri yerleştim. "Hudson Yards'da."

Yüzü heyecanla aydınlandı. "Orayı biliyorum. Geçen gün oradan geçtim."

Elim sahte bir korkuyla göğsüme gitti. "Ve sen gelip beni görmedin mi?"

Alay etti. "O noktada bana rastlayan rastgele adam olduğundan oldukça eminim. Henüz sapığıma dönüşmemiştin."

Kocaman sırttım. "Aslında bu şehirde çok saygı duyulan ve iyi tanınan bir adam olduğumu bilmenizi isterim."

"Öyle mi?" Meydan okudu.

"Evet, bu şehir beni seviyor." Ve bana attığı bakışı, muhtemelen ona işimden bahsettiğim pencere olduğunu fark edene kadar sakladım.

"Evet," diye başladım. "Birbirimizi daha iyi tanımak adına size işimden ."

Gözleri endişeye benzer bir şeyle titriyordu. "Tamam." "Buz hokeyi oynuyorum."

Evet. Düşündüğüm gibi bir pislik gibi konuştum.

"Sanırım bu senin açıklıyor." Kısa ve öz cevabı ne dediğimi anlamadığını açıkça ortaya koyuyordu.

"Yani, ben işim için buz hokeyi oynuyorum. New York Rangers için oynuyorum."

Açıkladım. "Evet. Buz hokeyi oynuyorum derken bunu kastettiğini sanmıştım." diye cevap verdi. Tamam, beklediğim bu değildi. Kaşlarımı çattığımı fark etmiş olmalı.

"Bana işinden bahsetmen gerektiğini söylerken ne demek istedin?" "Buz hokeyi oynadığımı mı?" Sonunda sesim yükseldi.

Bu kafa karıştırıcıydı.

"Yani bana işin hakkında söylemek istediğin tek şey New York'ta buz hokeyi oynadığın mıydı?"

"Evet?" Tekrar sordum, çünkü gerçekten bu konuşmanın nereye gittiği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Oh, tamam. Zaten bildiğimi tahmin edeceğine düşünmüştüm." Omuz silkti ve her nedense rahatlamış görünüyordu. "Başka bir şeyden bahsediyorsun sanmıştım."

Sesimdeki şoku en aza indirmeye çalıştım. "Bekle. Zaten biliyor muydun?"

"Şey, tanımıyordum. Ama sonra ofisimdeki iki çömez bana seni nereden tanıdığımı sordu çünkü o gün arkadaşlarıyla birlikte dışarıda benimle konuştuğunu görmüşler. Kimden bahsettiklerini bilmiyordum."

Bunu beklemiyordum. "Peki onlara ne söyledin?"

"Bana çarptığını ve özür dilediğini söyledim." O da cevap verdi.

"Birbirimize girdik..." Onu düzelttim ve yine gözlerini devirdi. "Sonra ne oldu?"

"Sonra ne, ne?"

"O zaman ne dedin?" Açıkladım.

Gözlerini kısarak bana baktı ve burnunu kırıştırdı. "Emin değilim, belki de "Oh". Ama onlardan bana bahsettikleri kişinin resmini göstermelerini istedim. Ve o sendin."

"Ve?"

"Ve ne?"

"Ne düşündün?" "Ne hakkında?"

"Ben mi?" diye ısrar ettim.

"Olsun. Çok muhtaçsın. Bana çarpan sinir bozucu bir adam olduğun dışında bir şey düşünmedim." O da cevap verdi.

"Oh." Garip bir şekilde memnun hissederek cevap verdim.

Kanepenin üzerinde hareket edip daha dik oturmasını izledim. "Sana farklı bir cevap vermemi beklediğin izlenimine kapıldım."

"Hayır, sadece..." Bunu nasıl ifade edecektim? "Sadece ne?"

Bunu düşünürken kirli sakalımı kaşıdım. "Pekala, tamam biraz hıyar gibi konuşacağım."

"Bu riski zaten fazlasıyla taşıyorsun." Kaşlarını kaldırdı. Haklısın, iyi dedin.

"Hiç kimse beni tanımıyor. Bu olmadan nadiren bir yere giderim ve sen beni tanımadın ve bu rahatlatıcıydı. Ve hala umursuyor gibi görünmüyorsun." Açıkladım.

"İşin umurumda değil mi?" O sordu. "Evet."

Nasıl cevap vereceğini bulmaya çalışır gibi derin bir nefes aldı.

"Önemsemediğimden değil, ama bir referans çerçevem yok. Bu benim işimi önemsemediğini söylememle aynı şey. Seni kötü bir ruh halindeyken yanıma gelen bu adamdan başka bir şeyle ilişkilendiremiyorum. Ve seni tanımıyorum, hokey etrafında büyümedim, bu yüzden o günden önce benim için tamamen yabancıydın."

"Biliyorum, bunu sevdim." Ve kaşlarını tekrar çatarken ona sırtıttı.

"Sen bir ucubesin." Aklımı kaçırdığımı düşündüğünü belli eden bir ifadeyle bana baktı. "Ama seni daha iyi hissettirecekse, ofisimdeki iki çömez senin yüzünden olduğumdan çok daha havalı olduğumu düşünüyor."

"Bu beni kesinlikle daha iyi hissettiriyor." Şaka yaptım.

"Ayrıca," diye devam etti. "Size söylemeliyim ki hokey unsuru olmasa bile, tüm bu durum bana çok yabancı. Beni bu şekilde takip etmeleri? Bu benim de daha önce deneyimlediğim bir şey değil..." Sesi sanki bunu itiraf gerektiğinden emin değilmiş gibi kesildi.

"Sadece seni tanımak için bir şans istedim." Yumuşak bir sesle söyledim ve gözlerini ekrandan kaçırmasını izledim. "Ve beni tanımadığına dair söylediklerine gelince..."

Bana tekrar bakana kadar bekledim, böylece gözlerini görebilecektim.

"Bu gece birbirimiz hakkında ne kadar çok şey öğrendiğimize bak." Göz kırparak onu tekrar güldürdüm.

"Biliyorum, yani Cuma günü ne hakkında konuşacağız?" Sol kaşını kaldırdı, bu hareket kesinlikle hoşuma gitmeye başlamıştı.

"Randevumuzda mı?" Ben kışkırttım.

Başını iki yana salladı. "Önceden ayarladığımız toplantıda."

Bunu nasıl bu kadar çabuk başardığını anlamıyordum ama kalbime ve zihnime tamamen sız mıştı.

Onun tarafından bylendiğimi hissettim.

Komikti, zekiydi ve o kadar çok şımarıklığı ve ateşi vardı ki keşeke bunları şışeleyip buzda yanımda gtrebilseydim. Daha önce hiçbir meydan okumadan geri adım atmamıştım ve o anda onu kazanmak için ne gerekiyorsa yapmaya karar verdim.

Onu benim yapacaktım.

WOLFIE

"Peki şu disk şeyinin adı neydi?" İspanaklı ve beyaz yumurtalı omletini yerken Jasper'a sordum.

İki hafta içinde üçüncü kez kahvaltı ediyorduk ve sezon öncesi maçları başlamıştı, bu yüzden bana hokeyin temellerini öğretmeye çalışıyordu. Bir tanesini televizyonda izlemiştim ama oyun o kadar hızlıydı ki ne olduğunu anlamak zordu.

"Bir disk." O cevapladı.

"Bir takımda yirmi oyuncu var ama sadece altı oyuncu mu oynayabiliyor?"

"Evet."

"Neden?"

"Pist yeterince büyük değil. Kırk oyuncunun aynı anda kaydığını düşünsenize, tam bir kaos olurdu." Alay etti.

"Komik olduğunu , değil mi?"

Bana göz kırptı. "Düşünme, Wolf. Bil."

Gülümsememi bastırdım ve kaşımı kaldırarak doğru cevap vermesini bekledim.

"Çünkü bu durmayan hızlı ve fiziksel bir oyun. Sakatlık durumunda yedekler var ve oyun devam ederken biraz dinlenmeye izin vermek için yer değiştiriyoruz."

"Peki hiç çekiliş yok mu?" Ben

sordum. "Hayır."

"Neden?"

"eski güzel İngiltere değil." Sırıttı. "Göletin bu tarafında kazananlar ve kaybedenler var. Hepsi bu."

"Yani biri kazanana kadar oynamaya devam mı ediyorsun?" Bana aptalca geldi.

"Evet."

"Bu ne kadar sürecek?" "Biri

kazanana kadar." Sırıttı.

Bundan zevk alıyordu. Doğruyu söylemek gerekirse ben de keyif alıyordum. Onunla vakit geçirmek çok kolaydı ve profesyonel bir sporcunun olmasını beklediğimden çok daha rahattı.

"Oldukça şiddetli, değil mi? Geçen günkü maç fena değildi ama oldukça vahşi dövüşler gördüm."

"Öyle mi, nerede?"

"Freddie bana bazı videolar gönderdi." Sırıttım. "Hiç büyük bir kavgaya karıştın mı?"

Güldü. "Evet, büyük bir kavgaya karıştım. Ama Wolf." Ellerini kalbine bastırdı. "Bu Freddie'yle benim hakkımda konuştuğun anlamına mı geliyor? Bunun ilişki merdiveninde bir basamak daha olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Onu görmezden geldim. "Hiç incindin mi?"

"Wolfie? Bana değer veriyormuşsun gibi konuşmaya başladın." Alay etmeye devam etti çünkü kızardığımı görmek istediğini biliyordum.

Yanaklarımın ısındığını hissettiğimde görev tamamlanmıştı. Lanet olsun.

"Bu benim için yeni bir deneyim. Anlamaya çalışıyorum." Tartıştım.

"Biliyorum, bu yüzden seni bu hafta maça hazırlıyoruz. Böylece takip edebilirsin." Sanki finallerime girecekmişim gibi konuşuyordu.

Ve bu konuda da bir o kadar ciddiye.

Sırıttım. "Sonunda bir sınav olacak mıyım?"

"Evet, o yüzden öğretmenine iyi davranırsan iyi edersin." Kaşlarını salladı.

"Evet, evet. O zaman sezon öncesi maçlar bir şey ifade etmiyor mu?"

Ağzı açık kaldı. "Tabii ki sayılırlar, bizi yeni oyuncular ve yeni oyunları deneyebileceğimiz sezona hazırlamak için oradalar."

"Heyecanlı mısın?"

Birdenbire Noel sabahındaki bir çocuk gibi göründü. "Evet, ama bu sadece . Sezonun ilk maçına kadar bekleyin, beni neredeyse vızıldarken göreceksiniz."

"Ne zamanmış o?"

"Yarın iki hafta olacak." Onayladı.

"Ben izlerken seni takip etmek zordu."

Gözleri yeniden parladı. "Beni izlediğini söylemen hoşuma gitti. Formamın üzerinde adım ve numaram yazıyor, dikkat gereken tek şey bu. Başka hiç kimsenin önemi yok, bu yüzden başka hiçbir şeye dikkat etme. Anladın mı?" Ağzının kenarları seğirdi.

"23 numara mı?" Öyle olduğunu zaten bildiğim için sordum. "Tek ve biricik."

"O gün benim doğum günüm" diye itiraf ettim.

Gözleri büyüdü. "mi? Benimki de, hangi ay?"

"Gelecek ay, Ekim. Seninki ne zaman?"

"Mayıs." O da cevap verdi. "Seninki çok yakında. için bir planın var mı?"

"Freddie ziyarete geliyor, o yüzden bir şeyler yapacağımızdan eminim."

Günlük konuşmalarımıza rağmen onu çok özledim ve onu görmek için sabırsızlanıyordum. Ona etrafi göstermek için sabırsızlanıyordum.

"Umarım onunla tanışmam için bana da zaman ayırırsın." Şaşırmış bir halde ona baktım. "İstiyor musun?" "Kesinlikle istiyorum."

Garson kız başka bir şey isteyip istemediğimizi sormak için geri döndüğünde başını kaldırıp baktı, ancak soruları sadece Jasper'a yöneltmişti. Görünmez de olabilirdim.

"Hayır, teşekkür , sadece çek." Bana geri döndü. "Antrenmana gitmem gerekiyor."

Kafeden çıkıp ofisime doğru yürüdük.

Durdum. "Ne yapıyorsun?"

"Seni işe bırakıyorum." Basitçe cevap verdi.

"Jasper, antrenmana geç kalamazsın."

Omuz silkti. "Olmayacağım."

"Dürüst olmak gerekirse değil, beni geri götürmene gerek yok."

"Biliyorum, ama bunu yapmak hoşuma gidiyor." Bana gülümserken gamzeleri ortaya çıktı.

Urgh.

Başımı belaya sokacaklardı.

"Biliyorum ve bunu yaptığın için çok tatlısın ama aynı zamanda işe gitmen gerekiyor.

Yani gitmen gerekiyor."

İşsel bir savaş veriyor gibi görünüyordu.

"Tamam ama seninle sonra konuşuruz." Eğildi ve yanağıma bir öpücük kondurdu. "İyi günler, Wolfie bebeğim."

"Sen de." Ona kıkırdadım. "Kahvaltı için teşekkürler." Göz

kırptı. "Güne başlamanın yeni favori yolu."

Başımı ona doğru salladım, doğruyu söylediğinden emindim ama buna inanmak istemiyordum. İlk telefon görüşmemizden beri her gün konuşmak gibi garip bir rutine girmiştik.

Sabahları antrenmana giderken, ben ofise yürürken beni arıyordu ve gün boyunca iş ve hayat hakkında mesajlaşıyorduk. Beni tanımak için elinden geleni yapıyor ve fırsat buldukça beni görmek için çaba sarf ediyordu.

Dönüp ofisime doğru yürürken kendimi daha fazla tutamadım ve yüzüme bir sırıtma yayıldı.

Bu benim de yeni favori yöntemim olmaya başlamıştı.

Otuz dakika sonra bir aramayı bitirmek için telefonu kapattım. Kafamı kaldırdığımda Dave'in elinde bir kahve ile bana doğru yürüdüğünü gördüm. Yaklaştığında üzerinde ismimin yazılı olduğunu fark ettim. Son birkaç haftadır Jasper'dan her gün kahve alıyordum ama kahvaltı yaptığımız için bugün almayacağımı düşünmüştüm.

Belli ki .

"Bu senin için." Bana uzattı.

Alırken gülümsememi tuttum. "Teşekkürler."

"Nereden bu? Pete sana getirmemi istedi. Burada kahve var, biliyorsun değil mi?"

Bir yudum aldım ve bu konuşmayı yapmak istemediğim için başka tarafa baktım. Ancak Emily sırtarak sandalyesini çevirdiğinde bunu yapmaktan çok mutlu görünüyordu.

"Jasper Jacobs." Kadın duyurdu.

Adamın yüzünde şaşkınlık ifadesi

belirdi. "Ne?"

Beni işaret etti. "Jasper Jacobs bizim kıza biraz aşık. Ve ona her gün kahve gönderiyor."

"Dur, Emily." Ona ters ters baktım, ama o görmezden geldi.

Kaşları öylesine derin bir şekilde birbirine kenetlendi ki neredeyse tek bir kaş oluşturdular.

"Jasper Jacobs? Hokey oyuncusu mu?"

"Evet." Dudakları vurguyla patladı.

"Jasper Jacobs? New York Rangers'ın kaptanı mı?" Ben sandalyeme daha da gömülürken bir kez daha açıkladı.

Tanrım, herkes Jasper Jacobs demeyi kesebilir mi?

"Evet." Bir parça kendini beğenmişlikle söyledi.

Bana döndü. "O haklı mı?"

"Biz arkadaşız." Omuz silktim, çünkü başka ne yapabilirdim ki?

Dehşete düşmüş görünüyordu. "Bu ne zaman oldu?"

"Yaklaşık bir ay önce."

Bana ters ters baktı.

"Evet, söyle ona, ben senin değilim." Hışımınla gitmeden önce tersledi. Molly'ye baktım.

"Bu çok daha kötü olabilirdi." Kıkırdarak işine geri döndü.



Ertesi hafta sonu Cumartesi brunch'ı için Emily ile buluşmak üzere Brooklyn Köprüsü'nden bisikletle geçtim. Güzel bir sonbahar günüydü ve dev bir atlıkarıncanın yanından geçerek bisikleti park etmek için bir bisiklet istasyonu buldum.

Köprü'nün altından New York'a doğru uzanan manzara o kadar etkileyiciydi ki, şehir manzarasını inişli çıkışlı tepelere ve kırsal bölgelere her zaman tercih ederim. Yüzyıllar boyunca geçirdikleri evrimin hikayelerini hayal etmeyi seviyor, modern teknoloji olmadan bu yapıları inşa etmeyi nasıl başardıklarına hayret ediyordum.

"Wolf." Adımı duyunca arkamı döndüğümde Emily'nin bana doğru yürüdüğünü gördüm.

Kot pantolon ve güneşli kişiliğiyle uyumlu parlak sarı bir tişört giymişti.

"Hey, restoranda buluşacağımızı sanıyordum."

"Evet, yoldaydım ve seni bisikletle geçerken ve park ederken gördüm." Bana sarıldı. "Yolculuk nasıldı?"

"Harika, Brooklyn'de takılmak için güzel bir gün."

"Elbette öyle. Eğer henüz acımadıysan mağazaları dolaşabiliriz. Burada gerçekten çok şirin mağazalar var."

"Bana yolu göster, kulağa harika geliyor." onunla kollarımı birleştirdim.

"Peki senin neyin var?" Sırtı ve kolumu sıktı. Jasper hakkında konuştuğunu biliyordum.

"Neyle?" Dedim, aptalı oynayarak.

"Son birkaç haftadır seni böyle gülümseten her kimse onunla. Aslında," diye devam etti, ağzının kenarına abartılı bir şekilde dokunarak, "Sanırım o elbise geldiğinden beri. Dökül bakalım."

Ona güldüm. "Onun adını söyleyebilirsin, biliyorsun."

"Biliyorum, ama seni kıvrandırken görmek hoşuma gidiyor."

"Bu konuda ne söyleyeceğimden pek emin değilim." Doğruyu söyledim, "Sanırım o bir arkadaş. Yeni bir arkadaş."

"Sadece arkadaş mı?"

Sadece arkadaş mı? Bu yüklü bir soruydu. Akrabam ya da iş arkadaşım olmayan bir erkekle bu kadar çok zaman geçirmeyeli uzun zaman olmuştu.

Ve bundan kesinlikle zevk alıyordum.

Ama arkadaştan öte bir şey miydi? Bilmiyordum.

"Evet, sanırım öyle. Emin değilim. Sorduğun buysa hiçbir şey olmadı." "Gerçekten sormuyordum."

Gülümsedim. "Sorun değil, ama sana ne diyeceğimi bilmiyorum, hiçbir şey denemedi. Birkaç kez kahvaltı ettik ve işe giderken benimle yürümeyi seviyor."

Bayıldı. "Bu çok tatlı." "Biliyorum,

aslında öyle." Ben de kabul ettim.

"Kahveleri unutma. Bu sadece aşırı şirinlik. Ayrıca, Dave'in bu kadar sinirli olmasının yarattığı eğlenceye de itirazım yok."

"Evet, bunun neyle ilgili olduğunu bilmiyorum."

Emily yan gözle bana bunun doğru olmadığını bildiğini söyledi. "Bir şey olmasını istiyor musun?"

Devam etti.

"Bilmiyorum." Ceketimin düğmelerini karıştırdım. "Çok uzun süre burada olmayacağım, nereye gidebilir ki? Sezonu başlamak üzere ve buna konsantre olacak, sürekli seyahat ediyor olacak. Ayrıca bir şeylerin bitmesinin dramatik olmasını istemiyorum. Ve gerçekten, buraya gelip kendi başıma biraz zaman geçirmek istedim."

"Evet, ama bazen kontrolümüz dışında gelişen olaylar olur ve planların uyum sağlaması ve değişmesi gerekir."

Ağır bir iç geçirdim. "Evet."

"Gerçekten o kadar kötü mü?" diye sordu. "Biliyorsun, çoğu kız profesyonel bir sporcu tarafından takip edilmekten mutluluk duyar."

Güldüm. "Biliyorum. Neyim var benim?"

"Senin bir sorunun yok. Anlıyorum, çok fazla olabiliyor."

Omuz silktim. "Sadece buna alışık değilim, hepsi bu."

"Bakın, hokey hakkında gerçekten hiçbir şey bilmiyorum ama bildiğim kadarıyla o iyilerden biri. Uzun süredir Rangers'ta ve New York onu seviyor. Onun hakkında hiç olumsuz bir şey görmedim, gerçi dürüst olmak gerekirse pek bakmıyorum ama bazıları dedikodu sütunlarında düzenli olarak yer almaktan kendini alamıyor."

Brooklyn kaldırımlarında sessizce yürümeye devam ederken biraz rahatlamış bir şekilde gülümsedim.

"Evet, göreceğiz. Şimdilik yeni bir arkadaşım olduğu için mutluyum."

"Bu adil." Tıka basa dolu bir brunch mekânının önünden geçerken kolumu tekrar sıktı.

"Oooh, mimozaya ne dersin?"

Güldüm. "Ben varım. Alışveriş bekleyebilir." İçeri girdik.

"Başlangıç olarak bir sürahi mimoza alalım lütfen." Emily beş dakika sonra, biz oturduktan sonra garsona siparişimizi verdi.

"Sürahi mi?"

Omuz silkti. "Tabii, neden olmasın? Güneşli bir Cumartesi öğleden sonrası ve yapacak başka bir şeyimiz yok. Ayrıca çoğunlukla portakal suyu var."

"Doğru bir noktaya değindin." Önümüze iki bardakla birlikte bir sürahi konduğunda sııttım. İçkiyi doldurmaya başladım, ilkinin Emily'ye, ikincisini de kendime uzattım.

"Bunu yaptığımıza memnunuz." İçkisinden bir yudum aldı. "Vay canına, aslında bu çoğunlukla portakal suyu değil."

"Biliyorum, çok gecikti." Ben de kendiminkini yudumladım, alkolün bana vurduğunu hissedebiliyordum. "Ee, nasıl gidiyor?" diye sordu.

"İşte mi?"

"Evet, Londra'dan farklı mı?"

Bunu düşündüm.

"Hayır, pek sayılmaz. Yine de yeni bir yerde olmayı seviyorum ve bu şehri seviyorum. Ve yeni takımla çok eğleniyorum. Şu iki genç, Sean ve Matt, çok ."

"Evet, oldukça eğlenceliler." Durakladı. "Dave'in böyle bir pislik gibi davrandığı için üzgünüm."

Mimozamdan kalanları içime çektim. "Kesinlikle öyle. Ama her neyse. Neyi yanlış yaptığımdan bile emin değilim."

"Sen yanlış bir şey yapmadın, sadece burnu kırıldı. Seni görmeyi dört gözle beklediğini söylemiştim. Sadece biraz kıskanç." Bardaklarımızı doldurdu.

İnançsızlıkla ona baktım. "İmkânı yok. Onunla sadece telefonda konuştum."

"Biliyorum, ama gerçek bu." Basitçe söyledi.

"Ama kıskanacak ne var ki?" "Hadi ama

Wolfie." İtiraz etti.

"Hayır, yani kıskanacak ne var ki? Jasper'a kızgın olduğunu anlıyorum ama onunla hiçbir sorunu yok."

"Ama bundan emin değil ve profesyonel bir sporcu size kur yapıyor. Eskiden büyük hayranı olduğu biri. Rekabet edemiyor ve sizin onun cazibesine kapılacağınızı varsayıyor. Evet, bu tamamen saçma ama çoğu erkek de öyle." Sırıttı.

"Bu konuda haklısın." Kadehimi onaylarcasına ona doğru kaldırdım.

"Biliyor musun, bence olabilir." Göz kırptı. "Ne hakkında?"

"Sanırım Jasper'ın cazibesi seni yıpratmaya başladı." Hiç utanmadan kulaktan kulağa bir gülümseme yayıldı. "Son birkaç haftadır kesinlikle çok neşelisin."

Başımı salladım.

"Ne diyebilirim ki, New York'u seviyorum." Konuyu saptırmaya çalıştım.

"Oh lütfen! Bana bir şeyler vermelisin. Beth'le o kadar uzun zamandır birlikteyim ki, biriyle çıkmanın nasıl bir şey olduğunu unuttum. Yeni bir aşkın nasıl bir his olduğunu unuttum." Dramatik bir şekilde göğsünü tuttu.

Ona gözlerimi devirdim. "Yeni bir aşk mı?"

"Tamam, yeni bir hayran. Eğer bu konuda bilgiçlik taslayacaksan."

Sırıttım. "Gerçekten ne diyeceğimi bilemiyorum. Komik ve tatlı biri. Daha önce hiç böyle bir ilgiyle karşılaşmamıştım. Ya da hiç. Hepsini kabullenmek zor ama," dramatik bir etki yaratmak için durakladım ve parmağımı ona doğru kaldırdım. "Ve işte sana bir şey, bundan zevk almıyorum."

Tekrar sıırıttı. "Biliyordum."

"vakit geçirmek çok kolay. Kendini ciddiye alıyor gibi görünmüyor. Ve çok fazla dalga geçmesi hoşuma gidiyor."

Homurdandı. "Evet ve bakması da zor değil."

Yüzü tekrar zihnimde canlandı, mavi gözleri parlıyordu. "Bu çok doğru." Ben de aynı fikirdeydim.

"Ona her zaman dokunmak istemiyor musun?" Ellerini sıkma hareketiyle uzatırken homurdandı.

"Bu kesinlikle günlük bir mücadele." S rahiden biraz daha doldurmaya gittim ama meğer bitirmişiz, bu da kendimi neden sarhoş hissettiğimi açıklıyor. "Kasları o kadar... o kadar... o kadar çok kas var ki. Çok fazla kası var. Açıkçası çoğu zaman onlarla ne yapacağımı bilemiyorum."

"Ah kızım, kesinlikle anlayacaksın." Bize biraz daha içecek getirebilecek birinin dikkatini çekmek için elini havaya kaldırırken tekrar gülmeye başladı.

Alışveriş askıya alındı.

WOLFIE

"Bu büyük gece." İşe giderken Jasper'a söyledim.

Antrenman sahasına giderken beni aramıştı. Bu gece normal sezondaki ilk maçıydı. Sezon öncesi maçlarda iyi oynadıklarına dair bana her gün güvence veriyordu, çoğunu kazandıkları için bunu sorgulamadım.

"Buna inansen iyi edersin."

"Bugün ne yapacaksın?" diye sordum.

"Biraz kondisyon, esneme ve hafif bir antrenmanım var. Sonra biraz kestirmek için eve gideceğim, ardından öğle yemeği yiyeceğim ve öğleden sonra sahaya çıkacağım."

"İçin program mı yaptın?"

Onu yatakta, çıplak bir şekilde hayal etti.

İsa Kurt. gel.

"Kesinlikle. Ben profesyonel bir sporcuyum, bebeğim. Sezon boyunca maç günleri iki saat kestiriyorum. Maç olmayan günlerde bir saat. Mümkün olduğunca dinlenmiş kalmam gerekiyor."

Onu artık benimle dalga geçmediğini anlayacak iyi .

"Bunu bilmiyordum. Keşke günümde biraz kestirebilseydim." Özlemle söyledim.

"Hey, şimdi gelip benimle kestirmek ister misin?" Sesi çapkınca alçaldı.

Evet.

Midemde kelekler uçuşmaya başladı, bu düşüncüyü elimden geldiğince sert bir şekilde uzaklaştırdım. "Biliyorsun, isterdim ama aslında yapacak başka işlerim var."

"Oh, beni yaraladın."

"Sen bir aptalsın. Neyse, şimdi isteyim, gitmem gerek. Bu gece iyi şanslar." "Tamam, sonra mesaj atacağına söz ver."

Güldüm. "Evet, söz veriyorum, ama en iyisi uyku saatini bana bildir ki seni rahatsız etmeyeyim."

"Şimdi kimmiş aptal?"

"Hey, ne diyebilirim ki? En iyisinden öğreniyorum." Ben de karşılık verdim.

"Şimdi işine git." Ve o daha fazla konuşmadan telefonu kapattım.

"Günaydın, Pete." Binaya girerken güvenlik masasına seslendim. "Günaydın Kurt." Sırıttı.

"Ben de seni bekliyordum. Bir teslimatınız var." O günlük kahvemle birlikte bana bir paket uzattı.

Masaya doğru yürüdüm ve imzalamam için bana bir pano uzatırken onu aldım.

"Teşekkürler." Hiçbir şey duymadan salladım.

"Bunu zaten yaptım." Dedi. "Hiçbir şey."

"Çok meraklısın." Ofladım.

Güldü. "Hey, sadece eğlenceli bir şey olup olmadığına bakıyorum. Şu anda günümün en heyecanlı kısmı bu."

Gözlerimi ona diktim. "Beni satanın sen olduğunu biliyorum. Ne kadara gitmişim?".

Gururla çenesini yukarı kaldırdı.

"İsminiz karşılığında normal sezondaki her iç saha maçına iki bilet. Sonra da playoffların ilk turuna bilet, eğer oraya gidersek, ki bunun için paketleri elden teslim etmeyi kabul ettim." Elimdeki çantayı işaret etti.

"Huh." Homurdandım. "En azından bu berbat bir imzadan daha iyi."

"Oh Wolf, sen bir imzadan daha değerlisin." Öyle bir içtenlikle söyledi ki yüzüm kızardı. "Ve şuna inansen iyi edersin ki ben daha fazlasını alabilirdim. Ne diyebilirim ki, aşkı seviyorum. O adamın durumu kötü ve ben onun için üzuldüm."

"Evet, kendini çok kötü hissetme." Başımı salladım. "Neyse, sonra görüşürüz."

"Onu bunun için uğraştırdığın için seninle gurur duyuyorum." Ben açık asansöre yürürken arkamdan seslendi.

Masama geldiğimde Emily başıyla paketi işaret etti. "Ne var orada?" Tekrar salladım ama sadece hafif bir hışırtı duyabildim.

"Emin değilim, bekle."

Kahvemi masanın üzerine bıraktım ve makası kaptdığım gibi kağıdı kestim. Büyük bir fiyonkla sarılmış bir paket kağıt mendil çıkardım, açtığımda içinde kocaman bir hokey forması buldum, arkasında Jasper'ın adı ve numarası yazıyordu. Yere bir zarf düştü.

"Vay canına, bu çok havalı." Matt yanımdan geçerken eğilip zarfı aldı ve bana geri verdi.

Ondan aldım. "Teşekkürler."

Emily onu havaya kaldırdı. "Neden bu kadar büyük?"

"Oh adamım." Matt kumaşa dokunurken saygıyla fısıldadı. "Wolf, sanırım bu onun gerçek maç forması."

"Ne demek istiyorsun?"

"Yani, bu bir mağazadan alınmadı. Bunun üzerinde Kaptan rozeti dikili. Onları bu şekilde satın alamazsınız." Açıkladı.

"Evet, o haklı." Dedi Emily. "Kokla. Temiz."

Kokladım.

Çamaşır ve o gibiydi. Başımı döndürdü. Oh. Sorun değil sanırım."

"Bu havalı olmaktan çok daha fazlası." Matt gözlerini kocaman açarak bana baktı. "Bu akşam sezonun ilk var. Sen de geliyor musun?"

Başımı salladım. "Hayır."

"Ah." Yüzü hayal kırıklığı içinde düştü. "İlk oyun destansı. Gitmek harika olurdu."

Dave yanından geçerken Emily formasını deniyordu.

"Bütün bunlar da çıktı?" Tersledi, kötü ruh hali hâlâ. "Jasper ona formasını gönderdi." Matt cevap verdi.

Yüzünü buruşturdu ve kaşlarını çatdı. Bir haftayı aşkın süredir bana yöneltilen bu tavırdan bıkmış bir şekilde arkamı döndüm.

"Sakin ol Dave, onlar sadece arkadaş." Dedi Emily.

"Hey, bunu savunma." Sandalyemde dönerek onunla yüzleştirdim. "Bu onu ilgilendirmez."

"Evet, haklısın. Kiminle yattığın umurumda bile değil." Dave nefesinin altından vahşice mırıldandı, her ne kadar benim duyamayacağım kadar sessiz olmasa da, ekibin geri kalanıyla birlikte yakınlardaydı ve şimdi çok rahatsız görünüyorlardı.

Molly ağzı mükemmel bir O şeklinde önümde duruyordu.

"Hey." Ayağa kalktım ve ona doğru işaret ettim. O şikâyetlerini özel olarak dile getirmeyecekse ben de getirmeyecektim. "Benimle böyle konuşamazsın. İnsanların önünde ya da hiçbir zaman. Senin derdin ne lan?"

"Benim bir sorunum yok." Ağzı sert bir çizgiye oturmadan önce hırladı.

Gözlerim kısılırken çenemi sıktım.

"Dört gündür buradasın ve New York Rangers'ın kaptanının yanına gidiyorsun, o da sana günlük kahve ve maç forması gönderiyor ve sen de onunla çıkıyorsun. Görünüşe göre kendi başına vakit geçirmek istemiyorsun." Tükürdü.

Tanrım, o gerçek miydi?

"Evet, aş bunu ve daha önce de söylediğim gibi bu seni hiç ilgilendirmez. Büyü artık ve kendini utandırmayı bırak." Dizüstü bilgisayarımı ve kahvemi aldım, ondan uzakta çalışabileceğim sessiz bir yer bulmak için fırladım.

Ne hıyar ama.

Pencerenin yanında boş bir masa buldum ve dizüstü bilgisayarımı fişe taktım, o sırada tişörtle birlikte gelen zarfın hâlâ elimde olduğunu fark ettim. Zarfı yırtıp açtım ve içinden bir not çıkardım, içinde dört bilet vardı.

Wolfie,

Seni sezonun ilk maçında istiyorum. Daha da iyisi, formamda olmanı istiyorum. Burada dört bilet var - birinin arkadaşınız Emily'yi getirmek için kullanılabileceğini düşündüm. Diğer ikisi bahsettiğin çocuklar için, onların gözünde de benim gözümdeki kadar havalı görünmeni istiyorum... (ve belki ben orada yokken kuralları açıklayabilirler...)

Seni göreceğim için çok heyecanlıyım.

Jxx

Aman Tanrım, ilk gerçek oyunum.

Yüzümde bir sırıtma belirdi ve Dave'in ne kadar aşağılık biri olduğunu anında unuttum. Sean, Matt ve Emily'ye oturduğum yere gelip benimle buluşmalarını isteyen hızlı bir e-posta yazdım ve kısa süre sonra köşeden bana doğru yürüyorlardı.

Emily denediği formayı bana geri verdi.

Merhaba çocuklar." Gülümsedim. "Bu kadar çabuk geldiğiniz için teşekkürler." "Hey, n'aber?" Dedi Emily.

"Sen iyi misin?"

"Evet, gerçekten çok iyi. Aslında hepinizden bir şey isteyeceğim. Bir tür iyilik." Dedim.

"Tabii, ne istiyorsun?"

Zarfın içine uzandım ve biletleri çıkarıp havalandırdım. "Bu akşam benimle maça gelir misin?"

Matt patlayacakmış gibi bakarken, Sean daha yakından için biletleri dikkatle elimden aldı.

"Bunlar camın hemen arkasında, takım locasının yanında." Sesinde Matt'in daha önce gösterdiği saygının aynısı vardı.

"Bu iyi değil mi?"

Matt beni beklenmedik bir şekilde kucakladı ve soruma sessizce cevap verdi. "Teşekkür ederim Wolf, bu harika."

"Endişelenme, Jasper onları senin almanı istedi."

"Ciddi misin?" Sean hâlâ zıplıyordu. "Bunu gerçekten söyledi mi?"

Sırttım. "Evet, notunda ikiniz için olduğunu söyledi. Ama sadece kuralları bana açıklamaman şartıyla."

"Vay canına, evet sorun değil."

Sanki onları Willy Wonka göndermiş gibi hâlâ biletlere bakıyorlardı.

"Tamam, ikinizin de işinizin başına dönmesi gerekiyor. Ama daha sonra ayrılmak için bir plan yaparız." Dedim.

"Tabii, sorun değil."

Baş başa fısıldaşarak yürüdüler.

"Hey," Emily bana döndü "Dave için çok üzgünüm. Sen iyi misin?"

"Ah evet." İçimi çektim. "gidebilir, ilgilenmiyorum. Ama teşekkürler." Kolunu omzuma doladı ve bana sarıldı.



Saat altıda Emily ve ben Madison Square Gardens'a gitmek üzere ofisten ayrıldık, çocuklar bizimle orada buluşacaklarını söylemişlerdi. Otuz dakika sonra belirlenen buluşma noktasında bekliyorduk ki onların bize doğru yürüdüğünü gördük.

Her iki yanaklarına damgalanmış küçük logolar da dahil olmak üzere tepeden tırnağa Rangers ürünleriyle kaplıydılar.

"Vay be." Emily ikimiz adına konuştu, çünkü gerçekten söyleyecek başka bir şey yoktu.

Yüzleri aydınlandı.

"Peki, o zaman plan nedir? İkinizin burada uzman olduğunuzu hissediyorum."

"Haydi," diye Matt bize yol gösterdi. "Oturmadan önce bira, sosisli sandviç ve çubuk kraker almalıyız."

Kuyruğa girmek için yiyecek standlarına yöneldik, mekan dolmaya başlamıştı, Rangers taraftarları parlak mavi formlarıyla kolayca tanınabiliyordu. Çocuklara ödeme yapmaları için para uzattım ve onlar da koltuklara doğru ilerlemeden önce her şeyi topladılar.

Beton merdivenlerden inerken pist önümüzde devasa bir şekilde belirdi, soğuk hava yüzüme çarptı.

Çocuklar haklıydı. Koltuklarımız inanılmazdı, buzun hemen yanında.

"Sık beni. Bu hayal ettiğimden bile daha iyi." Dedi Sean. "Bunlar şimdiye kadar sahip olduğum en iyi koltuklar."

"Çok sık gelir misin?" Ben sordum.

"Bilet bulabildiğimde ve biraz boş param olduğunda. Ama normalde burun kanamalarının olduğu yerdeyim." En üst bölümdeki koltukları işaret etti.

"Hiç gittin mi?" Emily'ye döndüm.

"Birkaç kez, ama bir süredir değil. Erkek kardeşlerim büyük hokey hayranları, bu yüzden onunla büyüdüm ve osmoz yoluyla içine girdim. Ama izlemesi eğlenceli bir oyun."

"Evet, benim için de öyleydi. Erkek kardeşlerim ragbiye çok düşküncü, bu yüzden ben küçükken, kendi işimi yapmak için kaçamadan önce hafta sonları ragbi oynardım."

O birasını uzattı, ben de benimkine vurdum. "İşte kardeşlerden kaçmaya ve kendi şartlarımızda spor izlemeye."

Biz stadyumun taraftarlarla dolmasını izlerken müzik bangır bangır çalıyordu. Aniden düzinelerce siyah disk buzun üzerinden fırladı ve ardından her iki takım da koşarak dışarı çıktı.

Her oyuncu sopasının ucuna bir disk alıp kaleye doğru fırlatıyor, sonra da kayarak aynı şeyi tekrarlıyordu. Etrafta çok hızlı uçuyorlardı ve Jasper'ın aynı anda kırk oyuncunun buzda olmasının ne kadar kaotik olacağıyla ilgili benimle nasıl dalga geçtiğini hatırlayarak kendi kendime gülümsedim.

Emily'nin beni dürttüğünü hissettim ve işaret ettiği parmağının görüş açısını takip ettim ve ağzım açık kaldı.

Jasper en iyi zamanlarda bile heybetliydi, ama buzun üzerinde devasa görünüyordu, en büyük oyuncuların biriydi, hala ortalama boyutların çok üzerinde olan diğer bazılarını cüce bırakıyordu.

Stadyumda bir zil sesi duyuldu ve oyuncular buzdan çıkıp yedek kulübelerine doğru ilerledi.

Etrafıma bakındım. "Neler oluyor?"

"Oyun başlamak üzere."

Beş dakika sonra Rangers bir sıfır öndeydi ve ben hayatımda hiçbir şeye ayak uydurmak için bu kadar konsantre olmak zorunda kalmamıştım. Ve hiçbir şeyi bu kadar hızlı görmemişim. Diğer takımın sayı yapmasını engellemeye çalışan Jasper'ın buzun etrafında nasıl koştuğunu az çok seçebiliyordum.

İki oyuncu önümüzdeki cama çarparak beni çok korkuttu ve sıçradım. Jasper'la göz göze geldiğim anda sıırttı ve aynı hızla kayarak uzaklaşmadan önce bana göz kırptı.

"Oh daaayymmm." Emily bana fısıldadı. "Bu çok ateşliydi. Erkeklerden hoşlanmam ama bu beni neredeyse uçurumun kenarına getirdi. O tam bir erkek."

Onu sertçe dürttüm. "Shurruu."

"ama, bunun çok ateşli olduğunu kabul ." O itti. "Evet, çok ateşliydi."

Bunu söylerken yanaklarım kızarmıştı.

Birden bir grup oyuncu karşı köşeye üşüştü ve bir kaskın buzda uçtuğunu gördüm, ardından eldivenler geldi.

"Oooh dövüş." Sean ayağa cama vururken ellerini birbirine sürttü.

Ortadaki iki oyuncu üst üste birbirlerinin canına okumaya çalışıyordu.

Jasper'ın takım arkadaşını altta kalan kişiden çekmeye çalıştığını görebiliyordum, ardından rakip takımdan başka bir oyuncu tarafından aniden geri çekildi ve o da ona yumruk atmaya çalıştı. Jasper yumruktan kaçtı ve karşılık vererek oyuncuyu buza düşürdü, sonra da hala dövüşmekte olan takım arkadaşına yardım etmek için geri döndü.

Banklarda oturan bir grup oyuncu panolardan atladı ve ya yardım etmek ya da katılmak için oraya koştu.

Matt'in kolunu tuttum. "Neler oluyor?"

"Sanırım ortada Drew Crawley ve Devon Walls var ama neyin başlattığını görmedim. Yine de pek iyi görünmüyor."

"Gerçekten uğraşıyorlar. Bu normal mi?"

"Evet, hemen hemen. Bu oyunun bir parçası. Ama bu büyük bir oyun gibi görünüyor." Bana döndü. "Merak etme, her şey yoluna girecek."

Dört hakem ortada kavgaları ayırmaya çalışıyor, düdükleri deli gibi çalıyordu. Jasper ve diğer birkaç kişi birkaç takım arkadaşını diğer oyunculardan uzak tutuyordu, hepsi hala öfkeli ve gitmek için can atıyordu.

Grup ayrılmaya başladığında, hakemlerden ikisi takım kaptanlarıyla sessizce fısıldayarak konuşarak uzaklaştı, ancak vücut dilinden anlaşıldığı kadarıyla işler iyi gitmiyordu. Jasper kollarını havaya kaldırmış, büyük grubu işaret edip duruyordu. Hakemin canına tak etmişti ve her takımdan ikişer kişi olmak üzere dört oyuncunun ceza sahasına doğru kayışını izledim.

Fazla oyuncular buzu terk ederken Matt'e döndüm. "Şimdi ne oluyor?"

"Sanırım bunun yüksek bir sopa olduğunu ve kavga ettikleri için gönderildiklerini söylüyorlar." O cevap verdi.

"Orada ne kadar oturmak zorundalar?"

"Beş dakika."

Kamera bankta oturan Jasper'ın yüzüne zum yaptı. Ne kadar sinirli olduğunu, çenesini ileri geri sıktığını ve gözünün altındaki bir kasın hafifçe seğirdiğini görebiliyordum. Garipti, onu mutlu ve rahat olmaktan daha az bir şey görmeye alışık değildim.

İtiraf etmekten nefret ediyorum ama ateş çok sıcaktı. Jasper'ın takımı sonunda 5-4 kazandı.

Maçtan sonra, söylendiği gibi, soyunma odalarının önüne gelene kadar diğer birkaç grup insanla birlikte arenada yolumuza devam ettik. Jasper'ın dışarı çıkmasını beklerken midemde kelebeklerin uçuştığını hissedebiliyordum.

"Bu çok havalı." Matt'in Sean'a mırıldandığını duydum ve üzerlerindeki heyecanı tam anlamıyla hissedebiliyordum.

"Bütün bu insanlar kim?" Molly sordu.

"Çoğunlukla spor muhabirleri." Sean cevap verdi. "Maç sonrası bir konferans yapmış olacaklar." Oyuncular yavaş yavaş soyunma odalarından çıkmaya başladı, hepsi takım elbise giymişti.

Matt ve Sean'ın heyecanı her ortaya çıkışlarında daha da artıyordu, ta ki Jasper beni ofisime kadar takip ettiği ilk günden tanıdığım iki adamla birlikte dışarı çıkana kadar. İçlerinden birinin kavgaya karıştığı, şişmiş gözünden ve altındaki kelebek dikişinden belliydi.

Bizi fark etti ve yavaşça yayılan bir gülümsemeyle yanımıza geldi. Kelebekler arttı.

Saçları duştan çıktığı için hâlâ ıslaktı ve yanağı yediği yumruktan dolayı kızarmıştı. Daha seksi görünmesinin mümkün olduğunu sanmıyordum ama onu daha önce hiç takım elbise içinde görmemiştim ve bu çok seksiydi. Beni yanağımdan öpmek için eğildi ve ben de onun zengin misk kokusunu içime çekerek dizlerimin bağının çözüldüğünü hissettim.

Onu her gördüğümde üzerimdeki etkisi daha da artıyor gibiydi. "Hey Wolf."

Sırıttı.

Yanaklarımın kızardığını biliyordum.

"Hey."

"Seni formamın içinde seviyorum." Formayı tuttu, kumaşın kenarlarını sıyırdı. "Öyle mi?" Sırıttım. "Ben de beğendim."

Arkasından gelen yüksek sesli bir öksürük bizi içinde bulunduğumuz balondan çıkardı.

"Jas, bizi tanıştıracak mısın yoksa burada limon gibi dikilmemizi mi sağlayacaksın?" Kelebek dikişli olan söyledi.

Güldü. "Sakin . Çocuklar, bu Wolfie. Wolfie, bunlar Cooper ve Drew."

"Sonunda seninle tanıştığımıza çok sevindim. Sana sarılmak isterdim ama bunun yüzünden gözümün bir kez daha morarmasını istemiyorum." Drew Jasper'ın omzuna bir tokat attı.

Onlara sırtıttım. "Eğer bana sarılmak istiyorsanız sarılabilirsiniz. Bunu ben hallederim." Jasper'a parmak attım.

"Oooh o çok güçlü, onu sevdim." Beni yerden kaldırıp sıkıca kavradığını söyledi. "Dürüst olmak gerekirse, seninle tanıştığından beri, bu adam..."

"Pekala, bu yeter." Jasper sözümü keserek Drew'den aldı ve Emily ile gruptaki diğer çocukların yanına götürdü.

Güldüm, kıskançlıktan biraz uçmuş hissediyordum, samimi olup olmadığını umursamıyordum.

"Bu arkadaşım Emily, Sean ve Matt ile birlikte çalışıyorum." Onlara bakmak için döndüm. Jasper, Cooper ve Drew'a bakarken ağızları bir karış açık, sessiz duruyorlardı.

"Vay canına," diye fısıldadı Emily. "Onları hiç bu kadar sessiz görmemiştim." "Selam çocuklar." Dedi Jasper. "Bugün maça gelebilmenize sevindim."

", harika bir ilk galibiyetti." Dedi Matt, eminim ki hala gözlerini kırpmamıştı.

"Wolfu getirdiğin için teşekkür etmek amacıyla sana birkaç forma getirdim. Eminim bir sürü sorusu vardır." Elindeki formları uzattı. Çocuklar onları aldılar ve hayranlıkla baktılar.

"Hey." Sean ben itiraz ettim. "Hala öğreniyorum"

"Sorun etmedik ama bir selfie çekebilir miyiz?" Diye sordu.

"Elbette, içeri gir. Başka maçlara da gelmek istersen Wolfie'ye haber ver, ben de birkaç bilet ayırayım."

İkisinin de ağzının açık kalmasını izledim. "Çocuklar, bana telefonunuzu verin."

Jasper, Cooper ve Drew'un yanı sıra biz konuşurken soyunma odasından çıkan birkaç oyuncuyla birlikte fotoğraflarını çektim, onlar arkadaşlarıyla buluşmaya gitmeden önce kendimizi takımın geri kalanıyla birlikte ilk galibiyetlerini kutladıkları gürültülü bir maç sonrası içkisinde bulduk.

Emily boş bardağını masanın üzerine koydu. "Sanırım ben gidiyorum."

Maçtan birkaç saat sonra bardaydık. Tıklım tıklımdı, oyuncular ve favorilerine yaklaşmak için can atan taraftarlarla doluydu.

"Tamam, ben de seninle geliyorum. Paltomu alayım." Ben de cevap verdim.

"Hayır, hayır, sen burada kal. Ayrıca seni ondan uzaklaştırırsam Jasper'ın peşime düşebileceğini düşünüyorum. O kötü biri." Bana sessizce güldü.

Kızardım.

Jasper'ın tüm akşam boyunca inanılmaz derecede dikkatli davrandığını, Emily ve benim tanımadığımız insanlar arasında asla yalnız kalmamamızı sağladığını kimsenin fark etmediğini sanmıyorum, ancak herkesin kim olduğumuzun tamamen farkında olduğu izlenimine kapıldım.

"Emin misiniz? Sizinle gelmekten mutluluk duyarım." Kalmak istediğimi söyledim.

Gülümsedi. "Evet kesinlikle, sen kal ve akşamını bitir. Nerede olduğumu merak etmeye başlamadan önce eve, Beth'in yanına dönmek istiyorum."

"Hey Emily," Jasper onun ceketini giymek için ayağa kalkışını izledi. "musun?" "Evet, eve gitmem gerekiyor." Emily cevap verdi.

"Sen de mi gidiyorsun?" Jasper bana döndü, alnı kırıkmıştı.

"Hayır, değilim." Ona başımı salladım ve omuzları rahatlatarak düşerken Emily güldü.

"Sakin olmanın yolu, adamım." Kaleci Brogan, masamızın önünden geçerken sırtına bir tokat attı ama Jasper bunu duymazdan geldi.

Ona baktım. "Yine de yakında yola çıkmak istiyorum. Ama bir süre daha kalacağım."

Saçlarımı omuzlarımdan itti ve uçlarını parmaklarının arasında gezdirdi. Ona doğru eğilme isteğimi geri çektim.

"Eve gitmeye hazır olduğunda seni ben götüreceğim, başka kimse değil. Sadece yeterli." Ciddiyetle söyledi.

"Tamam, . Teşekkür ." Tartışmanın anlamsız olduğunu zaten biliyordu.



Jasper arabasının arka kapısını açtı ve ben de içeri atladım. Kapıyı kapattı ve etrafından dolaşarak diğer yolcu kapısına bindi.

"Steve, önce onu bırakabilmemiz için bizi Wolfie'ye götürebilir misin lütfen?" Jasper ön koltuğa doğru eğildi ve şoförüne adresi verdi.

"Sorun değil."

Araba trafiğe doğru ilerlemeye başladı.

Kalabalıktan kaçınmak için arka kapıdan gizlice çıktık ve hokey taraftarlarının dışarıda durup az önce çıktığımız bara girmeye çalıştığı barikatları geçtik, oyuncuların çoğu hala içeride içiyordu.

Aslında, hayranlar muhtemelen fazla cömertti çünkü sıraya bakıldığında, yüzde doksan beşinin çok az kıyafet giyen genç kadınlar olduğu görülüyordu ve bu da sadece tek bir şeyin peşinde olduklarını açıkça belli ediyordu.

Jasper'a döndüğümde onun bana baktığını gördüm. Gözünün altındaki morluk morarmaya başlamıştı ve elimi uzatıp hafifçe dokundum, başparmağımı göz çukuru kemiği boyunca gezdirerek altındaki şişliği hissettim.

Onun yanında hiç bu kadar cesur olmamıştım, belli ki duyularımı köreltecek kadar içmiştim ve midemdeki kelekleri uzak tutuyordum. Elime doğru eğildi ve ben elimi çektiğimde derin bir nefes aldığını hissettim.

Parmaklarımı kucağımda çevirerek bir daha ona dokunmamaları için meşgul ettim. "Eve döndüğünde bunun üzerine biraz bezelye almalısın."

"Yapacağım, her şey yoluna girecek." Beni incelerken ağzı yavaş bir gülümsemeye dönüştü. "Bu gece hoşuna gitti mi?"

"Jasper." Ona sıırıttım. "Çok eğlendim, inanılmaz bir deneyimdi. Teşekkür ederim." Gözlerimi kaçırırken söyledim. "Ve seni buzda izlemeye bayıldım, orada bizzat bulunmak son birkaç haftadır seni televizyonda görmekten çok farklıydı. Atmosfer elektrikliydi." Ve büyüleyiciydi. "Her zaman böyle midir?"

Uzandı ve çenemi yukarı kaldırarak benimle yumuşak bir şekilde konuştu. "Sezonun ilk maçıydı, bu yüzden her zaman iyi bir maçtır. Ama bu geceyle ilgili her şeyi sevdim. Gözüm morarmış olsa bile sanırım en sevdiğim maçlardan biri oldu. Ve seni formamla seyircilerin arasında görmek beni çok mutlu etti. Bu gece senin için oynadım Wolfie. Geldiğin için teşekkür ederim." Eli yüzümde kaldı, başparmağı yüzümde yavaşça gezinirken yanaklarımı kavradı.

"Efendim, geldik." Steve arabayı binamın önünde durdurdu.

"Teşekkürler." Göz temasını kesmeden cevap verdi. "Seninle gelmemi ister misin? Seninle kapıya kadar yürüyeyim."

Karnımdaki kelekler daha da belirginleşti.

Bunun için hazır olduğumdan emin değildim, eğer gelirse gitmeyeceğini biliyordum. İçime dolan adrenalın yüzünden vücudumun titremeye başladığını hissedebiliyordum.

"Teşekkür , ama hayır, bunu yapmak değilsin." Gözlerinin uzaklaşmasını izledim.

Eğildim ve yanağına bir öpücük kondurdum, o da aynısını bana yapmak için yüzümü çevirdi. Dudakları ağzımın yakınında oyalandı, sonra burnunu çene çizgim boyunca gezdirirken aşağı indi. Hareketleri o kadar yavaş ve kesindi ki, başını omzuma yaslayıp boynuma doğru derin bir nefes almadan önce yüzümde iz sürerken vücudumun ısındığını hissedebiliyordum.

İstemsiz bir inilti dudaklarımdan kaçtı ve külotum aniden çok nemli hissetti. Tekrar oturup biraz daha uzaklaşmadan önce bir saniye daha orada kaldı.

"Seninle sabah konuşurum, tamam mı? Önümüzdeki birkaç maçımız deplasmanda, bu yüzden yarın öğleden sonra uçuyoruz ama haftaya döneceğim."

"Tamam." Kelimeleri zar zor çıkarabiliyordum. Zar zor nefes alabiliyordum.

Jasper kayarak kapı kolunu elimden alıp parmaklarıma dokunduğunda kapıyı açtım, aklım başımdan gitti, sendeleyerek dışarı çıktım.

Garipliğim karşısında ağzı seğirdi.

" uykular, Wolfie." Beni etkilediğini bilerek göz kırptı.

"Yapacağım." Beni izlediğini bildiğim için geri dönmek istemeyerek binamın içine doğru döndüm.

Yüzünü bir daha görsem uzaklaşamazdım.

Asansördeyken telefonum çaldı. Elimi çantama attım ve çıkardım.

Jasper: *Arkayı dönmeni bekledim.*

Kalp atışlarım hızlandı ve nefesim daraldı.

Ön kapımın kilidini açtım, içeri ve arkamdan kapattım. Kendimi yanıyormuş gibi hissediyordum.

Yatak odasına koştum ve kıyafetlerimi olabildiğince çabuk çıkardım. İçimde hissettiğim zonklamanın dışarıdan görünüp görünmediğini görmek istedim. O kadar yoğun ki, nasıl olmayacağını bilmiyordum.

Aynanın önünde durdum ve ellerimi vücudumda gezdirdim. Meme uçlarımdan olduğundan daha da sertleşmesini izledim, görünmez bir iplikle büküldüklerini hissettim. Bacaklarımdaki parıltıyı görebiliyordum ve ellerim kaygan klitorisime dokunmadan önce kalçalarımda üzerinde aşağı doğru hareket etti, basıncı artırırken yumuşak bir şekilde inledi.

En son ne zaman hissettiğimi, kurtulmak için bu kadar çaresiz kaldığımı hatırlamıyordum.

Dönüp şifonyerimin alt çekmecesini açtım ve Freddie'den gelen son hediyeıı çıkardım. Bavuluma koyduğu aşırı agresif dildodan şikâyet ettikten sonra bana bir tane daha göndermişti.

Onu çıkardım ve avucumun içinde tuttum, yumuşaktı ve bir çakıl taşı gibi yuvarlaktı. Parmaklarımin arasında evirip çevirdim ve açmak için düğmesine bastım. Hafif bir titreşim ve yumuşak bir vızıltıyla canlandı.

Yatağıma geri oturdum ve çakıl taşııı zaten nabzı atan merkezime indirmeden önce dizlerimi yukarı kaldırarak bacaklarımini açtım. Hissettiğim duygu o kadar yoğundu ki yastıklarımin üzerine düştüm. Zaten ihtiyaç ve istekle patlamanın eşiğindeydim.

Jasper'ın yüzü gözlerimin önünden geçti ve bedenim daha fazla kontrol edemeyeceğim kadar güçlü bir kuvvete teslim olurken, içimden geçen depremi yüksek sesle atlatırken onun üzerimde gezindiğini hayal ettim.

Jasper daha önce hiç kimseyle yaşamadığım bir şekilde aklıımı ve kalbimi ele geçiriyordu. Hayatımin dokuz yılını verdiğim adamla bile.

Heyecan verici ve korkutucuydu.

Ve daha ne kadar bilmiyordum. Ya da istesem bile.

Nefes alışımin normale dönmesini beklerken ne kadar süre orada yattığımdan emin değildim. Telefonumu yere düşürdüğüm yerde buldum ve hızlıca bir mesaj yazdım.

Wolfie: *Biliyorum. İyi uykular, Jas x*

JASPER

Yatağımın üzerindeki çantaya birkaç kıyafet daha attım.

Bir dizi deplasman maçı için yola çıkıyorduk. On gün boyunca şehirler arasında uçarak Kanada'da başlayan dört maça sığdırdık. Sezon başı olmasına rağmen yine de yorucuydu ve sezon devam ettikçe daha da kötüleşti. Genelde dört gözle beklerdim ama Wolfie ile daha fazla zaman geçirdikten sonra ilk kez heyecanla karışık bir korku hissettim.

Bir yerlere varmaya başladığımızı hissediyordum ve dün gece maçtan sonra duyguları her zamankinden çok daha yüzeye yakındı. Arada sırada bana karşı olan duygularının bir titreşimiyle ödüllendiriliyordum ama dün gece daha önce hiç görmediğim kadar belirgindiler.

Birini öpmek için hiç dün gece arabada olduğum kadar çaresiz olmamıştım ve onun da etkilendiğini biliyordum ama titrediğini hissettiğimde durdum. Sonunda gerçekleştiğinde, beklediğime degeceğinden hiç şüphem yoktu. Her gün duygularım sanki bir gecede artıyordu ve onu bana yetiştirmesi için zorlamak istemiyordum.

Çantamın fermuarını çektim ve merdivenlerden kapıya yöneldim, Cooper'ın beni almaya gelmesinden önce birkaç dakikam vardı.

Telefonum çaldı ve Wolf olduğunu düşünerek kontrol etmeden açtım.

"Selam bebeğim." Nereden geldiğini çıkaramadığım yumuşak bir ses tonu vardı.

Ekrana baktım, tanımadığım bir numaraydı ve açıkçası Wolf değilse duymakla ilgilenmiyordum.

"Kim bu?" Açıkça söyledim.

"Ben Dexter, aptal. Numaram sende yok mu?" Tüylerimi diken diken eden bir şekilde mırıldandı.

"Oh. Selam."

Beni arayarak ne halt ediyordu?

"Selam bebeğim, ?" Ses tonumu hiçbir şekilde hissetmeden devam etti. "İyiym."

Bunu kapatmam gerekiyordu.

"Bu harika, ben de. Ben de seni özledim. O yüzden arayıp buralarda olup olmadığını sormak istedim."

"Şu anda seyahat ediyorum. Bak, gitmem gerek, tam da yola çıkmak üzereydim." "Bekle, gitmeden önce. Heyecan verici haberlerim var."

Ne olduğunu zerre kadar umursamadan devam etmesini bekledim. "Vogue

Ocak ayı için ön kapak yapmamızı istiyor." Ciyak ciyak bağırdı. "Ne?"

Kafam karışmış bir şekilde sordum.

"En yeni ve en ateşli çift olarak. Bizim yeni Giselle ve Tom olduğumuzu söylediler." Heyecan telefon hattını doldurmuştu ve onu neredeyse zıplarken hayal edebiliyordum.

Şu anda ne haltlar dönüyordu?

"Ama biz bir çift değiliz. Bu yüzden hayır diyeceğim."

Cooper'ın dışarıda durduğunu duydum ve ön kapıyı açıp dışarı çıktım, çantamı ve sopalarımı bagaja atmak için etrafta dolaşım.

"Ne? Bebeğim tabii ki öyleyiz. O kadar da ciddi olmadığımızı bilmelerine gerek yok. Bu ikimizin de kariyeri için harika olacak. Bu Vogue." Sanki tüm bu tuhaf konuşmayı açıklıyormuş gibi tekrarladı.

Yolcu koltuğuna atladım ve kapıyı kapattım.

"Hayır Dexter, değiliz." Kararlı bir şekilde söyledim ve Cooper'ın kaşlarını kaldırdığını gördüm. "İki kez yattık. Ve hepsi bu kadar. Asla bir çift olmadık ve olmayacağız da. Eğlendik ve sonra hayatımıza devam ettik."

" ettim de ne demek? ?" Mızızlandı. Bunun için zamanım yoktu.

"Dexter, gitmem gerek. Üzgünüm, Vogue için başka birini bulman gerekecek." Dedim ve kapattım.

"Bu da neydi böyle?" Kapıdan çıkarken Cooper sordu.

Az önce ne olduğundan emin olmadan telefonuma baktım. "Onunla birlikte Vogue kapağına çıkmamı falan istiyor."

"Kafam karıştı."

"Bu ikimiz için de geçerli. Bekle, Mary'yi aramam lazım." Arabanın hoparlöründen numarayı çevirdim.

"Benim yakışıklı erkeğim nasıl?" Telefonuna cevap verdi.

"Mary Jasper, Cooper'ın arabasındayım." Cooper'ın numarasını gördüğünü bildiğim için açıkladım.

"Peki benim iki yakışıklı adamım nasıl?"

"Biz iyiyiz, uçağa doğru gidiyoruz. Bak, sana bir sorum var. Vogue kapağı hakkında bir şey duydun mu?"

"Ne?" Öfkesi alevlenerek bağırdı. "Seninle doğrudan iletişime geçtiler mi? Kimdi o? Onların lanet işini alacağım."

Sektörde boşuna Korkunç Mary olarak tanınmıyordu ve onun öfkesine hiç maruz kalmadığım için mutluydum.

"Hayır, hiç kimse." Ben de onayladım. "Ama Dexter az önce beni aradı ve Vogue'un kapak yapmamızı istediğini söyledi."

Yüksek sesle iç çekti. "Tanrı aşkına. Biliyorum, bu çok saçma. Haftalardır bunu kapatmaya çalışıyorum."

"Öyle mi?" Şaşıarak sordum.

"Jasper, işimi nasıl yapacağımı ya da senin için neyin en iyi olduğunu bilmediğimi mi düşünüyorsun?" Sivri bir şekilde söyledi.

"Hayır, hayır, biliyorum. Sadece bana söylememiştin, hepsi bu."

"Çünkü sizi rahatsız değmezdi. Gelen her talebi bilmek zorunda değilsin, öyle olsaydı bütün gün telefonda olurduk." Mantıklı düşündü.

"Tabii. Tamam, teşekkürler. Bak Dexter düşünüyor gibi..."

"O sosyal tırmanıcının ne düşündüğünü biliyorum ve tekrar düşünebilir." Sözünü kesti, öfkesi yeniden alevlendi. "Ama eğer işler çığırından çıkarsa, ki çıkmayacak, bir açıklama taslağı hazırladım bile. Şimdi Vogue'la konuşacağım ve bir daha açılmamak üzere kapattıracağım."

"Tamam, teşekkürler."

"Ona resimlerden bahset." Cooper'ın sesi yükseldi.

"Hangi resimler?" O cevapladı. "Bu adamla olan fotoğrafları mı? Ondan mı bahsediyorsun?"

"Evet, sence onları sahneliyor mu? Onlar ben değilim."

"Hmmm. Bilmiyorum ve bu farklı bir konu. Bunun sadece kalitesiz bir magazin gazeteciliği olduğunu düşündüm çünkü sen olmadığını biliyordum ve özellikle de sadece birkaç tane ve sadece paçavralarda olduğu için buna zaman ayırmak istemedim. Ama Vogue olayını zorladığına göre, belki de bir şeyler bulmuşundur. Bana bırak, araştıracağım ve eğer durum buysa bir kaç kelle alacağıma inansen iyi olur." Ona inandım. Mary güçlüydü.

"Biliyor musun, sikini kimin içine soktuğun konusunda biraz daha seçici olsaydın işim çok daha kolay olurdu."

İçim burkuldu, çünkü muhtemelen haksız değildi. Gerçi Cooper ve benim bazı erkeklere karşı hiçbir şeyimiz yoktu.

"Evet, tamam, teşekkür . Aslında Mary, eğer seçici olmaktan bahsediyorsak, sen yanımdayken tanıştığım ve birlikte vakit geçirdiğim bir kız, yani bir kadın var ve ondan çok hoşlanıyorum ve onun bu saçmalığa maruz kalmasını istemiyorum. Bunu görerek incinmesini istemiyorum." Kelimeleri olabildiğince hızlı bir şekilde tükürdüm.

"Okaaayyyy." Cevap verdi. "Cooper?"

"Evet Mary?"

"Bu kız hakkında ne düşünüyorsun?"

"Hey." İtiraz ettim.

"Jasper, sessiz ol." Mary havladı ve ben konuşmayı kesince Cooper sırtıttı.

"O bir İngiliz." Sanki bu yeterli bir açıklamaymış gibi söyledi. Ona ters ters baktım. "iyi bir kız, Jasper'ın onunla çıkmasını da kolaylaştırmadı. Eğer kastettiğin buysa kesinlikle bir tavşan değil."

"Tamam, ilginç. Bunu duymak güzel."

"Bak, Mary, şimdilik ne kadar göz önünde olduğumu en aza indirebilir misin?" Sözlerini kestim.

"Yapabilirim, ama GQ kapağının önümüzdeki hafta çıkacağını biliyor musun? Ve bir ay boyunca Times Meydanı'na asacaklar."

Kahretsin, bunu unutmuştum.

Ellerimi yüzüme sürdüm. "Ama bunun dışında. Talk show yok. Cooper bunları yapabilir."

"Hayır, teşekkürleristemiyorum." İtiraz etti.

"Tamam, Jas. Eğer istediğin buysa?"

"İstiyorum."

"O zaman olmuş bilin. her şeyi durduracağım." "Teşekkürler, seni seviyorum Mary."

"Je t'aime aussi, Maryyyyy." Cooper bağırıldı.

"Evet, iyi olur. Ve bu yolculukta beladan uzak dur."

"Hep öyle yaparız." Telefonu kapatmadan önce hep bir ağızdan söyledik.

Cooper bana döndü. "Bu da böyle? Kulağa iyi gelmiyordu." Ona Dexter'dan gelen aramayı anlattım ve o da kısık bir ıslık çaldı.

"Kahretsin dostum. Bu boktan."

"Evet, biliyorum." "Evet, biliyorum" dedim. "Ve onu cesaretlendirecek bir şey de yapmadım. Neredeyse altı aydır onu görmedim ya da onunla konuşmadım. Ayrıca, cevap vermediğim birkaç mesaj dışında ondan hiçbir şey duymadım."

"Bazı piliçler delidir." Tecrübelerine dayanarak konuşuyordu. Cooper çaylakken kısa bir süre evlenmişti, bu onu uzun süre korkutmuştu ve o zamandan beri bir ilişkisi olmamıştı. Ben de yaşamamıştım, muhtemelen bu yüzden birlikte bu kadar çok zaman geçiriyorduk.

"Evet." Düşüncelere daldım.

"Wolfie için endişeleniyor musun?"

"Evet, ama delirmekle ilgili olarak değil. Sadece onun bu saçmalıkların hiçbirini görmesini istemiyorum. Onun bu işe karışmasını ya da üzülmesini istemiyorum."

"Bu adil, ama bizden biriyle ilişkiye girmenin nelere yol açacağını bilmesi gerekiyor. Yine de şimdiye kadar tanıdığım herkesten daha dayanıklı görünüyor, bu yüzden endişelenmezdim. Ona karşı dürüst olun ve ne diyeceğini bekleyin, ama siz yanlış bir şey yapmadınız."

"Sağ ol dostum, minnettarım." Dedim, sözleri bana güven veriyordu.

Havaalanına girdik ve kendimize ayrılan park yerine gidip indik. Drew ve Felix'in omuzlarında çantalarıyla bizi bekleyen takım yetkililerine doğru yürüdüklerini gördüm.

Onlara yettiğimizde çantalarımızı malzemecilere teslim ettik.

"Hey dostum, yüzün nasıl?" Drew'a döndüm, gözü hâlâ şiş ve dün gecedan daha siyahtı.

"Olduğundan daha kötü görünüyor. Doktor iyi olduğunu ve dışarıyı görebileceğimi söyledi, bu yüzden aksi söylenmedikçe yarın başlayacağım. Ama bütün gece başım ağrıdığı için çok yorgunum, bu yüzden uyuyamadım." Homurdandı.

Merdivenlerden çıkıp kabine girdik. "Uçakta biraz uyu, iyi olacaksın."

"Şansım varsa kalkıştan önce çıkmış olurum." Küçük bir çantayı yere attı, koltuğuna yığıldı ve kulaklıklarını takarak diğer sesleri engelledi. Kafa bandı gibi taktığı göz maskesini gözlerinin üzerine indirdi. İşi bitmişti.

Onu takip ettim. Konuşmayacak birinin yanında mutluydum çünkü benim de söyleyecek pek bir şeyim yoktu.

Telefonum bir mesajla çaldı ve hemen aldım. Wolfie'den geldiğini görmek Dexter için duyduğum endişeyi hafifletti.

O bir insan konfor battaniyesi gibiydi.

Wolfie: *Gitmeden önce seni yakaladım mı?*

Jasper: *Sen yaptın. Beş dakika içinde kalkıyor. ?*

Wolfie: *Ben iyiyim. Gözün nasıl?*

Jasper: *Çok daha iyi, bezelye yüzünden olmalı.*

Wolfie: *Ahhh beni dinledin*

Jasper: *Her zaman. Ve bunu unutma.*

Wolfie: *Peki ne zaman dönüyorsun?*

Jasper: *On gün içinde. Beni özleyecek misin?*

Wolfie: *Bana şans belki yapardım, ama ikimiz de biliyoruz ki her boş anında arayacaksın*

Jasper: *Beni çok iyi tanıyorsun.*

Kaptan hoparlörden telefonlarımızı kapatmamızı istedi.

Wolfie: *Belki de sadece tahmin edilebilirsin*

Haha. Şimdi gitmem gerek, ama sana sonra mesaj atarım. Beladan uzak dur tamam mı x

Wolfie: *Gözü moraran ben değilim.*

Telefonumu , Drew çoktan yanımda horlamaya başlamıştı.



İlk maçımızı Montreal'e karşı oynadık ve dörde iki gibi kolay bir skorla kazandık.

"İçki içmeye kim geliyor?" Takım otobüsüyle otele dönerken Brogan koltuklarda arkasını döndü. Sezonun ilk deplasman maçını kazanmış olmanın sevincini yaşayan çocukların gürültüsü had .

"Sikeyim evet." Felix tezahüratlar arasında bağırdı. "Bu çaylağı ilk deplasman maçı galibiyetine dahil etmeliyiz, özellikle de bu noktaya gelmemizde önemli bir katkısı olduğu için." Saçları diken diken olana kadar Carter'ın başını okşadı.

Felix'in kolunun altında sırttığını görebiliyordum.

"Evet, bir tane için geliyorum ama bu gece dışarıda kalmayacağım." Dedim.

Bir yıl önce olsa bütün gece dışarıda olur, yanıma bir sürü tavşan alıp odama döner, kazanmanın verdiği mutluluğu olabildiğince uzun süre içimde tutmaya çalışırdım. Ama şimdi yapmak istediğim tek şey Wolfie ile mümkün olan en kısa sürede konuşmaktı.

Telefonumu cebimden çıkardım ve son mesajına baktım.

Wolfie: *Güzel goldü, Kaptan. Gerçi bir noktada ofsaytta kaldığına eminim, muhtemelen orada dikkatli olmalısın, başka bir penaltı istemezsin*

İlk okuduğumda olduğu gibi yine güldüm, çok arsızdı ve buna bayıldım. Kesinlikle ofsaytta değildim ve olsaydım bile bunu bilmesine imkân olmadığını biliyordum.

Jasper: *Son yirmi dört saat içinde bir kural kitabı yuttunuz mu?*

Wolfie: *Ben hızlı öğrenirim.*

Jasper: *Hâlâ birkaç derse daha ihtiyacımız olduğunu söyleyebilirim.*

Wolfie: *Öyle mi?*

Jasper: *Evet, bir saat içinde buralarda mısın?*

Wolfie: *Belki...*

Jasper: *Bunu evet olarak kabul ediyorum. Bir saat içinde konuşuruz, bebeğim.*

Aceyle içkilerimi bitirdim ve Cooper'la paylaştığım odaya çıktım, deplasman gezilerinde hep birlikte kalırdık. Yatağıma uzandım ve telefon çaldığında kendimi yastıklara yasladım.

Yüzü ekranda belirdi. "Merhaba."

O da yataktaymış gibi görünüyordu, saçları bağlıydı ve yüzü yeni yıkandığı için çıplak ve temizdi. Yeleğinin spagetti askılarını görebiliyordum ve ani ve umutsuz bir istekle onu üzerinden sıyırmak istedim. Dilimi sütunundan aşağıya doğru gezdirmek istedim.

ince boğazını, yakasını öpüyorum. Sonra ellerimin her birine mükemmel bir şekilde sığacağını bildiğim inanılmaz göğüslerini avuçladım, gergin bir meme ucunu dişlerimin arasına almadan önce hafifçe çimdikledim ve emdim, sonra diğerine geçtim.

"Jasper, orada mısın? Sanırım ekran dondu. Yüzün hareket etmiyor." Hay sikeyim.

"Buradayım, beni duyabiliyor musun?" Umarım bunu yutmuştur ve hayal gücümün beni alıp götürmesine izin verdiğim için taş gibi sertleştiğimi gerçekten bilmiyordur.

Öyle bir noktaya gelmişim ki, onun yüzünü görmekten bıktığım bir günü hayal bile edemiyordum. Ve adımları söyleme şekli, sanki sıvı altınla bağlanmış gibi, altımdayken bunu söylediğini duymak istedim, ona tekrar tekrar girdiğimde, tırnakları sırtımı kazıyarak beni onun olarak damgaladı. İki gece önce onu neredeyse öptükten sonra ona olan arzum ve ihtiyacım elle tutulur hale gelmişti.

"Bu akşamki oyun güzeldi, memnun kaldınız mı?"

Yüzümde beliren sırıtışa engel olamadım. "Ne?"

"Maçı izlediğini bilmek çok hoşuma gidiyor. İçimi ısıtıyor." Ciddiydim.

Bana sırtıttı ve şaka yaptığımı düşündüğünü anladım. "Günün nasıl geçti?"

"İyi, bugün gerçekten iyi bir toplantı yaptık. Emily ve ben öğle yemeği için dışarı çıkmayı başardık ki bu da güzeldi. Matt ve Sean geçen gece onları maça götürdükten sonra benim bir tür tanrı olduğumu düşünüyorlar, bunun için de teşekkürler."

Ona güldüm. "Senin için her şeyi yaparım Wolfie bebeğim. Eğlenceli çocuklardı ve uygun hayranlarla tanışmayı her zaman sevmişimdir. Onları tekrar getirmelisin."

"Jas?"

"Evet?"

"Sorduğunuz için teşekkür ederim."

Kaşlarımı çattım. "Ne demek istiyorsun?"

"Sadece. Teşekkür ederim. Tatlı olduğun ve senin için önemliymiş gibi günüm hakkında sorular sorduğun için teşekkür ederim." Her gergin olduğunda yaptığı gibi yanağını çiğnedi.

"Wolf, bu benim için önemli. Gününün nasıl geçtiğini, iyi mi kötü mü geçtiğini bilmem benim için önemli. Bilmek istiyorum."

"Biliyorum. Teşekkür ederim." Bana gülümsedi. "Peki bana oyunun en iyi kısmının ne olduğunu söyle. Ofsayta yakalanmaktan kaçınmak dışında." Göz kırptı ve aletim tekrar sertleşti.

"Çok arsızsın. Hiçbir noktada ofsaytta değildim." Yüzünü buruşturdu. "Bundan emin misin?"

"Olumlu."

"Peki en sevdiğin kısım neydi?" Tekrar sordu.

"Çaylaktan yediğim ikinci gol." Ben de cevap verdim.

"Amacınız bu değil mi?"

"Hayır, ama bana kalırsa olağanüstü bir şeydi." Sırtıttı. "Ama Carter pak konusunda o kadar yetenekli ki inanılmaz. O kadar hızlı ki zar zor görebiliyorsunuz. Ve eğer yeterince şanslı ve hızlıysam, kalecinin yüzüne fırlayan bakışı yakalamayı başarıyorum"

"Bu da nereden çıktı?" diye düşündüm. Gerçekten çok güzel bir manzara." Ağzımın köşesi sırtarak yukarı kalktı.

Kıkırdadı. "Bu çok şiirsel."

"Ne diyebilirim ki, İngiliz edebiyatı yeniden su yüzüne çıkıyor." Kahkahası daha da yükseldi. O gece ve turun geri kalanında rüyalarımın benimle kalan mükemmel bir sestti. Her zaman yanımda olsun istedim.

Galibiyet serimize devam ettik.



Yaklaşık iki ay önce ilk gün saatlerimi geçirdiğim büyük çakıl taşına yaslanarak ofisinin dışında bekledim. Turnikelerden geçip döner kapılara doğru yürümesini ve ardından akşamın serin havasına çıkmasını izledim.

Yanında Emily vardı ve bir şeye gülüyorlardı. Vücudumda bir elektrik çarpması hissettim ve doğrudan kasıklarımın indi. O ana kadar onu ne kadar özlediğimi fark etmemiştim. Uzakta olduğum süre boyunca attığım tüm mesajlara ve aramalara rağmen, bunun daha uzun süre yeterli olmayacağını biliyordum.

Artık yeterli değildi.

Çok uzaklaşmadan önce onu izleyebildiğim kadar uzun süre izledim.

"Hey Wolf!" Seslendim ve bana doğru döndü, yüzünde şaşkınlığın ardından büyük bir sevinç belirdi.

Emily'ye döndü, o da sırtıyordu ve ona el sallayarak veda etti. Koşarak yanıma geldi ve önümde durdu.

"Hey sen."

Kollarımı ona dolayarak kocaman bir kucak açtım ve onu yerden kaldırdım.

Test etmek istediğim bir teorim vardı. Onu son gördüğümde beri neredeyse her saat düşündüğüm bir teori.

Boynuna geçmeden önce yanağına bir öpücük kondurdum, dudaklarım nabzının üzerinde dururken onu içime çektim, tıpkı onu sezonun ilk maçından eve bıraktıktan sonra arabada yaptığım gibi. Vücudunun bana karşı yumuşadığını hissettim, içinden küçük bir titreme geçti ve kendime gizli bir beşlik çaktım. Onu gerçekten öpmeden zayıf noktasını bulmuştum ve dudaklarımı bir saniye daha orada tuttuğumda çıkardığı küçük inilti beni daha önce hiç olmadığı kadar tahrik etti.

Geri çekildim ve kızarmış yüzüne baktım, bu destansı bir şeydi. Onu etkilemişim.

Hayatımın en güzel günüydü.

"Mutlusun." Dedi.

"Eminim öyledir. Seni neredeyse iki haftadır görmedikten sonra karşında duruyorum." Sırtışım sabit kaldı.

"Seni her gece telefonda gördüm." O işaret . "Biliyorum, ama aynı şey değil."

"Biliyorum, bu çok hoş bir sürpriz." Öyle bir içtenlikle gülümsedi ki kalbim sızladı.

"Güzel, sevindim. Planın yok, değil mi?" Parmaklarımı arkamda birleştirdim. "Hayır. Neden?"

"Senin için yemek pişireyim dedim."

"Ne? Gerçekten mi?" Gözleri parladı.

"Evet, hadi ama."

Kollarımı ona doladım ve başının yan tarafını öptüm. Topuklu ayakkabılarla bile benden çok daha kısaydı, alnı omzuma ancak geliyordu.

"Doğruca buraya mı geldin?" Daireme doğru yürürken sordu.

"Hayır, eve geri döndüm ve eşyalarımı bıraktım, sonra duş aldım ve buraya geldim."

Yürümemizi durdurdu ve bana döndü. "Cidden, bu gerçekten çok hoş bir sürpriz." Ona baktım. "Wolf, beni özledin mi?"

"Sanırım yaptım." Sessizce söyledi.

On dakika sonra daireme girdik.

"Woah. Vay anasını." Dedi manzarayı fark ettiğinde. Doğrudan pencerelere koştu, aynı anda topuklu ayakkabılarını çıkarmaya çalıştı ve şehrin parıldayan ışıklarını izledi.

"Jasper bu gerçekten etkileyici." Önce bana, sonra pencereye döndü. "Tanrım, şehir manzaralarına bayılıyorum. İnanılmazlar. Modern mühendisliğin böyle bir başarısı."

Arkasından yaklaştım ve kollarımı ona doladım, çıplak ayaklarıyla o kadar küçüktü ki, çocuk gibi heyecanına kıkırdadım. "Manzara beni hep heyecanlandırır ama acaba sadece ben mi heyecanlanıyorum diye merak ediyordum. Öyle olmadığına sevindim."

Döndü ve bana baktı. "Gerçekten değil. Ve bununla uyumak, sonra da manzaraya uyanmak çok harika olurdu." Ne söylediğini fark edince gözleri büyüdü, yüzünde bir kızarıklık belirdi.

Şaşkınlıkla izledim. Bir şey ima etmediğini biliyordum, ama kendini ne kadar rahatsız hissettiğinden keyif alıyordum, çünkü bana karşı olan hislerine hala yol vermekte zorlandığını da biliyordum.

Kollarımdan kurtuldu. "Bana banyonun yönünü gösterebilir misiniz lütfen?"

"Koridorun sonunda solda." İşaret ettim ve kaçtı.

Kilere doğru yürüdüm ve akşam yemeği için bazı malzemeler çıkardım. Aşçım uğrayıp birkaç yemek bırakmıştı ama ben sıfırdan pişirmek istiyordum. Bu yüzden biftekli fajita yapacaktık. Buzdolabından birkaç light bira aldım ve doğrama tahtalarını çıkarıyordum ki o döndü, yüzü kızarmıştı.

"Ne içiyoruz?" Bar taburelerinden birine oturdu ve kenara koyduğum birayı alıp bana doğru uzattı.

"Biftek fajitas." Dedim, bir yandan onu izlerken bir yandan da bir yudum aldım. "Nefis. Ben bir şey yapabilir miyim?"

"Henüz değil, şimdilik orada oturup güzel görünebilir ve bana gününden bahsedebilirsin."

"Sen gelene kadar oldukça baktandı."

Biraz biber doğramaya başladım. "Gerçekten mi? Neden?"

"Sadece meşguldüm ve bugün bir sürü toplantım vardı. Toplantılar hakkında toplantılar, ki bu asla eğlenceli değildir ve her zaman büyük bir zaman kaybı gibi görünür."

"Evet, anlıyorum. Toplantılar çok sıkıcı olabiliyor."

"İnsanların kendisi için toplantılara katılmasını sağlayan adamdan geliyor." Alay etti.

"Hey." Sırıtarak itiraz ettim. "Önemli ve eğlenceli olanlara katılıyorum. Sadece sıkıcı olanlara başkalarını gönderiyorum. Ama senin başkanlık ettiğin herhangi bir toplantıya kesinlikle katılırım." Göz kırptım.

"Bu bana bir şey hatırlattı." Taburesinden fırlayıp çantasını bıraktığı yere koşarken gözleri parladı ve bir dergi çıkarıp göğsüne dayayarak bana geri döndü.

"Jasper?" Kıkırdadı. "Benim kopyamı imzalar mısın lütfen?"

Kapağında benim resmimin olduğu GQ dergisini bana uzattı.

"Bu da nereden çıktı?" Ellerimi sildim ve ondan aldım. Seyahat ettiğimden beri basılı bir kopyasını görmemiştim.

"Tüm dergiler ofise teslim edilir ve bu da benim masamdaydı." Bana baktı. "Güzel bir yazı, çok iyi yansıtmışsın."

Ona gülümsedim. "Teşekkürler

Wolf." "Bundan memnun değil

misin?"

"Dürüst olmak gerekirse bunu unutmuştum. Menajerim hatırlattı." Biramı elime aldım ve uzun bir yudum aldım.

Rahatsızlığımı hissedince alını kırıştı. "Sorun nedir?" "Bir şey yok."

Bir kaşını kaldırdı.

"Gerçekten hiçbir şey. Biraz gergindim ve bunu sana kendim söylemek istedim." "Ne için gergindin?"

Derin bir nefes aldım. "Sadece nasıl görünebileceğimi. Röportajı yazın başında, tanışmadan önce yapmıştım ve söylediğim her şeyi hatırlayamadım. Benim tam bir pislik olduğumu düşünmeni istemedim."

Kaşlarını çatarak bana baktı, yüzünü buruşturarak bir açıklama bekledi.

"Bilirsiniz, reklamı seven sporcular gibi, çünkü ben sevmiyorum. Kampanyalar yapıyorum ama sadece gerçekten inandığım ve benim için işe yarayan kampanyalar. Bu röportaj da birlikte çalıştığım hayır kurumlarından birine odaklanmak için ayarlanmıştı, onlar için iyi oldu."

"Jasper." Beni durdurdu. "Öyle olduğunu biliyorum, okudum. Ve eğer bunu okumadan önce seni tanımasaydım, okuduktan sonra tanımak isterdim. Senin bir pislik olduğunu düşünmüyorum." Kalın kirpiklerinin arasından bana baktı. "Zaten pek de değilim."

Yüksek sesle güldüm.

Onun sözleri, Mary bana görüşmeyi hatırlattığından ve Dexter beni aradığından beri, son zamanlarda göğsümde oturan gerginliği hafifletmişti.

"Benim hayatım, bir hokey oyuncusunun hayatı, çok fazla olabiliyor. Günlük işlerimi yöneten bir asistanım, kampanyalarımı ve ortaklıklarımı yöneten bir menajerim ve sözleşmelerimle ilgilenen bir temsilcim var."

Haklı olarak şaşkın bir ifadeyle bana bakıyordu. Yine bocalıyordum, ki bunu sadece onun yanındayken yapardım.

"Söylemeye çalıştığım şey, artık bunların hiçbiri umurumda değil. Karnımı doyurdum. Wolf, seninle tanıştığımın beri daha fazlasını istememe neden oluyorsun ve benim için öncelikli olduğunu bilmeni istiyorum."

Bana baktı ve taburesine geri oturmak için hareket etti. "Jas, çok tatlısın. Teşekkür . Ciddiyim."

Duvarları yeniden yükselmeye başlamıştı, bunu hissedebiliyordum. İltifat almaktan rahatsız olduğunu ve ona karşı olan hislerimden doğrudan rahatsız olduğunu öğreniyordum. Onunla alay etmeme, dalga geçmeme, yanağından öpmeme ve beni itmeden önce kısa bir süre sarılmama izin verdi. Ayrıca boynunda bulduğum ve onu hafifçe inleyen zayıf noktasını okşamama da itiraz etmedi.

Ama daha fazlasını istediğimi ya da ona karşı hissettiklerimde ciddi olduğumu düşündüğü anda kendini kapattı.

Geçmişindeki bir şey güvenmesini engellemişti.

Bu yüzden doğru olduğuna inanmaya başlayana kadar ona nasıl hissettiğimi göstermenin bir yolunu bulmam gerekiyordu.

"Hey," dergiye ona doğru salladım. "Eğer bunu beğenirsen seni Times Meydanı'na götürürüm ve beni yüz ayak yüksekliğinde görebilirsin."

"Ciddi misin?"

Başımı salladım.

"Eve dönerken oraya gideceğiz." Sırıttı ve duvarlar tekrar yıkıldı, gerginlik kayboldu.

Yemeğe döndüm, biberleri doğranmış soğanlarla birlikte cızırdayan tavaya attım. Fajitaları ve alüminyum folyoyu alıp Wolfie'ye uzattım. "Al bir işe yara ve bunları ayır."

"Ben de burada senin yaptığın gösterinin tadını çıkarıyordum."

"Pek çok yeteneğimden biri." Göz kırptım. "Peki, bu hafta sonu için planın ne?" "Bilmem, biraz uyumak. Belki de senin uyuklama programını örnek alırım." O

Bana sıırıttı ve aletim seğirdi.

Her ne kadar hiç uyuyamasak da kesinlikle onunla birlikte uyumak istiyordum.

"Sanırım takılacağım ve biraz ." "Gezmek mi?" diye sordum. "Öyle bir kelime yok."

"Evet. Bu benim uydurduğum bir kelime, turist işi yapmak anlamına geliyor." Dedi ve yaptığı küçük tortilla paketini bana uzattı. Onları fırına koydum.

"Başka bir iş bulabilir miyim?"

"Biraz peynir rendeleyebilir misin?" Ona rendeyi ve özellikle onun için aldığım bir blok İngiliz çedarını uzattım. Benden aldı ve rendelemeye başladı.

Aletimin hemen sertleşmesinden bunun iyi düşünülmüş bir plan olmadığı anlaşılıyordu, hareket ettikçe göğüslerinin nasıl sallandığından büyülenmişim. İşler gerçekten rahatsız edici bir hal almadan önce ondan koparmak için uzandım.

Bana aklımı kaçırmışım gibi baktı, ki belki de kaçırmıştım.

"Oww. Ne yapıyorsun? Daha bitirmemiştin." diye bağırdı.

"Çok iyi görünüyordu." Sertleşmemin olabildiğince çabuk inmesini isteyerek arkamı döndüm. Ona tekrar baktığımda başparmağını ağzına sokmuştu.

Kaşlarımı çattım. "Sorun nedir?"

"bir deli gibi elimden kaptığında başparmağımı rendeye kestim." Homurdandı.

Adanın etrafından dolaşarak onun yanına gittim ve başparmağını ağzından çıkarıp baktım. Üstünden küçük bir deri parçası sarkıyordu ve hemen kanamaya başladı.

Suçluluk duygusu üzerime çöktü.

"Lanet olsun Wolfie, çok üzgünüm." Mutfak havlusu almak için ona doğru uzandım. Bir çarşafı yırtıp başparmağının etrafına sardım.

"Tut şunu." Emrettim ve koşarak banyoya gidip tezgahın üzerinde açtığım ilk yardım çantamı aldım. Kağıt havluyu nazıkçe çıkardım ve antiseptik bir mendille kesigi temizledim, ardından bir yara bandı çıkardım ve hafifçe öpüp iyileştirmeden önce sıyrığın etrafına sardım.

Kafamı kaldırdığımda bana soru sorarcasına baktığını gördüm. "Bana bunun ne hakkında olduğunu söylemek ister misin?"

Yanaklarımda sıcaklığın yükseldiğini

hissedebiliyordum. Hay sikeyim.

Bu kadın tüm kontrolümü kaybetmeme neden oldu.

Boğazımı temizledim. "Tamam, ama burası yargılamadan uzak bir bölge." Bunu söylediğimde gözlerini kırpmadan bana baktı ve devam etmemi bekledi.

"Peyniri rendelerken göğüslerin sallanıyordu." Omuz silktim. "Ve?"

"Ve bu beni sertleştiriyordu." Gözlerinin parladığını ve yüzüne pembe bir tonun geri döndüğünü izledim.

"Ciddi misin sen?" Gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

Gülümsedim, "Hey, ne diyebilirim ki, vücudum senin yanında kendini kontrol etmekte zorlanıyor. Ben sadece insanım."

Bir kahkaha patlatmadan önce beni kısa bir süre inceledi. "Jas, çok komiksin."

"Şaka yapmıyordum." Gözlerini devirip gerginliği azaltana kadar bakışlarını üzerimde tuttum.

"Her neyse, ama ben daha fazla peynir istiyorum. Eğer kendini kontrol edemiyorsan rendelemen gerekecek."

Ne söylemesini beklediğimden emin değilim, ama saptırmasına kıkırdadım ve peyniri alarak tezgâha geri döndüm.

"Peki, o zaman ne tür bir turizm olacak?" Önceki konuşmaya geri döndüm.

"Bazı şeyleri görmeye gidiyorum. Ama henüz ne olduğuna karar vermedim, belki Empire State. Sence nereye gitmeliyim?"

"Her şeyi bir günde yapamazsınız, o yüzden kuzeye mi güneye mi gitmek istersiniz?"

"Hmmm kuzey belki, Brooklyn'e gittim zaten ve hala doğru düzgün parklara ya da müzelere gitmedim."

"Tamam, bir düşüneyim ve sana bir liste göndereyim." Gerçi zihnim çoktan bir listeden çok daha iyi olan bir planı harekete geçirmeye başlamıştı.

Oyunumu hızlandırmam gerekiyordu.

Eğer nasıl hissettiğimi söylememden hoşlanmıyorsa, bunu ona peynir rendelemesine verdiğim çocukça tepkiden daha farklı şekillerde göstermem gerekiyordu. Onu kazanmak, kalbini kazanmak, benim onu istediğim gibi onun da beni istemesini istiyordum.

Bir sonraki nefesim kadar önemli olmaya başlamıştı.

WOLFIE

Kapımın çalınması beni derin bir uykudan, hokey, Jasper ve Dominic'le ilgili rahatsız edici rüyalardan uyandırdı.

Saate baktım ve 8.26'yı gösteriyordu.

Kapı çalmaya devam etti ve cevap vermek için yataktan çıktım, yolda beceriksizce kapı pervazına çarptım.

Gözetleme deliğine bakmayı unutarak kapıyı açtım, bir yandan da ağrıyan omzumu ovuyordum, Jasper'ı diğer tarafta buldum, siyah kapüşonlu bir tişört ve kot pantolon, siyah bir palto, beyaz spor ayakkabılar ve elinde beyzbol şapkasıyla inanılmaz derecede yakışıklı ve derli toplu görünüyordu, sanki GQ kapağından yeni çıkmış gibiydi.

Ya da Tom Ford sonbahar/kış defilesi.

"Jasper? Pazar günü saat sekiz buçuk." Şaşkın bir sesle söyledim, onun kokusu ve yakınlığı duyarımı bastırıyordu, sabahın bu erken saati için çok fazlaydı.

Biliyorum." Sırttı. "İçeri girebilir miyim?"

Kapıyı devasa gövdesini alacak şekilde daha geniş açtım ve o da gözlerini kısarak ve üzerimde gezdirerek soyunmamış halime bakarak içeri girdi. Elimden geldiğince vücudumu örtmeye çalışarak gömleğimi aşağı çekerken bir bilinç dalgası bana sert bir şekilde çarptı.

"Jasper, neden buradasın? Ve aslında..." Aklım başıma geldiğinde kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Buraya nasıl geldin ki?"

Sanki çok belli olması gerekiyormuş gibi bana kaşlarını kaldırdı. Grrrrrr.

"O suratı ve gamzeleri gösterip duracaksan, lanet olası bir güvenliğe ya da kapıcıya sahip olmanın ne anlamı var?" diye vurgulamak için ellerimi salladım. "Ve ne istersen al!"

"Yüzümle ilgili söylediğin neydi?" Alay etti.

"Bu sadece..." Uygun bir kelime ararken boşluğa düştüm. "Nasıl görüldüğünü biliyorsun."

Hayatımda gördüğüm en derin gamzelere yol açarak genişçe sırttı.

"Oh Wolf?"

"Ne?" Yine oflayıp pufladım. Sabah erkenden uyandırma çağrısı ve onun bunaltıcı yakınlığı huysuz tarafımı ortaya çıkarmıştı.

Beni duvara yasladı.

Yanağıma bir öpücük kondurduktan sonra boynuma doğru ilerledi ve sevdiği o noktaya doğru derin bir nefes aldı, bu da vücudumdan aşağıya ve doğrudan haince zonklayan amıma anlık elektrik şimşekleri gönderdi, bana dün gece onu düşünürken ne yaptığımı, onu oynarken izlediğimden beri her gece ne yaptığımı hatırlattı.

Sanki aniden canlanıyordum ve o beni her geçen gün daha da aydınlatıyordu.

Bana baktı, gözleri meydan okuyordu. "Bu bana istediğim her şeyi getirmiyor."

Aptalca bir şey yapmadan önce döndüm ve kıkırdadığını duyarak mutfığa doğru yürüdüm.

Aynada kendimi görünce ciyak ciyak bağırdım, saçlarım her yerdeydi, ne kadar temizlersem temizleyeyim rimel hâlâ gözlerimin altındaydı. Kahve yaparken saçlarımı düzeltmek ve toplamak için parmaklarımı saçlarımın arasında gezdirmeye çalıştım.

Alışkanlıktan dolayı bir dizimi tezgâha koydum ve kupaların bulunduğu üst dolaba ulaşabilmek için kendimi yukarı çektim, ancak onları alamadan güçlü bir kol belime dolandı ve beni kaldırarak tekrar yere yatırdı.

"Hey! Uzanabilirim." İtiraz ettim.

"Hayır, tezgâha tırmanıp dolaptan çekebilirsin. Onları kendim alabileceğken kenardan düşüp bir şeyleri kırmana izin vermeyeceğim." Başımı öperek uzandı ve dolaptan fincanları indirip bana uzattı.

"Gördün mü?" Sırttı.

"Teşekkür ederim." Bardakları makinenin altına koyarken mırıldandım. "Her neyse, bana hala cevap vermedin, burada ne yapıyorsun?"

Arkamı döndüğümde Jasper'ın bana baktığını gördüm. Ya da daha doğrusu bacaklarına. "Ne?" Gözünü kırpmadı. "Jasper..?" Ona parmaklarımı şıklattım.

Transından çıktı.

"Ne..?" Sesi kesildi ve boğazını temizledi. "Ne?"

Hâlâ bana bakıyordu ve birden ne giydiğimi fark ettim. Onun gömleğini.

Her gece ondan bir şeyleri yakınımnda tutmanın bir yolu olarak onunla uyuyordum ve o zamandan beri yıkanmış olmasına rağmen, bana iyi geceler öpücüğü vermek için eğildiğinde hala bir şekilde hafifçe onun kokusunu alıyordu.

"Jasper, burada ne yapıyorsun? Dinleniyor olman falan gerekmiyor mu? Normalde ne yapman gerekiyorsa."

"Salı gününe kadar maçım yok. Turistik bir gün geçirmek istediğini söylemiştin, ben de senin tur rehberin olmak ve sana şehri gezdirmek için buradayım."

"Böyle bir planımız yok muydu?" Bir şeyi atlayıp atlamadığımı anlamak için beynimi zorladım.

"Biliyorum, sana sürpriz yapayım dedim." Yüzünde onay bekleyen küçük bir çocuğun ifadesi vardı.

Vücutuma yayılan bir sıcaklık beni sabahki şoktan ve huysuzluğumdan çıkardı.

"Gerçekten mi?"

Bana doğru yürüdü ve yüzümü ellerinin arasına aldı. "Evet, gerçekten. Şimdi acele etmelisin, çünkü ben buraya geldiğimde kırk beş dakikamız vardı ve sen bunun on ikisini kahve için harcadın. Ve geç kalmak istemiyoruz."

Dokunuşuyla bir nefes aldım, sonra duşa koştum. "Bana yirmi beş dakika ver."

Yapabildiğim en hızlı duşu aldıktan sonra aynanın karşısına geçtim.

Yine benimle vakit geçirmek için gelmişti. Bu düşünce, ne anlama gelebileceği ve ne istediği konusunda bana eşit derecede sıcaklık ve ürperti verdi.

Yansımama bakıp biraz rimel ve biraz allık sürerken iç çektim - onun yanımdayken buna ihtiyacım olduğundan değil, iş yerinde kendime güvenen kadın kaybolmuş, yerini utangaç, kıkırdayan bir okul kızına bırakmış gibiydi. Dürüst olmak gerekirse, kimi kandırıyordum ki, onu etkilemeye çalışmak anlamsızdı zaten, adam mankenlerle çıkıyordu. Saçlarımı zamanın elverdiği ölçüde kuruttum, altları hala biraz nemli kalıyordu, üzerime bir kot pantolon ve kazak geçirdim ve oturma odasına geri döndüm.

Jasper kanepede yatıyor, tüm alanı kaplıyor ve kestiriyormuş gibi görünüyordu. Yanına gittim ve onu içeri aldım.

Çok huzurlu görünüyordu. Her kızın sahip olmak için para ödeyeceği kirpikleri kalın ve uzundu, neredeyse elmacık kemiklerinin üst kısımlarına değiyordu. Parmaklarım kıkırdadı ve yumruklarımı sıktım, sonra uzanıp yüzündeki yumuşak tüylere dokundum ve dolgun dudaklarının izini sürdüm. Beni öptüğü, boynumu öptüğü, onu tenimde hissettiğim anlar için yaşamaya başlamıştım.

Gerçekten de en mükemmel görünen . Omzuna hafifçe dokundum.

"Jasper?" Fısıldadım, sonra beni yakalayıp göğsüne çekerek sıkıca tuttuğunda çığlık attım.

"Mmmmm," diye içine çekti, yine burnunu boynuma dayadı. "Çok güzel kokuyorsun."

"Neyin var senin? Sahte bir uyku mu çekiyordun?" Homurdandım.

"Belki," diye sırtıttı. "Bir erkek buralarda başka nasıl sarılabilir ki?" "Ben sana sarıldım."

"Hayır, yapmadın. Sana sarılmaya çalıştım ama sen beni ittin. Beni hep itiyorsun." Alt dudağı abartılı bir somurtkanlıkla dışarı çıktı.

"Her neyse." Onu ittim ve haklı olduğunu çok geç fark ettim. *Sana söylemiştim* der gibi baktı bana.

"Belki de bana sürekli saldırmak yerine sana sarılmam için bir şans verseydin o zaman daha istekli olabilirdim." Savunmacı bir şekilde söyledim.

"Tamam." Dedi ve kollarını iki yana açtı. "Wolfie Williams, lütfen sarılabilir miyim?"

Bir an için tereddüt ettim, tam olarak emin olmadığım nedenlerden dolayı genellikle ona dokunmaktan kaçınırdım, ama bu sorun olmazdı, değil mi?

Günü benimle geçirmeye geldi, arkadaşlar kucaklaştı mı?

Göğsüne gömülmeden ve kollarımı ona dolamadan önce onunla gözlerimi kilitledim, doğrudan ifade ve sıcaklık dolu güzel derin mavilerine baktım. O da bana karşılık vererek beni sıkıca kavradı.

Gevşemeye ve onun içine daha fazla girmeye başladığımda, göğsümde keskin bir ağrı yükselmeye başladı ve beraberinde ezici bir üzüntü hissi getirdi. Boğazımda bir yumru oluştu ve aniden ağlama isteği duydum. Başka bir insana dokunmayalı gerçekten bu kadar uzun zaman olmuş muydu? Ya da o anda sadece benimle birlikte olmak isteyen biri tarafından gerçekten arzulandığımı hissetmeyeli? Bu böyle bir şey miydi? Görmemesi için geri çekilmem gerekiyordu ama yapamadım.

Bundan daha fazlasını istiyordum ve bu beni korkutuyordu.

Ama sonra başka bir şey devreye girdi... o da nefes alma yeteneğimdi. "Jasper?"

Nefes nefese kaldım. "Çok sıkıyorsun."

Beni hemen bıraktı. "Çok üzgünüm, iyi misin?"

Sessizce başımı salladım.

"Buna gerçekten ihtiyacım vardı." Ciddiyetle söyledi. Ona baktım. "Sen iyi misin?"

"Artık öyleyim." Başımı öne eğdi.

"Ne?"

"Sana bir soru sormak istiyorum?" Ciddi bir şekilde söyledi. Sinirle yutkundum. "Tamam."

Elimi tuttu ve kalbinin üzerine koydu. "Wolf, umarım gerçekten evet dersin."

Kaşlarım çatıldı, ne sormak üzereydi? Her ne ise, buna hazır olmadığımından oldukça eminim.

Olmadığımı biliyordum.

"Yatağa hep bunu mu giyersin? Külot ve hokey tişörtümü mü? Çünkü bence bu hayatımda gördüğüm en seksi şey." Yüzünü yaran sırtışı tekrar ortaya çıktı.

Bir kakhaha patlattım, anın ciddiyeti çok ihtiyaç duyduğum bir şekilde bozuldu. Onu ittim ve kaburgalarına vurdum.

"Sen bir aptalsın. Şimdi ayağa kalk." Stanlarımı giymek için uzanarak emrettim. "Turist gününe başlamak istiyorum."

"Evet hanımefendi." Ben deri ceketimi ve çantamı alırken o kapıya doğru yürüdü ve kapıyı açtı.

"Bana öyle deme."

Birkaç dakika sonra apartmandan çıkıp parlak sonbahar güneşinin altında yürürken Jasper elini tutmam için bana uzattı.

Ve yaptım.

Beş dakika sonra Batı 34^{üncü} Cadde'de yürüyorduk ve o hala elimi tutuyordu. Daha önce hiç el ele tutuşmamıştık ve vücudumdaki her kas, hislerimin beni ele verebileceği konusunda gergin hissediyordu ama o çok doğal ve normal görünüyordu, sanki dünyada umurunda değilmiş gibi. Ama belki de bu onun için normal bir şeydi.

"İlk olarak nereye gidiyoruz?" diye sordum, ama o cevap veremeden Empire State Binası göründü.

Heyecanla koluna zıpladım. "Aman Tanrım, bu ilk durağımız mı?"

Beni bir güvenlik görevlisi tarafından açık tutulan bir kapıya doğru çeken turist arkadaşların oluşturduğu kuyruğun yanından geçirirken bana güldü.

"Günaydın, Bay Jacobs. Ben Carl, binanın güvenlik şefiyim." Jasper'ın tokalaşması için elini uzattı.

"Merhaba Carl, seninle tanışmak harika. Ben Jasper ve bu da Victoria, kendisi şehirde yeni ve bugün ona en iyi yerleri gösteriyorum. Bu kadar kısa sürede bizi kabul ettiğiniz için gerçekten minnettarım."

"Hiç de değil." Dedi Carl. "New York'a hoş geldiniz, Hanımefendi."

Carl'ın selamına karşılık Jasper'ın sesli bir şekilde havayı içine çektiğini ve yanımda kıkırdadığını duydum.

"Teşekkür ." Başım ikisi arasında gidip geliyordu, ne olduğunu tam olarak anlayamıyordum.

"Lütfen beni takip edin."

Onu bina boyunca takip ettik, Jasper hala elimi tutuyordu, Empire State Binası'nın ünlü art deco lobisine girerken fark ettim.

"Biletlerimizi alıyor mu?" Fısıldadım.

" gibi bir şey." Jasper tuttuğu elimi kaldırdı ve parmaklarımı öptü. "İkinizden biri daha önce binanın tepesine çıktı mı?" Carl sordu.

"Hayır." "Ama bu konuda heyecanlıyım, Sleepless in Seattle'ı küçükken çok severdim.

çocu

k." "Askere alındığımdan beri gitmedim, kalabalık bunu biraz zorlaştırıyor." "Evet efendim, eminim."

Asansöre adımımı attığımızda Jasper'a baktım ve söylediklerine dikkat kesildim.

Kahve dükkânları ya da evler dışında, toplum içinde birlikte hiç vakit geçirmemiştik.

Kahvaltı ederken birden benim için yaptığı şeyin büyüklüğünü fark ettim. Uyum sağlamaya çalışan Avrupalı bir casus gibi giyinmesine şaşmamalı, cüssesine bakılırsa kolayca uyum sağlayabileceğinden değil. Beni güpegündüz, spor takımlarından birinin kaptanı olarak kendisine tapan şehrin içine götürüyordu.

"Jasper." Elini çekiştirerek fısıldadım. "Jasper bunu yapmak zorunda değiliz, eğer bir sorun olarsa ya da seni rahatsız edecekse bunu yapmana gerek yok. Geri dönüp evde takılabiliriz."

"Wolf," beni kendine çekti ve başımı öptü. "Her şey , bekle ve gör."

Asansörün cilalı kapılarındaki yansımamıza baktım ve göz göze geldik, bana göz kırptı ve gülümsedi. Aramızda en az karış boy farkı olmalıydı ve hayatımda ilk kez kendimi bu kadar korunmuş hissettiğimi sanmıyorum.

Ve dahası, hoşuma gitti.

Asansörün kapıları bir rüzgârla açıldı ve binanın tepesine çıktık, bizim dışımızda... bomboştu.

"Otuz dakikanız var, bana ihtiyacınız olursa burada olacağım. Burada da şehrin bir haritası var, böylece neye baktığınızı görebilirsiniz." Bize küçük bir kitapçık uzattı.

"Teşekkürler dostum." Jasper bir eline kitapçıkları, diğer eline de benimkini alarak bizi korkuluklara doğru götürdü.

"Herkes nerede?"

"Şimdilik sadece biz varız." Cevap verdi ve ben de ona sorgulayan bir bakış attım. "Her şeyi görebilmemiz için erken açtılar."

Gözlerimi ona diktim. "Ciddi misin sen? Empire State Binası'nı erken mi açtırdın?"

"Bu yüzün ve gamzelerin bazen faydaları oluyor." Dalga geçiyordu ama altında yine benim onayımı aradığını görebiliyordum.

Her ne sebeple olursa olsun, benim mutlu olmamın onun için önemli olduğunu fark etmeye ve anlamaya başlamıştım.

"Ne diyeceğimi bilemiyorum." Bugünlerde sıkça su yüzüne çıkmaya başlayan duygularımı bastırdım.

Çenemi yukarı kaldırdı. "Bir şey söylemek zorunda değilsin." Bana baktı ve içim sıvılaştı. "Hadi ama, önce ne arıyoruz?"

"Ohh, önce daireni bulalım." Koşarak uzaklaştım. "Um Wolfie," diye bağırdı Jasper arkamdan. "Bu taraftan."

Güldüm ve geri koştum. Birdenbire kendimi henüz ifade edemediğim ve tam olarak anlayamadığım bir şekilde mutlu ve özgür hissettim.

Yirmi beş dakika sonra Carl'la birlikte asansörle aşağı iniyorduk, şehri yukarıdan keşfetmiş ve birbirimizin birkaç fotoğrafını ve selfie'sini çekmiştik.

"Umarım iyi vakit geçirmişsinizdir." Dedi Carl.

"Oh, var." Heyecanla haykırdım. "Çok harikaydı." "Bunun için çok teşekkürler dostum. Güne harika bir başlangıç yaptık."

"Benim için bir zevkti, tekrar gelmek isterseniz bize her zaman haber verin." O dedi.

"Elbette, teşekkür ." Jasper onun elini sıktı.

Güvenlik ekibiyle birkaç selfie çektiirdikten sonra sokağa geri döndük. "Pekâlâ, çok acıktın mı?" Jasper bana baktı.

"Aklımı okudun, açlıktan ölüyorum."

"Güzel, çünkü seni özel bir yere götüreceğim." Ve bir taksi çağırmak için ıslık çaldı. hemen yanımda gıcırdayarak durdu. Jasper benim için kapıyı açtı ve ben arka koltuğa geçerken o da yanıma sıkışarak şoföre adresi verdi.

"Geçen gece inanılmaz bir gol attın." Arabayı sürerken şoför dikiz aynasından Jasper'a baktı. "Boston'ı gerçekten zorladın."

Jasper gülümsedi, bir yabancının onunla sanki onu tanıyormuş gibi konuşmasından hiçbir şekilde rahatsız olmamıştı. "Sağ ol dostum, minnettarım."

"Bu yıl Kupa'da bir şansın olduğunu düşünüyor musun?" Sürücü devam etti.

"Umarım öyledir, takımımız güçlü ve sezona iyi bir başlangıç yaptık." Jasper döndü ve elini kalçama koyarak bana göz kırptı.

"Kesinlikle bir süredir en güçlüsü, Cleverly ve Crawley de hücumda harika görünüyor."

Jasper güldü. "Çok çalışıyorlar, bunu fark etmenizden memnun olacaktırlar, onlara haber veririm."

"Lütfen yap." Mütevazı bir simitçinin önünde durduğumuzda şoför sırtıttı. "Buyurun."

Jasper ücreti ödedi ve taksiden indik. "İyi günler, desteğiniz için teşekkürler."

"Her zaman, Salı günü iyi şanslar." Ve çekip gitti.

Jasper sanki yapılması gereken en normal şeymiş gibi tekrar elimi tuttu ve bana gülümsedi. "Pekâlâ, seni New York'un en iyi kahve ve kahvaltı mekânıyla tanıştırmak üzereyim, hazır mısın?"

"Elbette." Gülümsemesine karşılık vererek cevap verdim. "Ama önce..." Onu geri çektiğimde bana baktı, "Şu taksi şoförü..."

"Peki ya o?"

"Bu normal mi? İnsanlar sürekli seninle konuşuyor, sanki seni tanıyorlarmış gibi?"

Vereceği cevabı düşünüyormuş gibi derin derin bana baktı. Yanağımı avuçladı ve başparmağıyla ovuşturdu. "Hadi, bunu içeride konuşalım."

Elimi tekrar tutarak beni kapıdan geçirdi ve dükkâna soktu, ağzına kadar onlarca çeşit simitle dolu bir tezgâhın önünden geçerken, meşgul personel sıraya olabildiğince çabuk hizmet ediyordu.

Tezgâhın arkasındaki yaşlı adam bizi fark etti ve dükkânın arka tarafına doğru başıyla işaret etti; orada boş piknik tarzı masalar ve banklar bulduk ve oturduk. Otuz saniye içinde önümüze iki fincan dumanı tüten kremesi görünümlü kahve kondu, Jasper ayağa kalkarken kafamı kaldırdım ve tezgâhın arkasındaki adam tarafından kocaman bir kucaklamanın içine çekildim.

"Beni görmeye gelmenin zamanı gelmişti." Kalın bir New York aksanı vardı.

"Vin, ben iki hafta önce buradaydım." Adam yüzünü tutarken Jasper itiraz etti. "Yolda olduğumu biliyorsun."

"Evet biliyorum, sadece seni kızdırmak hoşuma gidiyor." Dönüp önce bana sonra da Jasper'a baktı. "Bu o mu?"

Kaşlarımı çattım ve yemin ederim Jasper'ın biraz kızardığını gördüm. "Vinnie..." Ona ters ters baktı. "Tanrım, koni adam..."

Vinnie güldü ve beni yukarı çekerek kocaman sarıldı, sonra geri çekilip bana baktı. "Sen kesinlikle onun tarif ettiği gibisin. Bu çocuk son iki aydır suratı asık bir şekilde etrafta dolanıyordu. Ama şimdi nedenini anlıyorum."

Yüzümdeki şaşkınlık ifadesine daha sert güldü.

"Ben Vinnie ve burası da benim dükkânım, umarım açsındır tatlım."

Aman Tanrım, bu adam harikaydı, sanki The Sopranos'tan fırlamış gibiydi. Onların kahkahalarına katılmaktan kendimi alamadım, aşırı aşinalık ve sıcaklıktan çok keyif aldım.

"Wolfie, ve her zaman açım."

"Aferin kızıma." O da gülümsedi ve Jasper'a döndü. "Ondan hoşlandım."

"Ben de Vin." Bana öyle bir baktı ki tarafım ısındı. "Tamam, geri geleceğim."

Kahveni iç." Ve çekip gitti.

Tekrar oturduk ve ben Jasper'a bakarak son beş dakikada olan her şey için bir açıklama bekledim. O da bana baktı ve sırıttı.

"Sizin de anlayabileceğiniz gibi, burada çok zaman geçiriyorum."

Önümdeki kahveyi yudumladım... "Aman Tanrım, bu kahve inanılmaz." "Biliyorum, doğru, kelimenin tam anlamıyla şehrin en iyisi. Bu yüzden sürekli geri geliyorum."

"Ne zamandır buraya geliyorsun?"

"Çaylak olarak seçildikten sonra New York'a taşındıktan kısa bir süre sonra keşfettim, yani on üç yıl sonra. Benim için çılgınca bir dönemdi, aniden spot ışıklarının altına itilmişim ve Vinnie beni bir nevi yanına aldı. İnsanların tek önemsedığı şeyin bu gibi görüldüğü bir zamanda, kim olduğumun önemli olmadığı bir alanda olmayı seviyordum. Sonra burası bir tür sığınak haline geldi, ayrıca kahvaltı ve kahvenin bu dünyanın dışında olması da cabası."

Yumurta, domuz pastırması, mücver ve simitle dolu iki devasa tabak önlerine kondu.

Biz.

"İkinize de iyi eğlenceler." Dedi Vinnie. "Başka bir şeye ihtiyacınız olursa bağırın. Ve sizden temiz bir

tabak genç bayan." Beni işaret etti.

"Evet efendim." O giderken ben de cevap verdim. "Jasper, bunların hepsini yiyemem." Fısıldadım.

"Merak etme, sana yardım edeceğim." Birkaç parça pastırma ve simidimin yarısını aldı.

"Aman Tanrım." Ağzımı en kabarık çırpılmış yumurtalarla doldururken iki dakika içinde ikinci kez "Aman Tanrım" dedim. O kadar güzellerdi ki, ısırlıklar arasında hava almak için kendimi zorlamam gerekti. "Bunu nasıl böyle yapıyorlar?"

"Gerçekten bilmiyorum, yıllardır ondan bunu öğrenmeye çalışıyorum ama bana söylemiyor."

En az on dakika sessiz yemek yedikten sonra biraz hava almak için sandalyemde geriye yaslanmam gerekti.

"Bu cidden şimdiye kadar yaptığım en iyi kahvaltı." Kotumun üst düğmesini açmama bir milimetre kalmıştı.

"Bunu söylemen hoşuna gidecek ve bakacak." salladı. "Temiz bir tabak."

"Hepsini yediğime inanamıyorum, beni eve götürmen gerekecek." Jasper bana güldü. "Hayır, öğleden sonrası için enerjiye ihtiyacın var." "Öğleden sonra ne var? Dahası mı var?"

Sahte bir şokla ağzı açık kaldı. "Wolf, gerçekten de tur rehberliği yeteneklerimin Empire State ve kahvaltı ile sınırlı olduğunu mu düşündün? Kırıldım."

"Hey, senin yeteneklerin benim için hâlâ bir muamma." Sırıttım.

"Bu öğleden sonraki planlarımızı iptal etmekten, sizi eve götürmekten ve en sevdiğim yeteneklerimden birkaçını göstermekten mutluluk duyarım." Kaşlarını salladı, yüzünde bir gülümseme vardı.

Kahvemde öksürdüm ve imaları geldim, bir yandan da onun çıplak olduğu düşüncelerini beynimden uzaklaştırmaya çalıştım.

Çok fazla çıplak.

Ortaya çıkmalarını engellemek giderek zorlaşıyordu.

"Peki buraya başka kimi getirdin?" Konuyu değiştirmeye çalıştım. "Hiç kimseyi."

"Hiç kimse mi? Hiç mi?"

"Hayır, burası benim sığınağım. Bazen Cooper da benimle şehirde kalırsa geliyor ama hepsi bu kadar. Ama çoğunlukla tek başıma geliyorum, bu bana normal bir hayatım varmış gibi hissettiriyor."

"Ne demek istiyorsun?"

"Daha önce sorduğunuzda, insanlar benimle sürekli konuşuyor, sanki beni tanıyorlarmış gibi. Tanıyorlar ve bunun özel bir şeyin parçası olmak istedikleri için olduğunu anlıyorum, bu şehirde tanınan bir figürüm, insanlar benimle gurur duyuyor ve başarılı olmamı istiyorlar, bu harika bir şey ve çok minnettarım, ancak bunun karanlık bir tarafı ve sorumlulukları da var."

"Ne demek istiyorsun?"

"Öncelikle, buz dışında kötü bir gün geçirmeme izin verilmediğini hissediyorum, burada öfke nöbeti geçirmek ya da en azından nedenini anlamak biraz daha kabul edilebilir. Ya da en azından bunu yapmak çok zor. Kötü bir ruh hali içinde olamazsınız ya da normal bir insan olamazsınız çünkü sosyal medya günlerinde her şey bağlamından koparılabilir. Yani sırf kötü bir sabah geçirdiğim ya da kötü bir uyku çektiğim ve hayatımla ilgili sorulara sürekli cevap vermek ya da buzda neyi yanlış yaptığım konusunda anlayışlı olmak istemediğim için birdenbire tavır problemi olan pislik bir NHL oyuncusu oluveriyorum. Takım iyi gitmediğinde kaç kişinin profesyonel hokey koçu olduğunu bilerseniz şaşırırsınız."

Vay canına.

Onu dinledikçe, sanki her geçen dakika onu daha farklı görüyordum ve küçük katmanlar . Onu iki ay önce tanıştığım adamla bağdaştırmak zordu.

önce. Kırılganlığı sevimliydi, ona daha fazla güvenmemi sağladı ve bu da güvenmenin normal olduğunu hissetmeye başlamamı sağladı.

Aslında o kadar da farklı değildik.

Elimi onunkine uzattım. "Kulağa gerçekten zor geliyor, güvenecek insan bulmak zor olmalı."

"Evet." Yumuşak bir sesle söyledi. "Olabilir. Beni yanlış anlamayın, harika bir hayatım var ve gerçekten şanslıyım, işimi seviyorum ve bu işten çok para kazanıyorum, ancak hayranlar, tavşanlar ve medya arasında bazen biraz fazla olabiliyor, bu yüzden kendim olabileceğim bir yer bulduğumda, bunu kendime saklıyorum."

"Tavşan nedir?"

Gözle görülür bir şekilde yüzünü buruşturdu ve cevap vermekte ağır davrandı. "Um, onlar temelde kızlar... şey, maçlara gelen ya da antrenman sahasında takılan kadınlar..."

"İçinizden birini mi sikeyim?" İsteddiğimden çok daha açık bir şekilde tersledim. İlk maçından sonra barın dışında zar zor giyinmiş kadınların oluşturduğu kuyruğu hatırladım.

Yüzünü buruşturdu. "Evet,."

Midem kasıldı ve yüzümde farkında olmadan bir tiksinti ifadesi oluştu "Sen, şey... şey... var mı?"

, söyleyemedim bile.

Neden birden kıskançlıktan kudurdum?

Bana hiçbir şey borçlu değildi. Biz arkadaştık, başka bir şey değil. Gerçi bunu düşünmek bile kendimi koca bir yalancı gibi hissetmeme neden oluyordu.

"Wolf, anlamalısın ki, gençken ve NHL'deyken, kızların kendilerini sana atması ve sana tapması en büyük heyecandır. Buzdan adrenalinle dolu bir şekilde çıkarsınız ve onlar oradadır ve kolaydır. doğru olduğunu söylemiyorum ama kolay ve hiçbir bağ ya da beklenti yok. NHL kız arkadaş edinmek için zor bir hayat ve doğru kişiyle tanışana kadar dikkatinizi dağıtmaya değmez."

Göğsümde bir balon patlamış gibi hissettim.

Kahretsin, yanılmışım, belki de sadece arkadaştık ve daha fazlası değildi. Daha fazlasını istememem gerekse de ya da kalbimin daha fazla hayal kırıklığını kaldırabileceğini düşünmesem de, Jasper'ı açıklayamadığım ve gerçek olduğuna güvenmediğim bir şey olarak görmeye başladığımı da biliyordum. Ya da hissettiklerimin sadece bana iyi davrandığı için olup olmadığını.

Kafam çok karıştı.

"Elbette, anlıyorum, yargılamıyorum, sadece merak ediyorum, hayatın hakkında hiçbir şey bilmiyorum." Sesim garip bir şekilde neşeli ve tanınmaz bir tona bürünmüştü, bu da gerçekte nasıl hissettiğimi gizlemek için berbat bir iş çıkarıyordu.

Gözleri kısıldı ve sonra bana sırtıttı. "Ne?"

dedi. Huysuzca söyledim.

"Wolf, kıskandın mı?" Yavaşça sordu.

Alay ettim. "Kıskanç mısın? Hayır. Tabii ki kıskanmıyorum."

"Kıskanıyorsun. Kıskanıyorsun." Ben başka tarafa bakarken çok sevindi.

"Kıskanmıyorum ve kıskansaydım bile bu kadar mutlu olmama gerek yoktu, ama değilim, bu yüzden konu dışı."

Daha sert güldü. "Şaka mı yapıyorsun, kendimden geçtim, cazibeme karşı tamamen bağışık olmadığını bilmek kalbimi ısıtıyor."

Yakalandığım için utanarak kahveme doğru .

"Kurt bana bak. Bana bak." Elini uzatıp çenemi eğdi, gözleri yine ciddiydi. "Sana yalan söylemeyeceğim. Evet, bazı erkeklerden çok daha az olsa da, itiraf etmek istediğimden daha fazla puck tavşanlarıyla birlikte oldum. Ve bundan gurur duymuyorum ama olan oldu. Ama sana şunu söyleyebilirim ki, içime girdiğin günden beri başkalarına bakmak şöyle dursun, onları düşünmedim bile. Geçen gün sana söylediklerimde ciddiydim, seni önceliğim yapmak istiyorum. Günümü dolduruyorsun ve şu anda sunabileceğin tek şeyin arkadaşlık olduğunu anlasam da, bana vereceğin her şeyi kabul edeceğim. Ve bu biraz kıskançlıkla sarmalanmış olsa bile, sana asla kıskanman için bir neden vermeyeceğime söz veriyorum, ama senin mutlu olman beni mutlu ettiği için üzgün değilim."

"Jasper." Başka ne diyeceğimi bilemeden, onun sözlerinin ve anlamadığım ve henüz işleyemediğim aptalca duygularımın tekrar üstesinden geldiğimi hissederek söyledim.

Garipliğimi hissederek devam etti, sesi yumuşadı. "Komik, çünkü o gün bana çok kızgındın, neredeyse korkuyordum. Sana söyleyebilirim , sen sokakta takip ettiğim ilk kadınsın. Ve kesinlikle yalvarmak ve rüşvet zorunda kaldığım ilk kadınsın." Güldü. "Ama son birkaç haftada öğrendiğim şey, senin aslında büyük kötü bir kurt değil, havlaması ısırmasından daha kötü olan küçük bir yavru olduğun."

Zayıf bir gülümseme verdim.

"Belki de haklısın." Durakladım ve kaşlarımı çattım. "Bir konuda bana karşı dürüst olur musun?"

"Elbette, bana her şeyi sorabilirsiniz"

"Beni bu yüzden mi seviyorsun? Çünkü yalvarmak ve rüşvet vermek zorunda kaldın ve bu bir yenilik. Diğer herkes bu kadar kolayken?"

"Hayır." Hemen cevap verdi, bana öyle bir samimiyetle bakıyordu ki bakışlarını tutmak zordu ama yalan söylemediğini biliyordum. "Ama bu bir yenilik ve sen de bunu benim için kesinlikle kolaylaştırmadın. Ancak sen, bir NHL takımının kaptanı olduğum için ya da onlara ne verebileceğim ya da ne kadar param olduğu için değil, sadece benim için benimle vakit geçirmek isteyen ilk insanlardan birisin. Senin yanında kendim olabileceğimi hissediyorum ve sen de benim başka biri olmamı asla istemezsin."

Nasıl hissettiğini çok iyi bildiğim için bir başka duygu dalgasını ittim. "Anlıyorum. Birine güvenemeyeceğini hissetmek zor ve duygularını her zaman saklamak zorunda kalmanın ya da dürüst olamayacağını hissetmenin nasıl bir şey olduğunu anlıyorum. "Sana rastladığım gün." Tırnak işareti kullanarak söyledim ve gözlerimi devirdim, bu da onun sırtmasına neden oldu. "Gerçekten kötü bir ruh halindeydim."

Jasper kaşını kaldırdı.

"Eski erkek arkadaşım o sabah bana mesaj ve bu beni kızdırmıştı." "Birinden yeni mi ayrıldın?" Sessizce sordu.

"Hayır. Hayır." Onu rahatlatmam gerektiğini hissettim, yere baktım, kahve fincanımla oynuyordum. "Bir yıl önce ayrıldık. Ama ondan önce de çok uzun yıllar önce bitmişti. Beni uzun zamandır aldatıyordu." Jasper'ın nefesinin altından homurdandığını duydum, başımı kaldırmama neden oldu, ben devam ederken bakışları beni öfkeyle kıstırdı, "Ama o noktaya kadar

Kimse için yeterince iyi olmadığım hissine kapıldım ve onu memnun etmeye çalışmaktan çok yoruldum. Sonra bir gün eve geldim ve onları seks yaparken yakaladım."

"Kurt..." Jasper'ın eli benimkine dokunmak için uzandı, çenesi gergindi.

"Bu çok aşağılayıcıydı. Beni her zaman iş toplantılarında sessiz kalabilecek ya da kolunda iyi görünebilecek mükemmel bir kol şekeri haline getirmeye çalışmıştı ama bu ben değildim. Çok muhtaçtı ve o mutlu olduğu sürece benim nasıl hissettiğimin bir önemi olmadığı bir noktaya gelmişti. Böylece duygularımı nasıl yutacağımı ve paylaşmayacağımı öğrendim. İyi ya da kötü bir gün geçirip geçirmediğimle, mutlu ya da üzgün olup olmadığım ile ilgilenmiyordu. Bana katlandığı için şanslı olduğumu söylerdi."

Jasper'ın elimi usulca sıktığını hissettim.

"Ama onları içeri aldığım da, sanki engellediğim her şey yüzeye çıktı. Yaptığı şey yüzünden o anda ilişkiyi bitirdim ama aslında aldatma konusunda o kadar da üzgün değildim. Bu, onu uzun zamandır sevmediğimi fark etmeme yardımcı oldu. İronik bir şekilde, onu bırakmak onun için daha zor oldu. Beş aylığına buraya gelmeye gönüllü olmamın nedenlerinden biri de buydu.

Çok klişe ama kendimi yeniden tanımaya, kendime yeniden güvenmeyi ve vücudumun bana söylediklerini dinlemeyi öğrenmeye ihtiyacım vardı. Bu kadar uzun sürmesinin nedeni onunla ilgili değil, daha çok benimle ilgili, bunca zaman orada kaldığım için kendimi hayal kırıklığına uğratmışım gibi hissediyorum ve utaniyorum ve artık yirmili yaşlarımda değilim. Tekrar böyle hissetmek istemiyorum. Duygularımı ve hissettiklerimi nasıl tanıyacağımı ve onlara nasıl güveneceğimi öğrenmem gerekiyor çünkü onları çok uzun süre uzaklaştırdım. İngiltere'den uzaklaşmaya ihtiyacım vardı, bu yüzden buraya geldim ve" başımı kaldırıp ona gülümsedim. "Beş gün sonra sen geldin."

Bana güldü, güzel yüzüne yayılan sırıtişıyla gamzelerini tekrar gösterdi.

Gerçekten delicesine yakışıklıydı.

"Jasper, benim için nasıl taze bir nefes olduğun hakkında hiçbir fikrin yok." İnançsızlıkla kaşlarını çattı. "Ciddiyim, çok açık bir şekilde sevecen ve komiksin. Benimle dalga geçiyorsun ve beni güldürüyorsun, sıcak ve dokunaklısın. Çok kibarsın, üstelik bunu kötü haberlere karşı yapmak zorunda olduğun için değil, doğanda olduğu için yapıyorsun. Sadece bugün benim için yaptıkların bile Dominic'in dokuz yıldır benim için yaptıklarından daha fazla ve ben buna alışkın değilim. Hissettiklerime güvenmekle bunu bağdaştırmam gerekiyor. Anlıyor musun?"

Uzun bir nefes çekti ve masanın karşısından elimi tuttu, avucumu iki avucunun içinde tuttu.

"Anlıyorum. Paylaştığınız için teşekkür ederim ve bunu yaşamak zorunda kaldığınız için çok üzgünüm. Siz inanılmaz, zeki, esprili, meydan okuyan, güzel bir kadınsınız ve asla bundan daha az hissettirilmemeliydiniz."

İltifattan rahatsızlık duyarak yere baktım.

"Bana bak." Tekrar sordu ve başımı kaldırıp baktım, "Ciddiyim. Bunu sana kanıtlamak hayatımın geri kalanını alsa da kanıtlayacağım."

"Hayatının geri kalanı mı? Sadece iki buçuk ay daha buradayım." Ve aniden son teslim tarihinden korktum. Jasper'ın gözleri sanki onun da kafasına yeni dank etmiş gibi açıldı.

"O köprüyü yeri geldiğinde geçeceğiz ama FaceTime bunun için var." Durakladı. "Ve şimdilik, New York'ta hala birlikteyken, mükemmel tur rehberliği becerilerimle devam etmeye ne dersiniz?"

"Kulağa mükemmel bir plan gibi geliyor."

Öğleden sonrasının geri kalanı da aynı şekilde devam etti. Central Park'a doğru yürüdük, dökülmeye başlayan yaprakları tekmeledik, çimenleri pembeler, turuncular, kırmızılar ve altınların parlak bir dizisiyle kapladık. Jasper her fırsatta elimi tutuyor, benimle ilgili aptalca şakalar yapıyor, onu gören hayranlarıyla selfie çekiyordu. Kayık gölünde kürek çektik, bu da ona benimle dalga geçmesi için bir dizi yeni malzeme sağladı, çünkü kuru kalmayı ya da teknede kalmayı zar zor başardım. Daha sonra sıcak çikolata ile ısındıktan sonra dev bir dilim New York pizzası aldık ve yorgunluktan kanepeye yığılmaya hazır olduğum evime dönerken yolda yedik.

Anahtarı kilide soktum ve ön kapıyı açıp içeri girdim, Jasper'ın da beni takip etmesini bekliyordum ama kapının arkasından kapandığını duymayınca arkamı döndüm ve o hâlâ kapı aralığındaydı, kapı çerçevesinin üst kısmına tutunmuş, girişe doğru eğiliyordu.

"Ne yapıyorsun? İçeri gelmiyor musun?" "Hayır."

Utangaç bir bakışla cevap verdi.

"Oh."

Kısa mesafeyi geçip yüzümü ellerinin arasına aldığımda içimden bir keder geçti. "Yavrum."

Beni aradı ve sıcak bir battaniyeye sarılmış gibi hissettim. "Sende hiç

Bu gece içeri girmeyi ne kadar istediğimi bilmiyorum. Ama içeri girersem, bir daha çıkamayacağım. Mükemmel bir gün geçirdik ve bunun senin ve benim kafamda mükemmel bir gün olarak kalmasını istiyorum. Seni çok istiyorum ve henüz hazır olmadığın bir şey için seni acele ettirdim diye arkadaşlığımızı mahvetmeyeceğim. Bu yüzden eve gideceğim ve oraya vardığımda sana mesaj atacağım. Hatta yüzünü özlediğim için sana FaceTime bile atabilirim." Ellerini dramatik bir şekilde göğsünde kavuşturdu.

Saçmalığına yüksek sesle güldüm, ta ki bana o kadar yaklaşıp kadar, henüz hazır olmadığım bir şey yapmadan önce nefesimi tutmam gerekti. Boynuma çok yakındı ve hareket edip yanağımı öpmeden önce bir nefes aldığını hissettim, sonra geri çekildi ve ellerini geniş tuttu.

"Cub, lütfen sarılabilir miyim?" Sırıttı ve ben de onun alanına girdim, kollarımı ona doladım, kazağının altındaki gergin, yontulmuş kaslarını hissettim. Başımı tekrar öpmeden önce beni sıktı, sonra kapıdan çıkıp gözden kayboldu.

Kapıyı arkasından kapattım ve Freddie'nin uyumamış olmasını dileyerek yere kaydım, böylece günün her saniyesini onunla birlikte özetleyebilecektim.

Bunun yerine kalkıp sıcak bir banyo yaptım ve suyun dolmasını beklerken ona sesli bir not bıraktım. Bir saat sonra, ağrıyan kaslarım buharlı suyun içinde hafifledikten sonra, bir kez daha Jasper'ın gömleğini giymiş olarak yataktaydım.

Telefonumdan gelen bir mesajla uyandım; Jasper bana bir Instagram fotoğrafının linkini göndermişti. Tıkladım ve kendimi üç milyon takipçisiyle birlikte onun akışında buldum. Günümüzden bir fotoğraftı, Central Park'ta yaprakların arasında zıplarken çekilmişti, yüzümü göremiyordunuz ama birlikte geçirdiğimiz gündeki mutluluğumu mükemmel bir şekilde yansıtıyordu.

Altında *Cub* yazıyordu. *Sonbaharda düşmek. #MFW*

Mesajın ne anlama geldiğinden tam olarak emin değildim ama içimi ısıttı ve yüz kırk altıncı takipçim olarak özel Instagram'ımda arkadaş olma isteğini kabul ettim.

Ben de ona mesaj attım.

Wolfie: *Mükemmel gün için teşekkür ederim, daha iyi bir tur rehberi isteyemezdim x*

Wolfie: *Ps. MFW'nin ne olduğunu söyleyecek misin?*

Jasper: *Her zaman, iyi uykular benim küçük yavrum. X*

Jasper: *Ps. Hayır*

Bugün bir değişim olmuştu, beni tanımayan birine açılmak ve bu konuda rahat olmak iyi hissettirmişti.

Gardımı indirmenin getirdiği savunmasızlıkla rahat olmak. Yeni birine güvenme konusunda rahat olmak. Kalbimi onlara emanet etmek.

Yeni lakabımı düşünerek yüzümde bir gülümsemeyle uykuya daldım ve en son ne zaman bu kadar mutlu hissettiğimi hatırlamıyordum.

JASPER

"Tekrar." Koç, kaslarımız ve ciğerlerimiz yanarken bize milyonuncu kez bağırması gibi hissettirdi.

Çizgilerden aşağı uçtuk, çeviklik iplerinden ve engellerden geri döndük ve sonunda bir disk alıp buza doğru koştuğuktan sonra onu ağlara çarptırdık. Hayali bitiş çizgisini Cooper'ın kıl payı önünde geçtim; tüm antrenman boyunca bu noktadaydım ve takımın geri kalanı da hemen arkamdaydı.

Dönüp kontrol ettim, her biri içeri girmişti, bu da daha fazla tatbikat yapılmayacağı anlamına geliyordu ki bu iyi bir şeydi çünkü gerçekten verecek daha fazla şeyim olup olmadığını bilmiyordum.

"Lanet olsun." Cooper nefes almak için kaskını çıkardı, boncuk boncuk terler etrafa saçılıyordu. "Beni nasıl yeniyorsun? Beni hiç yenmedin ki."

"Somurtma tatlım, ben sadece saatlerimi harcıyorum." Koç ve yardımcılarının bir araya toplanmış beklediği banklara doğru kayarken sırtarak karşılık verdim.

Hepimiz dağıtılan spor içeceklerinden aldık ve bir dikişte içtik.

"Pekala çocuklar." Koç kollarını göğsünde kavuşturarak bize döndü. "Bugün iyi iş çıkardınız, güçlü görünüyorsunuz. Hepinizin buz banyosu yaptığınızdan emin olun." Toplu bir inilti duyuldu ama o bunu geldi. "Ve bugün masözlerle birlikte, yarın kazanmamız gereken büyük bir maç var ve ben sizin esnek ve dinlenmiş olmanızı istiyorum."

Bize ters ters baktı.

"Dinlenmiş derken, saat 10'a kadar yatakta olmanızı kastediyorum. Bu gece dışarıda olduğunuza dair herhangi bir rapor istemiyorum ve eğer basından birinizin kokusunu bile duyarsam, hepiniz yedek kalacaksınız ve sizi yedeklemek için ikinci ligden oyuncular getireceğim. Anladınız mı?"

"Evet Koç." Ciddi olduğunu bilerek hep bir ağızdan söyledik. İsteddiği zaman çok korkutucu olabiliyordu ve asla bulaşmak isteyeceğimiz biri değildi.

"Güzel, duşa gir."

Soyunma odasına gitmek için hep birlikte döndük.

"Marks." Cooper ve ben tekrar Koç'a döndük. "Neler oluyor? Bugün çok yavaştın."

Cooper'ın ağzı açık kalırken ben de sırtıttım. NHL'deki en hızlı patenci olarak, ona yavaş demenizin hiçbir yolu yoktu.

"Ee, Koç?" Yüzü daha da düşerek cevap verdi.

Koç ona dik dik baktı, sonra sırtıttı. "Git buradan, ama belki Jacobs'a uğrayıp kahvaltıda ne yediğini öğrenirsin."

"Yapacağım, Koç." Suratını astı ve neredeyse bana çarparak uzaklaşmak için döndü. "Hey, nereye gittiğine dikkat et yavaş koç." Onu kışkırttım.

"Sen bir pisliksin." Homurdandı ve yola çıkarken beni itti.

Soyunma odasına girdiğimizde, bir dakika sonra Drew ve Felix bir köşede toplanmış, zorlukla nefes alabilecekleri kadar gülüyorlardı.

Cooper onlara doğru başını salladı. "Bash Kardeşler'in nesi var?"

"Kim bilir." Bankta oturdum ve botlarımın bağcıklarını çözmeye başladım. "Hey, salaklar, bu kadar komik olan ne?" Onlara doğru bağırdım.

Felix çöp bir dedikodu dergisinin son nüshasını bankın üzerine fırlattı. "Kayıkla gezmeye mi gittin?"

Cooper onu aldı ve içine çekerek baktı, ağzı açık kaldı ve gözleri kocaman açıldı, sonra bana uzattı.

Ben çektim. Wolf ve benim kayıkla gölde çekilmiş bir fotoğrafımızdı, neyse ki onun yüzünü göremiyordunuz ama benimkini net bir şekilde görebiliyordunuz ve söylediği bir şeye çok gülüyordum. Tekneyi devirmekle tehdit ettiğimde yüzünde beliren ifadeyi hatırlayınca gülümsedim.

O gün çok şey değişmişti, bunu hissetmiştim ve onun da hissettiğinden oldukça emindim. Bana açılıyor ve güvenmeye başlıyordu.

Başımı kaldırıp bana bakan hepsine baktım, yüzlerinde şaşkınlık ve korku okunuyordu.

"Ne?" Omuz silktim. "Wolf'u şehri deneyimlemesi ve ona rehberlik etmesi için dışarı çıkardım." Terli formamı başımın üzerine çektim ve göğüs koruyucumun bağını çözdüm. "Hiç papz görmedim."

"Resmini çekmişler dostum, kayıkta kürek çekiyorsun." Felix o kadar çok gülüyordu ki göz yaşlarını görebiliyordum. "Sen de kimsin? Kendini Colin Firth falan mı sanıyorsun?"

"Kim?" Dedim.

"Dostum, Bay Darcy." Drew bana bir ahmakmışım gibi baktı.

"Bunu nereden biliyorsun ki?" İnanamayarak baktım. "Her neyse, ikinizi de sikeyim, gülün geçin, ama hiç sikimde değil." Kollarımı iki yana açarak onlara kuşu gösterdim.

"Evet, çünkü hala hiç sikilmiyorsun." Felix karşılık verdi. Hey!"

Kaşlarımı çattım "Öyle değil. Biz arkadaşız."

Yine de çok yakında arkadaştan daha fazlası olacağını umuyorum.

"Hadi ama." Cooper itiraz etti. "Seni on iki yıldır tanıyorum ve hiçbir zaman tam bir dallama gibi sandalla gezmeye gitmedin. Ondan cidden bu kadar çok mu hoşlanıyorsun?"

Bunu düşündüm.

"Evet." Basitçe söyledim, çünkü .

Ve hoşlanmaktan daha fazlasıydı. Beni tam olarak ne zaman vurduğundan bile emin değildim, ama lanet olsun, geçen hafta sonu onu gömleğimle kapıyı açarken görmek kalbimi durdurmaya yetmediyse, görüntü kesinlikle sonsuza dek beynime kazınacaktı ve şaplak bankamda birden fazla kez yer almıştı.

Tamam, günlük bir görünüm.

"Peki, daha ne kadar 'sadece arkadaş' olacaksınız?" Dramatik bir şekilde tırnak işareti kullandı ve botlarını çıkarmak için yanıma otururken gözlerini devirdi.

Çenemdeki kılları ovuşturdum. "Bilmiyorum, bu benim için yeni bir şey, daha önce hiç arkadaşlık etmemiştim ama bundan gerçekten keyif alıyorum." İtiraf ettim.

İnançsızlıkla yüzünü buruşturdu. "Ama sen ne iş yapıyorsun ki?"

Omuz silktim. "Çok konuşuyor muyuz?" Bunun neden bir soru olarak ortaya çıktığını bilmiyorum. "Bazen onunla kahve içmek için buluşuyorum, birlikte kahvaltı ediyoruz ve işe giderken ona eşlik ediyorum."

"Ne? Onu işe mi götürüyorsun?" Felix alay etti.

"Evet." Sesim savunmacı çıkmıştı. "Ve bu hoşuma gidiyor. Onun hakkında bir şeyler öğrenmek hoşuma gidiyor ve dahası benimle hokeyin ötesinde ilgilenmesi hoşuma gidiyor, aslında hokey umurunda bile değil. Ve onu güldürmeyi seviyorum." Kendi kendime gülümsemeye başlamıştım ki hepsinin bana hâlâ limon gibi baktığını fark ettim.

"Bence çok romantik." Hepimiz dönüp Drew'a baktık.

"Bak, tavşanlardan bıktım usandım. Gerçek bir kariyeri olan Dexter Payne bile tam bir kaçığa dönüştü ve ben onunla sadece iki kez yattım. Etrafta bana benzeyen biriyle dolaşıyor ve çiftmişiz gibi görünmek için papz kullanıyor. Mary'nin Vogue olayını kapatması bir ay sürdü."

Felix'in gözle görülür bir şekilde titrediğini gördüm.

"Ama Wolfie öyle biri değil, onun yanında olmak kolay, zeki ve azimli. O yüzden evet, istemese de işe giderken onunla yürüyorum. Benden hiçbir şey istemiyor. Ve bu hoşuma gidiyor, hoşuma gitmesi hoşuma gidiyor ve ona daha fazlasını vermek istiyorum. Onu benim yapmak istiyorum ve mümkün olduğunca sabırlı olmaya çalışıyorum. Ve hayır, henüz hiçbir şey olmadı ve etrafta kalıcı bir yarı yarıya ile dolaşıyorum, ama o buna değer."

Cooper'a döndüm. "Bugün seni nasıl yendiğimi bilmek ister misin? Çünkü o kadar çok bastırılmış enerjim var ki bir yere gitmesi gerekiyor. Spor süremi iki katına çıkardım." Hepsine tekrar baktım ve omuz silktim.

Cooper sırtıma bir tokat attı. "Güzel hikâye dostum, senin adına gerçekten çok mutluyuz ama benden daha hızlı olduğunu düşünüp rahatlama. Hepimiz biliyoruz ki onu becerdiğin an, yaşlı bir adam gibi arkadan takip etmeye geri döneceksin."

"Ciddiyim, ona saygısızlık etme. Seni uyarıyorum." Hırladım.

"Güzel. Lui faire l'amour. Seviş." Drew ve Felix'in kıs kıs güldüğü tiz bir kız sesiyle söyledi.

Gözlerimi devirdim. "Her neyse, ben duşa girip biraz esnemeye gidiyorum." kalktım ve havlu raflarına doğru yürüdüm. Bir tane aldım ve omzuma attım. "Sonra da bu gece erken yatmadan önce erken bir akşam yemeği yiyeceğiz. Koç'un açık talimatlarına göre." Drew ve Felix'i işaret ettim.

"Hey, bize bakıyorsunuz?" Hep bir ağızdan itiraz ettiler.

"Çünkü herkes içinde en çok sorun çıkaran ikinizsiniz." Döndüm ve duşlara doğru yürüdüm, çıkmakta olan çaylağın yanından geçtim.

"O haklı." Duşu açık kaynar suyun altına girdiğimde Cooper'ın dediğini duydum.



Oturma odamdaki dev koltuğa yerleştim ve spor kanalını açtım, dışarıda şehrin ışıkları parıltıyordu.

Kanallar arasında gezinirken büyük bir kase patlamış mısırı kucağımda dinlendirdim ve düşüncesizce ağzıma attım. Telefonum gelen bir görüntülü aramayla çaldı ve Wolfie'nin adı ekranda yanıp sönerken sırtıttım.

"Hey Cub." Ben cevap verdim.

"Selam." Gülümsedi.

"Nasılsın? Günün nasıl geçti?" Ağzıma biraz daha patlamış mısır attım.

"Ben iyiyim, bugün iyiydi, yoğundu ama iyiydi. Hazırlanmam gereken bir sunum var ama çok heyecan verici bir şey değil. Seninki nasıldı?"

"Güzel. Bugünkü antrenmanımız çok acımasızdı ama ilk kez Cooper'dan daha hızlıydım ve onun bu kadar sinirlenmesi komikti." Hatırladıkça güldüm ve o da benim gülüşüme güldü. "Şimdi erken bir gece ve yarınki maçtan önce dinleniyorum. Sen ne yapıyorsun?"

"Çok değil, sadece Netflix izleyeceğim, ya sen?"

"Senden çok öndeyim." Aynı şeyi yaptığımı görebilsin diye kamerayı çevirdim, ama spor haberlerinde Seattle, Green Bay'e karşı kaybediyordu.

"Yarınki maç ne? Büyük bir maç mı?" Koltuğuna yerleşmesini, yüzünü bana çevirirken telefonunu masanın üzerinde dengelemesini izledim. Yatakta yanımda yattığı, benimle aynı şekilde usulca konuştuğu bir görüntü gözlerimin önünden geçti ve göğsümde derin bir sızı yarattı.

"Tampa'ya karşı ve evet bu büyük bir maç. Onlar iyi bir takım ve bu sezon gerçekten güçlüler. Kesinlikle yenmemiz gereken bir takım."

"Yapacağını düşünüyor musun?"

Bunu düşündüm. "Yapmamamız için bir neden yok, bu sezon çok iyi oynuyoruz, güçlüyüz ve odaklanmış durumdayız."

"konuda pek emin değilmişsin gibi konuşuyorsun, endişeli misin?"

"Hayır," dedim dürüstçe. "Ama takımın başarılı olmasını istiyorum ve ben kaptanım, bu yüzden lider olarak hepsinin kendilerini iyi hissetmelerini sağlamak benim omuzlarımda." Yakın ailem ve birkaç çocuk dışında daha önce hiç kimseyle bu şekilde konuşmamıştım. "Sadece ekstra bir baskı katmanı ekliyor."

Bana gülümsedi. "Bence iyi bir Kaptan olacaksın ve sana sahip oldukları için çok şanslılar."

Güldüm. "Kendine güvenini arttırdığın için teşekkürler. Hey, maça gelmek ister misin? Bir bilet ayırabilirim."

Birdenbire onu gerçekten orada istedim, içten içe bu yılki gelişimimin hiç de azımsanmayacak bir kısmının onun sayesinde olduğunu biliyordum.

", üzgünüm. Bu toplantı için hazırlanmam gerekiyor."

Kesinlikle orada olmasına rağmen hayal kırıklığının görünmesini istemedim.

"Ama," diye devam etti. "Hazırlık yaparken bir yandan da izleyeceğimden emin olabilirsin, çünkü çok iyi bir çoklu görev oyuncusuyum."

Sırıttım. "Tamam ve benim formamı da giysen iyi olur"

Aksini önerdiğim için bana deliymişim gibi baktı ve ben de kahkahalarla güldüm. "Ertesi gün kahve ve kahvaltıya ne dersin? Bana toplantımı anlatabilirsin. ve seni daha iyi hissettireceğim, bu gece beni daha iyi hissettirdiğin gibi."

"Seni daha iyi mi hissettirdim?" Başını eğdi, beni sorguluyordu.

"Elbette," diye dürüstçe cevap verdim. "Seninle konuştuktan sonra kendimi hep daha iyi hissederim." Utangaç bir şekilde gülümsedi. "Tamam anlaştık, kafenin dışında?"

"Bizim kahve dükkanımız." Onu düzelttim ve o da güldü.

"Evet, bizim kahve dükkânı." Kabul etti ve derin bir nefes aldı. "Pekâlâ, uyumanız için sizi yalnız bırakayım."

"Gitmek istediğine emin misin?" Ayağa kalkıp televizyonu ve ardından ışıkları kapattım ve bir şişe su almak için mutfaktaki buzdolabına yöneldim. "Biraz daha kalıp yatağa düzgünce girdiğimden emin olmak istemiyorum."

"Kendini yatırıyor musun?"

"Buraya gelip kendin yapmak istemezsen ben yapacağım." Ben ona göz kırparken o güldü.

"Gerçi bir daha düşündüm de, bunu yaparsan pek uyuyamayız, o yüzden ikimizin de dinlenmeye ihtiyacı varken iyi bir fikir olmayabilir. Ama yanımdaki yatağa bir yastık koyacağım ve sen buradaymışsın gibi davranacağım." Dramatik bir iç çekişle banyoya girdim ve telefonu tezgahın üzerine koydum. Dış macununu sıktım.

"Sen bir aptalsın."

Sırıttım, onunla alay etmeyi seviyordum. "Tamam o zaman, uyumana izin vereceğim. Ama seninle yarın konuşuruz."

"İyi uykular. İyi geceler Jasper."

"İyi geceler Cub." Telefonu kapattım.

Dışlerimi fırçalamayı bitirdim ve yatağa girmek için soyundum, yorgunluk aniden beni ele geçirdi. Her zamanki gibi Wolfie'yi düşünerek uykuya daldım.

JASPER

Ertesi sabah öfkeyle , Wolfie'nin düşüncelerimi tüketmesiyle bu günlerde normale geçmeye başlamıştı. Yataktan kalktım ve bununla ilgilenmek için duşa yöneldim, ki bu kesinlikle hiçbir tatmin sağlamadı.

Üzerime bir şeyler geçirip otuz dakika sonra yatak odamdan çıktığımda Cooper'ı kahvaltı tezgâhında oturmuş, önünde kahve ve yarısı yenmiş bir tabak pankekle gazete okurken buldum.

"Alo? Burada ne işiniz var? İçeri nasıl girdiğinden bahsetmiyorum bile?" Kahvaltı tezgahının diğer tarafına doğru yürüdüm.

Başını gazeteden kaldırdı. "Kapıcınız beni sever, ben de uyanıp uyuyamadığım için size kahvaltı hazırlamaya geldim."

"Onlardan biraz alabilir miyim?" Neredeyse bitirmek üzere olduğu krep tabağına baktım. Çatalıyla fırını işaret etti. "Oradalar."

Dönüp fırının kapağını açtım, en kabarık kreplerden oluşan kocaman sıcak bir tabak çıkardım ve tezgâha koydum. Buzdolabından biraz çilek aldım ve biraz yoğurt ve akçaağaç şurubu ile birlikte üstüne attım ve tıkındım.

"Oh adamım, bunlar çok güzel. Kreplerinizin ne kadar güzel olduğunu unutmuşum." Ağzım doluyken söyledim.

"Evet, annemin tarifi." Ben yemeye devam ederken o da cevap verdi.

"Peki, gerçekten neden buradasın?" Tekrar sordum. "Bana hiç kahvaltı hazırlamıyorsun."

"Uyandım ve oyun hakkında düşünüyordum. Biraz stres atmak istedim ve Xbox'ta seni dövmeye geldim." Sırıttı.

"Evet, ikimiz de bunun olmayacağını biliyoruz." Kahvemi rahatça yudumladım ve tabureden kalkıp boş tabağıyı lavaboya koydum. "Ama hadi gidelim." Oyunu kurmak için televizyona doğru yöneldim.

"Wolfie bu akşam maça geliyor mu?" Kanepeye yerleşirken sordu. "Hayır, bir toplantıya hazırlanması gerekiyor. Neden?"

"Sadece merak ettim." Sessizce söyledi ve ben de ona baktım. "Dün şaka yaptığımı biliyorsun, sadece seni gaza getiriyorduk, değil mi?"

"Evet, biliyorum."

"Onun hakkında ciddi misin?"

Topuklarıma yaslandım ve parmaklarımı saçlarımin arasında gezdirirken sorduğu soruyu düşündüm.

Saç.

"Onu henüz öpmedim bile." İtiraf ettim. "Ne?"

Devam edebilmem için trenini durdurmak üzere elimi kaldırdım.

"Onu henüz öpmedim bile, ama evet onun için çıldırıyorum. Onunla vakit geçirmeyi seviyorum.

Onunla konuşmayı seviyorum. Beni anlıyor. Birbirimizi doğru düzgün tanımaya başladık.

birbirimiz hakkında öğreniyoruz. Onunla birlikte olmadığım zamanlarda onu düşünüyorum." İçimi çektim. "Coop, daha önce hiç böyle hissetmemiştim."

"Evet, ben de öyle olabileceğini düşünmüştüm. Cidden, senin adına sevindim dostum. Peki, ne yapacaksın?"

"Dürüst olmak gerekirse, bilmiyorum. İki ay sonra gidiyor." Bu düşünce göğsümü acıtmaya başladı.

"Ne yapmak istiyorsun?"

"Bilemiyorum. Yani, ne yapmak istediğimi biliyorum ama onu sonsuza kadar yatak odama kilitleyemem çünkü kendimi asla terk etmem. Ve gerçekçi olmak gerekirse, onun gitmesinin gerçekten zor olacağını zaten biliyorum ve birlikte uyumuyoruz bile. Her gün yatmadan önce konuşmamız rutin hale geldi, günlerimiz hakkında konuşuyoruz ve ona oyunlardan ve aklımdaki şeylerden bahsediyorum. Paylaşıyoruz ve bu çok güzel ve beni iyi hissettiriyor. Onu ne kadar özleyeceğim konusunda şimdiden endişelenmeye başladım."

"Evet, senin yerinde olmak berbat."

"Bariz olanı gösterdiğin için teşekkürler. Sizce ne yapmalıyım?"

Maçlar gelene kadar kanallar arasında gezindi. "Oh Jas, bilmiyorum, benim de bu pozisyonda çok fazla deneyimim yok. Ama söylemeliyim ki, seni biraz kıskanıyorum."

"Öyle mi?" Ona şaşkınlıkla baktım.

"Açıklamak gerekirse, çok çok az bir miktar." Parmaklarını birbirine geçirdi. "Ama günün sonunda yanımda birinin olmasının iyi olabileceğini görmeye başlıyorum. Bilmiyorum, belki de yeniden biriyle tanışmayı düşünmeliyim. Uzun zaman oldu."

"Evet, sanırım gerçekten hoşlandığın biriyle tanıştığında durum değişiyor. Sadece zorlamak ve her şeyi berbat etmek istemiyorum."

"Tamam ama senden hoşlanıyor, değil mi? Bu onun için sadece arkadaşlık değil."

"Bilmiyorum, yani her gün konuşuyoruz ve birbirimizi görüyoruz, bu yüzden bana ölüm bakışları attığı ve hediyelerimi reddettiği zamandan kesinlikle bir adım ilerideyiz." O zamandan bu yana çok yol kat etmiştik. "Evet, benden hoşlandığına eminim, bunu gözlerinde görebiliyorum. Boynunda öptüğüm bir nokta var ve inliyor." Cooper'ın bana baktığını fark etmeden önce bu düşüncenin beni götürdüğü yere doğru sürüklenmeye başladım. Boğazımı temizledim. "Sanırım ona biraz daha zaman vermem gerekiyor."

"Sende bile mi?"

"Evet ama belki o zamana kadar başka bir şey olurum." "Sana iyi şanslar."

"Teşekkürler."

"Şimdi bana şu kumandalardan birini uzatır mısın? Biraz kestirmeden önce en az iki saatimiz var, sonra öğle yemeği yiyip maça gideceğiz. Eşyalarımı buraya getirdim, böylece birlikte gidebiliriz." Sanki yatıya kalacakmışız gibi konuşuyordu.

Kumandayı ona fırlattım ve kanepede ona katıldım.



Uzatmaların bittiğini gösteren klakson sesleri duyuldu. 3:3 berabere biten maç, penaltı atışlarına geçileceği anlamına geliyordu.

Maç zorlu ve çetin geçmişti ve gecenin sonunda birkaçımızın gözleri morarmış olacaktı. Buzları temizledik ve banklara oturduk, hepimiz bitkin düşmüştük ama yine de çağrılırsak son bir kez daha mücadele etmeye hazırдық.

Sessizce oturmuş yere bakan Brogan'a döndüm.

"İyi misin dostum?" Hâlâ nispeten gençti, alt liglerden sadece birkaç yıl önce çıkmıştı.

Gözleri parlayarak bana baktı ve sırtıttı. "Emin ol öyleyim, Kaptan. Bu bok için yaşıyorum."

"İşte bunu duymak hoşuma gidiyor." Koç ve ekibi geri dönerken sırtına bir tokat attım. Biz.

"Pekâlâ beyler, dinleyin." Hepimiz ona baktık, sessizdik ve tüm dikkatimizi ona vermiştik. "McClusky, Marks ve Rice, sizde. Bu sırayla. Bartlett, oraya çık, atış için ilk onlar kalkıyor."

Brogan kayarak kalenin önünde durdu, düdük çalmadan ve Tampa'nın ilk oyuncusu çıkmadan önce ceza sahası içinde gerindi. İleri geri zigzaglar çizerek kaymaya başladı ve sola doğru çalım atıp pakı sağa doğru gönderdi, pak Bartlett'in eldiveni uzanırken kalenin kenarına çarptı ve çizginin gerisine düştü.

Otururken başını sallayarak banka geri döndü ve bana göz kırpmadan önce birkaçımız onunla empati kurarak omzuna vurduk.

"Sadece onları yanlış bir güvenlik hissine sürüklüyorum." Ukalaca söyledi. Tanrım. Başımı salladım.

"McClusky, sıra sende." Koç bağırdı.

İki dakika sonra McClusky, Brogan'ın döndüğü gibi aynı durumda geri geldi, sıfır-bir gerideydik.

Üç dakika sonra Tampa'nın bir sonraki şutunu Brogan muhteşem bir şekilde yakaladı ve yüzünde bir sırıtişla geri dönüp Cooper'a beşlik çaktı.

Cooper'ı atış yaparken izlemek, tavuk oyunu izlemek gibiydi.

Yüksek hızda kayarak doğrudan kalenin ortasına girdi ve pakı kaleciye öyle bir çarptırdı ki, kaleci neredeyse eğilip yoldan çekilmiş gibi görünecekti. Ev sahibi seyirci kükredti, Cooper bizi beraberliğe taşımıştı. Bartlett Tampa'nın son şutunu sinek avlar gibi kolayca uzaklaştırdı, yani tek yapmamız gereken bir sonraki şutu sokmaktı.

Carter Rice gördüğüm en iyi disk kullanma becerilerinden bazılarına sahipti. Onu elinde disk olmadan görmek nadirdi, diskle sihirbazların kartlarla oynadığı gibi oynardı. Her antrenman seansından sonra spor salonuna geri döner, el göz koordinasyonu üzerinde çalışır, sopası ve diskiyle vuruşlar yapardı.

İzlemesi çok güzel bir sahaydı.

Buza çıktığında, başlarının belada olduğunu bilen Tampa taraftarlarının gerginliğini neredeyse hissedebiliyordunuz. Buzun üzerinde uzun adımlarla ilerlemeye başladı ve pakı yavaşça ileri geri, önden arkaya, mümkün olduğunca rahat bir şekilde oynayarak vurdu.

Bir köpekbalığının avını öldürmeden önce etrafında dönmesi gibi.

Kaleye yaklaştıkça ileri geri hareketleri hızlandı ve neredeyse gözle görülemeyecek hale geldi, ardından bileğinin bir hareketiyle pakı kalecinin bacaklarının arasından geçirdi ve bizi iki-bir öne geçirerek maçı kazandırdı.

Buzun üzerine çıktık ve kalabalık onun adını haykırırken Carter'ın üzerine atladık.

"Aferin çaylak." Drew onu kucaklamak için kendine çekti. "Bu kesinlikle klas bir hareketti."

Sıraya girdik ve hala tezahürat yapan kalabalığın önünde buzun etrafında son bir kez kaymadan önce Tampa ekibiyle el sıkıştık.

Dışarı çıkarken koç bizi banklarda karşıladı. "Rice, ESPN yorum için seni bekliyor."

"Emredersiniz efendim." Patenleriyle koşarak uzaklaştı.

"Çok iyi bir maçtı." Hepimiz koridorda yürürken çocuklara sırttım, umarım Wolfie de maçı izleyebilmiştir. Maçtan önce bana şans dilemek için mesaj atmıştı ve bu gece kesinlikle şansımız vardı.

Drew'a baktım ve birkaç darbe aldığı için yanağının koyu bir mor tona dönüşmeye başladığını fark ettim ama umurunda değildi. Kahkahalarla kükrüyordu.

"Coop, gerçekten de Tampa kalecisinin senin ona doğru kayma hızın karşısında altına sığabileceğini düşündüm. Çok komikti."

"Bu harika olurdu." Carter Rice'ın hâlâ ESPN'le konuştuğu soyunma odasına girerken Felix ona beşlik çaktı. Geri kalan çocuklar çeşitli soyunma durumlarındaydı.

Kilidimi açtım ve telefonumu elime aldım. Wolfie'den gelen düzinelerce mesajı gördüğümde sırtışım güçlü bir şekilde devam etti, sanki oyun oynanırken dakika dakika bilinçli bir düşünce akışı gibiydi.

Çok tatlıydı ve maçı izlediğini bilmek kalbimin daha hızlı atmasını sağladı.

Jasper: *Golümü sana adadığımı gördün mü?*

Wolfie: *mı?*

Jasper: *Eminim öyledir.*

Kendi kendime sırttım, çünkü aklımda vardı.

Wolfie: *Teşekkür . Harika bir maçtı, kazanmayı hak ettiniz.*

Jasper: *Teşekkürler Cub. Bir saate kadar evde , seni ararsam buralarda olur musun?*

Wolfie: *Erken yatmaya çalışacağım ama yarın görüşür müyüz?*

Jasper: *Evet! Çok , Jelly Bean*

Böyle şeyler söylediğimde benim bir pislik olduğumu düşünmesine şaşmamalı, ama bunun onu güldürdüğünü de biliyordum, bu yüzden yakın zamanda durmayacaktım.

Wolfie: *Sabah 8 çok mu erken?*

Jasper: *Olmaz, zaten seni görmenin heyecanından uyuyamayacağım. Yani benim için ne kadar erken olursa o kadar iyi.*

Wolfie: *Sen bir aptalsın.*

Onun standart yanıtına güldüm.

Jasper: *, ama bir doyamazsınız. Kabul et.*

Wolfie: *İyi geceler Jasper. Yarın görüşürüz.*

Jasper: *İyi geceler Kurt Yavrusu, sabah görüşürüz xx*

Telefonumu dolabıma geri attım ve arkamı dönüp banka oturdum ve hâlâ sırtarak patenlerimi çıkardım.

"Hey Smiley, bira içmeye geliyor musun?" Felix duştan dönerken bağırdı

"Bu gece olmaz, ben eve gidiyorum. Kahvaltı için Wolf'la buluşacağım ve akşamdan kalma olmak istemiyorum."

"Tamam dostum." Yanından geçerken sırtıma bir tokat attı.



Kahve dükkânımızın önünde durup Wolfie'yi beklerken şapkamı aşağıya çektim, onu bir haftadan uzun süredir görmediğim için içimde bir heyecan vardı. Sanki yoksunluk içindeydim ve bir vuruşa ihtiyacım vardı.

Köşeyi onu fark ettim ve kulaklığında bir şeyler dinlerken gülümseyerek cadde boyunca yürüyüşünü izledim. Sarı saçları at kuyruğu şeklinde arkadan bağlanmıştı ve adımlarıyla ritim tutuyordu.

Beni ayakta görünce adımlarını hızlandırdı, neredeyse topuklu ayakkabılarıyla koşacaktı ve gülümsemesi yüzüne yayıldı. Parlak kırmızı rujla kaplanmış bu gülümseme anında kalbime bir ok gibi saplandı ve sanki onu her gördüğümde ilk kez görüyormuşum gibi nefesimi kesti.

Bir kere düşündüysem bin kere düşünmüşümdür, o kadar güzeldi ki. "Merhaba."

Bana sırttı.

Yanağını öpmek için eğildim, kendini kapladığı tanıdık odunsu kokuyu çektim. Sevdığım başka bir şey de, kendini delicesine tatlı çiçek parfümlerine batırmamasıydı. İnce, seksi ve ona ait bir kokuydu.

"Merhaba yavru, bugün atıştırmalık gibi görünmüyorsun."

Kıkırdadı ve küçük bir reverans yaptı. "Teşekkür ederim."

"Biliyorsun." Elini tuttum ve göğsüme bastırdım. "Bence evde kahvaltı etmeliyiz. İşe gitme, benimle takıl."

Gözlerini devirdi. "Evet doğru, hadi ama bana kahvaltı ısmarlıyorsun. Açım ben."

Güldüm ve içeri girerken kollarımı ona doladım. Oturduğumuzda paltosunu silkti ve sandalyesinin arkasına yığıldı.

"Dün gece için mutlu musun? Bu sefer gözünün morarmaması iyi oldu." Bana şöyle bir baktı.

"Hayır, senin için beladan uzak durmak için çok çalıştım." Göz kırptım "Ama Drew'in gözünün morardığı kesin."

Sırttı. "Evet gördüm, acımış olmalı." "Hayır, o büyük bir çocuk."

Garson geldi ve siparişimizi aldı, ikimiz de tarçınlı yulaf ezmesi ve kahve tercih ettik.

"Bu senin için yeterli olacak mı?"

"Eve döndüğümde ikinci bir kahvaltı yapacağım," diye sırttım. "Peki, bana şu toplantıdan bahset."

"Müşteriyle geçiş sürecine ilişkin bir güncelleme. ABD ekibini yeni dahili ABD müşteri ekibiyle tanıştırma ve lansman ile yeni kampanyanın duyurulmasıyla ilgili görüşmeler. Bunun için planladığımız yaratıcı çalışmanın ikinci turunu onlara gösteriyoruz."

"Heyecanlı mısın?"

Gülümsedi. "Evet, burada olmak çok eğlenceliydi ve takım harika olacak."

"Seninle gurur duyuyorum." Eğildim ve başparmağımla yanağını okşadım. Ciddiydim, sadece her şey bittiğinde ve eve gitmek zorunda kaldığında bunun ne anlama geleceğini düşünmek istemiyordum. Buna hazır olmadığımı biliyordum.

Garson geldi ve kahvaltımızı koydu, sıcak tarçın ve esmer şeker aroması havayı doldurdu ve biz de içine daldık.

"Hey, Freddie'nin Cadılar Bayramı için geleceğini mi söyledin?" Ben sordum.

Yulaf ezmesine üfledi. "Evet, önümüzdeki hafta sonu geliyor, yani doğum günüm için burada olacak ve Cadılar Bayramı'ndan birkaç gün sonra ayrılacak."

"Bu harika, artık ikiniz de Cadılar Bayramı partisine gelebilirsiniz."

"Ne Cadılar Bayramı partisi?"

"Rangers her yıl hayır işleri için büyük bir Cadılar Bayramı partisi düzenliyor. Süslü kıyafetler giyilir, çok eğlenceli olur."

"Oh, buna bayılacak, süslü kıyafetlere bayılır. Teşekkür ." Gözleri parladı.

"Peki ya sen?"

"Peki ya ben?"

"Süslü elbiseleri sever misin?"

Dudakları seğirdi. "Zaman zaman süslü kıyafetler giydiğim biliniyor." "Bunu görmek için sabırsızlanıyorum."

"Kıyafetini planladın mı?"

"Bir fikrim var," diye sııttım ona. Bir süredir bunu planlıyordum ve Andie istediğim şeyi bulmakla meşguldü.

"Ne oldu?" Kâsesini temizleyerek sordu.

"Bekleyip görmeniz gerekecek, bu bir sürpriz." Saatimi kontrol ettim. "Geç kalmamanız için hesabı getireyim mi? Bir kahve daha ister misin?"

"Evet, lütfen."

İki kahve daha söyledik ve garson kız hesapla birlikte onları da getirdi. Ayrılmak üzere kalkıp Ekim ayının sert havasına çıkarken masaya onun için para bıraktım. Wolfie kalın koyu yeşil paltosunu üzerine sardı, gözleriyle uyumluydu. Ona elimi uzattım, o da tuttu ve bu şekilde ofisine doğru yürüdük.

Bütün gün elini tutabilirim.

"Benimle buraya kadar yürüdüğün, kahvaltı ve kahve için teşekkür ederim." Onun için yaptığım şeylerin zihnindeki listesini işaretliyor gibiydi.

"Ne zaman istersen, Cub."

Onunla mümkün olduğunca çok vakit geçirmek için elimden geleni yapardım.

Beni karnımdan dürttü. "Peki, günün geri kalanı için daha fazla kahvaltı dışında başka ne planladın?"

Tam karın kaslarımı hissetmekle ilgili bir şaka yapacaktım ki yanımda bir varlık hissettim ve Wolfie'nin başını hafifçe çevirip bizi bölen kişiye şaşırdığını fark ettim.

Sık sık durdurulsam da, tavşanların avlanma alanlarından uzaklaştıkları nadirdi ve bir Çarşamba sabahı dokuzdan önce şirket ofislerinin dışı kesinlikle uzaktı.

Ayrıca, ağır makyajlı yüzü ve görüp görmediğini bile merak ettiğim kalın kirpikleriyle birlikte, giyinik ya da soyunuk halini de hesaba katmadı.

düzgün bir şekilde.

Wolf'un taze ve açık yüzüyle öyle bir tezat oluşturuyordu ki, bu yüz şu anda biraz şaşkınlık ve biraz da kızgınlık sergiliyordu, başka bir durumda komik bulacağım bir şeydi, ama bu kadın benim değerli Wolfie zamanımı bölmüştü ve bu beni sinirlendirdi.

Wolfie'ye dönecek ve onu neredeyse tamamen engelleyecek şekilde konumlandı. "Aman Tanrım, sen Jasper Jacobs'sın."

Wolfie'nin bu kadının bariz kabalığı ve varlığından bihaberliği karşısında ağzının açık kaldığını gördüm.

"Evet, bu ben oluyorum." Onun etrafından dolanıp Wolfie'nin elini çekerek yanımda, görüş alanımda durmasını sağladığımda biraz fazla açık sözlülükle cevap verdim.

"Dün geceki golün inanılmazdı." Wolfie'nin kaşlarının neredeyse kafasının dışına çıktığını fark ettiğimde koluma dokunarak söyledi.

"Teşekkürler." Wolfie'yi uzaklaştırmaya çalıştım, böylece konuşmamıza bu kadın olmadan devam edebilecektik.

"Sence bir fotoğraf çekebilir miyim?" Israr etti ve göğüslerini bana doğru itti. "Dün gece maçtan sonra seni dışarıda görmedim, o yüzden çekemedim." Yetişkin bir kadın olduğu düşünüldüğünde hem komik hem de itici bir şekilde somurttu.

"Tamam, hayır. Böyle bir şey olmayacak." Wolfie benden önce yüksek sesle bağırdı. Belli ki onun da canına tak etmişti. "Tam olarak ne yaptığını sanıyorsun?"

Kız dönüp Wolfie'ye baktı, sanki onu ilk kez görüyormuş gibiydi, hiçbir şekilde bulaşılmaması gereken biri olduğunu gösteren bakışları da dahil olmak üzere onu içine aldı.

"Oh, ben seni onun kız kardeşi falan sandım." "Oh, seni onun kız kardeşi falan sandım. Bir dakika önce sahip olduğu cüretkârlık.

Wolfie kaşlarını kaldırdı ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu.

"Birincisi, bunun konuyla ilgisi yok. İkincisi, ben onun kız kardeşi değilim, o yüzden ellerini onun üzerinden çek. Etrafta dolaşıp yabancıları hırpalamayı alışkanlık haline mi getirdiniz, çünkü bunun yasadışı olduğunun farkındasınız, değil mi?"

Kız bana baktı, ama ben biraz gururla Wolfie'ye bakıyordum, o da Wolfie'ye baktı, sonra oflayıp pufladı ve nefesinin altında bir şeyler mırıldanarak uzaklaştı.

"Vay canına." Kızın sokakta tepinerek uzaklaşmasını izledik. "Bu..."

Ben sözümü bitiremeden Wolfie'nin elleri ağzına gitti. Dehşet içinde başını sallıyordu.

"Tanrım, Jasper çok özür dilerim, bu çok uygunsuzdu, bunu yapmamalıydım. Ama çok rahatsız görünüyordun."

"Dur. Şaka mı yapıyorsun? Aman Tanrım, bu çok ateşliydi. Bayıldım. Ve bana karşı bu kadar bölgeci olmana da bayıldım. Çok tahrik ediciydi." Ona göz kırptım. "Sen etraftayken kimin güvenliğe ihtiyacı var ki?"

Wolfie pembenin derin bir tonunda kızardı ve başını öne eğdi. Bugünlerde duyguları yüzeye çok daha yakındı ama hâlâ onlara sahip çıkmakta zorlanıyordu. İşaret parmağımla çenesini yukarı kaldırdım.

"Hey, bana bak." Dedim ki. "Dürüst olmak gerekirse, bu şimdiye kadar gördüğüm en iyi şeylerden biriydi. Keşke hep yanımda olsan." Bu ifade istediğimden daha fazla gerçeklik taşıyordu.

Ona itiraf et.

Onu kucakladığımda kalbim heyecanla çarpıyordu, duygularını bastırmakta gerçekten zorlanmaya başlamıştı ve bu bana dünyanın tepesindeymişim gibi hissettirdi.

"Tamam." Patlamasından rahatsız olduğu her halinden belli olan kız ciyaklayarak uzaklaştı. "İçeri girmem gerekiyor."

"Tamam," yanağından öpmek için eğildim, kiraz dudaklarına çok yakındım ama olmak istediğim yerden çok uzaktaydım. "Bugün yönetim kurulu odasında işi bitir ve nasıl gittiğini bana mesaj atarak bildir." Sırıttım.

"Yapacağım ve eve sağ salım vardığını bana haber ver." Geri dönüp seslenmeden önce uzaklaşmak için döndü. "Kahvaltı için de teşekkürler." Bana gülümsedi ve gözden kaybolana kadar içeri girmesini izledim.

Eve yürürken ona kısa bir mesaj attım.

Jasper: *Bu sokaklarda sensiz yürürken kendimi çok güvensiz hissediyorum.*

Göz kırpma emojisi neredeyse anında geri geldi ve günün geri kalanında yüzümde bir sırıtma vardı.

WOLFIE

"İşaretini aldın mı?"

Freddie'yi havaalanından almaya giderken taksinin arkasında otururken Jasper'la görüntülü konuşuyordum. Ona ironik olmayan bir şekilde New York'a Hoş Geldiniz tabelası yapmıştım ve o da bazı harflerin boyanmasına yardım etmişti. Yine de sim konusunda sınırı çizmişti çünkü *'o şey her yere bulaşıyor'*.

Ekrana doğru tuttum. "Eminim öyledir."

"Güzel, boyamayı benim yaptığımı bildiğinden emin ol." Kararlı bir şekilde söyledi. "Beş harfi boyadın."

"Ama ben çizgilerin içinde kaldım."

"Ve iyi iş çıkardın." Sanki küçük bir çocukla konuşuyormuşum gibi bir ses tonu kullandım. Güldü.

"Onunla tanışacağım için heyecanlıyım."

"O da seninle tanışacağı için kesinlikle heyecanlı. Yine de ikinizin bana karşı birleşmesini istediğimden emin değilim."

Alay etti. "Ne? Olmaz öyle şey. Bunu yapmayacağız, sadece en iyi arkadaş notlarımızı karşılaştıracamız."

"BFF notları?"

"Elbette, ben senin New York'taki en iyi arkadaşınım, o da Londra'daki en iyi arkadaşın." Açıklık getirdi. "Öylesin, değil mi?"

"Öyleyim, ikimiz de bensiz kaybolacağımızı biliyoruz, bu yüzden bunu resmileştirebiliriz."

Güldüm. "MFW olduğumu sanıyordum. Ne demekse artık." Hâlâ söylemiyordu ve benim de tahminlerim tükenmişti.

"Sen de öylesin ama henüz MFW için hazır değilsin." Taksi gelen yolcuların önünde dururken göz kırptı.

"Hey, ben , gitmem gerek." Ona söyledim.

"Tamam Cub, keşke seni oraya götürebilseydim." Biraz kederli görünüyordu.

"Hayır, saçmalama. Seninle birazdan konuşacağım."

"Tamam görüşürüz, döndüğünde beni ara." "Arayacağım."

Taksiden indim ve onunla daha sonra konuşacağımı bilerek telefonu kapattım.

Bu arkadaşlık ve birlikte olma rutinine ne zaman girdiğimizi bilmiyorum ama yanılmıyordu. New York'taki en iyi arkadaşım olmuştu, son birkaç ayı düşündüğümde bile yabancı bir şehirde bulunmamı o kadar kolay ve keyifli hale getirmişti ki.

Çok eğlenceliydi, beni hayatına dahil ediyor, yeni şeylerle tanıştırtıyordu. Bana asla yalnız olduğumu hissettirmedi ve dürüst olmak gerekirse onsuz ne yapardım bilmiyorum.

Onu her düşündüğümde, ki bu neredeyse uyanık olduğum her an ve gece yatağa girdiğimde kurduğum fantezilerin her birinde oluyordu, göğsümdeki sıkışma daha da belirginleşti. Dün neredeyse bütün bir toplantıyı onun ağzını, üzerimdeki yumuşak dudaklarını, boğazımda çıkardığı uğultuyu düşünerek geçirmiştım. Sanki beni sürekli bir uyarılma halinde tutuyordu.

Onu istiyordum, kendimi kontrol ve ne yapacağımı bilmiyordum.

O.

Gelen yolcu salonunda yürürken duyduğum bir çığlık üzerine döndüm ve Freddie'nin bana doğru koştuğunu gördüm, bavulu, bir kolunu uzatmıştı. Ona doğru koşmaya başladım, tabelam başımın üzerindeydi, onunla ortada buluştum ve onu kocaman bir kucaklamanın içine çektim.

"Aman Tanrım, buradasın." Hep bir ağızdan bağırdık. Ayrılmadan önce iki ya da üç dakika bu şekilde durduk.

Tabelama baktı. "Hey, bu da ne? Aman Tanrım, bana bir tabela mı yaptın?"

"Kahretsin, evet yaptım." Ona gösterdim ve o

aldı. "Bu harika bir boyama."

"Teşekkürler, ancak F W H M ve E harfleri için övgü alamam, çünkü onları Jasper yaptı ve bunu bilmenizi çok istiyor."

Kaşlarını kaldırdı ve genişçe gülümsedi.

"Not edildi." Kolunu bana doladı ve yürümeye başladık. "Peki onunla ne zaman tanışacağım?"

"Açıkçası, eve gittiğimizde kapının önünde oturuyor olması beni şaşırtmaz. Sizinle tanışacağı için gerçekten çok heyecanlı."

"Peki, o zaman neyi bekliyoruz? , yolu göster." Elini tuttum.

Kırk beş dakika sonra daireme geri döndük ve dışarıda Jasper oturmuyordu ama kapının eşiğine Vinnie's'ten aldığı küçük bir paket taze simitle birlikte bir küvet krem peynir ve tuzlu et bırakmıştı.

"URMIGAWD." Dedi Freddie, ağzı doluydu.

"Biliyorum." Yüzümü buruşturdum, zar zor nefes alma şeklinden hafifçe tiksindim. "O simitler kelimenin tam anlamıyla gelmiş geçmiş en iyi şey. En inanılmaz simitler gibi."

"Öyleler." O da kabul etti. "Şimdiye kadarkilerin en iyisi."

Lokmasını bitirdi ve yıkamak için kahveden büyük bir yudum aldı. Hiç de hanımefendi gibi değildi ama yemeğiyle arasına fazla bir şey girmedi.

"Bunları nereden buluyorsun?"

"Jasper'ın beni o günkü turda götürdüğü küçük şirin İtalyan lokantasından geliyorlar."

"Ve onları senin için mi getirdi?" O sordu.

"Evet, döndüğümüzde kapının eşiğindeydiler. Dürüst olmak gerekirse, sanırım asistanı yapmıştır, ama yine de."

"Bu cidden çok tatlı."

"Biliyorum, öyle."

"Durumu kötü."

"Bilmiyorum," diye omuz silktim "O sadece gerçekten nazik ve..."

"Victoria Williams." Freddie araya girdi. "Bu kibarlıktan da öte." Bana göz attı. "Sana bakınca, sanırım sen de bunu biliyorsun."

"Ne demek istiyorsun?"

"İşıl işıl ve taze görünüyorsun. İyi görünüyorsun. Mutlu görünüyorsun." Sanki tekrar teyit etmek istemiş gibi bana tekrar baktı.

Telefonum çaldığında omuz silktim. "Şeytanın sözü." Ona doğru salladım. "Cevap ver!"

Ben cevapladım. "Selam."

"Hey Cub, Freddie ile konuşabilir miyim?" Diye sordu. "Evet, tabii." Telefonu ona uzattım.

"Merhaba Hokey Oyuncusu, sonunda seninle tanışmak güzel." Gülümsedi.

"Merhaba İngiliz kız. New York'a hoş geldin. Simitleri aldın mı?"

"Tanrım, olsa o simitlerden biriyle evlenirdim. Teşekkür."

Güldü. "Evet, sanırım Wolf da aynı tepkiyi verdi, çok." "İnanılmazlar."

"Peki bugün ne planladınız? Birkaç gün sizinle görüşemeyeceğim için üzgünüm."

"Ben de, ama sorun değil. Sanırım önce bir mutfak diskosu yapacağız ve sonra bakacağız."

"Bunu kaçırdığım için üzgünüm..." Sırıttı.

"Tamam, bu kadar yeter." Jasper'a bakarak telefonu geri aldım. "Şimdi kapatıyorum. Bu gece iyi şanslar."

"Teşekkürler Cub, izleyecek misin?" Sesi umutla doluydu. "Belki, eğer şanslıysan. Şimdi git buradan." Ona gülümsedim, alay ettim. Güldü ve telefonu kapattı.

Freddie kalktı ve biraz daha kahve doldurdu. "Maçı mı var?"

"Evet, bu akşam Buffalo'ya karşı."

"İzleyebilir miyiz?"

"Gerçekten mi?" Freddie'nin organize sporların izleme kısmından hoşlanmadığını bildiğimden kaşlarımı kaldırdım. "Evet, tabii ki, eğer istersen."

"Evet, istiyorum. Bu hokey oyuncusunun neler yapabileceğini görmek istiyorum."

Koridordan bavulunu alırken başımı salladım ve güldüm. "Hadi, sana odanı göstereyim."

Bavulunu benden aldı. "Hey, sana ne dedi?" "Jasper mı?"

"Evet."

"Ne zaman?"

"Telefonda sana bir şey dedi." Bir an düşündüm. "Oh, Cub?"

"Evet, nedir o?"

Kızardım ve sinsî bir gülümseme verdim.

"Ne? Söyle bana." O talep etti.

"Bana böyle sesleniyor, büyük kötü bir kurt, daha çok küçük bir yavru olduğumu söyledi." Gözleri parladı. "Aman Tanrım, bu çok tatlı."

Güldüm. "Biliyorum. Ondan hoşlanmamak o kadar zor ki, artık ona sinirlenmemi bile zorlaştırıyor."

Kafası karışmış görünüyordu. "Neden istiyorsun ki?"

"Çünkü daha kolay." İtiraf ettim.

Beni kucakladı. "Oh Wolf."

"Kahretsin, seni özledim."

"Ben de," diye iç geçirdi ve ardından gömleğinin içini kokladı. "Tamam, iğrencim ve uçak gibi kokuyorum, o yüzden banyo yapıp kendime geleceğim, ama şarap, pizza ve erkeğinin buz hokeyi oynayışını izlemek için can atıyor olacağım."

"O benim erkeğim değil." Ona banyo yaptırmaya başlarken bağırdım. "Öyledir." O da bana bağırdı.

Üç saat sonra ikimiz de pijamalarımızla kanepedeydik, bu pijama altı ve Jasper'ın gömleği anlamına geliyordu, çünkü Freddie benimkini görür görmez kendi pijamasını istedi ve Jasper da pijamayla uyuduğumu gördüğü günden beri düzenli olarak pijamayla geldiği için bende bolca vardı.

Şaraplar doldurulmuş, pizzalar gelmişti ve oyunun başlamasını bekliyorduk.

Başla.

"Öyleyse bana kuralları açıkla." Televizyonun sesi kısıkken ve maskotlar Etrafta kayıyor.

"Hâlâ tam olarak anlamış değilim ama üç yirmi dakika... üçte bir mi?" Aslında cevabı bilmediğimi fark ettim. Belli ki Jasper'ın bilgi yarışmalarından birinde anlatılmamıştı. "Ve sayı yaptıkları siyah bir disk var. Ama o kadar hızlı ki onu asla göremiyorsunuz ve takımlar çok farklı renklerde olmadıkça kimin attığını anlamak gerçekten zor."

Pek hevesli görünmüyordu. "Oh."

"Ama..." Devam ettim. "Çocuklar devasa." Freddie'nin gözleri parladı, çünkü sporun bu kısmına katılabilirdi. "Ve kelimenin tam anlamıyla birbirlerini duvara çarpıyorlar, ancak hala ne için ceza kutusuna konulduklarını anlayamıyorum çünkü çoğu zaman açık sezon gibi görünüyor."

"Jasper ne renk?" O sordu. "Mavi sanırım bugün."

"Peki numarası ne?" "Yirmi

üç.

"Hey, doğum günün gibi." Arkasını döndü ve sırtıttı.

"Biliyorum." Ekrana baktım. "Ooh işte Jasper."

Oyuncular buza çıkarken kamera onu yakınlaştırdı. "Tanrım, çok iri." Freddie haykırdı.

"Evet, aslında öyle. Pedleriyle buzun üzerinde çok daha büyük görünüyor."

"Aman Tanrım, hepsi öyle." Tüm oyuncular buza yüksek sesle ve gereksiz yere bağırdı. "Peki bu kim?" Kaskını takan ve ekrana koşan bir oyuncuyu işaret etti.

Gözlerimi kısıtım. "Emin değilim, sadece birkaçıyla tanıştım ama Cooper Marks'a benziyor, Jasper'ın en iyi arkadaşlarından biri. Dönene kadar bekle ki formasındaki ismi görebilesin."

"Wolf, bana bu hafta bir ara onlarla sosyalleşeceğimizi söyle. Bu adam çok seksi. Bundan bana daha önce nasıl bahsetmedin?" İtiraz etti.

Düdükler çaldı ve disk düştü.

"Bilmiyorum, gerçekten fark ettiğimden bile emin değilim. Sadece bir maça gittim ve eğer tek başıma izlersem," Birden aklıma bir şey geldi. "Sanırım sadece Jasper'a konsantre oluyorum."

Freddie ekrandan uzaklaşıp kaşlarını bana doğru kaldırdı.

"Bir ara gideceğimize eminim. Aslında Jasper bizi önümüzdeki Cuma günü şehirdeki maça davet etti. Oh ve eğer gitmek istersen Cadılar Bayramı partisine."

"Giyinmek mi?"

Süslü kıyafetleri ne kadar sevdiğini bildiğim için sııttım.

"Evet." "O zaman ben de varım."

Birisi büyük bir darbe aldığında "Ah," diye yüzünü buruşturdu. "Bu acıtmış olmalı." Kamera buzda yaşanan bir kavgaya ve hakemin birini oyundan atmasına odaklandı; bu kişinin kesinlikle mutlu olmayan Cooper olduğu ortaya çıktı.

Hatta o kadar mutsuzdu ki ceza sahasına girdiğinde kapıyı o kadar sert çarptı ki cam kırıldı. Sonra da sopasını yere vurmaya başladı.

"Woah." Freddie hayretle söyledi. "Bu kadar öfkeliyken onunla seks yaptığınızı hayal edin, patlayıcı olurdu."

Kafasına bir yastık fırlattım. "Tanrım."

"Hadi ama Wolf, testosteronu düşün. Bir kova dolusu dayanıklılığı olmalı. Bunu düşünmüş olmalısın. Bunu izlemek ön sevişme gibi." Elini televizyona doğru salladı.

Homurdandım. "Biliyorum ve kaslarını görmelisin."

"Paten kaymadığı her saniye Jasper'ın beynini nasıl sikmiyorsun? Yatakta gerçek dışı olmalı."

"Bilmiyorum, ama değilim." Yine de neredeyse her gün bunu düşünüyordum. "Jasper bu kadar heyecanlanıyor mu?" Beni zorladı.

"Onun hiçbir şeyi parçaladığını görmedim ama çok sinirleniyor." "Tekrar söyleyeceğim. Onun beynini nasıl sikmiyorsun?"

"Ben de öyle. Çünkü ben değilim." Ve bunu tartışmak istemedim. Mutfaktan biraz daha şarap almak için ayağa kalktım.

İçeri girdiğimde Freddie bana şaşkınlıkla baktı. Sonra bardağını doldurmak için uzattı.

Televizyondan kalabalığın çığlıklarını duyduk ve tam zamanında döndüğümüzde Jasper'ın değişiklikten sonra buza geri dönmek için panolardan atladığını ve takımının geri kalanının peşinden koştuğunu gördük.

Buz boyunca fırlayan pakı yakalayan rakip oyuncunun etrafından hızla manevra yaptı, sert bir darbeden kaçındı ve kalenin etrafında dönüp hiç şansı olmayan kaleciye doğru hızla şut çekmeden önce şaşırtıcı bir beceri ve isabetle pakı ele geçirdi.

Taraftarlar çılgına döndü, klaksonlar çaldı ve biz de takım arkadaşlarının onun üzerine atlayarak panoya girmesini izledik. Hepsi altı saniyeden kısa bir sürede oldu.

"Vay canına." Bana bakarak söyledi.

"Biliyorum. Bu çok seksiydi." Ben de kabul ettim. Gülmekten kırıldı.
New York maçı 5-3 kazandı.



Ertesi sabah kahve yaparken telefonum çaldı ve açtığımda ekranda Jasper'ın yüzü belirdi.

"Hey golcü."

Sırıttı. "Hey Cub, Brit nasıl ? Jet lag'ı geçti mi?"

"Pek sayılmaz." Freddie kanepeden bağırdı. "Ama uyandım ve gitmek için can atıyorum." "Bu iyi, aslında ben de ikinizi çağırıyordum."

"Oh..?" İkimizin de görebilmesi için telefonu çevirdim ve koltukta Freddie'nin yanına oturmak için ilerledim.

"Peki, eve gelmeye ne dersin?" Beklentiyle bana baktı. "Barbeküyü yakacağız. Diğer çocuklardan birkaçı da gelmeyi planlıyor. Ayrıca Freddie'yle henüz doğru dürüst tanışmadım, onu şahsen görmek isterim. Ayrıca bugün çok sıcak bir gün ve havuzun ısınıp yükseltilti."

Gergin olduğu zamanlarda, genellikle benden yapmamı istediği bir şeyi sorarken yaptığı gibi saçmalıyordu.

"Gerçekten mi?"

"Evet... Ne diyorsun?"

"İkimiz adına da bir Hell Yeah ile cevap vereceğim!" Freddie ayağa kalktı. "Gerçek bir Amerikan barbeküsü. Pirzola ve lahana salatası olacak mı?"

"Planlamada pirzola ve salata olduğunu doğrulayabilirim." O cevap verdi. Güldüm. "Tamam, görünüşe göre biz de geleceğiz."

Sırıttı. "Mükemmel. Buraya gelmenin en kolay yolunun benim arabamla gelmek olduğunu düşünüyordum."

"Um, ne?"

"Çok kolay, sadece yolun doğru tarafında kal." Umursamaz bir tavırla, sürüşüme çok güvendiğini söyledi.

"Hangi araba?"

"Hangisini istersen." Nedensizce söyledi.

"Jasper." Sesim paniğe kapılmıştı. "Beni araba kullanırken hiç görmedin bile." "Kötü bir sürücü müsün?"

"Hayır."

"O zaman neden endişeleniyorsun? Cub, bu bir araba. Anahtarlar kapıcıda olacak ve ben de onu arayıp arabayı almaya geleceğini söyleyeceğim. Arabanın GPS'inde adresi var ve kapılar aynadaki fob sayesinde otomatik olarak açılacak."

"Tamam." Kabul

ettim. "Oh, ve Cub?"

"Evet?" Bir sonraki sorusunun ne olacağını merak ediyordum.

Sırıttı. "Bir gecelik çanta hazırla ve sahip olduğun en dar bikiniyi getir."

Freddie bağıırken dudaklarımı büzdüm. "!" Ve ben daha fazla bir şey söyleyemeden odasına doğru koşmaya başladı.

"Birkaç saat sonra görüşürüz," diye sırtıttı. "Çok mutluyum." Ben de ona güldüm. "Tamam, birkaç saat sonra görüşürüz." "Bikiniyi unutma." Ben telefonu kapatırken bağırdı.

Hudson Yards'taki Jaspers apartmanına on dakika yürüdük ve şık görünümlü bir kapıcı tarafından bizim için açılan kapıdan geçtik.

"Vay canına, burası harika ve çok şık." Lobide yürürken Freddie başını kaldırıp etrafına bakındı.

Biz iki şık giyimli adamın daha oturduğu konsiyerj masasına doğru ilerlerken o açık yapıya baktı, sanat eserlerini ve iç mekanları profesyonel bir gözle inceledi.

"Merhaba, yardımcı olabilir misiniz? Ben Victoria Williams, buraya..."

"Ah evet," dedi içlerinden biri. "Merhaba Bayan Williams, biz de sizi bekliyorduk. Araba birkaç dakika içinde sizin için getirilecek. Yolculuk için ikinize de biraz su ikram edebilir miyim?"

"Teşekkür ederim." Freddie ve ben hep bir ağızdan "Teşekkür ederim" dedik ve suyu aldık.

"Lobide beklemekten çekinmeyin." Bize yolu göstermek için masanın etrafında yürüdü. "Teşekkür ederiz." Tekrar söyledik.

Oturmaya fırsat bulamadan Jasper'ın Range Rover'ı kapıya geldi ve yolculuk için yerleştik.

"Ben müzikten sorumlu olacağım, sen de nereye gittiğimize dikkat et." Yaptığımız tüm yolculuklara dayanarak her zamanki rollerimize yerleştik.

"Anlaştık ama yolun doğru tarafında olduğumdan emin olun."

"Aman Tanrım, yolculuk." Pencereden dışarı bağırdı. "Hadi gidelim! Oh ve Wolf." Freddie kaşlarını kaldırarak bana baktı. "Range Rover mı? Kesinlikle İngiliz zevkine sahip..."

"Kapa çeneni, sık kafalı" diye güldüm.

Şehirden çıkıp sahil boyunca ilerledik, Freddie DJ'lik yaparken hoparlörlerden Childish Gambino sesleri yükseliyor, bir yandan da yolcu çekmecelerini ve orta konsolu karıştırıyordu.

"Burada gerçekten ilgi çekici ya da ilginç hiçbir şey yok." Dehşet içinde söyledi. "Çok meraklısın." Otoyoldan çıkıp daha küçük bir yola girdiğimizde onu azarladım, GPS bayanın talimatlarını izleyerek.

Yolun etrafında kıvrıldık ve mahremiyet sağlamak ve meraklı gözleri dışarıda tutmak amacıyla yapılmış devasa, ekili çitlerle kaplı parlak bir caddeye dönmeden önce pitoresk küçük bir köyden geçtik. Bir bekçi kulübesinin bulunduğu devasa kapıların önünde durduğumuzda kapılar otomatik olarak açıldı ve hedefimize ulaşmadan önce devasa evleri gizleyen daha fazla çitin arasından geçtik. Nihayet varış noktamıza geldiğimizde fob'a bastım ve kapıların açılmasını bekledim.

Biz ona doğru ilerlerken Jasper merdivenlerde bizi bekliyordu.

"Vay , Wolf. O çok seksi. Lanet . Kollarına baksana.

Resimler onun hakkını vermiyor." Neredeyse ağzı sulanıyordu.

Gülümsememi engellemeye çalıştım ama başaramadım. "Kes şunu, kapa çeneni. Seni duyacak."

Bir çift uzun yüzme şortu ve göğüs kaslarını ve kollarını geren, pazularını zorlayan düğmeli bir gömlekle delicesine seksi görünüyordu. Gömleğinin kolları devasa kollarına sığmayacak hale gelene kadar kıvrılmıştı.

Adam kapıyı açana kadar araba ancak durabilmişti.

"Başardın ve görünüşe göre tek bir çizik bile yok." Yanağıma bir öpücük kondurmak için arkasına yaslanmadan önce arabaya bir göz attı.

"Oooof." Kaburgalarına dirsek attığımda inledi. "Şaka yapıyorum, senden hiç şüphe etmedim." Etrafımda dolaşıp Freddie'ye hitap etmeden önce göz kırptı.

"Merhaba İngiliz kız, Birleşik Devletler'e hoş geldin. Barbeküde seni bekleyen pizolalar var."

Ona güldü. "Sabırsızlanıyorum! Şimdiye kadar Amerika'ya yaptığım en iyi gezi bu oldu."

"Bekleyin, ilk günden zirveye çıkamayız. Hadi bayanlar, sizi içeri alalım." Sadece benim duyabileceğim şekilde yaklaştı, "Ve havuza." tekrar ittim, bu da daha çok gülmesine neden oldu.

Arabanın etrafından dolaşarak Freddie'nin yanına gitti ve onu kucakladı.

"Vay canına, bu kaslı bir dolaba sarılmak gibi." Bacakları aşağı sarkarken adamın pazularını sıktı.

Bir kahkaha patlattı, "Siz İngiliz kızlarının çok saçma benzetmeleri var. Bana öyle şeyler diyorlar ki..." Başını sallayarak bagajdan çantalarımızı aldı ve onları içeriye, çift yükseklikteki devasa giriş holüne taşıdı.

Kolunu boynuma dolayarak beni bir kez daha kucakladı ve bana sokuldu. "Geldiğine çok sevindim."

O tanıdık sıcaklık bedenimi tekrar doldurdu, ne zaman o olsa alışmaya başlamıştım, ki bugünlerde bu neredeyse standart bir durumdu. Çantalarımızı geniş siyah çift merdivenin dibine bıraktı ve bizi evin sol kanadının arkasına doğru uzanan şık, modern, son bir mutfağa doğru yönlendirdi.

Bu evle ilgili her şey çok büyük görünüyordu ve yine de Jasper için mükemmel oranlardaydı.

Rengârenk ormangülü çalıları ve dev ağaçlarla dolu, tüm komşulardan tam bir mahremiyet sağlayan, peyzajı yapılmış devasa bir bahçeye baktım; bahçenin sonunda kocaman bir yüzme havuzu ve dairemden daha büyük bir havuz evi vardı.

Uzakta, havuzun yanında barbekü yapan Cooper ve Drew'u görebiliyordum, koyu renk saçlı bir kız ise şezlongda oturmuş kitap okuyordu ve onlara en ufak bir ilgi göstermiyordu.

"Beğendin mi?" Jasper arkamdan yaklaştı ve kulağıma fısıldadı.

Ne kadar yakın olduğunu fark etmeden onunla yüzleşmek için döndüm ve sert göğsüne çarptım.

"Bu inanılmaz." Ona baktım, sonra kızardığımı görmeden önce arkamı döndüm.

Kollarını omuzlarıma ve boynuma dolayarak sırtımı göğsüne yasladı ve ben de ona yaslandım.

Freddie bize bir bakış attı. "Ne zamandır burada yaşıyorsunuz?"

"Burayı yaklaşık on sekiz ay önce satın aldım ve on ayımı burayı yenilemekle geçirdim. Yılın başında taşındım."

"Hep burada mı yaşadınız?"

"Hayır, şehirde hâlâ bir evim var ama bir değişikliğe ihtiyacım vardı ve burası antrenman sahamıza yakın. Sonunda bir aile kurabileceğim bir yer satın almak istedim. Doğru insanla tanıştıktan sonra." Beni sıkıştığını hissettim.

Gözlerini şüpheyle kısararak ona baktı. "Gerçekten mi, bu ilginç."

Jasper onun bu açık imasına güldü. "Haydi, gelin de çocuklarla ve Mol'le tanışın." Kapıları açtı ve bizi merdivenlerden havuza doğru götürdü.

"Hey sik kafalılar!" diye bağırdı ve onlar da bize doğru dönüp el sallayarak yolumuza çıktılar. "Aman Tanrım." Freddie sessizce çığlık attı ve onları gördüğünde kolumu çekti.

"Bu, dün gece kutudaki oyundaki adamla aynı kişi."

Şezlongdaki kızıdan aniden bir çığlık geldi, o kadar hızlı kalktı ki çocuklardan önce yanımıza geldi ve kollarını bana doladı.

"Oh mon Dieu, merhaba." Yine ciyakladı. "Sen Wolfie olmalısın, senin hakkında çok şey duydum, geleceğini duyduğumda o kadar heyecanlandım ki seninle tanışmak için bu barbekü partisini bastım." Ben şok olmuş bir halde öylece dururken beni bıraktı.

"O zaman bir değişiklik yok." Cooper, Drew'la birlikte bize yaklaşırken konuştu. "Wolf, bu kız kardeşim Molly, davet edilmediği şeylere kendini davet ettirmeyi sever."

"Kapa çenenі, bunu kaçırmayacaktım." Jasper'a sıırttı.

Freddie bileğime tekme attı. "Ah, bu ne içindi?" Dedim ve o da bana baktı.

Ben.

"Çocuklar, Wolfie'yi tanıyorsunuz, bu da Freddie, İngiltere'den ziyarete geldi. Freddie, bu Cooper, Drew ve Molly." Jasper olan biteni yarıda keserek konuştu.

"Hey." Cooper hafifçe ağzı açık bir şekilde ona bakarken yanaklarının altında hafif bir kızarıklıkla söyledi.

Bu garipti.

Jasper ellerini çırparak sessizliği bozdu. "Pekâlâ, içkiler!"

Molly, Freddie'yle beni yakaladı ve kollarını ikimizin kollarına dolayarak üstümüzü değiştirmemiz için bizi havuz evine götürdü. Jasper'ın en dar bikiniyi giyme isteğine uymamıştım çünkü Ekim ayındaydık ve sıcak değildi ama şezlonglarda Molly'ye doğru yürürken gözlerindeki ifadeden üzerimdekini beğendiğini anlamıştım.

"Açıkçası seninle tanışacağım için çok heyecanlıyım, Jasper senden bahsetmeden duramıyor. Seninle karşılaştıktan sonraki hafta onu gördüm ve gerçekten seni bir daha göremeyeceğini düşünüp ağlayacağını sandım." Güldü.

Söylediklerinin saçmalığı karşısında yüzümü buruştururken bir yandan da kalbimin iki kez atmasını engellemeye çalışıyordum.

Freddie homurdandı. "Bize bu hikâyeyi anlatmak zorundasın."

"Ne hikâyesi?" Jasper yanımıza geldi ve bize birkaç bira uzattı.

"Wolf sana siktir git dediği için ağlamanla ilgili olan." Tatlı bir şekilde cevap verdi.

Molly'ye ters ters baktı. "Tanrı aşkına Molly, bu bir rekor olmalı! Otuz saniyeden az sürdü."

Omuz silkerek hiç siklemediğini gösterdi. Ondan gerçekten hoşlandığıma karar verdim. "Birincisi, ağlamıyordum ve açık olmak gerekirse, başka hiçbir noktada ağlamadım."

Freddie yine homurdandı.

"Ve ikincisi." Ona gülen grubumuza baktı. "Her neyse, bunun anlamsız olduğunu görebiliyorum." Çocuklara katılmak için arkasını döndü, ama bana göz kırpmadan önce değil.

"Gördün mü, çok kötü durumda."

"Biliyorum, onunla ilk kez on dakika önce tanıştım ve ayrıca dün ve bu sabah birkaç görüntülü sohbete de şahit oldum, çooooo kötü durumda." Freddie abartarak Molly'nin yanına şezlonga oturdu ve onu iterek şakalaşmaya devam etmelerini sağladı.

Freddie gittiği her yerde saniyeler içinde arkadaş edinme yeteneğine sahipti, çok sıcak, açık ve ilgi çekiciydi.

"Ve aslında Wolf ne kadar kötü olduğunun farkında bile değil. Demek istediğim, bana daha az ilgi gösteren gerçek resmi erkek arkadaşlarım oldu."

"Vay canına, gerçekten mi?" Molly cevap verdi. "Biliyor musun, ben de. Açıkçası onu görmeliydin, çok huysuzdu. Ve sonra ilk tanıştıklarında ne kadar heyecanlıydı. Aman Tanrım, bir de elbise." Güldü. "Dürüst olmak gerekirse, uzun zamandır tanıyorum ve daha önce hiç böyle görmemiştim. Çok tatlı."

"Evet, oldukça sevimli, aşka ve romantizme inanmanızı sağlıyor, ayrıca kasları eklenmiş bir Disney prensine benziyor, bu da yardımcı oluyor. Wolf'la neredeyse her gün konuşuyoruz, bu yüzden her şeyi dolaylı olarak yaşamış gibi hissediyorum ve her zaman yaptığı yeni ve tatlı bir şey var. Hatta geldiğimde eve benim için simit bile bıraktı."

Molly yüzünü buruşturdu.

"Ama bunu hak ediyor, son erkek arkadaşı bir pislikti."

"Oh hayır." Molly başını sempati ile eğdi, bukleleri de aynı şekilde zıpladı.

Başım bir tenis maçı gibi onların arasında gidip geliyordu. "Hey çocuklar, benim hakkımda konuşmayı kolaylaştırmak için gitmeli miyim?"

İkisi de dönüp bana baktı, sanki orada olduğumu yeni fark etmişlerdi. "Hayır, saçmalama." Dedi Freddie. "hakkında senin önünde konuşabiliriz."

Güldüm ve diğer şezlonga oturup Molly'nin kitabını önümden çektim, o sırada kapağını fark ettim, Gray's Anatomy.

"Okuduğun şey bu mu?" diye sordum. "Urgh evet." Homurdandı.

"Sen doktor musun?"

Başını salladı. "Olmak için çalışıyorum. Şu anda ihtisasımı yapıyorum."

"Vay canına, bu harika, sizin hiç yapmadığınızı sanıyordum."

"Haftada bir gün izin yapıyorum, bu yüzden buldukça Cooper'ı görmeye gelmeye çalışıyorum çünkü evi güzel ve havuzu var ama bugün buraya geldik." Gülümsedi.

"Evet, ben de isterdim. Tanrım, Grey's Anatomy gibi mi?" Kitabı elimde tutarak söyledim. "Lütfen bana bir McDreamy ve McSteamy olduğunu söyle."

"İkisi de öldü." Freddie alay etti.

"Evet ama ateşliydi." Ben de karşı çıktım.

"Ama onlar ölü ve kurgusal." O da karşılık verdi.

Molly gülmeye başladı, "Tanrım, ikinize de bayılıyorum, çok komiksiniz. McSteamy ya da Dreamy yok, aslında çok fazla seksi doktor yok ve olanlar da bunu biliyor ve pislik oluyorlar ya da öyle oldukları ortaya çıkıyor."

"Tüm erkekler gibi." Biramı kaldırdım.

"Jasper hariç." Freddie ve Molly bana sırtarak hep bir ağızdan söylediler.

Moronlar.

"Freddie'nin yanında ne kadar kalacaksın?"

"Gelecek hafta sonuna kadar, Pazar gecesi geri uçun."

"Bu hafta için ne planladınız?" diye sordu.

"Şey. Pazartesi günü bunun doğum günü." Başparmağını bana doğru uzattı. "Ve doğum günü eğlencesi planladığımız bir gün var."

"Aman Tanrım, öyle mi? Bu harika."

"Öyle mi?"

"Yaşlanmak istemiyor." Dedi Freddie. "Benim adıma konuşmayı kes Tanrı aşkına!"

Freddie eğildi ve beni öptü.

"Beni gülmekten geçiriyorsunuz." Molly güldü.

"Bugün benim doğum günüm ve ben yaşlanmaya o kadar da hevesli değilim. Bu da her şeyi özetliyor." Omuz silktim. Beni rahatsız eden yaşlanma kısmı bile değildi, sadece hayatıma yeniden başlamak zorunda olduğumu hissediyordum.

"Buz hokeyi izlemeye gidiyoruz." "Öyle mi? Çocuklar mı?"

Başımı salladım.

"Onları çok kıskanıyorum, çalıştığım için maçlarını nadiren izleyebiliyorum. Televizyondan izleyebildiğim kadarını izlemeye çalışıyorum. Çok iyi vakit geçireceksin, daha önce gittin mi?" diye sordu.

"Freddie yapmadı."

"Çok destansı, size cam kenarında koltuk ayarladıklarından emin olun."

"Çok heyecanlıyım! Dün gece bir maç izledik, oldukça eğlenceliydi. Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim. Çok fazla erkek vardı."

"Bir sürü erkek var." Sırıttı.

"Lafı açılmışken." Freddie arkasını döndü, "Bu barbeküye ne oluyor, bana pirzola sözü verilmişti ve açlıktan ölüyorum." Dört adamın etrafında toplandığı barbeküye dönerek, Felix'in geldiğini söyledi.

"Yemeğin bitmesine 30 dakika kaldı." Cooper aklımızdan geçenleri okuyarak hepimize bağırırdı.

Jasper ellerini birbirine vurdu. "Görünüşe göre biraz havuz aksiyonu zamanı, kim voleybol oynamak ister?"

"İşte bu!" Felix bağırırdı ve koşarak havuza daldı, her yere sıçrayan bir su bulutu yarattı.

"Geliyor musun?" Jasper bize doğru yürüdü, elleri kalçalarında gömleksiz duruyordu.

Çok kesik kalçaları.

Şortu, mükemmel bir V çizgisi oluşturarak, şimdiye kadar gördüğüm en inanılmaz karın kaslarının altında duruyordu. Hayal gücümün beni büyük ölçüde hayal kırıklığına uğrattığını fark ederek gözlerim yontulmuş vücudunu santim santim içine alarak yukarı doğru gzmeye devam etti. Bana sarıldığında gömleğinin altında hareket ettiğini hissederek hayal edebileceğimi düşünmüştüm ama hiçbir şey beni buna hazırlayamazdı.

Yıllarca sıkı antrenman ve ağırlık kaldırmaktan kalınlaşmış pazularının ön tarafında damarlar uzanıyordu; güçlü omuzları ve sağlam göğüs vardı. Cildi yazdan kalma altın sarısıydı,

Dokunulmak için yalvaran bir köpek yavrusunun karnı gibi pürüzsüz ve yumuşak görünüyordu. Uyluklarımın üst kısmında fokurdayan sıcaklığın derinliklerinden gelen güçlü bir zonklama hissettim.

"Hayır, teşekkürler," diyerek Molly beni transımdan çıkardı ve başını kaldırıp bakmadı bile. "Yakında hastaneye dönmem gerekiyor."

"Ah ben." Freddie tişörtünü çıkardı. "Ben de varım."

"Tamam, sen Cooper ve Wolf ile git, Clevs ve Drew de benimle." Emretti.

"Bu tam olarak nedir?" Hâlâ manzara karşısında büyülenmiş durumdaydım.

"Havuz voleybolu, omuzlarıma çıkıyorsun." Açıkladı.

Ağzım kurudu. "Oh, hayır."

Omuzlarına çıkmamın imkânı yoktu. "Ne?"

"Hayır." Tekrar

söyledim. "Neye

hayır?"

"Hayır, omuzlarına çıkmayacağım." Tekrar ettim.

Kaşlarını çattı. "Neden?"

"Çünkü istemiyorum." Mantık yürüttüm.

"Neden?"

Tanrım, sanki üç yaşındaki yeğenimle sohbet ediyor gibiydim. "Bu yirmi soru mu?"

"Hayır, bu tek bir soru. yüzden cevapla." Şakacı bir parıltıyla bana baktı. "Çünkü ben çok ağırım." Atıldım.

Gözleri büyüdü ve sanki hem ona hakaret etmişim hem de yabancı bir dilde konuşmuşum gibi bana baktı.

"Ciddi misin sen?"

Cevap veremeden beni kucakladı ve başının üzerine kaldırdı, çığlık attım ve hayatta kalma içgüdüleriyle boynuna uzandım ve düşmemek için kollarımı ona doladım.

"Ooh bunu sevdim." Boynuma sarıldı. "Belki de bunu daha sık yapmalıyım."

"Jasper beni yere bırak." Onu itmeye çalıştım.

"Hafif göğüslü bir günde senin iki katın ağırlıkta bench press yapıyorum, bu yüzden çok ağır olduğunu söyleyerek ikimizi de aşağılamayalım ya da seni düşürebilirmişim gibi davranmayalım."

Freddie ikimize bakıp gülüyordu: "Tamam, demek istediğinizi anlattınız, şimdi beni yere bırakın." "Atın onu içeri"

"Ne? Hayır." Jasper'ın deli gibi baktığını gördüm. "Yapma canım."

Havada uçarken çığlık attım ve ılık suya çarparak dibe battım. Ayakta durmaya çalışırken bir çift kalın pazu ve kol altıma dolandı, Jasper beni yüzeye ve göğsüne doğru çekti, o havuzun zemininde sağlam bir şekilde dururken ayakta kalmak için bacaklarımı otomatik olarak beline sardım.

"Mmmm, bunu da sevdim." Islak saçlarımı yüzümden sildi. Bana sırtıırken kendisinininkinden de su damlıyordu.

Yaşayan, nefes alan bir tıraş losyonu reklamına benziyordu.

Ona tiksinti dolu bir bakış attım ve bana gülerken onu ittim, Freddie havuzun kenarında açıkça kıkırdıyordu.

"Siz ikiniz benim bok listemdesiniz." İkisini işaret ettim. "Çete kuracağınızı biliyordum Ben.

" Cooper'a doğru yüzdüm.

"Artık Cooper'la ortağım." Ne olduğu hakkında hiçbir fikri olmamasına rağmen onu yakaladım.

oluyor.

"Ne?" Şaşkınlığı haklıydı.

"Kıçlarına tekme basacağız." İtiraz edemeden omuzlarına tırmanarak onu suya batırdım. Drew ve Felix'in gülmekten altlarına kaçırdıklarını görebiliyordum.

Jasper ikimize ters ters bakarken ben de tatlı tatlı gülümsedim, onun kızgın olduğunu biliyordum ama ben daha da kızgındım.

"Cooper." Beni duyabilmesi için yüzüne doğru eğildim, "Onları yenmeliyiz. Ve onları yenmekten bahsediyorum."

" uyar." Güldü. "Gerçi Jas'ın şu anda ne kadar kızgın olduğunu görüyorsun. Buzun üzerinde böyle bir yüz ifadesi var ve kimse ona bulaşamaz."

"Eh dengini buldu, çünkü kimse bana da bulaşamaz." Sertçe güldü.

"Senden hoşlanıyorum Wolfie."

"Tamam." Jasper bana ters ters bakarak bağırdı. "Bu kadar anneler toplantısı yeter." Freddie'yi omuzlarına aldı. "Hazır mısınız?"

"Hazır." Felix arkamdan bağırarak topu havaya fırlattı ve çok fazla öne eğilen Freddie'ye doğru yumrukladı ve hemen yüzüstü suya düşerek Jasper'ı da beraberinde götürdü.

Felix bize beşlik çakarken gülmekten katıla katıla homurdandım. Jasper saçlarındaki suyu silkeleyerek yüzeye çıktı.

Bana sırtıttı. "Ortak değişimi."

"Ne? artık! Daha yeni başladık." Cooper bağırdı.

"Ben Kaptan'ım, üstümü değiştireyim. Wolf şimdi benimle." Emretti.

"Vay canına, takımını desteklemenin yolu, Kaptan." Freddie'nin ağzından su gibi alaycılık damlıyordu. "Belki de sana zoru nasıl oynayacağını öğretecek birini bulmalısın."

Suda Cooper'a doğru ilerlerken ona su sıçrattı. Cooper omuz

silkti. "Zoru oynamak gibi bir niyetim yok."

Cooper beni suya indirdi ve ben de krema yemiş kedi gibi beni göğsüne doğru kaldıran Jasper'a doğru yüzdüm.

"Biraz Neandertal ve sahiplenici değil mi de?" Homurdandım. "Evet

ve bundan hiç utanmıyorum." Göz kırptı.

O yere çökerken gözlerimi devirdim ve omuzlarına çıktım.

İçimdeki canavar tekrar kıpırdandı, bu Cooper'la farkına bile varmadığım bir şekilde çok sıcaktı. Jaspers'ın ağzı, dili birçok kez hayalini kurduğum yere tehlikeli bir şekilde yakındı. Zonklama iki katına çıktı ve belki hissedebilir diye ondan uzaklaştım ama o beni geri çekti.

"Kurt, kes yoksa düşeceksin."

"Hazır mısınız?" Felix topu bana doğru çarptırarak havaya fırlatırken tekrar bağırdı. Ben de sertçe karşılık verdim, Freddie'yi hedef aldım ve göğsünden vurarak onu Cooper'dan uzaklaştırdım, Cooper da onu sudan çıkardı.

"Aman Tanrım, bunun olmasını beklemiyordum." Güldüm.

"Tanrı aşkına! İnsanlar beni devirmeyi bırakabilir mi?" Herkes kahkahalarla kükrerken Freddie çığlık attı.

On dakika sonra Jasper, Drew ve ben 6-2 öndeydik. Freddie topu havaya fırlattı ve Drew'e doğru nişan aldı, o da Felix'e geri vurdu. Felix çok kısa daldı ve ıskalayarak bize sayıyı ve maçı kazandırdı.

"Woooooo hooooo." Drew bağırdı. "Pirzola zamanı, kazananlar önce seçecek." O ve Felix barbeküye doğru birbirleriyle yarıştılar.

"Evet kaburga zamanı." Freddie hâlâ Cooper'ın omuzlarındaydı ve çocukları sudan çıkarken takip ettiklerinde hareket etmek istiyormuş gibi görünmüyordu.

Jasper'ın iri elleri kalçalarımı kavradı ve beni kaldırmak için kıcıma doğru uzandı. Vücudundan aşağı doğru kaydım, böylece onunla göz hizasına geldim, bacaklarımı tekrar etrafına sardım, ama bu sefer bilerek.

Delicesine güzeldi. Eğlenceyle parıldayan gözleri, onunkinden daha mavi görünüyordu. Hiç.

"Biz kazandık Cub," diye sırtıttı. "Ekibime katıldığını sevinmedin mi?" Dedi ki Yumuşak bir sesle ve çekiciliğinin direnemeyeceğim kadar güçlendiğini biliyordum. "Başka seçeneğim yoktu ki." Gülümsememe rağmen karşılık verdim.

"Hayır, yapmadın. Cooper'ın sana dokunduğunu görmekten hoşlanmadığımı itiraf edecek kadar da erkeğim." Hırladı ve elleri sırtımdan yukarı kaydı. "Lanet olsun, Cub, bana ne yapıyorsun?"

Sikinin bana karşı sertleştiğini hissedebiliyordum, eğer bir santim daha aşağı kayarsam, dokunması için gittikçe daha çaresiz hale geldiğim noktaya çarpacak ve çok uzun zamandır özlemimi çektiğim sürtünmeyi sağlayacaktı.

İstemsiz bir inilti dudaklarımdan kaçtı ve geri çekilip bana baktı, gözlerinde sıcaklık ve özlem vardı. Bir an tereddüt etti ama ben onu yakaladım ve kollarımı ve bacaklarımı nazikçe çözerken içimin söndüğünü hissettim.

"Başkaları varken olmaz. İlk öpüşmemiz için değil, çünkü bir kez başladığımda duramayacağım." Kesin bir ifadeyle söyledi. "Ama yakında olacak ve bu bir söz."

Zayıf bir gülümsemeyle geçiştirdim, çünkü söylediği her şey mantıklı gelse ve ben de katılsam da reddedilmenin acısı güçlüydü. Dudaklarını hızla benimkilere değdirdi, o kadar yumuşaktı ki zar zor hissettim, sonra ikimizi de yana doğru yüzdürdü, kendisi atlamadan önce beni havuzdan çıkardı, birkaç havlu kaptı ve kendini kurulamadan önce birini bana sardı. Karın kaslarını silerken başka tarafa bakmaya çalıştım ama yapamadım.

"Hadi Cub." Sırıtarak beni kendine çekti ve başımı öptü. "Hadi biraz yemek yiyelim."

"Sanırım bu şimdiye kadar yediğim en iyi lahana salatası olabilir. Ve bunlar da yediğim en iyi pirzolar." Otuz dakika sonra Freddie anons etti. "Siz hokey oyuncularının hakkını vermeliyim, nasıl barbekü yapılacağını biliyorsunuz."

"Bunların hepsi Coop'un ." Jasper sessizce birasını yudumlamakta olan Coop'a başıyla işaret .

Freddie Cooper'a baktı. "Gerçekten mi? Yemek mi yapıyorsun?" "Şaşırdın mı?"

"Hayır, hiç de değil. Bunlar cidden çok iyi."

"Annemiz bize küçük yaştan itibaren yemek yapmayı öğretti." Molly araya girdi. "Büyükbabamız bir pastacıydı, bu yüzden onunla çok zaman geçirir, onu yemek yaparken izlerdik."

Cooper pistte olmadığı zamanlarda mutfaktaydı."

"Keşke daha iyi bir aşçı olsaydım, aşçılığı seviyorum ama yemek yemekte aşçılıktan çok daha iyiyim. Yine de çok iyi kızarmış tavuk yaparım." Freddie söyledi.

"Bu doğru. Neredeyse anneminkinden daha iyi."

Dedim. "Siz ikiniz kardeş misiniz?" Drew sordu.

"Evlat edinilmiş kız kardeşler." Freddie cevap verdi. "Anne ve babamız en iyi arkadaşlardı ve benimkiler ben küçükken öldüler, bu yüzden Jack ve Diane beni evlat edindiler ve ben Fred'le birlikte büyüdüm ve iki erkek kardeşimiz var."

Cooper'ın yüzünün yumuşamasını izledim.

"Aslında voleybola bayılırlardı." Güldüm. Jasper'a döndüm. "Biz küçükken çocuklar futbol oynarken bizi kalede hedef olarak kullanırlardı."

Drew güldü. "Dostum, ben de kız kardeşimle böyle yapardım."

"Molly'nin ona bunu yapmama izin vermesine imkân yok." Cooper homurdandı. "Sert bir kızdı."

"Evet, oynarken her yaralandığında hastaneye gitmek yerine onu dikmeme izin vermesi için onu ikna etmeye çalışırdım." Herkes bir kahkaha patlattı ve Cooper şortunu uyluğunun ortasına kadar sıyrarak yara izini gösterdi.

"İlk seferden sonra bir daha asla olmayacaktı."

"Evet ve şimdi gerçekten kalifiye oldum, haftada bir telefonda seni çözmem için bana valarıyorsun." Ayağa kalkmadan önce karşılık verdi. "Aslında geri dönmem gerekiyor, yarın erken bir vardiyam var."

Hepimiz ayağa kalktık, Cooper onu kocaman bir kucaklamanın içine çekti. "Sağ salim döndüğünüzü bana haber verin."

"Yapacağım." Freddie ve bana dönerek bizi yan tarafa götürdü. "Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum, umarım ikinizi de tekrar görebilirim."

"Aynen." Freddie ona tekrar sarıldı.

"Wolf, sen ve Jas birlikte çok iyisiniz. Açıkçası sen geldiğinden beri onu hiç bu kadar mutlu görmemiştim." Sadece Freddie ve benim duyabileceğimiz şekilde sessizce söyledi.

Sözleri kelebeklerin uçuşmasına neden oldu ve ben de ona

gülümsedim. "Katılıyorum." Jasper yanıma gelirken

Freddie de öyle dedi.

Kolunu ona doladı. "Seni ."

Arkasını döndü ve el salladı. "Yakında görüşürüz, beladan uzak dur."

Barbekünün yanındaki şezlonglara geri yerleştik, Jasper birkaç dakika sonra döndü ve beni arkama oturttu, böylece ona yaslanabildim.

Kimse gözünü kırpmıyor gibiydi.

"Hey Fred." Ona döndü. "Cooper evini yeniliyor, Wolfie sana söyledi mi?

Architecture Digest'e bayılır."

"Mimari." Hep bir ağızdan cevap verdiler ve Felix bir homurtu

çıkardı. "Bu doğru mu?" Freddie ona döndü.

Başını salladı. "Sadece henüz doğru ekibi bulamadım."

"Sana yardım edebilirim, tanıdıklarım var."

"Öyle mi?" Diye sordu.

"Evet." Ona doğru ilerledi ve tasarım stilleri hakkında hararetli bir şekilde sohbet etmeye başladılar.

Drew kalktı ve kollarını başının üzerine uzattı. "Kalıp kartonpiyerleri tartışmak isterdim ama yarından önce evde bazı işleri halletmem gerekiyor. Erkenden yola çıkacağız."

"Öyle mi?" Ben sordum.

"Evet, sabah 10'da Vegas'a uçuyorum."

"Doğum gününde kazanacağız." Jasper kollarını bana dolayarak beni daha sıkı kendine çekerken kulağıma fısıldadı.

"Evet, daha iyi." İçimde oluşan duyguya gülüp geçmeye çalıştım.

Ne olduğunu bir şey, göğsümdeki ağrı sıcak ve ağır bir şekilde geri dönüyordu.

Burada olmaktan hoşlandığımı

biliyordum. Onun kollarında.

Onun yanında.

Kendimi ona, yakın ailem dışındaki hiç kimseye hissetmediğim kadar yakın hissetmeye başlamıştım.

Kendimi yeniden bütün hissetmeye başlamıştım.

WOLFIE

Freddie yatak odama girdiğinde akortsuz şarkı daha da yükseldi.

"Mutlu Yıllar Sana, Mutlu Yıllar Sana, Mutlu Yıllar Sevgili Wolfie, Mutlu Yıllar Sanauuuuuu". Yanımdaki yatağa girdi ve üzerinde mum olan bir kek uzattı.

Sırıttım ve bir doğum günü dileği tutmak için gözlerimi kapatarak üfledim.

"Seksi bir hokey oyuncusunun ayaklarını yerden kesmesini mi diledin? Çünkü bence o zaten çantada keklik."

"Har har." Keki ikiye böldüm ve bir tarafını Freddie'ye uzattım. "Kahvaltıda kek en iyisidir."

"Biliyorum." Üstündeki kremi yalayarak kabul etti.

"Teşekkür ," diye eğildim ve onu öptüm. "Burada olduğun için çok mutluyum."

"Ben de Wolfie bebeğim, ben de. Şimdi neden kanepeye geçmiyoruz ve hediyeleri açmadan ve doğum günü eğlenceni planlamadan önce biraz kahve ve uygun bir kahvaltı hazırlayacağım."

"Kulağa mükemmel geliyor." Yataktan çıktım ve Jasper'ın kazaklarından birini alıp kanepeye uzandım, o da kahveyi hazırlamak için mutfaka girdi.

Tam sakinleşirken telefonum çaldı. Arayan ailemdi ve Freddie'nin de duyabilmesi için hoparlörü açtım.

"Selam anne, nasılsın?"

"Merhaba sevgilim, doğum günün kutlu olsun! Baban da hatta."

"Doğum günün kutlu olsun Wolfie sevgilim, umarım New York'ta güzel vakit geçiriyorsundur."

Freddie senin için tüm hediyelerimizi getirdi."

"Merhaba anne-baba." Mutfaktan bağırdı.

"Teşekkür ederim. Biz de hediye almak üzereydik. Şimdiye kadar eğlenceli bir hafta sonu geçirdik, kırsaldaki bir arkadaşımızı ziyarete gittik ve dün bir havuz partisi ve barbekü yaptık." Dedim, tam o sırada kapı çalındı.

"Ben bakarım." Freddie telefona cevap vermek için koşarken bağırdı.

"Bir arkadaş mı?" Annem sordu. "Ne tür bir arkadaş?" Gülümsediğini duyabiliyordum.

Tam cevap vermek üzereydim ki Freddie otuz saniye sonra neredeyse kendisi kadar büyük çantalar taşıyan ufak tefek bir kadınla birlikte odaya geri döndü, arkasında bir adam ve daha fazla çanta, sonra da bir kolunda kocaman bir vazo çiçek, diğerinde de kocaman, içi dolu balonlar taşıyan ikinci bir adam geldi. Ağzımı açtım ve ailemin hâlâ elimdeki telefonun ucunda olduğunu fark ederek kapattım.

"Anne, baba, gitmem gerek. Kapıda biri var, seni sonra ararım."

Seni seviyorum." Telefonu kapattım ve kargaşaya doğru yürüdüm. "Kim? Ne?" Kelimelerimi bulamıyordum.

"Tanrım." Freddie etrafına bakındı. "Burası tam bir çiçekçi."

"Pratik olarak." Kadın elini uzatmış bana doğru yürürken çizdi. "Merhaba ben Andie, Jasper'ın asistanıyım. Sen Wolfie olmalısın. Mutlu yıllar."

"Teşekkür ederim." Elini tuttuğumda yüzüme derin bir kızarıklık yayıldı, ağzım hala bir Japon balığı gibi açıktı.

"Bu inanılmaz." Yemek masasının yarısını kaplayan ortancalar, kokulu fidanlar, güller ve okaliptüslerden oluşan devasa sergiye doğru yürüdüm.

Ona döndüm. "Bunlar çok güzel, teşekkür."

"Rica ederim, gerçi ben sadece elçiydim. Bunlar da sizin için" dedi ve birkaç çantadan birini bana uzattı. Ondan aldım.

Eğildi ve başka bir çanta aldı. "Bunlar hariç." Bir an için nutku tutulan Freddie'ye uzattı, yüzündeki şaşkınlık ifadesi benimkiyle aynıydı.

"Gerçekten özel bir gün geçirin." Kapıya doğru yöneldi.

"Çok teşekkür ederim," dedim ona. "Bu..." Ne olduğunu yeterince tarif edecek kelimeleri bulamadım. "Lütfen kalın ve bizimle bir kadeh şampanya için."

"Çok nazıksınız ama Jasper şehir dışındayken bugün yapacak çok işim var. Umarım yakında birbirimizle doğru düzgün tanışırız." Gülümsedi.

Onu kapıya kadar takip ettim ve çıkarken bana döndü. "O iyi bir adam, Wolfie. Gerçek hakiki olanlardan biri."

Ona gülümseyip kapıyı kapattım ve Freddie'nin yanına döndüğümde onu elinde bir kahve, oturma odasını kokularıyla doldurmaya başlamış olan poşetlere, balonlara ve çiçeklere bakarken buldum.

Yüz ifadesi ne hissettiğimi mükemmel bir şekilde özetliyordu. "Biliyorum."

"Nutkum tutuldu." Demetten bir balon aldı ve kurdeleyle bileğime bağladı.

"Evet." Andie'nin bana verdiği kartı elime alıp açtım. İçinde Jasper'ın karalanmış el yazısı vardı.

Mutlu yıllar Cub,

Şimdiye kadarki en iyi gününüz olsun. Yanınızda olamadığım için üzgünüm ama ruhen oradayım ve bu gece sizin için kazanacağım.

Sen ve Freddie için EMP'de akşam yemeği rezervasyonu yaptırđım ve yeni elbiseni isteyebileceğini düşündüm. Ve tabii ki elbiseyle birlikte ayakkabıya da ihtiyacın olacak.

Cuma günü seni görmek için sabırsızlanıyorum, uykularımı sayıyorum.

J xxx

Freddie'ye gönderilmiş bir kart daha vardı. Ona uzatarak yırtıp açtı. -

Açıkçası seni dışarıda bırakamazdım. Sadece kıyafetleri karıştırmak. Forma Cuma günü giyilecek.

En iyi haftanızı geçirmeye devam edin.

Jasper x

Eşyaları gözden geçirdik ve Freddie açmam için çantalardan birini bana uzatırken kanepeye oturduk. Poşeti çıkarıp peçeteyi açtığımda, ona geri verdiğim elbiseyi buldum

Ofisime ilk geldiğinde ne kadar güzel olduğunu unutmuşum. İki ay önceki o günden bu yana uzun bir yol kat etmiştik.

"Bu elbise muhteşem." Dedi Freddie. "Gerçekten ona geri verdiğine inanamıyorum."

"Biliyorum," diye kıkırdadım. "Tekrar gördüğümde nasıl yaptığımı bilmiyorum. Ve gördüğümdeki yüz ifadesi." Ellerimle yüzümü kapattım, bir an kendimi suçlu hissettim ve gülmeye devam ettim. "Zavallı Jasper," diye başımı salladım ona. "Çantanda ne var?"

Paketi açtı ve lacivert ipekten kısa bir elbise çıkardı. Ağzı açık kaldı. "Vay canına, bu inanılmaz. Bunu benim için yaptığına inanamıyorum."

Bir başka çantada iki ayakkabı kutusu vardı; her birimiz için bir çift Manolo Blahniks.

"Gerçekten tüm bunlara inanamıyorum." Freddie yeni ayakkabılarıyla etrafta dolaştı. "Tam oturdular. Giyinip dışarı çıkmak çok eğlenceli olacak. Bizim için bir şeyler planlamıştım ama o her şeyi berbat etti." Güldü, belli ki umurunda değildi.

"Hey, bunun içinde ne var?" adı yazan bir çantayı gösterdim.

"Oh, bunu görmemiştim." Yere oturdu ve bir hokey forması ile bir boncuk şapka çıkarmadan önce karıştırdı. "Oh, bu destansı." Şapkayı kafasına geçirdi. "Kendi formam." Arkasını dönerek Jasper'ın adının ve numarasının yazılı olduğu yeri gösterdi. "Bu benim doğum günü olmayan en güzel günüm. Yani, en iyi arkadaşını nasıl kazanacağını gerçekten biliyor, değil mi?"

Güldüm. "Evet ve bence kesinlikle işe yarıyor" "Belki, ama fikrimi değiştirme hakkımı saklı tutuyorum."

"Kabul edildi." Onu aramak için telefonu elime aldım. Telefon çaldı ve Jasper'ın yüzü karanlık bir odada belirdi, belli ki uyuyordu.

"En sevdiğim uyandırma çağrısı." Las Vegas'tan mırıldandı.

Saate baktım, hatamı çok geç fark ettim. "Tanrım, özür dilerim, saat farkını unutmuşum, sonra ararım."

"Hayır, hayır, lütfen yapma, uyandım." Oturmak için ayaklarını sürüyerek kalktı. Çıplak göğsü ekranı dolduruyor, sabahın ilk saatlerinde hâlâ tam bir tanrı gibi görünmeyi başarıyordu.

Bu normal değildi.

"Gerçekten mi?"

Gülümserken gamzeleri ortaya çıktı. "Evet, doğum günü kızı için her şeyi yaparım."

"Jasper," boğazımda bir yumru oluşmaya başladı, aniden onu o kadar çok özledim ki ağırıyordu. "Evet?"

"Çok teşekkür ederim. Bu şimdiye kadar birinin yaptığı en nazık, en cömert şey. Ne diyeceğimi bilemiyorum." İçimin dolduğunu hissedebiliyordum.

"Bir şey değil Cub, bugün senin doğum günün." Bana sırtıttı. "Aslında bir şey daha var."

"Ne demek istiyorsun?"

"Şey, gerçek doğum günü hediyen."

"Jasper bütün bunları bana sen verdin." İtiraz ettim.

"Hayır, onlar sadece dışarı çıkmak için tamamlayıcı." Göz

kırptı. "Ama Jasper..."

"Aması yok." Sözümü kesti. "Mutfağa git." "Ne?"

Şaşkınlıkla ona baktım.

"Sana söyleneni yap, mutfağa git." O emretti.

"Tamam..." Ayağa kalktım ve bir sonraki talimatı bekleyerek mutfağa doğru yürüdüm. "Fincanları sakladığınız dolabın en üst rafının arkasında."

Telefonu tezgâhın üzerine koydum ve ne yaptığımı görebilmesi için tezgâhın üzerine tırmanmak yerine bir sandalye getirip dolaplara doğru sürüklerken arkasını çevirdim. Üzerinde durarak en üst rafın arkasına doğru uzandım, bu sırada gömleğim yükseliyordu.

"Ve işte benim hediyem." Dedi ve kıcımlı zar zor örten iç çamaşırımı net bir şekilde görebildiğini fark ettim.

Güldüğünde ciyakladım çünkü aynı anda hem gömleğimi aşağı çekmeye hem de yukarı uzanmaya çalışmamın faydasız olduğunu biliyordum.

"Bunu bilerek bile yapmadım, bu tamamen tesadüf." Kendinden çok memnundu.

Ellerim küçük kadife bir kutunun etrafında kenetlendi ve sandalyeden inmeden önce kutuyu çıkardım.

Elimdeki kutuya baktım.

"Yavrum, açabilirsin."

Kapağı çevirdim ve içinde bir çift uyumsuz küpe buldum; birinde siyah elmaslarla kaplı, arkasına yaslanmış uluyan küçük bir kurt, diğerinde ise küçük bir elmas hilal vardı.

Nefesim kesildi ve hıçkırıklara boğuldum, duygularım beni ele geçirmişti. "Kurt?" Sesi endişeyle doluydu.

çabadan bunalmış bir halde ellerime kapanarak . "Wolfie, bebeğim konuş benimle." Yalvardı.

Telefonu açtım. "Bu, birinin benim için yaptığı en güzel şey, çok güzeller. Teşekkür ederim." Burnumu çektim.

Bana sırttı. "Mutlu yıllar Cub." Dedi usulca. "Ağlama, sen en güzel günü hak ediyorsun. Ağlaması gereken benim çünkü bugün seninle olamadığım için çok üzgünüm." Güldüm, gözlerim kurudu. "Ama maçtan sonra görüşürüz, sonra da Cumartesi gününü ipe çekeceğiz. Eğlenceli bir gece olacak."

Birden oturma odasından 50 Cent'in 'It's Your Birthday' şarkısı patladı. "Bu müzik de ne?" diye sordu Jasper.

Sırttım. "Freddie dans partimiz için doğum günü şarkı listesini hazırlamaya başladı." Gözleri parladı. "İzleyebilir miyim?"

"Bu hayır olurdu."

Sırttı. "Tamam ama Cuma günü görüşürüz ve seninle sonra konuşuruz. Günün nasıl geçtiğini istiyorum, tamam mı?"

"Tamam ama sen de aynısını yaparsan." "Anlaştık." Göz kırptı.

"Jasper?" Telefonu kapatmadan önce hızlıca söyledim.

"Evet yavrum." İri mavi gözleriyle bana baktı, yüzüme anlam veremediğim bir ifade yerleştirdi.

Telefona uzanıp ona dokunabilmeyi diledim.

"Cidden, bunun için teşekkür ederim. Bana karşı her zaman bu kadar nazık olduğun için de teşekkür ederim." Ona içtenlikle gülümsedim.

"Bir değil. Bunu hak ettin. Cuma günü seni görmek için sabırsızlanıyorum. Şimdi git ve gününün tadını çıkar." Ve telefonu kapattı.

Freddie kapıdan kafasını uzatıp elini uzatırken telefonu kapattım. "Bu dansı benimle yapar mısın, en sevdiğim insan?"

Güldüm. "Çok isterim."

Beni oturma odasına götürdü ve orada bayılmaya hazır olana kadar balonlarla dans ettik.



Freddie yatak odama girip bana bir kadeh şampanya uzatırken ıslık çaldı. "Harika görünüyorsun."

"Teşekkürler, de hiç fena görünmüyorsun."

Jasper harika bir iş çıkarmıştı.

Boy aynasında kendini kontrol etti. "Dostum açlıktan ölüyorum. Bütün gün New York'ta dolaşmak gerçekten iştah açıyor."

"Bir de bana sor."

Kıçımızı yırtarak dans ettikten sonra günü şehirde dolaşarak geçirdik, masmavi gökyüzüyle berrak ve mükemmel havadan faydalandık. Guggenheim'dan başlayıp Oyster Bar'da bir kadeh şampanya içmek için Grand Central'a doğru yürürken Cadılar Bayramı için süslenmiş kaldırımların, dev örümceklerle kaplı evlerin, turuncunun her tonunda yüzlerce balkabağıyla süslenmiş evlerin ve süpürgeli cadıların yanından geçtik. Her şey inanılmaz ve şenlikli görünüyordu.

"Araba ne zaman geliyor?" Freddie sordu. Saate

bir göz attım. "Beş dakika içinde."

Benim için yaptığı diğer şeylerin yanı sıra, kendisi şehir dışındayken şoförünü de hazır tuttu.

"Harika. Yola çıkmadan önce hızlıca rujumu kontrol etme zamanı." Koşarak gitti.

Yirmi beş dakika sonra restoranın önünde durduk ve şık ve güzel bir garson tarafından masamıza götürüldük. Şampanya zaten buzda bizi bekliyordu, mantarı patlattı ve ikimize de birer bardak doldurdu.

"Mutlu yıllar, Bayan Williams." "Bu akşam bizimle olduğunuz için çok mutluyuz." dedi. Yürümeye başlamadan önce söyledi.

"Mutlu yıllar, sevgili kızım." Freddie bardağını bana doğru kaldırdı.

"Teşekkür ederim." Elini sıktım. "Burada olduğun için çok mutluyum." Yüzüncü kez tekrar söyledim, çünkü ciddiydim. "Seni çok özledim ve bugün en güzel günüm oldu."

"Ben de, ama dürüst olacağım ve yalnız olmama ve seni meşgul edecek şeylerin olmasına sevindiğimi söyleyeceğim." Kaşlarını bana doğru kaldırdı, bu da bir homurdanmaya yol açtı.

"Bazı iyi arkadaşlar edindim." Utangaç bir şekilde cevap verdim.

"Bence bundan daha fazlasını yaptın. Bugün senin için yaptıklarına bir bak." Elini elbiselerimize ve çevremize doğru salladı. "Tek istediği senin en özel günü geçirmendi."

"Biliyorum. Kafam çok karışık." Sanat eseri gibi görünen mezeler önümüze konurken iç geçirdim. Hemen daldık.

"Lanet olsun, bu inanılmaz. Bu ağızımda orgazm olmak gibi bir şey. Bu tatları nasıl yaptın?" Dedi Freddie takdirle.

"Hiçbir fikrim yok." Bu çok iyiydi.

"Neyse, Jasper'a dönelim. Kafan karıştı?"

Derin bir nefes aldım ve cevabımı düşünerek bir yudum şampanya içtim. "Çok sevimli biri ve onunla arkadaş olmayı seviyorum. vakit geçirmek inanılmaz kolay, sadece takılmak için bile."

"Doğru mu? Bunda yanlış olan ne?"

"Kovalamacayı sevdiğinden ve bunun bir yenilik olduğundan endişeleniyorum. Süper modellerle ya da benden çok daha genç kadınlarla birlikte olmaya alışkın, hatta kendisinden bile genç. Farklı ülkelerde yaşadığımızdan ve iki ay sonra ayrılacağımdan bahsetmiyorum bile. Birdenbire uğraşmaya değmediğimi fark ettiği için aramızdaki ilişkiyi mahvetmek istemiyorum."

Tüm korkularım ortaya dökülmeye başladığında derin bir nefes aldım.

"Uzun mesafeli bir ilişkiyi asla yürütemeyeceğiz, bu yüzden onu kol mesafesinde tutmak daha kolay. Gerçi bu da artık pek kolay değil. Henüz öpüşmedik, peki ya öpüşürsek ve o da ilgisini kaybederse?"

Ağzı açık bir şekilde bana baktı. "Wolf, buna gerçekten inanıyor musun? Üzüntüyle başımı salladım.

Şampanyasından bir yudum aldı ve bana baktı.

"İnanmıyorum, bence bu saçmalık. Ve senin de buna gerçekten inandığını sanmıyorum. Korktuğun için neden birlikte olmamanız gerektiğine dair kolay bir bahane uyduruyorsun. Ona karşı bir şeyler hissettiğini biliyorsun, bunu görebiliyorum."

Tekrar başımı salladım.

"Ama inan bana, bu onun için kolay bir kovalamacadan daha fazlası. Kahretsin, onunla çok az zaman geçirdim ve senin için cenneti ve dünyayı hareket ettireceğini görebiliyorum. Kaslarının büyüklüğüne bakılırsa muhtemelen bunu da yapabilir. Onun kadar samimi biriyle daha önce hiç karşılaşmadım, bu yüzden ona şüpheyle yaklaşmalısın."

"Biliyorum. Biliyorum." İçimi çektim. "Ama bunun nasıl bir yere varacağını bilmiyorum. Kalbim daha yeni iyileşti ve onu tekrar kırmak ya da birkaç dakikalık seks için riske atmak istemiyorum. Seksten daha iyi bir şeyimiz var, arkadaşlığımız ve samimiyetimiz var."

Ağzı hâlâ kapanmamıştı.

"Neden bana öyle bakıyorsun?"

"Birkaç dakikalık seks mi?" Kadının ses tonunda küçümseme vardı. "Wolf, bunu sana söylemekten nefret ediyorum ama Jasper'ın iki dakika dayanıp yuvarlanacak türden bir adam olmadığına bahse girerim. Onun da seni iyi bir şekilde görebileceğinden hiç şüphem yok." Kıkırdadı. "Bir kere o profesyonel bir atlet. Eğer bundan daha uzun süre buzda işi yok demektir."

Haklıydı.

"Bak," diye devam etti. "Ondan hoşlanıyorsun. Ama senin için daha fazlası var, bunu görebiliyorum."

"Ondan hoşlanıyorum, tabii ki hoşlanıyorum. Çok sevimli, çok dikkatli ve sevecen biri. Ve nazik biri."

"Ama ondan hoşlanıyor musun, onun gibi? Onun gibi çıplak mı?"

Kıkırdadım. "Evet, tek bu. Ama bundan daha fazlası, bana hissettirdikleri." "Ne hissettiriyor?" Kaşlarını salladı ve ben de koluna bir tokat attım.

"O değil, seni tehditkar."

Bana sırtıyordu.

"Yani sadece hissediyorum." Ne demek istediğimi anlatacak kelimeleri bulmaya çalıştım. "Bana gerçekten duygularım varmış gibi, içimde ölü değilmişim gibi hissettiriyor. Uzun zamandır her şeyi bastırıyordum ve o hepsini ortaya çıkarıyor. Ama bu çok korkutucu ve üstesinden gelemiyorum. Son birkaç ay çok eğlenceliydi. Eğlenmenin ve bana yaşadığımı hissettiren biriyle birlikte olmanın nasıl bir şey olduğunu unutmuşum. Ve o beni gerçekten dinliyor, beni değiştirmeye çalışmıyor çünkü beni olduğum gibi seviyor."

"Çünkü sen ." "Hayır, bundan daha fazlası."

Açıklamaya devam etmemi bekledi.

"Tamam, Dominic'in benim onun kalıbına uygun bir şey olmam gerektiği algısına sahip olduğunu hatırlıyor musun?" Başını salladı. "Ve ben kim olduğumu tamamen kaybettim, bir insan olarak ben duygusunu kaybettim."

"Wolf, Dominic bir danganaktı." Açıkça söyledi.

"Biliyorum ama Jasper'da bunların hiçbirini yok. Onunla ilgilenmediğim ve ne düşündüğünü umursamadığım için, olmam gerektiğini düşündüğüm kişi olmaya hiç çalışmadım. O da beni seviyor. Onu etkilemeye çalışmak zorunda olmamam hoşuma gidiyor. Denemek zorunda olmamam hoşuma gidiyor, nokta. Çabalayan o. Beni etkilemek için çaba sarf ediyor. İşe gelip beni eve bırakıyor ve yemek hazırlıyor. Sadece kendim olabiliyorum ve bu bana yetiyor." Dedim.

"Çünkü o normal."

"Ama demek istediğim, bununla ne yapacağımı bilmiyorum, çünkü ya sadece arkadaş olduğumuz için benden başka bir şey olmama ihtiyacı yoksa?" Ona sordum.

"Değil."

"Ya da ya yeterince iyi olmadığım için beni artık istemediğine karar verirse." Bu düşünce bile beni paniğe sürükledi.

"Wolf, bunu çok fazla düşünüyorsun."

"Biliyorum ama kafamın yaptığı şey bu. Bunu tekrar yapamam, tekrar acı çekmek istemiyorum." İtiraf ettim ve ellerime baktım.

Kolumu okşadı.

"Ya da ya sadece dikkat dağıtmak içinse ya da bir seks arkadaşı istiyorsa. İki ay içinde ayrılacağımı biliyor. Bu onun için uygun."

"Wolf, bu kesinlikle öyle şey değil."

"Ama nereden biliyorsun?" Ben zorladım. Bilemezdi. "Çünkü ben biliyorum." Tekrar söyledi.

"Ama..."

"Victoria," ses tonu sertti, iş anlamına gelen tam adımı kullanıyordu. "Siz arkadaştan daha fazlasısınız. Bu sadece o, o böyle biri. Sana deli gibi aşık olduğunu herkes görebilir. Bütün hafta sonu gözlerini senden alamadı, sana dokunmamak için kendini zor tuttu. Sen Cooper'la oynarken ne kadar sinirlendiğine baksana, benden yeterince hızlı kurtulamadı ve kesinlikle düştüğümünden emin oldu." Sırıttı. "Bugün senin için yaptığı her şeye bak. Ve bana verdiklerine. Erkekler sadece öylesine sevişmek istedikleri biri için bu kadar çaba harcamazlar. Bu bir gerçek." Ellerini havaya kaldırdı. "Dominic'ten bunu hiç almadım. O her zaman senin onun için ne yapabileceğinle ilgiliydi. Asla yeterince iyi değildi."

"Biliyorum." Yüzümden bir damla yaş süzölmeye başlarken peçetemi elime aldım. "Hey, hey. Ağlama." Elimi sıktı.

"Keşke daha önce görseydim."

"Böyle düşünemezsin. Daha önce görmüş olsaydın burada olmayabilirdin." Akıl yürüttü. "Bunu söylemekten ne kadar nefret etsem de, Dominic'in sana bu kadar uzun süre tam bir amcık gibi davranması seni bu noktaya getirdiyse, buna değer. Aksi takdirde New York'a asla gelmezdin."

Zayıf bir gülümseme verdim. "Sanırım öyle."

"Şimdi hadi, bir sonraki kurs gelmeden önce içkinizi için ve Jasper'a saat başı fotoğrafını gönderelim. Sonra da Cadılar Bayramı kostümlerimizi planlamalıyız, çünkü sizin için mükemmel bir kostümüm var."

Bela anlamına geldiğini bildiğim bir şekilde bana sırttı.

JASPER

Isınma hareketleri için buza çıktık, maç öncesinde kalabalık hızla stadyumu doldururken müzikler çalıyor ve oyuncularımızın istatistikleri büyük ekranlarda gösteriliyordu.

Cooper ve Carter Rice'in eşliğinde kayarak bize doğru gönderilen birkaç antrenman diskini geri yuvarladım. Etrafıma bakındım, Wolf'un oturduğunu bildiğim yerde onu arıyordum ama orada değildi ve koltuklar boştu. Paten kaymayı bıraktığımın farkında olmayan Felix bana çarptı ve ikimiz de yere düştük.

"Dostum, daha maç başlamadan bizi yaralama, ne yapıyorsun?" Kendini düzeltmek için çabalarırken bağırdı. "Eğer bu akşamki hata filminde yer alırsa, yılın geri kalanında bana içki borçlu olacaksın."

"Üzgünüm, Wolf'un çoktan burada olacağını düşünmüştüm." Mırıldandım, dikkatim dağılmıştı. "Burada olacak, muhtemelen sadece bir içki alıyordur."

"Evet, umarım öyledir."

"Tanrım, eğer senin kadar kırbaçlanırsam, lütfen suratıma bir yumruk at." Tersledi.

"İstersen hemen şimdi yumruklarım."

Sırıttı. "Önce beni yakalaman gerekecek." Ve kayarak uzaklaştı.

Geri dönüp kapı aralıklarından kalabalığa baktım. Birden onu gördüm, Freddie diğer yöne doğru ilerliyordu, sıradaki herkesten özür diliyordu, belli ki kalabalığın içinde kaybolmuştu. Bir kahkaha patlattım, göğsümdeki gerginlik anında buharlaştı. Üzerinde C harfi işlenmiş gerçek maç formalarımından biriyle beni izlerken ona baktığımda, gerginliğin yerini başka bir şeyin aldığını hissettim. Bu görüntüden asla bıkmayacaktım. Bunu her gün görebilmek istiyordum.

Kahretsin, inanılmaz görünüyordu.

"Lanet olsun, orada durup kalabalığa bakmaktan başka bir şey yaptın mı?" Cooper kayarak yanıma geldi. "Dostum, ısınman ya da en azından öyle bir izlenim vermen gerekiyor. Kaptan olmanın bir sebebi var."

Sırıttım, şimdi kendimi tamamen rahat hissediyordum. "Hadi gidelim." Onunla yarıştım, mavi çizgilerden aşağıya doğru ilerledim ve bir sprey yağmuru içinde panoların önünde patinaj yaparak durdum.

Klaksonlar çaldı ve biz de buzdan çıkıp yedek kulübelerine doğru ilerledik. Zaman dolduğunda dışarı çıktık ve Cooper'ın orta sahasında yerimizi aldık.

Hakem diski düşürdü.

Düdüğüyle birlikte Cooper topu kontrol etti ve Pittsburgh'lu orta sahadan bana doğru gönderdi. Topu sopamın ucuyla yakaladım, buzun üzerinde hızla ilerledim, bacaklarımı olabildiğince hızlı bir şekilde ileri sürdüm ve topu Rice'a doğru fırlattım, cama çarpmadan bir saniye önce. Kendimi toparladığımda kalabalıktan kulakları sağır eden bir uğultu yükseldi, arkamı döndüğümde maçtaki ilk golümüzü attığı belli olan Rice'ın üzerine atlayan çocukları gördüm.

Kayarak yanına gittim ve onu yakaladım, "Aferin Rook, devam edelim."

"Yardımın için teşekkürler, Kaptan." Bir sonraki iniş için kayarken sırtıttı.

Maçı 4-0 gibi farklı bir skorla tamamladık ve konferans tablosunda üst sıralarda yer alarak soyunma odasına terli ve mutlu bir şekilde geri döndük.

Spor basını zaten içerideydi ve olabildiğince hızlı bir şekilde soyunup duşa girmeden önce onlara birkaç ses kaydı verdim. İyice yıkanmakla Wolfie'ye bir an önce ulaşmak arasında gidip geliyordum.

Yıkama kazandı.

"Hazır mısınız?" Hazır olmadıkları belli olan çocuklara seslendim. Felix hâlâ çıplak dolaşıyordu.

"Uzun sürmez, biliyorsun havada kurutmayı severim."

"Her neyse, ben Wolf'u bulmak için dışarı çıkıyorum." Çantamı omzuma attım.

İkisine de soyunma odalarına gitmeleri için kart vermişim ve kapıları açtığımda onları dışarıda beklerken buldum. Bana vururken yüzüne kocaman bir gülümseme yayıldı, bu da tam göğsüme isabet etti, Freddie arkasını döndü ve bana bir tane daha verdi.

"Hey siz ikiniz." İkisine de sarıldım. "İlk maçınız nasıldı?" Freddie'ye sordum.

"Destansıydı. Yeni favori sporum olabilir. Ve çok ateşli, Siz erkeklerin kadınlarla kavga etmesine şaşmamalı. Tüm bu bastırılmış saldırganlık. Çok seksi."

Wolf'u gözlerini devirirken yakaladım, en azından değişiklik olsun diye benden başka birine bakıyordu. "Hey, işimin seksi olduğunu düşünmüyor musun?" Alay ettim, kızarmasını izledim.

"Kafanı olduğundan daha fazla büyötmek istemiyorum." Kaba bir şekilde cevap verdi.

Güldüm ve yanağından öptüm, kulağına fısıldarken sesimi sadece onun duyabileceği şekilde alçalttım. "İstersen sana başka nelerin büyük olduğunu gösterebilirim." Yüzündeki dehşet ifadesine daha da çok güldüm.

"Jasper." Azarladı ve beni itti.

Yüzünü ellerimin arasına aldım ve ona aldığım küpeleri taşıyan kulak memelerini okşadım. Bazen ona karşı hissettiklerim yüzünden kalbim yerinden fırlayacakmış gibi hissediyordum. "Bunlar sana çok yakışmış."

"Onları seviyorum, çok güzeller." Hâlâ yüzünü tutan ellerime dokundu.

"Senin gibi." Yumuşakça söyledim.

"Ben geldim. Artık hepiniz sakinleşebilirsiniz." Bir ses duyurdu.

Drew dışarı çıkarken kızlar kapıya döndüler, hemen arkalarından Cooper, Felix, Brogan ve Carter geliyordu.

"Bir şeyler içmeye mi gidiyoruz?" Brogan sordu. "Evet, gidelim." Ve Wolfie'nin elini tuttum.

Arka kapıdan çıkıp bizi after party'nin yapılacağı kısa mesafeye götürmek için bekleyen arabalara doğru yürüdük ve dışarıdaki basından kaçmak için yeraltı otoparkından içeri girdik.

"Woah. Hassiktir." Bara girdiğimizde Freddie'nin Wolf'a fısıldadığını duydum.

Mekânı dolduran kalabalığın arasından geçerken Wolfie'nin elini sıkıca tuttum. Her iç saha maçından sonra gece için farklı bir bar kiralardık, bu da güvenli bir alanda gevşeyebileceğimiz anlamına geliyordu. Her zaman bir yerlerde benim için ayrılmış bir yer olurdu, ben de buldum ve önümüze içkiler ve yiyecekler konurken hepimiz yerleştik. Açlıktan ölüyorduk.

"Yarınki parti için ne giyeceksiniz?" Freddie hamburgerini sordu.

"Üzgünüm hanımlar, beklemek zorundasınız. Haliya çıkana kadar kostüm seçimimizi asla tartışmayız." Cooper cevap verdi.

"Halı mı?"

"Evet, kırmızı halı. Büyük bir yardım gecesi, çok sayıda ünlü ve tanınmış sima var ve her yıl belirlediğimiz yardım kuruluşu için para topluyoruz."

"Oh, fark etmemiştim. Bu gerçekten harika, bu yılki hayır kurumunuz hangisi?"

"New York'taki çocuk hastanesi, ölümcül hasta çocuklara yardım ediyor." "Kulağa harika bir amaç gibi geliyor." Yumuşak bir sesle söyledi.

"Evet, öyle. Fırsat buldukça çocuklarla çok vakit geçiriyoruz."

Durdu, düşündü. "Yardım etmek isterim, nasıl bağışta bulunabileceğimi bana bildirin." Cooper'ın yüzündeki şaşkınlık ve dehşet ifadesini gizlemeye çalışmasını izledim.

"Sana bilgi vereceğim." Sözünü kestim. "Teşekkürler Fred. Gerçekten çok cömertsin."

"Hayır, hiç de değil." Bize el salladı, aniden rahatsız görünüyordu. Wolfie'nin usulca onun eline dokunduğunu gördüm. Bunun neyle ilgili olduğunu merak ettim.

"Tuvalete gitmem gerek." Wolfie ayağa kalkarak açıkladı. "Francesco?" Freddie'ye söyledi.

"Evet." Freddie ayağa kalktı ve birlikte yürüdüler.

"Bunu neden yapıyorlar?" Cooper onların gidişini izlerken sordu.

Brogan daha fazla yemeğe uzanarak, "Beni aşar," dedi. "Sen işerken sana katılma ihtiyacını hiç hissetmedim."

"Ve bunun için sana teşekkür ederim." Bana döndü. "Hey, Wolf ona ne dedi?" "Ne zaman?"

"Tam o sırada mı?"

"Bilmiyorum, dikkat etmedim."

"Bugünlerde sadece Kurt'la ilgilendiğini sanıyordum." Felix kıs kıs güldü.

Hiçbir karşılık veremedim, çünkü bu doğrudu. "Evet, ama bazen ne dediğini duymuyorum çünkü ağzının hareketini izliyorum."

"Ne derler bilirsin." Dedi Felix. Devam etmesini bekleyerek ona baktım. "İlk adım bir sorunun olduğunu kabul etmektir."

Hepsi gülmekten altlarına işediler.

"Şu bağış meselesi de neydi?" Cooper bana sordu.

"Evet, bilmiyorum dostum." Yüzünde ne olduğunu bir ifade gördüm. "Neden?"

Wolfie ve Fred geri gelip kanepeye oturduklarında omuz silkti. Wolfie benim yanıma oturdu ve daha farkına bile varmadan kolumu arkasına koyup saçlarıyla oynadım, ipeksi telleri parmaklarımın arasında dolaştırdım.

"Banyoda çok hevesli genç bayanlar var. Sanırım senin hayranların." Freddie başıyla Cooper'ı işaret etti ve Wolfie kıkırdadı. Ava çıkan her zamanki tavşan sürüsüyle karşılaşacaklarına şüphe yoktu.

"Benim için yok mu?" Felix kaşlarını

çattı. "Aptal." Ona başımı salladım.

"Hey Freddie?" Cooper seslendi.

"Evet?"

"Francesco ne demek istiyor?"

"Oh, bu benim adım. Benim adım Francesca. Neden?"

"Sadece merak ettim. Sana neden Freddie diyorlar?"

"Onlar benim baş harflerim. Fred diye yazılıyor ve ben küçükken söylemesi daha kolay olduğu için öyle ." Ona gülümsedi.

"Pekâlâ, ben odayı kolaçan edeceğim ve etrafta kim var diye bakacağım. Benimle gelen var mı?" Felix ayağa kalkarak Cooper ve Freddie'nin yaşadıkları anı yok etti.

"Hayır, bittim ben." Dedi Brogan da ayağa kalkarak. "Sanırım ben . Yarın için zinde olmak istiyorum. Çok heyecanlı olacak."

"Aslında," diye söze girdi Wolfie. "Biz de yakında ayrılmayı düşünüyorduk." Bana döndü. "Kalacak mısınız?"

Bıramı bitirdim. "Hiç şansın yok. Sensiz olmaz. Hadi Cub, seni eve götürelim."

"Görünüşe göre hepimiz eve gidiyoruz." Ceketini giyerken hâlâ Freddie'ye bakmakta olan Cooper söyledi.

" şeylerin kokusunu alıyorum." İkimiz de Coop'u izlerken Drew bana sessizce fısıldadı.

Ben de aynı fikirdeydim.



Dahili telefon çaldı ve Cooper cevap verdi, kapıcı bize Drew ve Felix'in kostümleriyle yolda olduklarını haber verdi. Aramızdaki gelenek olduğu üzere, mekâna gitmeden önce yıllık Cadılar Bayramı partisi için birlikte hazırlandık.

"Hey, ne olarak geldiklerini biliyor musun?"

"Hayır, sen biliyor musun?" Ben de cevap verdim.

"Hayır."

Asansör benim katıma geldi ve kapıların açıldığını duyabiliyordum. "Sanırım üzereyiz."

"Mutlu Cadılar Bayramı." Cooper ve benim bar taburelerinde oturduğumuz mutfığa bağırarak girdiler, her birinin elinde kocaman bir spor çantası vardı.

"Taşınıyor musunuz?" Çantaları gümbürtüyle yere bıraktıklarında Cooper'ın gözleri büyüdü.

"Kostümlerimiz mi?" Felix cevap verdi.

"Peki tam olarak ne onlar?" Ben sordum.

"Yakında öğrenirsin," diye göz kırptı Drew, buzdolabından birkaç bira etrafa dağıtırken.

"Ne olarak gidiyorsun?"

Sırıttım. "Kurt olarak gidiyorum."

"Kurt mu?"

"Evet, Kırmızı Başlıklı Kız'daki Büyük Kötü Kurt. Bunun Wolfie'yi güldüreceğini düşündüm."

"Ah evet, peki o ne olarak gidiyor?" Güldü.

"Bilmiyorum, bana söylemedi."

"Umalım da sen olmayasın. Bu Cadılar Bayramı için hiç seksi bir görünüm değil."

"Ateşli arkadaşşı geliyor, mi? Freddie mi?" Felix çoktan yerleşmiş kanepeden seslendi.

"Ondan uzak dur." Cooper geri bağırdı.

Drew gözüme takıldı ve sessiz bir soruyla kaşlarını kaldırdı. Ne olduğunu anlamadan omuz silktim, itirazına karşı çıktığımdan değil. Felix'in Freddie'ye yaklaşmasına da izin verecek değildim.

"Sakin ol, zaten senin hakkın olduğunu fark etmemiştim." Felix cevap verdi.

"Bilmiyorum, ama ona bulaşmayın, o iyi bir kız. Etrafta takılmak için her zamanki kalabalığınızdan yeterince olacaktır."

"Pekâlâ," dedi Felix ellerini teslimiyetle kaldırarak.

"Coop, senin kostümün ne?" Drew konuyu değiştirdi.

"Süpermen." Sırıttı.

"Umarım pantolonunun içine sokacak çorabın vardır. Bu kostümler dar, herkesin küçük bir aletin olduğunu bilmesini istemezsin." Felix birasını bitirdi ve çantaları kapığı gibi bize doğru yürüdü.

Cooper orta parmaklarını havaya kaldırdı ve sırttı "Kıskançlık yapma, yakışmıyor. İkimiz de küçük bir aletim olmadığını biliyoruz."

"İkiniz de pislik gibi davranıyorsunuz."

Felix'e döndüm. "Clevs, tam olarak ne yapıyorsun?" Hepimiz onun Drew'le birlikte getirdikleri çantaların fermuarını içinden dev turuncu plastik örtüler çıkarmasını ve bunları yere sermesini izledik.

"Aman Tanrım, buraya taşınyorsun. Neden şişme yatak getirdin?" Cooper'ın yüzünde kafa karışıklığı vardı.

"Onlar şişme yatak değil, dostum." Drew yanlarına gitti ve diğer çantayı elektrikli bir pompa çıkardı. "Bunlar bizim kostümlerimiz." Birini salladı ve havaya kaldırdı.

"Dev balkabakları olarak gidiyoruz." Felix sırttı.

Cooper kahkahayı patlattı, "Neden daha azını bekledim ki? Bu destansı olacak. Cadılar Bayramı'na bayılıyorum."

Saate baktım. "Onları pompalamam ne sürer?" "Talimatlara göre belki bir saat."

"Pompalamaya başlasak iyi olur o zaman." Hepimize biraz daha bira aldım ve elden ele . Telefonumun ping sesini duydum.

Wolfie: *Ne giyiyorsun?*

Sırıttım.

Jasper: *Sürpriz. Ne giyiyorsun?*

Wolfie: *Hayır. Ben beklemek zorundaysam, sen beklersin.*

Ona omuz silmiş bir surat ifadesiyle çektiğim bir selfie gönderdim. Onu görmek için sabırsızlanıyordum. İki buçuk saat sonra önümde gelişen sahneyi inceledim.

"Arabaya nasıl sığacaksın ki? Kocaman olmuşsun. Ve lütfen hiçbir şeyi kırmamaya çalışın." Ayrılmaya hazırlanırken Felix ve Drew'a yalvardım. İkinin de boyu 1.80'di.

Cooper, hissedip hissetmediklerini görmek için sırayla onlara yumruk atıyordu.

"Dostum, kes şunu, beni patlatacaksın." Felix uzaklaşmaya çalıştı ama sadece yavaş bir paytak yürüyüş yapabildi ve fazla uzaklaşamadı.

Cooper ellerini dizlerine koyarak iki büküm gülmeye başladı, bu da beni tahrik etti. Dördümüz kesinlikle gülünç görünüyorduk. Cooper Süpermen kostümünü giymişti ve

Büyük Kötü Kurt gibi giyinmişim.

Andie beni gururlandırmıştı, bana bir çift kürklü pantolon ve ağır, kürklü, Sibiryâ tarzı uzun bir askeri ceket bulmayı başarmıştı. Bir çift motorcu botu giyiyordum ve hepsini başımı ağrıtan kürklü kulaklarla tamamlıyordum ama Andie onları giymem gerektiğini söyledi. Ayrıca ceketimin altına gömlek giymememi de istemişti, bu konuda emin değildim ama yine onun dediğini yaptım çünkü Wolfie'nin beni seksi bulacağını söylemişti. Ve bu gecenin amacı kesinlikle Wolfie'yi elde etmektir. Ne giyeceğini merak ediyordum, muhtemelen sevimli bir cadı ya da onun gibi bir şey.

Cooper fotoğraf çekmek için telefonunu çıkardı.

"Bunu henüz Instagram'a koyma." Felix ona bağırdı. "Vardığımızda bunun bir sürpriz olmasını istiyorum." Cooper gözlerini devirdi, belli ki Wolfie'nin etrafında çok fazla bulunmuştu.

Ellerimi birbirine vurdum. "Çocuklar, şimdi gitmemiz gerekiyor, o yüzden eşyalarınızı alın ve gidelim. Hepimiz birlikte asansöre sığmayacağız. O yüzden ben balkabaklarından biriyle, Coop da diğer balkabağıyla gidecek." Burnumun kenarını sıkıp yüzümü ovuşturdum, hepimizin arabaya sığacağından bile emin değildim.

Drew paytak paytak yanıma geldi. "Gidelim Kaptan." Ve dörtte üçünü kaplayan açık asansöre binmek için hareket etti.

Boş köşeye sıkıştım ve arabanın bulunduğu otoparka doğru ilerledim, her ihtimale karşı papz binanın dışındaydı. Partinin bu gece olduğunu biliyorlardı ve bizi bekliyor olmaları beni şaşırtmazdı.

"Wolfie buna bayılacak." Bana söyledi.

"Öyle mi düşünüyorsun?" Gülümsedim, tişörsüz olma durumundan hâlâ emin değildim.

"Yüzde yüz eminim. Kesinlikle senden hoşlanıyor. Sen oradayken etrafta başka kimsenin olduğunu fark etmiyor bile. Dikkati hep senin üzerinde, ikiniz de aynısınız. Ondan hoşlanıyorum Jas ve senin için de iyi olduğunu düşünüyorum. Umarım en kısa zamanda bu işi bitirirsin."

Otoparka girdiğimizde kapılar açıldı. "Ben de, dostum. Ben de."

Ben asansörü diğerleri için yukarı gönderirken Drew paytak paytak bekleme vagonuna doğru ilerledi. Onlar geldiğinde hâlâ sıkışıyordu. Şoförüm Steve, Drew'un arkaya binmesine yardım ettiği arabanın etrafında dönerken bana sırtıttı.

"Bay Jacobs, efendim. Bay Crawley ve Bay Cleverly'ye arkada daha fazla yer açmak için üçüncü sırayı indirdim. Artık sığabilirler."

"Teşekkürler dostum, bunu gerçekten takdir ediyorum. Elimde olsaydı seni önceden uyarırdım."

"Bu kötü bir şakanın başlangıcı gibi." Kapılar açılıp diğer dev balkabağıyla birlikte dışarı çıkarken Süpermen şöyle dedi.

"Dostum, gelecek yıl hepimiz One Direction olarak gitmeliyiz, çok daha kolay olur." Güldüm.

"Shotgun Harry." Drew arabanın içinden bağırdı.

"Sik kafalı." Cooper başını sallayarak mırıldandı, kendisi içeri girmeden önce Felix'i sıkıştırmaya çalışıyordu.

Takip ettim, sadece uydum.

"Herkes içeride mi?" Kapıyı tutan Steve sordu.

"İçerideyiz. Hadi gidelim."

Kapı kapandı ve kendisi de arabaya bindi, arabayı çalıştırdı ve yola çıktı.

On dakika sonra perili bir ev gibi dekore edilmiş olan mekânın önünde durduk. Akşam için turuncu olan kırmızı halı, balkabakları ve fenerlerle kaplanmıştı. Örümcek gibi giyinmiş akrobatlar halı boyunca bekleyen kalabalık ve gelen konuklar için gösteri yaptı. Ampuller alanı flaş ışıkları gibi aydınlatıyordu ve arabanın içinden bile halının üzerinde yürüyen ünlüler için çılgılık atan papz ve hayranları duyabiliyorduk.

"Tekrar söylüyorum, Cadılar Bayramı'na bayılıyorum." Cooper'ın heyecanı hissediliyordu. "Burası gerçekten harika görünüyor."

"Evet öyle." Felix de aynı fikirdeydi.

"Pekâlâ, hadi şu gösteriyi başlatalım. Ve açık olmak gerekirse," dedi Cooper Drew ve Felix'e dönerek. "İkinizin bu arabadan inmesini beklemiyorum."

Araba durdu ve Steve kapıyı açmak için dışarı fırladı.

Cooper dışarı fırladığında çılgınlıkların seviyesi arttı. İleride Frankenstein gibi giyinmiş Carter Rice ve bir şişe French's Mustard gibi giyinmiş Brogan Bartlett'i görebiliyordum. Çok garip.

Wolfie'den bir şey var mı diye telefonumu kontrol ettim ama hiçbir şey yoktu. Etrafa bakındım, onu göremedim.

"Muhtemelen çoktan içeri girmiştir." Cooper kulağıma söyledi. "Hadi, maaşımızı hak edelim."

Sonraki on dakikayı ip hattında çalışarak ve soruları yanıtlayarak geçirdik çünkü yayınlar flört hayatımız, oyunumuz, kupa ve kostüm seçimlerimiz hakkında bilgi kırıntıları istiyordu. Flaş üstüne flaş patladı. Sorulardan birinde Dexter'ın adını duydum ve ısrarla görmezden geldim. Bana Vogue hakkında birkaç mesaj daha gönderdikten sonra numarasını engellemiştim. Mary'nin halkla ilişkiler departmanımıza kendisine davetiye verilmemesi gerektiğini belirtmiş olmasına rağmen davetiye almamış olmasını umuyordum ve halının siyahlar giymiş, kulaklık takmış ve panolar taşıyan ekiple dolup taşıdığını görebiliyordum. Bir noktada kalabalık kahkahalarla kükrete ve bunun Felix ve Drew arabadan inmeyi başardıkları olduğunu biliyordum, o kadar uzun sürmüştü ki neredeyse trafik sıkışıklığına neden olacaktı.

"Hadi içeri girelim, burası buz gibi." Cooper yanıma geldi ve sırtıma bir tokat attı.

"Yolu göster." İçeri girip Wolfie'yi bulmak istiyordum.

Büyük salona girdiğimizde içerideki fantezi devam ediyordu, sanki dev bir örümcek ağının içindeydik. Gulyabani ve cin gibi giyinmiş garsonlar içecekleri dağıtıyor, ateş püskürtenler alevleriyle mekânı aydınlatıyor ve duvarlarda perili gölgeler yaratıyordu. Odanın her tarafına yayılan tabelalar, konukların ziyaret edebilecekleri tarot okuma, perili fotoğraf kabinleri ve Cadılar Meclisi gibi farklı alanları işaret ediyordu.

Telefonumu tekrar kontrol ettim, hâlâ bir şey yoktu.

Jasper: *Neredesiniz? Girişin yanındaki turuncu ve siyah çizgili sütunun yanında duruyoruz. Coop Süpermen gibi giyinmiş. x*

Drew ve Felix paytak paytak girişten geçip yanımıza gelirken ben hâlâ telefonuma , cevap verdiğini gösteren üç küçük noktanın görünmesini bekliyordum.

"Wolfie nerede?" Drew sordu.

"Emin değilim." Mırıldandım. Gözlerim telefonumla odayı tarayanlar arasında gidip geliyordu.

"Buralarda bir yerde olacak." Yanından geçen garsondan bir kadeh şampanya aldı.

Cooper aniden alçak bir ısıık çaldı.

"Lanet olsun," dedi nefesinin altında. "Başın belada dostum." Kafasını sallayarak arkamdaki bir şeyi işaret ederken şaşkınlıkla ona baktım. Göreceğim şeyden korkarak arkamı döndüm.

Önce kırmızı bir ışık gözüme çarptı. Uzun bir pelerin, bize doğru yürürken dalgalanıyor ve havada asılı kalıyordu.

Kırmızı diz üstü, diz üstü, kalça siken yüksek çizmeler, her ne deniyorsa, anında sertleştiğinde istenen etkiyi yaratıyordu. Güzel vücudu, kıcının altında genişleyen ve altındaki beyaz fileyi gösteren kırmızı bir elbisenin üstündeki deriyi sıkan siyah bir korseyle kaplanmıştı. Korseden yukarı doğru itilmiş yumuşak, güzel, şehvetli göğüsleri, bilinçsizce baştan çıkarıcı bir şekilde hareket ettikçe zıplıyor, sikimin aptal, artık çok dar olan pantolonuma karşı acı verici bir şekilde daralmasına neden oluyordu.

Bana ulaşp yüzümü parçalayan bir gülümseme verdi ve ağzım kurudu. Buna hiçbir şekilde hazırlıklı değildim. Bu geceyi nasıl atlatacaktım? Bu gece kesinlikle ayık kalmam gerekiyordu.

"Merhaba yakışıklı." Kesinlikle ayık olmadığından emin olmamı sağlayan bir şekilde mırıldandı, yüzünü benimkine doğru eğdi, ancak botlarını giydiği için normalden daha az eğiliyordu.

Ona baktım, konuşmam benden çalınmıştı ve onun için yaptırdığım küçük küpeleri hala taktığını gördüm.

"Bir şey söylemeyecek misin?" Bana kirpiklerini kırıştırdı.

"Önce dilini yerden kaldırması gerekiyor." Wednesday Addams gibi giyinmiş olan Freddie kıkırdadı.

Felix aniden yüksek sesle bir gaf yaptı ve beni aşk dolu transımdan çekti. "Aman Tanrım, bir çift gibi giyinmişsin."

Cooper önce bana, sonra Wolfie'ye ve tekrar geriye baktı.

"Oh. Öylesin." Gülmekten kırıldı. "Wolfie, Kırmızı Başlıklı Kız gibi mi giyindin?" Başını salladı, bana döndü "Ve sen de Büyük Kötü Kurt olarak geldin." Onu güldürmem ve dikkatini çekmem gerektiğini biliyordum.

"Evet..." Aynı anda söyledik.

"Ve ikiniz de bilmiyor muydunuz?" Drew şaşkınlıkla sordu.

Eşzamanlılığımızın farkına vararak birbirimize baktık. "Hayır." Başımı salladım.

"Çocuklar. Bu çok şirin." Drew yüzünü .

"Bu inanılmaz." Cooper Felix'e beşlik çaktı ve ikisi de bize daha sert güldü. "İkiniz de çok kırbaçlanmışsınız."

Yüzümü ona . "Dostum, bu mantıklı değil."

"Her neyse." O da hemen suratını astı. "Siz ikiniz bir şeysiniz." Etrafındaki garip küçük grubumuza baktı. "Doğru bara kim geliyor. Verdiklerinden daha sert bir şeye ihtiyacım var."

"Ooh ben." Freddie elini kaldırdı.

Kolunu uzattı ve birlikte yürüdüler, Drew ve Felix de paytak paytak yürüyorlardı. Wolf bana döndü, hava gerginlikle doluydu.

"Kırbaçlanmadık, değil mi?"

Başparmağımı yanağına sürttüm. "Eğer öyleyse, o zaman umurumda değil." "Bunun ne anlama geldiğini bile bilmiyorum."

Güldüm, "Ben de öyle."

"Kulaklarını seviyorum." Onları okşamak için uzandı. "Öyle mi? Onları sadece senin için taktım."

Kalbim fazla mesai yapıyordu, o kadar güzel görünüyordu ki. Ve yine de hiçbir şekilde benim Kurt'um gibi değildi. Yavruma.

Benim bile değildi. Henüz değildi.

Her zaman çok doğal, rahat ve seksiydi ama bu gece, onu her gördüğümde hissettiğim duygusallığı dışı vuruyordu. Ve bunu paylaşmak istemediğimi biliyordum.

Ellerimi boynundan aşağı ve omuzlarından geçirdikten sonra küçük parmaklarımla pelerinin köşelerini olabildiğince nazikçe yukarı kaldırdım. Her santimini ağzımla ve ellerimle kaplamak istediğim güzel vücudunu, buradaki diğer erkeklerin aval aval baktığı bir et parçası gibi göstermemek için korumaya çalışırken bir pislik olduğumu biliyordum, çünkü yaptıkları şeyin bu olduğunu biliyordum.

"Hoşuna gitmedi mi?" Ne olduğunu anladı ve yere bakarken yüzünde bir kırılganlık gölgesi belirdi.

Yüzümü buruşturdum.

"Benimle gel."

Elinden tuttum ve onu dans pistine, balkabağı yığınlarının ve tüten kazanların, hortlakların ve goblinlerin, vampirlerin ve cadıların yanı sıra çok sayıda başka ürkütücü karakter ve kostümün arasından geçirdim. İnsanların adımı seslendiğini duydum ama onu daha sessiz bir yere, cümbüşçü kalabalığından uzağa götürene kadar hepsini duymazdan geldim. Sağa döndüm, merdivenin altından geçtim ve gürültü kesilip karanlık bir köşede bir sütun bulana kadar bir koridoru takip ettim.

Durdum ve vücudunu kendi vücudumla kaplayarak onu duvara yasladım. Bir nefes aldım ve ellerimi göğüs kafesinin yan taraflarında gezdirdim, ardından çenesini nazikçe yukarı kaldırarak gözlerimin içine bakmasını sağladım.

"Tanrım, Cub, evet, hoşuma gitti." Homurdandım. "Bu gece o kadar güzel görünüyorsun ki dayanamıyorum. Elimde olsa seni hemen şimdi eve götürür ve hafta sonunu vücudunun ırzına geçerek, her santimini ağzımla tanıyarak, sana tapılmak için yaratıldığın gibi taparak geçirirdim."

Parlak yeşil gözleri kocaman açıldı.

"Kelimenin tam anlamıyla ciğerlerimdeki havayı alıyorsun. Seni örtmeye çalışmamam gerektiğini biliyorum ama kimsenin sana benim baktığım gibi bakmasını istemiyorum." Başparmağımı olgun bir şeftali gibi yağlı ve sulu olan alt dudağında gezdirirken bakışlarını tuttum, ancak sonunda onu öptüğümde milyonlarca kat daha tatlı olacağını biliyordum.

"Başka kimsenin kusursuz dudaklarını görüp tadının nasıl olduğunu merak etmesini, siklerine sarılsa nasıl görüneceğini merak etmesini istemiyorum." Ona dik dik baktım ve nefesi kesildi.

Parmağımı çenesinde gezdirdim, boynundan aşağıya ve kolunun uzunluğu boyunca takip ettim. Duruşumu genişlettim ve ona daha yakın olmak için küçüldüm, başımı eğdim ve kendi etrafına örmeyi sevdiği duvardan birkaç tuğla düşüreceğini bildiğim bir noktada boynuna doğru mırıldandım. Yumuşak bir inilti ile ödüllendirildim, bu da aletimin pantolonumdan çıkmaya çalışmasına neden oldu.

Sesimi daha da alçalttım. "Teninin ne kadar yumuşak olduğunu başka kimsenin bilmesini istemiyorum," dedim dilimin köprücük kemiğinin üst kısmında gezinmesine izin verirken. "Ya da göğüslerinin ne kadar inanılmaz olduğunu." Yumuşak, etli göğüs dekoltesinin korse kilidinden kurtulmuş üst kısımlarını öptüm, yüzümü aralarına sürmeyi diledim.

"Ya da bacaklarının ne kadar mükemmel olduğunu, özellikle de bana sarıldıklarında".

Eğilip ellerimi yavaşça bacaklarında gezdirdiğimde nefesi hızlandı, dizlerinin arkasından başlayarak dokunuşumun altında hafifçe büküldüklerini hissettim. Ve eğer onları daha yukarı hareket ettirirsem bir anda kaygan ıslaklığıyla sıırıslıkla olacaklarına dair imza bonusum üzerine bahse girmeye hazırdım. Bunun yerine, kendime hakim olma çabasıyla bacaklarının arkasına doğru ilerledim ve kalçalarının nefis, sıkı ve yuvarlak kalçalarıyla bulunduğu kadifemsi deriyi okşadım.

"Ve kesinlikle kimsenin, seni kaldırdıklarında ve kalın, sert aletlerini sen bayılana kadar defalarca içine sokarken seni yerinde tuttuklarında mükemmel kıcının ellerinde nasıl hissedeceğini merak etmesini istemiyorum."

Ellerimi tekrar yüzünün yanlarına koydum ve ona tekrar baktım, yeşil gözleri ihtiyaç ve özlemle neredeyse kararmış, yanakları verdiği iç savaştan dolayı kızarmıştı.

Pelerininin altından hareket ettiğini, ellerinin bana dokunmak için uzandığını hissettim. Aldığı alkol, ne zaman çok yaklaşısam ve kişisel alanını ihlal etsem ya da gardını düşürmemek ve beni içeri almamak için verdiği mücadeleyi devam ettirecek şekilde ona dokunsam, genellikle yanında taşıdığı ihtiyatı köreltmişti. Elleri ceketimin altında hareket etti ve ben nefesimi tuttum.

Bu gece kostümümü giydiğimde, ağır ceketimin altında tişörsüz bir pislik gibi görünüp görünmediğimi merak ettim, ama o anda verdiğim bir karar için hiç bu kadar minnettar olmamıştım, vücuduma kolayca erişmesine izin verdim. İsteddiği sürece onun olacaktı. Ellerini üzerimde gezdirirken olabildiğince hareketsiz durdum ve ne kadar rahatsız edici olursa olsun işi bitene kadar bu pozisyonda kalacaktım. Önce çekingen bir tavırla ellerini göğsüme ve omuzlarıma doğru kaydırdı, ardından sağ elini kalbimin üzerine koydu; kalbim o kadar hızlı atıyordu ki göğüs kafesimin takırdadığını hissedebilirdi.

"Çok mükemmelsin." Parmakları yolculuğuna devam ederken bana bakmadan fısıldadı. "Eski sevgilim dokunulmaktan hoşlanmazdı. Daha doğrusu," diye durakladı. "Ona dokunmamdan hoşlanmazdı." Sanki bir itirafmış gibi fısıldadı.

O herif ne kadar lanet bir alet olmalı. Karın kaslarımanın hatlarını bir yılan ve merdiven oyunu gibi izlediğinden, bir ergen gibi pantolonumun içine boşalmaya çok yaklaşımtım. Gıdıklanmadığım için sessizce şükrettim, ancak bu anın komik yanı yoktu. Kollarım hâlâ onun iki yanında, ellerim duvara dayalı bir şekilde onu

ve onun üzerinde yükselirken, sırtıma doğru ilerledi, düz avuçlarının yumuşaklığı, hareketsizliğe karşı gerilen sıkı kaslarımı yatıştırdı. Okyanusa düşen bir şimşek gibi damarlarımda elektrik kıvılcımları çaktı ve aktı.

Yukarı baktı. "Jasper, biz neyiz?" Sessizce söyledi, yüzümde olmayan bir cevabı arıyordu.

Bir yanıt bulmaya başlayamadan uzaktan ismimin seslenildiğini duydum. Cooper'ın sesi yükselip baloncuğumuzu patlatırken inledim.

"Fuuuuccck." Başımı onunkine yasladım, ödünç alınmış bir zamanda olduğumuzu biliyordum, birden fazla şekilde. "İnsanlar bizi rahat bırakmazsa bu gecenin sonunda kesinlikle cinayet işlemiş olacağım."

Küçük bir kıkırdama çıkardı, bu da kalbimin yükselmesine neden oldu.

"Jas." Cooper sahneyi izleyerek bize ulaştı. "Oh, bölüyor muyum?"

"Evet, bölüyorsun." Tersledim.

"Üzgünüm dostum." Sırtıma bir tokat attı. "Ama insanlar seni arıyor ve Freddie de seni arıyor." Wolf'a söyledi.

"İki dakikaya geliyoruz."

"Evet, seni yanımda götürmem gerekiyor. Koçun emri." "Tanrı aşkına, tamam, bir saniyeye ihtiyacım var."

Wolf elimden kurtulup geri .

"Ben gideyim, birazdan görüşürüz." Gerilen kasıklarına baktı. "Senin için işleri biraz daha kolaylaştırabilir." Sırıttı.

"Hayır, hayır. Lütfen." Elimden geldiğince ona tutunarak yalvardım.

"Jasper, sorun yok." Yüzüme dokundu. "Sen git ve yapman gerekeni yap, birazdan barda görüşürüz, zaten gidip Freddie'yi bulmam gerekiyor." Yürümesini izledim ama koridorun sonuna varmadan hemen önce dönüp bana baktı, pelerinini vücuduna sarmadan önce bana ters bir bakış attı ve köşede kayboldu.

Eğer zaten orada olmasaydı, sadece bu hareket bile onu kalbimin derinliklerine yerleştirir ve beni sonsuza dek sahiplenirdi.

"Bana borçlusun, seni piç kurusu." Sertleşmiş sikimdeki acı biraz azaldı. "Tanrım, kendine gel, yarım saattir kayıpsın." Döndü ve bana sırtıttı. "Sonunda bir yerlere varmışsın gibi görünüyor."

"Kapa şu lanet çeneni." Dişlerimi sıktım ve onu koridorda takip ettim.

Köşeyi dönüp merdivenlerden yukarı çıktık ve Drakula gibi giyinmiş Koç'un karşısına çıktık.

"Jacobs, ? Biz de seni arıyorduk."

"Üzgünüm Koç, bir şeyi gerekiyordu." Cooper'ın elinin içine öksürdüğünü duydum.

"Sikin."

İkimize baktı ve elini salladı. "Tamam, bilmek istemiyorum ama şimdi size ihtiyaç var, o zaman her ne yapıyorsanız ona geri dönebilirsiniz."

Cooper tekrar öksürdü. "Dışarı vuruyor."

Çenem sıkıştı.

"Marks, bir şeye ihtiyacın var mı?" Koç ona baktı. "Hayır efendim." Dedi ve sırtarak uzaklaştı.

Koç kolunu bana doladı. "Bu gece buraya gelmek için çok para ödeyen bazı insanlar var, bu yüzden gidip onlarla biraz sohbet etmeni istiyorum."

"Tamam efendim." Her ne kadar sinir bozucu olsa da bu Kaptanlık görevimin bir parçasıydı. öyleydi.

"Oh, ve Jacobs, Blake Masterson da onlarla birlikte." O bizim sahibinin adını verdi ve en iyi şekilde davranmam için sessiz bir ricada bulundu. Her zaman olmadığımdan değil.

"Bazı misafirleri var ve onlar da sizinle tanışmak, birkaç fotoğraf çekmek gibi taleplerde bulundular."

"Elbette, sorun değil Koç." Sırtıma bir tokat attı ve merdivenleri birlikte çıktık.

Kırk beş dakika sonra, benimle tanışmak isteyenlere kendimi tanııtma görevimi yerine getirmiş, onlarca selfie çekmiş, yüzlerce el sıkışmış, sahte kahkahalar atmış ve sohbet etmiştim; bu arada Wolfie'ye dönmek yanıp tutuşuyordum.

Balkona doğru eğildim ve dans pistini tarayarak kırmızı bir ışıltı aradım. Önce Drew ve Felix'i gördüm, dev turuncu topraklarıyla balkabağından çok sumo güreşçilerine benziyorlardı. Sonra onların yanında dans eden, Freddie'yle birlikte zıplayan, heyecanla ritme ayak uyduran kız belirdi. O kadar özgür, mutlu ve rahat görünüyordu ki kalbimin telleri gerildi.

Hâlâ çok ayık bir şekilde, onların bulunduğu yerin yakınındaki bara doğru ilerledim, bir tabureye oturdum ve ben etrafta yokken ona göz kulak olduklarını bildiğim adamlarla eğlenmesini izlemekten memnun kaldım.

Yanımdaki tabure hareket etti ve Freddie üzerine atladı, Wednesday Addams saç örgüleri dans etmekten çözülmeye başlamıştı.

"Selam hokey oyuncusu, nasılsın?" Bir içki için garsonu işaret etti.

"Fena değil. Eğleniyor musun?"

"Evet, öyle mi?" Bana şöyle bir baktı.

Omuz silktim, çünkü eğlendiğimden emin değildim. Wolf'la geçirdiğim zaman onu öpmeden kaba bir şekilde yarıda kesilmişti, bir grup zengin hayırsever tarafından değerli bir inekmişim gibi dolaştırılmışımdı ve etrafımdaki herkes sarhoşken ben ayık bir şekilde bir partideydim. Wolf'un dans pistinde dönmesini izledim, pelerini bir matador gibi dışa doğru açılıyor ve eteği o kadar yükseliyordu ki mükemmel kıcıyı görebiliyordum.

Freddie'ye döndüm. "Sanırım onu bu gece böyle giydirdin?" Cevap olarak manyakça sırıttı.

İnledim. "Siz ikiniz bu gece ne kadar içtiniz?"

"Yeterince değil." Gözlerini bana dikti, sonra derin bir iç çekti. "Bak, eğer seni daha iyi hissettirecekse, bu gece bunu giymek için biraz Hollanda cesaretine ihtiyacı vardı. Ama bunu ona ben yaptırdım, çünkü olağanüstü görüldüğünü ve arzulandığını hissetmeye ihtiyacı olduğunu biliyordum. Ancak," diye ekledi. "Tweedledum ve Tweedledee ile yaptığımız küçük sidik yarışmasını fark etmediğimi sanmayın." Parmağıyla Drew ve Felix'in bulunduğu yeri gösterdi.

"Kelimenin tam anlamıyla başka hiçbir erkek ona bakabilmek için üç metre yakınına bile yaklaşmıyor."

Oğullarımın beni hayal kırıklığına uğratmamış olmalarına sevinerek sinsi bir sırıtış attım. "Odadaki diğer tüm erkeklerin ona bakmasını istemiyorum."

Freddie içkisinden uzun bir yudum alırken bana sertçe baktı. "Demek benim kıza aşkınsın?" Bir tepki vermek için yüzümü inceledi.

Dans pistinde Wolf'un Drew'un söylediği bir şeye histerik bir şekilde gülmesini izledim.

"Evet." Sessizce cevap verdim. "O kadar belli mi?"

"Onun için değil. Hiçbir fikri yok, sizin hâlâ 'Arkadaşlığınız üzerinde çalıştığınızı' sanıyor." Gözlerini devirirken hava atıyordu.

Freddie'ye iki kafası birden çıkmış gibi baktım. "Wolf'un onun hakkında ne hissettiğini bilmemesine imkân yok."

"Duygularının ne kadar derin olduğunu bilmiyor, çünkü ona hiç açıkça söyledin mi?" Sivri bir şekilde söyledi.

"Bu gece denedim ama yarıda kaldı." Homurdandım.

"Bak, arkadaştan öte olduğunuzu ve aranızda bir şeylerin büyüdüğünü biliyor ve hakkını vermeliyim ki, kendini fevkalade dizginliyorsun. Onu istediğin çok açık."

İçimi çektim. "Bazen nefes alabildiğimden daha fazla."

"Bu kadar uzun süre bekleyecek pek fazla erkek tanımıyorum. Peki seni durduran ne?"

"Henüz hazır değil, hala duvarları var. Onun da beni benim kadar istemesini istiyorum. onu istiyorum." Dedim.

"Düşündüğünden daha yakın."

Başımı öne eğdim. "Çok erken taşınarak sahip olduklarımızı mahvetmekten korkuyorum." İtiraf ettim. "Hiçbir yere gitmeyeceğime ve benim onda gördüğümü onun da kendisinde göreceğine güvenmesi gerekiyor."

"Çok duygusal bir piçsin, değil mi?" Retorik bir soruydu. Ya da daha çok bir ifadeydi.

Güldüm, çünkü ben de tam olarak böyle biri olmuştum.

"Eski sevgilisi ona çok kötü davranmış ve ben de ona hepimizin öyle olmadığını göstermek istiyorum."

Freddie şaşkınlıkla kaşlarını kaldırıncaya devam ettim. "Bana ondan bahsetti ama bunu senden duymak istiyorum çünkü ben kesinlikle kurgulanmış versiyonunu aldım."

"O bir amcık." Açıkça söyledi ve ben de az önce bir yudum aldığım suyu . of.

Kendini silkeleyerek kuruladı.

"Özür dilerim." Ona bardan bir peçete verdim. "Sadece bunu söylemeni beklemiyordum." "Neden? Bir hanımefendi olduğum için mi?"

"Hayır, öylesine," diye omuz silktim. "Bilmiyorum."

"Açıkçası onu tanımlamak için yeterli başka bir kelime yok. Uygun bir kelime arkasında öfkenin ağırlığı var."

"Her neyse," diye devam etti. "Uzun süre birlikte oldular ve kız kapana kısılmıştı, bir insan olarak büyüdü ve kariyerinde mükemmelleşti ama adam bunu yapmadı. Kızın elinden kayıp gittiğini görebiliyordu ve bu yüzden onu kalması, onunla birlikte olduğu için şanslı olduğunu düşünmesi için gazlamaya başladı, ona kendini değersiz hissettirmeye başladı ve özgüvenini o kadar çok kırdı ki ben bile onu tanıyamadım. Ne kadar harika ve güzel olduğu hakkında hiçbir fikri yok. Ne kadar değerli olduğunu. Ona verdiği yaralar görebileceğiniz yaralar değil, duygusal olanların iyileşmesi biraz zaman alıyor. Çok çaba sarf etti ama bence derinlerde bir yerde hala değerli olduğuna gerçekten inanmıyor ya da kimseye gerçekten samimi olduklarına dair yeterince güvenmiyor çünkü

Nasıl davrandığınızı ve o anda nasıl hissettiğinizi ve onun gibi hissedinaradaki kısımlar kendinizden şüphe duyduğunuz kısımlardır."

Sözlerini dinlerken sessiz kaldım ve devam etmesi için onu teşvik ettim.

"Doğum gününde onun için yaptığınız şey çok nazik, düşünceli ve inanılmazdı. Ancak normal düşünceli davranışlar ile herkesin yapacağının ötesine geçtiğinizi anlamak arasında uzlaşmaya ve bunu düzeltmeye ihtiyacı var. Çünkü senin ne kadar nazik olduğunu biliyor ve harcadığın çabayı görüyor, sadece bunların hiçbirine alışık değil, bu yüzden duygularını dengelemekte zorlanıyor." Elini benimkinin üzerine koyarak bana güven verdi. "Bu arada onlar da orada."

Küçük bir gülümseme verdim.

"Ve bu duyguların sizden hoşlandığı için mi yoksa ona iyi davrandığınızı için mi sizden hoşlandığını anlayın ve bu yeni bir şey ve bunu yanlış yorumlayıp reddedilmek istemiyor. Bu mantıklı mı?"

Ne yaptığımın farkına varmadan önce onun sözleri karşısında yumruklarımı sıktım. Birinin Wolf'a karşı bu kadar acımasız olması fikri beni öfkeliendirdi.

"Özetle, kötü bir dönem geçirdi, ona karşı sabırlı olun ve pes etmeyin."

Zayıf bir kahkaha attım. "Onu bunaltmamak için sabırlı olmaya çalışıyorum. Ama daha ne kadar dayanabileceğimden emin değilim."

"Merak etme, iyi olacaksın. Bence o da sana aşık, sadece henüz bunun farkında değil."

"Gerçekten mi?" Merakla sordum. "?"

"Evet, ama dikkatli ol, çünkü o da ayrılma konusunda endişeli. Ve senin de bunu düşünmen gerekiyor."

İçimi çektim, onun gidişini düşünmek istemiyordum. Midemi bulandırıyor.

Başını öne eğdi. "Sana bir şey sorayım. Duygularının onun zoru oynamasından kaynaklanmadığına emin misin?"

"Neden herkes böyle düşünüyor? Ben herkesin bana yakıştırmaya başladığı gibi sığ biri değilim." Ellerimi saçlarımda gezdirerek homurdandım, kurt kulaklarım dökülüyordu. "Evet, kadınlarla işim kolay oldu ve hayır, hiçbir zaman biriyle yatmak için uğraşmak zorunda kalmadım. Bu konuda her zaman dürüst oldum ve bunu ona da söyledim. Ama biliyor musunuz, kadınlar beni her zaman bir ödül, arkadaşlarına övünebilecekleri ya da Instagram'da paylaşıp beni etiketleyebilecekleri bir şey olarak gördüler ve bu noktaya kadar ıpsız yaşam tarzı bana her zaman uygun oldu, karşılıklı yarar sağladı ve ben de bundan memnun kaldım."

Bana çarptığı günü hatırlayarak derin bir nefes aldım.

"Ama bana o muhteşem gözleriyle ilk kez baktığında, öyle bir küçümseme ve nefretle baktı ki, ben gidiciydim. Hıyar gibi konuştuğumun farkındayım çünkü bir saniyede nasıl anlayabilirsin ki? Ama size söylüyorum, daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştım. Sonra onu sokakta kovaladım ve o da bana siktirip gitmemi söyledi. Onu düşünmeden duramıyordum. Konsantrasyonumu kaybettim ve uyuyamadım. Acınacak haldeydim."

Suyumu yudumladım, konuşmaktan sesim kısılmıştı. Ama daha bitirmemiştım.

"Ve evet, beni kesinlikle bunun için çalıştırdı ama bunun için çalışmamı istediği için değil. Beni bir daha görüp görmemesi gerçekten umurunda değildi ve ben

onu kazanmak zorundaydım. Ve bunun için ne kadar minnettar olduğumu fark etmemi sağladı, çünkü benim için de, daha önce birine karşı bu kadar derin duygular beslemeyi hayal ettiğimi sanmıyorum ve bunun için ona minnettarım. O tarif edilemez derecede inanılmaz ve evet," diye tekrar itiraf ettim, bu kez gururla. "Ona aşışım."

Freddie elini kaldırdı. "Tamam, ağzıma kusmadan önce durabilirsin." Sırıttım. Bunu yüksek sesle söylemek gerçekten de iyi hissettirmişti.

"Biliyorsun," diye devam etti Freddie. "Sen onun izini bulmadan önce bana birkaç kez senden bahsetmişti."

Gözlerim büyüdü. "Öyle mi yaptı?"

"Evet. Sana Sıcak Kahveci Adam dedi."

"Yani belki de benden düşündüğüm kadar nefret etmiyordu." Umutlu bir sesle sordum.

Freddie gülümsedi. "Belki... sadece şunu unutma. Onu incitirsen taşaklarını koparırım. Ya da dizlerini kırarım." Sonradan aklına gelmiş gibi ekledi. "Ve ben insanları tanırım." O kadar tatlı gülümsedi ki gerçekten korktum ve dahası ona inandım.

"Şükran Günü'nde benimle eve gelmesini isteyeceğim. Daha doğrusu Şükran Günü için bana gelmesini. Ailem şehirde ve onlarla tanışmasını ve hafta sonu birlikte takılmayı istiyorum. Sence gelir mi?" Ona endişeyle sordum.

Freddie gülümsedi. "Bence gelmeyi kesinlikle çok ister. Doğru yoldasın Jasper, sadece biraz inancın olsun."

Mutluluktan havalara uçarak gülümsedim.

O anda Wolf topuklarının üzerinde hafifçe sallanarak, dans pistindeki eforu yüzünden nefesi kesilerek ve göğüslerini yukarı kaldırarak yanlarına geldi.

Bakmamak için kendimi zor tuttum.

Bana doğru eğildi ve beni dudaklarımdan hızlıca öptü, şoku bastırdım ve başının üzerinden sırttan Freddie'ye baktım.

"Merhaba, buradasın. Vay canına, dışarı çık ve dans pistinde biraz eğlen. İyi misin?" Bana bakarken başını eğdi.

"Şimdi öyleyim." O Freddie'ye dönerken ben de kollarımı ona doladım.

"Ahhh, Francesco, burada olduğun için çok mutluyum. Bu en iyisi, en iyisi değil mi?" Bana doğru döndü. "Siz en iyisisiniz."

Ona güldüm, onu bu kadar rahat görmek hoşuma gidiyordu. "Sen en iyisisin." Başını öptüm.

Barmen önümüzdeki bara iki teklik koydu ve Wolf onları kaptı, kimse alamadan bir mideye indirdi, alkolün gücü karşısında yüzünü buruşturdu.

"Hey!" diye itiraz etti Freddie. "Onlardan biri benim içindi."

"Ooops, özür dilerim." Wolfie elinin içine doğru kıkırdadı ve biz de başlarken kahkahasını bize de bulaştırdı.

Freddie barmene işaret etti ve barmen iki yeni shot getirdi, Freddie ikisini alıp geri devirdi.

"Bu gidişle ikinizi de eve taşımak zorunda kalacağım." Güldüm.

"Evet lütfen," dedi Wolf, dizime oturmak için kendini yukarı çekerken ve düşmesini engellemek için kollarımı ona doladım, ancak o kadar çok kıpırdanıyordu ki yapabileceğimden emin değildim.

"Ben almayayım, teşekkürler. Ama Cooper'ı alacağım." Dedi Freddie ve ben şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdım.

"Ne? O aptal seksi. Ve o ince Fransız aksanı. Mmmmm evet lütfen."

Wolf üzerimden kaydı. "Hadi çocuklar, dans edelim," diyerek benim ve Freddie'nin ellerini tuttu ve bizi dans pistine sürükledi. Hayır diyecek gücüm yoktu.

Grubumuzdan geriye sadece Coop, Fred, Wolf ve ben kalana kadar erken saatlere kadar parti yaptık; balkabakları çoktan kız aramaya çıkmış, kostümleri atılmıştı. Witches' Coven adlı alanda kanepelerden birinde oturmuş Brogan ve Carter'ın birbirlerine çok benzeyen tarot fallarının geçerliliği üzerine tartışmalarını dinliyorduk, Wolf ise kucağımda kıvrılmış uyuyordu.

"O çok hafif biri." Dedi Freddie, dehşet içinde ona bakarak.

"Siz ikiniz bu kadar içmiş olsaydınız ben bile biterdim. Hala nasıl ayakta durduğunuzu bile bilmiyorum. Sen ondan daha büyüksün." Dedim.

"Herkes senin için bira bardağı büyüklüğünde. Ayrıca biz İngiliziz ve daha dayanıklıyız. Bizim içki içme yaşıımız sizinkinden önce başlıyor." Beni güldürerek karşılık verdi.

İkisi birlikte muhtemelen hayatımda gördüğüm en eğlenceli iki kızdı.
met.

" ya da böyle, sanırım eve gitme vakti geldi. Şoförü arıyorum." Telefonumu çıkardım ve aradı. Hemen açtı.

"Merhaba efendim, eve gitmeye hazır mısınız?"

"Evet, hazırız. Hemen geliyoruz."

"Ön tarafta hala çok sayıda basın mensubu var, bu yüzden sizinle arka kapılarda buluşacağım." Dedi.

"Mükemmel, teşekkürler. Beş dakika sonra görüşürüz." Telefonu kapattım.

Freddie'ye döndüm. ", sizi eve götürelim. Coop, sen de geliyor musun?" "Evet."

"Evet," dedi.

kadar Wolfie'nin saçlarını okşadım. "Hadi uykucu, eve gitme zamanı." "Ama burada çok rahatım." Homurdandı.

"Wolf hadi, ayağa kalkmalısın." Freddie onun ellerini tuttu ve ayağa kaldırdı. Sallanıyordu ve ben onu yakaladım. Ellerini tuttum ve kendime doğru çektim.

". Eve gidelim." Biraz daha uyandığında başının yan tarafını öptüm. Dışarıda yürüyüp arabaya güvenli bir şekilde binerken Cooper'ın Freddie'ye yaklaşmasını izledim, Wolf kucağıma geri döndü ve neredeyse anında tekrar uykuya daldı.

"Onu ikinci kez uyandırmayacağım." Dairesinin önüne geldiğimizde söyledim.

Steve kapıyı açtı ve Freddie dışarı fırladı, ben de kucağımda uyuyan bir Kurt'la onu takip ettim.

"Beş dakika içinde döneceğim."

Freddie ve ben binaya girdik.

"Ne?" Asansör onların katına doğru ilerlerken bize bakarken sordum.

"Sadece birbirinize çok yakıştığınızı düşünüyorum. Birbirinize çok yakışıyorsunuz. Eski Wolf'u geri kazanıyormuşum gibi hissediyorum."

Bunu söylediğini duymak beni umutla mı, mutlulukla mı, heyecanla mı doldurdu? Ne olduğunu bilmiyorum ama iyi hissettirdi.

"Teşekkür ." Asansörden çıktık ve kapılarına doğru yürüdük.

"Peki ne zaman harekete geçeceksin?"

Hafifçe nefes alan Wolfie'ye baktım ve sııttım. "Kör kütük sarhoş olmadığında ve ertesi gün hatırlayabildiğinde."

Freddie güldü.

"Yakında. Daha bekleyemem." İtiraf ettim.

Kapıdan içeri girdik ve onu odasına götürdüm, nazikçe yatağına yerleştirdim, hiç uyanmadı. Freddie onu soyarken ben ayrıldım.

Kendimi kontrol edebiliyordum ama o kadar da değil.

"Eve iyi yolculuklar." Ayrılmak için kapıyı açarken Freddie'ye sarıldım. "Birlikte bu kadar çok zaman geçirebildiğimiz için mutluyum ve umarım yakında seni tekrar görebilirim."

"Ben de, en iyi haftamı geçirdim. Bana en iyi arkadaşımı geri verdiğin için teşekkür ederim. Senden gerçekten hoşlanıyorum Hokey Oyuncusu ve seni destekliyorum, bu yüzden in ve onunla bir adım at. Tekrar söylüyorum, birbiriniz için iyisiniz."

"Teşekkürler Fred. Minnettarım, benim için gerçekten çok şey ifade ediyor." Ciddiydim. Arabaya dönmeden önce ona son bir kez sarıldım.

Ayık olsam da olmasam da, bu gece hayatımın en güzel gecesi olabilirdi.

WOLFIE

"Her şeyi topladın mı?" Freddie'nin yüzü görüntülü konuşmada belirdi, ben hâlâ yatak odamda dolaşp her şeyi topladığımdan emin olmaya çalışıyordum. Telefon şifonyerimin üzerinde duruyordu.

"Sanırım öyle." Aslında emin değildim.

Şükran Günü sabahıydı ve Jasper beni alıp ailesiyle birlikte uzun bir hafta sonu geçirmek üzere kır evine götürmek üzereydi. Ailesiyle tanışacaktım ve gergin olmak yetersiz bir ifade olurdu.

Tuğla sıçmak daha uygun olurdu.

Karnımdaki kelekler on kat artmış gibiydi. "Sekse hazır mısın?"

Freddie sordu.

"Ne?" Hâlâ çekmecemden iç çamaşırlarımı çıkarırken mırıldandım. "Sekse hazır mısın?" Tekrar sordu.

"Bu ne anlama geliyor?" Ekranın önünde durdum ve ona baktım. "Üçlüyü tamamladın mı?"

"Oh." Sırıttım.

Manikür, pedikür, ağda. Freddie bunlara şanslı olmanın üçlü mükemmelliği derdi. Asgari olarak, her zaman kapalı olmaları gerektiğini.

"Evet." Açıkladım.

"Aferin kızıma." Dedi.

"Ancak şunu da belirtmek isterim ki ben her zaman üçlüye hazırım. Yani bu Jasper'la ilgili değil, sadece hoşuma gittiği ve beni iyi hissettirdiği için."

"Tamam o zaman başka neyin var?" diye sordu.

"Kendini daha iyi açıklarsan bu konuşma daha hızlı ilerler. Şükran Günü için onun evine gidiyorum, ailesi orada ve ben ayrı bir odada olacağım. Bu olmayabilir." "Kesinlikle olacak. Cadılar Bayramı'nda olanlardan sonra, şimdiye kadar olmamasına şaşırdım. İkiniz gerçekten de her şeyi ateşe verecekmiş gibi görünüyorsunuz.

yaydığın ısıyla etrafını sarıyor." Haksız

da sayılmazdı.

Oldukça sarhoş olmama ve onun üzerinde sızmış olmama rağmen, beni sütuna yaslamasını unutmam mümkün değildi. Edepsizce konuşuyordu. Bana ne yapmak istediğini söylüyordu. Hayatım boyunca hiç bu kadar tahrik olmamıştım. Onu gördüğümde beri vücudum sanki sözleri beynime kazınmış gibi uğulduyordu.

Ama büyük hayal kırıklığına rağmen o zamandan beri hiçbir şey olmamıştı.

"Deplasman maçlarına geldi. Onu gördüm ama sadece birkaç kez kahvaltıda gördüm.

Yulaf lapası için üzerime atlayacak değil ya."

Tanrım, ya unuttuysa? Ya da buna değmeyeceğime karar verdiyse.

Ani bir güvensizlik patlaması yaşadım. "Sence fikrini değiştirmiş olabilir mi?"

"Kesinlikle olmaz. Bu hafta sonu sevişeceğinize hiç şüphe yok." Kıkırdadı. "Şimdi, ihtiyacınız olan her şeyi aldınız mı?"

"Ne gibi?"

"Başlangıç olarak, seninle birlikteyken aldığımız iç çamaşırları mı?" Dedi.

Bir öğleden sonra alışverişe çıkmıştık ve iki saatimizi ve küçük bir serveti harcadığımız güzel bir iç çamaşırı mağazasına uğradık.

"Jasper çalıştı, ona paketini açması için küçük bir ikram vermelisin." Kıs kıs güldü.

"Tanrım, ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu senin?" Çekmecemi tekrar açtım ve hepsini çıkarıp çantama tıktırdım. Ona baktım. "Fred sence beni istiyor mu?" I kesinlikle beni istemesini istedim.

Seks olmasa bile, onu üç hafta boyunca doğru düzgün görmedikten sonra, onun arkadaşlığından çekilmeye .

Onu çok özlemiştim.

"Evet, sanmıyorum, biliyorum. Endişelenecek bir şey yok, gergin olduğunu biliyorum ama şimdiye kadarki en iyi hafta sonunu geçireceksin. Jasper seninle ilgilenecek. Kendini bırakmanın ve ona karşı olan hislerine teslim olmanın zamanı geldi, bunu hak ediyorsun ve o da bunu hak ediyor."

"Tamam." Endişemi uzak tutmaya çalışsam da haklı olduğunu biliyordum.

Birinin önünde doğru dürüst çıplak kalmayalı iki yıl olmuştu ve vücudum hakkında güvensiz olmasam da yirmi beş yaşında ya da profesyonel bir atlet olmadığımı da biliyordum. İşler değişmişti.

Yerçekimi rotasına girmişti.

"Annesi için ne götürüyorsun?" O sordu.

"Biraz çiçeğim var. Sence bu ezikçe mi? Siktir, umarım benden hoşlanır."

"Tabii ki sevecek, sevmemesi imkansız."

Telefonum Jasper'dan gelen ve yolda olduğunu söyleyen bir mesajla çaldı.

"Fred, gitmem gerek, Jasper geldi." Aptal kalbim gergin bir heyecanla iki kez çarpmaya başladı.

"Tamam, seni seviyorum, bana Şükran Gün'ünün fotoğraflarını gönder."

"Evet, seveceğim. Ben de seni seviyorum." Jasper kapıdan girerken telefonu kapattım. "Cub?" diye seslendi.

"Ben buradayım." Çantamın fermuarını tekrar kapatırken bağırdım.

Arkamı döndüğümde kapının girişinde duruyordu. Her ne kadar günlük görüntülü görüşmelerimizi sürdürsek de, onun programı nedeniyle son birkaç haftadır birbirimizi yüz yüze pek görmemiştik ama birden nefesim kesildi, sanki odadaki tüm oksijen çekilmişti.

Sanki onu her gördüğümde ne kadar heybetli olabileceğini, ne kadar yer kapladığını, ne kadar güzel olduğunu, dudaklarının ne kadar yumuşak göründüğünü, sakalındaki sarı beneklerin ışığı her zaman onu parlıyormuş gibi gösterecek şekilde yakaladığını, inanılmaz kaslarının giydiği her şeyin altında her zaman nasıl gerildiğini unutmuş gibiydim. Bugün giydiği leylak rengi kapüşonlu tişört gözlerinin maviliğini ortaya çıkarıyordu. Gözleri şu anda bana kilitlenmişti, açlık ve sıcaklık gözlerinden taşıyor, onun benimkilerde gördüklerini yansıtıyordu.

Odayı iki büyük adımda geçti ve yüzümü ellerinin arasına aldı, onu durdurmak ya da her zaman yaptığım gibi itmek üzere olduğuma dair bir işaret arıyordu. Ama yoktu.

Yok.

Denesem bile yapamazdım.

İlk başta o kadar narindi ki neredeyse hiç hissetmedim, mükemmel dudakları benimkilere karşı o kadar yumuşaktı ki beni zorlamıyor, test ediyordu. Dilinin dokunuşuyla istemsiz bir inilti kaçtı içimden ve ağzımı açarak içeri girdi. Dilinde nane tadı alabiliyordum. Elleri saçlarımda geziniyor, beni sabit tutuyor, ben parmak uçlarımda dengede dururken ellerim yüzünde, kirli sakalının yumuşaklığını hissediyordum. Saçlarımı çekiştirerek yüzümü eğdi, böylece içime daha derin dalabildi, dili benimkine karşı bir bütünün iki yarısıymış gibi okşadı.

Sanki doyamıyormuş gibi.

Sanki daha fazlası için çaresizdi.

Ağzımı keşfediyor, okşuyor, buzda onda gördüğüm aynı ateş ve tutkuyla arzuluyordu. Buna hayal bile edemeyeceğim bir şekilde ihtiyacım vardı. Bu hayatımda yaşadığım en iyi öpücüktü. Elleri boynumdan aşağı inip göğüslerimin altına geçti ve başparmağı meme uçlarımı sıyırdığında yüksek sesle bir inilti çıkardım, bu sadece onu daha da teşvik etmeye yaradı. Kıcımlı avuçlayarak beni kaldırdı ve etrafımızda döndü, teması hiç kesmedi, yatağımın kenarına oturdu, böylece ona sarılabildim.

Vay anasını, bu çok seksiydi. Daha önce hiç tavlandığımı sanmıyorum.

Kolları etrafımı sararak beni olabildiğince kendine çekerken, ellerim tırnaklarını saçlarında gezdirmek için yukarı doğru hareket etti. Kot pantolonunun kumaşına karşı taş gibi sertleşmiş sikinin benimkinin dikişine sürtündüğünü hissedebiliyordum. Ağzımın içinde homurdandı ve beni daha hararetle öptü, çaresizliği artıyordu. Bunun bitmesini hiç istemiyordum ama ona doğru eğildiğimde yeni bir titreşim ve ardından yüksek bir zil sesi hissettim. Cebindeki telefonu çalışıyordu. Ama durmadı, o anın içinde tamamen kaybolmuştu ve ben de onunla kaldım, vuruş vuruş ona uydum.

Çınlama tekrar başladı ve bu sefer yavaşladı, sonra yavaşça çekilerek bağlantımızı kopardı ve bizi dünyaya geri getirdi. Alnını omzuma yaslayarak nefes alış verişinin azalmasını bekledi. Bir asır gibi gelen bir sürenin ardından başını kaldırdı ve sinsi bir sırıtişla bana baktı.

"Hey sen."

"Hey sen." Ben de sıırtım.

"Siktir, Cub. Seni gerçekten çok özlemiştim ve bu isteyebileceğim en iyi karşılamaydı. Sanırım yürüme yeteneğimi kaybettim."

Güldüm ve yüzünü ellerimin arasına aldım. "Ben de, Jas."

"Fuuuuccck." Ellerimden birini oynattı ve avuç içini öptü. "İçimden bir ses çalan kişinin annem olduğunu söylüyor ve ben de dışarıda park halindeyim. Eğer şimdi şehri terk , geçit töreni trafiğine takılıp kalacağız." Ağlamak üzereymiş gibi görünüyordu. "Gerçekten buradan ayrılmak istemiyorum ve aletim rahatsız edici derecede sertleşti."

Üzerinden kalkmak için hareket ettim, onu daha rahat ettirmeye çalıştım, ancak ayağa kalktığımda yüksek sesli bir nefesle karşılaştım. Kalçalarımı tutmaya devam etti, başı karnıma yaslanmıştı.

"Eve dönmeyi ve Şükran Gün'ünü ailemle geçirmeyi hiç bu kadar istememiştim. Onlar gidene kadar otuz altı saatimiz var ve sonra sen benimsin." Ayağa kalktı ve beni iffetli bir şekilde öptü. "Ve bu bir söz."

Çekmecedem temiz bir külot kaptım ve banyoya koştum, giydiklerim onu ne kadar çok istediğimden tamamen ıslanmıştı.

"Tüm getirdiğin bu mu?" Bana seslendi.

"Evet, büyük çanta. Mutfakta da biraz çiçek ve şampanya var." Kot pantolonumu yukarı çekerken geri seslendim.

Aynaya baktım, yüzüm kızarmış ve dudaklarım Jasper'inkiler yüzünden şişmişti. Kime dönüşüyordum?

Ellerimi yıkarken kendi kendime sırttım, mutluluğun ve duyguların etkisiyle kendimi tutamadım.

"Hazır mısın?" Banyodan çıktığımda söyledi.

Elinde kalın kışlık parkam ve annesine aldığım çiçeklerle kapının yanında duruyordu. Nasıl gerçek olabilirdi ki?

"Hazır."

Kapıyı açtı ama ben içeri girmeden beni duvara doğru itti ve dudaklarını dudaklarıma çarptı, dilini ağzımda gezdirdikten sonra aynı hızla geri çekildi ve alt dudağımı da yanına aldı. Bırakmadan önce hafifçe emdi.

Sikeyim.

Bu adam seksin kişileşmiş haliydi. Bana kendi adımlarını unutturacaktı. Bunu fark etmem nasıl bu kadar uzun sürmüştü?

Bunun için neden bu kadar beklemiştim?

Neden küçük bir sesin içimde yankılandığını biliyorsun.

Kapıyı tekrar açtı ve içeri girerken elini bana uzattı. Elini tuttuğumda benimkini dudaklarına götürdü.

Bir saat sonra kapılarına yanaştık ve açılmalarını bekledik, eli yol boyunca durduğu yerden kalçamı sıktı. Eve varmadan önce arabayı garaj yolunda durdurdu ve bana dönerek motoru kesti.

"Şükran Günün kutlu olsun, Cub." Eğildi ve dudaklarımı dudaklarıyla okşadı. "İçeri girmeden önce bilmeni isterim ki, bu yıl şükretmem gereken onca şey varken, hayatıma girdiğin için duyduğum minnettarlığın yanında çok sönük kalıyorlar. Bugün burada benimle için teşekkür ederim."

Gözlerim duyguyla doldu ve yüzünü avuçladım. "Şükran Günün kutlu olsun, Jas. Beni davet ettiğin için teşekkür ederim. Sen olduğun ve ilk tanıştığımızda sana karşı o kadar korkunç davrandıktan sonra hak etmediğim sonsuz sabrı gösterdiğin için teşekkür ederim."

Birinci Sınıf Kaltak teknik bir terim olurdu.

"Hey, o kadar da korkunç değildin." Güldü. "İhtiyacın olduğu kadar sabırlı olacağım." Başparmağıyla yüzümü okşadı ve saatine baktı. "En azından önümüzdeki otuz dört buçuk saat boyunca." Göz kırptı.

Sırttım ve kelebekler iki çıktı. "Bu arada o kapüşonun içinde çok seksi görünüyorsun."

"Gerçekten mi?"

Başımı salladım. "Evet, ekstra rahat." "O zaman hiç çıkarmayacağım."

O motoru tekrar çalıştırırken ben güldüm. "Bu gösteriyi yola çıkarmaya hazır mısın? Bu arada ailem biraz kaotik olabiliyor."

"Hey, Freddie ile tanıştın. Sanırım iyi olacağım."

Arabayı yanaştırdığımızda ön kapı açıldı ve üzerinde "Bu benim Şükran Günü önlüğüm" yazan bir önlük giyen anne tipli göz alıcı bir kadın dışarı çıktı. Yüzünde un vardı, bu sadece inanılmaz elmacık kemiklerini vurgulamaya yarıyordu ve Jasper'ın kemik yapısını nereden aldığını görebiliyordum. Kapıyı yanımda açtı ve ben arabadan inmeyi başaramadan beni kucakladı. Sıcaklığı ve açıklığı Jasper'a miras kalan başka bir şeydi ve ondan hemen hoşlandım.

"Sen Wolfie olmalısın. Gelip hafta sonunu bizimle geçirebildiğin için çok mutluyum." O kadar sıcak ve içten gülümsedi ki ona tekrar sarılmak istedim.

"Beni davet ettiğiniz için teşekkür ederim Bayan Jacobs. İlk Şükran Günü için heyecanlıyım."

"Oh sevgilim" bana Patti de. Ve bunu kesinlikle iyi bir hale getireceğiz. Jasper, Wolfie'nin çantalarını bagajdan alacak mısın?"

"Evet hanımefendi." Eşyalarımızı kaptığı gibi dışarı fırladığında döndüm ve selamına kaşlarımı kaldırdım.

Birlikte eve girdik ve Jasper kolunu dolayarak başını öptü. "Şükran Günü kutlu olsun, anne."

Kızın yüzünü ellerinin arasına aldı. "Mutlu Şükran Günleri, benim tatlı oğlum."

Ev sıcaklık, sevgi ve yemek gibi kokuyordu. Mutfaktan ani bir tezahürat geldi.

"Futbol başladı." Kolunu tekrar bana dolayarak söyledi. "Gel ve diğerleriyle tanış."

Beni mutfaktan geçirip kahvaltı salonuna götürdü; devasa koltuk devasa adamlarla doluydu. Cooper, Drew ve Felix'in yanı sıra, benzerliklerine bakılırsa Jasper'ın babası olması gereken yaşlı bir adam gördüm. İçeri girdiğimizde grubun en genci bana baktı.

Jasper'ın kardeşi olduğu açıktı, neredeyse ikiz olabilirlerdi, ama Jasper seksi bir profesör olsaydı. Saç rengi aynıydı ama Jasper'ın saçları elleriyle karıştırmış gibi dağınıkken, bu adamın saçları yandan ayrılmıştı. Aynı gözler kalın, siyah çerçeveli bir çift gözlüğün ardından bana bakıyordu. Freddie profesörün fantezilerini düşünerek bir gün geçirebilirdi ve eğer sinirden yüzüyor olsaydım bu düşünceye gülerdim.

"Hey, sen Wolfie olmalısın." Sırıttı ve hepsi arkalarında durduğumuzu görmek için döndüler.

Drew ayağa kalktı ve beni yerden kaldırarak kocaman bir kucak verdi. "Şükran Günü kutlu olsun Wolfie, Şükran Günü yetimhanesine hoş geldin."

Jasper'ın annesi güldü ve elindeki çay mendiliyle Jasper'ın yüzüne vurdu. "Oh sus." Azarladı.

"Dün geceki maç Şükran Günü için eve gitmeyi herkes için zorlaştırdı. Cooper da Kanadalı olduğu için her zaman bizimle birlikte." Jasper'ın erkek kardeşi ve babası kalkıp bize doğru yürürken açıkladı.

"Bu Bram, Jasper'ın babası ve bu da Tate." Patti onları tanıştırdı. Jasper içeri girerken ikisi de beni kucaklarına aldılar.

"Hey, kızımı yere bırak." Beni çekti ve sırtımı göğsüne yasladı, kollarını bana doladı.

"Jas, Wolfun etrafında oldukça bölgeci oluyor, yakında öğreneceksin." Felix atıldı ve yüzümün ısındığını hissettim.

"Ve bunu sakın unutma." Başımı öperek söyledi.

Ekrandan büyük bir tezahürat geldi ve herkes duvardaki devasa televizyona döndü. Takımlardan biri gol atmıştı.

"Eşyalarını odana koydum." Jasper kulağıma fısıldadı. "Freddie'yle kaldığınız zamanki odana."

Gülümseyerek arkamı döndüm, küstahlık etmediği için minnettardım ama o öpücükten sonra bunu kullanmayacağımı umuyordum. "Teşekkür ederim, Jas."

"Futbol maçı izlemek ister misin?" Sırıttı, kollarını belime doladı, "Ama başka bir şey yapmak istersen buna gerek yok. Çok güzel bir gün."

"Gerçekten yürüyüş için sporu bırakmayı mı teklif ediyorsun?" Şüpheyile sordum. Hiçbir çocuk spordan vazgeçmeyi teklif etmezdi.

"Senin için her şeyden vazgeçerim, Cub." Yüzüne kocaman bir gülümseme yayıldı. Berbat bir poker suratu vardı.

"Hayır, ben de izlemek istiyorum ama kuralları bana açıklamam gerekecek." Beni çabucak öptü. "Daha azını beklemezdim."

"Anneni bulmaya gidiyorum. Çiçekleri nereye koydun?"

Yüzünde bir şaşkınlık ifadesi gördüm. "Sanırım onları koridordaki masanın üzerinde bırakmışım, üzgünüm."

"Sorun değil, ben alırım. Birazdan dönerim."

"Çok uzun sürmesin." Beni çabucak öptü.

Dudaklarına sadece iki saatliğine erişebildiğim için bunun hâlâ bir yenilik olduğunu biliyordum ama onlardan sıkılmam pek mümkün değildi. İyi bir öpüşmenin dünyayı nasıl değiştirdiğini unutmuştum.

Gerçekten dünyayı değiştiriyor.

Elimde aldığım çiçeklerle mutfağa girdiğimde başını kaldırdı. Hamur işi açıyordu.

"Hey sevgilim, nasılsın? Bize katıldığın için çok mutluyum. Gel, otur ve benimle konuş. Bana kendinden bahset. Sana ne içireyim?"

Ada tezgahında bir tabure çektim. Yan tarafta bir kadeh şampanya gördüm. "Siz ne içiyorsanız ben de ondan alayım lütfen. Bunlar senin için." Ona uzattım. "Sadece beni ağırladığınız için teşekkür etmek istedim."

Tezgâhın etrafından dolaştı ve onları aldı, beni sadece annelerin yapabileceği türden bir kucaklamanın içine çekti ve aniden annemi çok özledim.

"Teşekkür ederim, çok güzeller. Jasper'ın bahçesinde bunlardan birkaç tane var, biliyor musun? Onları ben diktim, benim de favorilerim. İyi bir zevkin var." Göz kırparak söyledi ve ben sadece çiçeklerden bahsetmediğini biliyordum.

Bana bir kadeh şampanya doldurup aynı anda kendi kadehini de doldururken tekrar kızardım.

"Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?" Ben sordum.

"Oh hayır, neredeyse hepsini bitirdim. Şu turtayı bitireyim, sonra gelip futbol maçı için oturacağım. Devre arasında sandviç tahtasını hazırlayabiliriz, oradaki çocuklar yemek yemeyi seviyor." Güldü.

"Benim kardeşlerim de aynı." Ben de öyle dedim. "Annem boş bacaklar diyor."

"Aynen öyle." Başımın üzerinden bakmadan önce güldü. "Aslında benim de senin için bir şeyim var. Jasper, pijamaları gördün mü?"

Döndüm ve Jasper bize doğru yürüyordu. "Futbol izlediğinizi sanıyordum." Bana orantısız bir gülümseme verdi. "İzliyorum ama senin nerede olduğunu merak ediyordum."

"Jasper?" Annesi söyledi. "Pijama."

"Anne." İtiraz etti.

Kadın ona anne bakışıyla baktı ve adam koşarak merdivenlerden çıktı, elinde kurdeleye sarılı bir yığın kıyafetle geri döndü. Onları bana uzattı.

"Annem henüz aynı pijamaları giymekten vazgeçemediğimizi düşünüyor." Sorgulayarak elinden aldım.

"Çocuklar küçükken tatilleri geçirmek için onlara uyumlu pijamalar giydirirdik. Onlar büyüdükçe de bu geleneği sürdürdük. Her yıl farklı bir desen seçer ve akşam yemeğinde hep birlikte giyeriz." Gözleri neşeyle parlıyordu.

Küçük paketi açtım ve onları uzattım. Sıcak tutan pazen altlar ve hindiler, dans eden sebzeler ve Amerikan futbol toplarından oluşan bir desenle kaplı eşleşen bir üst vardı.

Ve çok tatlı.

"Bunlar harika." Ona sarılmak için taburemden kalktım. "Çok havalılar. Bayıldım bunlara. Teşekkür ederim."

Sırıttı. "Senden hoşlanacağımı biliyordum."

"Sende de var mı? Eşleşiriz." Jasper'a sordum.

"Evet." Pek memnun görünmüyordu ama ağzının kenarının seğirdiğini görebiliyordum.

Ben onun yüzüne güldüm, o da bana güldü. "Gel ve benimle otur."

Buzdolabından bir avuç soğuk bira aldı ve ben de onu herkesin maça kilitlendiği salona kadar takip ettim.

Bir takım 14-9 öndeydi.

Seksiyonel koltuk devasaydı, bir yatak kadar derin ve rahatlıkla yirmi beş fit uzunluğundaydı. Ya da dört devasa hokey oyuncusunu ve diğerlerini sığdırmak ve yine de bir köy ekleyebilmişsiniz gibi görünmek için ne kadar uzunluğa ihtiyacınız varsa.

Jasper biraları masaya bıraktı ve beni köşedeki bölüme çekti, önce ben oturdum, böylece sırtım ona dönük olarak bacaklarının arasına oturabildim. Kimse gözünü bile kırpmadı ve sanki dünyanın en normal şeyiymiş gibi neredeyse üst üste oturmamızı umursamıyor gibiydi.

Beni kendisine biraz daha yaklaştıracakmış gibi bir izlenime kapıldım ve bardaki gece yaptığı gibi saçlarımla oynamaya başlamadan önce başımın arkasını öptü. Arkama yaslandım ve bu duygunun üzerimde bir sakinlik hissi yaratmasına izin verdim.

Gol atılınca çocuklar inledi.

"Biri bana az önce ne olduğunu açıklayabilir mi?"

"Washington'ın oyun kurucusu sayı yaptı." Dedi

Felix. "Oyun kurucu, değil mi?" Jasper'a fısıldadım.

." Dedi.

"Onların kazanmasını istemiyor muyuz? Mavi yıldızların kazanmasını mı istiyoruz?" Ben sordum.

"Onlar Dallas Cowboys. Evet Cub, yıldızların kazanmasını istiyoruz." Sırıttı.
"Tamam."

Kesinlikle ne olup bittiğini takip etmiyordum ama Jasper'ın kollarında oturduğum için umurumda da değildi. Orada kalıp tezahüratları dinlemekten, erkeklerin ve sporun atmosferini içime çekmekten memnundum. Evde kardeşlerim ve Fred'le maç izlediğimiz zamanları anımsatıyordu.

Bu da bana şunu hatırlattı.

Etrafımı , telefonumu aradım ama bulamadım. "Ne arıyorsun?"

Jasper sordu.

"Telefonum, Freddie'ye mesaj atmak istedim."

Elini kışımın altına kaydırdığını, telefonumu arka cebimden bana uzattığını hissettim.

"Orada olduğunu nereden biliyordun?"

"Sen mutfaktayken kışına bakıyordum." Hiç utanmadan cevap verdi. "Teşekkür ." Ama bana izin vermek yerine kamerayı çevirip açtı ve elinde tuttu.

İkimizin selfie'sini çekmek için. Eğildi ve çekerken yanağıma bir öpücük kondurdu. Sonra elinde tutarak odaya döndü.

"Çocuklar, Freddie'ye merhaba deyin." Seslendi ve hepsi dönüp fotoğraf için poz verdi.

"Freddie burada mı?" Dedi Felix, kafası karışmış bir sesle.

"Hayır sık kafalı," diye karşılık verdi Cooper, "Bu bir resim."

Jasper kollarını bana dolamıştı, telefon hâlâ elindeydi.

"Al, Fred'e gönderebilir misin?" Diye sordu ve telefonu yüzüme doğru tutarak açılmasını sağladı. O telefonu tutarken ben de ekrana dokunarak onun mesajını açtım ve fotoğrafları bir kısa mesajla birlikte ona gönderdim.

Wolfie: *Hey Fred, ben Jasper. Tahmin et Wolfie daha önce ne yaptı.*

Neredeyse anında bir mesaj geri döndü.

Freddie: *Aman Tanrım! Bu çok şirin. Şükran Gününüz kutlu olsun. Ayrıca Wolfie ne ?*

Ne yazacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu, ben de telefonu ona verdim.

Wolfie: *Beni öptü ve bunun hayatında aldığı en iyi öpücük olduğunu*

söyledi. "Jasper." Bana gülerken kaburgalarına dirsek attım.

WOAH NE. BU ÇOK BÜYÜK. *Bu bir Şükran Günü mucizesi.*

Telefonu geri aldığımda Jasper'ın sırtışı daha da genişledi.

Wolfie: *Beni öptü!*

"Ve bu şimdiye kadar aldığım en iyi öpücüktü." Kulağıma sessizce söyledi. Kelebekler tekrar uçuşmaya başladı.

Telefon çaldı ve Jasper açtığında Freddie'nin yüzü ekrana . "Mutlu Şükran

Günleri muhabbet kuşları." Yüksek sesle şarkı söyledi.

Aptal gibi sııttım.

"Şükran Günü kutlu olsun Fred." Dedi Jasper. "Bugün ne yaptın?" "Bilirsin

işte, benim için sıradan bir Perşembe." Omuz silkti.

Bir tezahürat daha yükseldi. "Neydi o?" diye sordu.

"Yıldızlar futbolu kazanıyor." Jasper bana göz kırptı ve kamerayı odaya çevirdi.

"Fred'e bu sefer gerçekten merhaba de." Ve hepsi ona el salladı.

"Ahhh merhaba çocuklar." O da el salladı.

"Wolf?" Diye sordu ve Jasper telefonu bize geri çevirdi.

"Umarım güzel bir gün geçiriyorsundur." Önünde küçük bir kalp şekli yaptı. "Çocuklar. Çok mutluyum."

"Ben de Fredster, ben de." Jasper başımı öptü.

"Tamam, şimdi telefonu bırakıyorum."

"Tamam hoşça kal, ama ayrıntılar sonra tamam mı?" Ben telefonu kapatırken kıkırdadı.

"Oooh detayları istiyor." Jasper kulağıma fısıldadı. "Ona ne anlatacaksın?"

"Hâlâ sinir bozucu olduğunu." Ona tekrar dirsek attım, ama o beni kaburgamdan dürttü, tam da kahkahalarla çığlık atmama neden olan yerimden.

"Oh kahretsin." Hayretle söyledi. "Gıdıklanıyor musun? Bunu daha önce nasıl bilemedim?" "Ve eğer senin için neyin iyi olduğunu bilersen bunu unutacaksın." Tehdit ettim.

"Hiç şansı yok." Herkes ayağa kalkıp mutfığa doğru yürürken beni dudaklarımdan öptü. Devre arasıydı.

Sanki yeniden yalnız olduğumuzu hissetmiş gibi öpüşü derinleştirdi ve elleri başımın arkasına geçerek beni içine çekti. Ben onun altında açılırken gözleri benimkilerde kaldı, dilinin sıcak ve arzulu bir şekilde içimde gezinmesine izin verdim. Yavaşlayıp geri çekildiğinde, beni bir kez daha hızla öpmeden önce dudakları dilimden kaydı.

"Mmmm, beni oyalaması için buna ihtiyacım vardı." Ayağa kalktı. "Hadi, biraz yemek yiyelim. Beni oldukça iştahlandırıyorsun." Bir tutam saçımı kulağımın arkasına iterek elimi tuttu ve beni mutfığa götürdü.

Jasper'ın annesi çok çalışıyordu. Mutfak masası yemekle doluydu.

Masanın ortasına, her biri bir metre uzunluğunda olan, biri tuzlu biftekli, biri peynirli ve biri de insan boyunda porsiyonlara bölünmüş BLT'den oluşan üç devasa sandviç . Masanın bir ucunda cips kaseleri, dip sos, şarküteri ürünleri, çiğ sebzeler ve çubuk krakerler etraflarını sarmıştı. Diğer tarafta ise mini kekler, M&M kaseleri, ev yapımı şekerleme kareleri ve pirinç gevreğine benzeyen şeyler vardı.

Herkes yemeğini yemişti. Felix, Cooper ve Drew'in ellerinde yemek dolu tabaklar vardı. Jasper'ın babasının Patti'ye doğru yürüdüğünü, onu kollarına aldığını ve öpmeden önce bir şeyler fısıldadığını izledim. Özel anlarına müdahale etmek istemediğim için gözlerimi kaçırdım.

"Anne, bu harika." Dedi Tate içeri girerken. "Teşekkür ederim."

"Herkes yesin, yesin." Kollarını salladı. "Wolfie, tabağın var mı? Jasper, Wolfie'ye bir tabak getir." Kadın emretti ve o da bana bir tabak uzattı.

"Ye, ye." Kıkırdarak taklit etti ve ben de bir sandviç almak için uzandım.

"İkinci yarı başlıyor." Drew kraker ve cips kaselerini kaptı, keklerle birlikte daha fazla sandviçle doldurdu, onları yanına aldı ve biz de onu takip ettik.

"Çektiğim fotoğraf nerede?" Jasper boş tabağını masaya koyarken sordu. Ben kendi tabağıma bir çentik bile atmadan o yemeğini mideye indirmeyi başarmıştı. Ona telefonumu uzattım, açtım, kendi telefonunu eline alıp incelemeyi başarmıştı. Ona telefonumu uzattım, açtım, kendi telefonunu eline alıp incelemeyi başarmıştı. Ona telefonumu uzattım, açtım, kendi telefonunu eline alıp incelemeyi başarmıştı. Yüzünde bir gülümseme belirdi, anlam veremediğim başka bir şeyle birlikte.

"Ne?" Ben sordum.

Başını kaldırdı ve yüzümü inceledi. "Sadece hayatımda gördüğüm en güzel insan olduğunu

."

Tanrım.

Kızardım ve yarım bir tebessüm ettim, bana karşı beslediği duyguları ifade etmesinden hâlâ çok rahatsızdım.

Kaşımı kaldırdım. "Sen de o kadar kötü ."

"Birlikte iyi görünüyoruz." Dedi ve sandviçime geri döndüm, cevap vermedim çünkü kelimelerim yoktu, ama nasıl hissettiğimi ifade etmelerini umarak ona doğru eğildim.

Birlikte iyi görünüyorduk ama sorun da buydu. Amerika'da bir aydan az zamanım kalmıştı. Sonra ne olacaktı? Bu düşünceyi bir kenara ittim, ayrılmanın acısı göğsümde çoktan şiddetlenmişti.

Telefonunda ne yaptığını gösterebilmek için kollarını tekrar bana doladı. Instagram'ını açarak fotoğrafı 'Umarım senin Şükran Günün de benimki kadar güzel geçer' başlığıyla paylaştı. Sonra bunu ekran koruyucusu yaptı ve şehirdeki günümüzden önceki resmimi değiştirdi.

Gözyaşları tekrar diken diken olmaya başladı.

"Tamam o zaman." Felix ayağa kalktı ve ellerini birbirine vurdu. "Dokunma oyunu için kim dışarı geliyor?"

Futbol maçı bitmişti ve herkes kendini huzursuz hissediyordu.

"Ben de varım." Tate ve Drew aynı anda bağırdı.

"Kurt mu?" Drew bana sordu.

"Hayır teşekkürler, izleyeceğim. Ya da sıcakta takılırım." Sırıttım.

"Benim oynamamın sakıncası var mı?" Jasper bana dönerek sordu. "Çünkü seninle kalabilirim."

"Hayır, tabii ki bilmiyorum." Alay ettim, bunu sormasına bile şaşırmıştım.

"Ne demek istediğini anlıyorum." Tate, Felix'e herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle konuştu.

"Ayrıca hiç siklemediğimi de göreceksin." Patti yanından geçerken Jasper ona döndü.

"Jasper, böyle bir dil kullanma." Tate'in sırtmasına neden olarak azarladı.

"Evet, Hanımefendi." Orta parmaklarını kardeşine doğru uzatarak hızlıca söyledi.

Çocukların hepsi ayağa kalkıp dışarı çıktılar, Jasper onları takip etmeden önce bana hızlı bir öpücük verdi. Patti'yi bulmak için mutfağa yöneldim.

"Lütfen size yardımcı olabilir miyim?" diye sordum.

"Elbette yapabilirsin, balkabağı turtası yapmak ister misin? Kabuk doldurulmaya hazır."

"Evet, çok isterim."

Balkabaklı turta, bu sorumluluktu. da etmeyeyim.

Bana bir kase soyulmuş balkabağı uzattı. "Bunu ezebilir misin, sonra şeker, baharatlar, tereyağı ve yumurtayla karıştırmamız gerekiyor."

Hepsini önüme koydu ve tarçın kokusu beni çarptı.

Cennetteydim.

"Yemek yapmayı sever misin?" Bana sordu.

Patates eziciyi aldım ve işe koyuldum. "Evet ama bu işte pek iyi değilim. Annem harikadır ve kardeşim de mutfakta vakit geçirmeyi seven biridir. O bir

İç mimar ve mutfak onun en sevdiği oda. Ama yemek yapabilirim, yine de deniyorum."

"Tanrı zoru sever, tatlım." Sesi tıpkı bir annenin sesine benziyordu ve ben de güldüm.

"O zaman bu iyi." Ben de cevap verdim. "Bunlar bitti, şimdi ne girecek?"

"Önce şekeri ve baharatı ekleyin, hafifçe karıştırın, sonra bunları." Eritilmiş tereyağı ve yumurtayı önüne koydu.

"Anladım."

"Karıştırdıktan sonra hepsini buraya düz şekilde koy." Bana turta hamurunu uzattı.

"Teşekkür ederim."

"Hayır, hayatım, teşekkür ederim." Bana baktı. "Jasper için yaptıkların için de teşekkür ederim."

O devam ederken nefesimi tutup bekledim.

"Onu en son ne zaman bu kadar rahat ve mutlu gördüğümü hatırlamıyorum. Son birkaç aydır sanki canlanmış gibi ve bunun senin sayende olduğunu biliyorum. Jasper senden çok bahsediyor."

Sözleri karşısında hüngür hüngür ağlamamak için yanağımı ısırdım. Ne zaman bu kadar aptal oldum? "Bu..." Söylemeye başladım ama beni başından savdı.

"Bir şey söylemenize gerek yok, görüyorum. İkinizde de. Ve de ayrılma konusunda endişeli olduğunuzu biliyorum, ama bunu çözeceksiniz." Dedi.

"Evet." Sessizce söyledim, çünkü söyleyecek başka bir şey yoktu. Özellikle de bu konu hakkında konuşmamışken.

Doldurduğum kabuğu ona geri verdim.

"Teşekkür ederim, hayatım. Şimdi, bu kırk beş dakika sürecek ve diğer her şey yapıldı ve hazır. Neden bize bir kadeh daha şampanya doldurmuyorum ve çocukların kendilerini aptal yerine koymalarını izlemek için dışarı çıkabiliriz." Kıkırdadı ve şişeyi getirdi.

"Kulağa mükemmel geliyor."

Biz dışarı çıkarken bir çığlık yükseldi: "Hey seni sikik. Bu acıttı." diye bir çığlık yükseldi çimenlerin ortasından, patika yoldan onlara doğru ilerlerken, projektörler donanma alacakaranlığıyla mücadele etmek için alanı aydınlatıyordu, çekilen geceler gittikçe daha erken oluyordu.

"Tanrım, bu çocuklar aptal." Patti dedi ki. "Hep aynı, hep çok sert oynuyorlar."

"Sanırım bu evrensel bir şey."

"Gerçek bu."

Drew topu çimlerin üzerinden uzun bir şekilde Tate'e attı, o da topu yakaladı ve Jasper'dan kaçmaya çalışarak ileri doğru koştu. Cooper onu yakalamak için uzandı ama ıskaladı ve o da koşarak topu iki derme çatma kale arasında yere düşürdü. Felix onu yakaladı ve sırtını tokatladı.

Çimenlikte sıralanan şezlonglara oturduk.

"Kardeşlerin de böyle mi oynuyor?" Bardağımı doldurdu.

"Evet, gerçi kalede Freddie'yi, kız kardeşimi ve beni kullanırlardı. Sert olmayı öğrendik."

Güldü. "Jasper ve Tate de kız kardeşlerine böyle yaparlardı. Yine de çok geçmeden akıllandı."

"Evet, hayatta kalmak için buna mecbursun." Ben de onun kahkahasına katıldım. "Jasper, Amelia'nın bu yıl çalıştığını söyledi." Kız kardeşinden bahsederken söyledim.

"Evet, NFL'de çalışıyor. Bu spor takımlarının sorunu da bu, her zaman aileleriyle birlikte tatil yapamıyorlar. Ama bu yıl Jasper konusunda şanslıydık."

Oyun gibi görünüyordu ve Jasper koşarak geldi.

"En sevdiğim kızlar." Dedi, soğuk havada bile yüzünü hafif bir ter tabakası kaplamıştı. Annesinin önünde onu süzmemeye çalıştım ama çok zordu.

"Eğleniyor musun?" Diye sordu.

"Evet, balkabağı turtasının yapımına yardım ettim." Gururla söyledim.

"Ne? Yardım etmemize hiç izin verilmedi." Sahte bir dehşet içinde ağladı.

"Çünkü dolguyu her zaman turtaya girmeden önce yiyorsun." Patti göz kırparak ayağa kalktı ve Bram'in olduğu yere doğru yürüdü.

Jasper bana doğru eğildi. "Gerçekten iyi vakit geçiriyor musun?" Sorusunun altında yatan kırılganlıkla sordu.

Yumuşak kirli sakalını okşadım. "Evet, çok çok eğlenceli. Seni ailenle birlikte görmeye bayılıyorum.

Beni davet ettiğin için teşekkür ederim. Gerçekten. Gerçekten."

Beni ayağa kaldırdı ve burnumdan öptü. "Sensiz geçirmek istemezdim."

Eve doğru yürürken elini tuttum, diğerleri de yanımda sıraya girdiler.

"Herkes beni dinlesin," dedi Bram çok uzaklaşmadan bizi durdurarak. "Akşam yemeği bir saat on beş dakika sonra, yani duş almak ve Şükran Günü pijamalarınızı giymek için bir saatiniz var."

"Yessss." Drew havayı yumrukladı. "Pijamalara bayılıyorum."

"Ne sik kafalı ama." Hepimiz merdivenlere yönelirken Jasper da öyle dedi.

Merdivenlerin başında Jasper ve ben hariç herkes sağa döndü. Freddie'yle burada kaldığımdan beri odamın Jasper'inkinin yanında olduğunu zaten biliyordum. Gerçi her oda kendi başına bir süit olduğu için yan yana demek biraz abartılı olurdu. Ama Jasper'ın bu kadar yakın olduğunu bilmek yine de tüylerimi diken diken ediyordu.

Odamın önünde durduk, kapı açıktı.

"İhtiyacın olan her şey var mı?" Saçımın uçlarına dokunmak için uzandı ve parmaklarının arasında döndürdü.

"Evet. Teşekkür ederim."

"Temiz havlular banyoda ve pijamalarınız yatağın üzerinde. Ama bir şeye ihtiyacınız olursa bana haber verin." Devam etti.

"Ben iyiyim, gerçekten. Git ve bir duş al." Elimi göğsüne koyarak ittim, onu hareket ettirebileceğimden değil.

Gözleri parladı, "Benimle gelmek ister misin?" Yaklaştı, dudaklarımı dudaklarına değdirene kadar eğildi.

Evet.

Beni hızlı ve sert bir şekilde öpmeden önce dudakları büzüşerek dudaklarımın üzerinde gezinirken gözlerimi kapatarak nefes .

Bana sırtı. "Kurt yavrusu. Şükran Günü pijama randevumuz için seni otuz dakika içinde buradan alacağım."

Odama girip yatağa uzanırken zayıf bir gülümseme verdim. Onu o kadar çok istiyordum ki bunu hissedebiliyordum. Bedenim huzursuz bir enerjiyle yayılıyordu.

Ve sinirler, çok fazla sinir.

Tam pijamalarımı giyyordum ki kapı çaldı ve Jasper içeri girdi. Aynanın önünde yanıma geldi ve eşleşen çiftlerdeki yansımalarımızı inceledik.

"Bunlar çok rahat." Ellerimi yumuşak, fırçalanmış pamuğun üzerinde gezdirdim. "Eğer her gün pijama giyebilseydim giyerdim. Bunu ailece vakit geçirmek için seviyorum."

"Aslında şirin görünüyoruz." Dedi. "Birbiriyle uyumlu pijamalar giymekten hiç bu kadar hoşlanmamıştım. Çabuk, Freddie'ye bir fotoğraf gönderelim." Telefonunu kaldırdı ve fotoğrafını çekti.

"Çok kıskanacak."

"Gelecek yıl onu davet ederiz ve ona bir çift alırız." Kayıtsızca söyledi.

Gelecek yıl. Gelecek yıl diye bir şey olacak mı?

"Diğerleri hazır mı?" diye sordum.

"Hadi gidip onları bulalım." Aşağıya doğru yürürken parmaklarını benimkilerin arasından geçirdi.

Çocuklar yeni duş almış ve birbiriyle uyumlu pijamalarını giymiş bir halde arka odada futbol maçlarının özetlerini izliyorlardı.

Banyo ve yatma zamanının yetişkin versiyonu gibi görünüyordu. "Şu ikinize bakın, ne kadar da şirin ve olmuştunuz." Dedi Tate.

"Hepimiz eşleşiyoruz, seni moron." Jasper ona karşılık vererek kafasına bir tokat attı.

"Biliyorum ama siz ikiniz çok şirin görünüyorsunuz."

"Bir psikolog için bazen en basit şeylerle ortaya çıkarsınız."

"Her zaman açık olamam, ağabey. Bazı zekâları hastalarım için saklamam gerekiyor. Ayrıca kafana aldığın onca darbeden sonra bazen senin için biraz daha aptallaştırmam gerektiğini biliyorum." Sırıttı, bu şakadan hoşlandığı belliydi.

"Her neyse, umurumda değil. Wolfie ve ben çok tatlıyız. Hepinizden daha sevimliyiz." Bunu kanıtlamak istercesine beni kendine çekti.

"Hey, ben ne yaptım?" Drew feryat etti. "Ben ."

"Hepiniz öylesiniz." Bram içeri girerken dedim ki.

"Tamam, merdivenlerde resim zamanı." "Bu da ne?" Jasper'a sordum.

"Aile fotoğrafı zamanı. Sadece pijamalarla kurtulacağımızı düşünmedin, değil mi?" Başını kulağıma doğru eğdi. "Her zaman bir kanıt olmalı."

"Yolu göster o zaman."

Bram kameranın zamanlayıcısıyla oynarken biz merdivenlerin etrafında oturuyorduk. Yüzümde kurtulamadığım bir sırıtış vardı. Altı yetişkin erkek ve iki kadın aynı şekilde giyinmişti.

Bayıldım.

Geri sayım başladığında Bram koşarak Patti'nin yanındaki yerini aldı ve hepimiz gülümseyerek flaşın patlamasını bekledik.

"Sadece bir tane daha." Patti sordu ve tekrar yaptık, ama bu sefer Jasper beni kaburgalarımın altına dürttü ve flaş patlayıp herkes bakarken yüksek sesle hırıltılı bir kıkırdama çıkardım.

"Tamam" dedi Bram. "Yemek zamanı." Ve askerler yemek odasına doğru yola .

Arkamı döndüm ve Jasper'ı kızgınlıkla ittim, o da beni kendisiyle birlikte geri çekip basamağa oturunca ona doğru düştüm. Aptal yüzü bana bakıyordu, gamzeleri

tam kalbime vurdu. Ben bir şey söyleyemeden ayağa kalktı, beni bir bez bebek gibi omzuna attı ve kıcıma bir şaplak attı.

"Ow. ne lan." Ağladım.

Çünkü, bu ne lan?

Beni yemek odasının dışına bıraktı. "Bu acıtmadı. Ama," avucumun içini öperken sırıttı. "Daha sonra senin için daha iyi ovmaktan mutluluk duyarım."

Gözlerimi devirip yemek odasına yürüdüm, Şükran Günü yemeği için zaten olduğumdan daha fazla tahrik olmak istemiyordum.

Odaya bakarken bir an durakladım. Çok güzel ve büyüğü görünüyordu, mumlar minik sarı ve turuncu balkabaklarının etrafında parıldarken, sonbahar yaprakları masanın üzerine kocaman, koyu pembe ortanca başlarının arasına serpilmişti. Bardaklardan yansıyan ışık odanın içinde dans ediyor, mini bir disko hissi veriyordu.

Patti elinde dumanı tüten bir vazoyla içeri girdi, onu Cooper ve Tate takip etti, onların da elleri doluydu. Jasper yanına gitti ve annesine sarıldı. "Teşekkür ederim anne. Bu inanılmaz görünüyor." Drew da katıldı, onu diğerleri izledi. O hepsine sarıldı, yüzü sevinçle doluydu.

"Hadi çocuklar. Oturun, oturun." Onlara söyledi.

Drew yanıma geldi ve elimi tuttu. "Wolfie'nin yanında oturuyorum." Beni bir sandalyeye çekerek açıkladı.

"Ben de." Dedi Cooper diğer tarafa geçerek.

"Hey." Jasper öfkeyle bağırdı.

"Ertelersen kaybedersin kardeşim." Felix gafil avladı. Jasper'ın yüzü havuzda oynadığımız zamanları anımsatıyordu.

Ona sırıttım.

"Haydi Jassie, gel ve annenin yanına otur." Patti yanındaki sandalyeye vurdu. "düşün. Karşısına oturursan onu hâlâ görebilirsin." Drew sırıttı.

O anda Bram elinde kocaman bir hindiyle içeri girdi ve onu oturduğu masanın ucuna yerleştirdi. Oda sessizliğe gömüldü.

"Tamam, bunu kesmeden önce hepimiz masanın etrafına geçelim, çünkü bu yıl için neye şükrettiğinizi duymak istiyorum." Dedi. "Wolfie, onur konuğu olarak sen başlamak ister misin?"

Derin bir nefes almadan önce hafifçe irkildim.

Ne için şükrediyordum?

Çok, çok fazla.

"Şirketim buraya gelip çalışmamı istediği için minnettarım çünkü o kadar çok eğlenceye ve iyiliğe vesile oldu ki artık onsuz olmayı hayal bile edemiyorum." Bana anlam veremediğim bir ifadeyle bakan Jasper'a baktım. "Ben de bu hafta sonuna dahil olduğum ve ilk gerçek Şükran Günümlle tanıştığım için minnettarım."

"Ve burada olduğunuz için size minnettarız." Bram sırıttı. "Drew sıra sende."

"Wolfie'nin yanında oturduğum için şükrediyorum çünkü Jasper onun zamanını çok fazla tekeline alıyor." Hâlâ somurtmakta olan Jasper dışında herkes gülmekten kırıldı ve Bram hindiyi parçalayıp dağıtmadan önce masada teşekkür faslı devam etti.

"Esnek pantolonlar için minnettarım." Akşam yemeğinden sonra film izlemek için salona geri döndüğümüzde Bram bunu söyledi. Elastik belini çekti ve bir nefes verdi.

"Ben de." Felix düz, altı paketle süslenmiş karnını sıvazladı. "Kim sabah hindi yakma koşusuna hazır?"

"Evet, Pazartesi günkü maçtan önce bu hindiyi çıkarmalıyım." Dedi Drew. "Ne kadar koşuyorsun?" Ben sordum.

"Yıkılmadan gidebildiğimiz kadar uzağa. Gelmek ister misin?" O cevap verdi. "Hayır, teşekkürler. Asla yetişemem."

"Senin için yavaş koşacağız." Jasper tekrar yanında oturduğum için mutlu bir şekilde kollarını bana doladı.

"Yavaş, hızlı bir yürüyüş olur, unutma." "Bir gün benimle koşmanı sağlayacağım."

"Evet, evet." Ve bir esneme kaçtı. "Vay canına, çok yorgunum. Jas, sanırım yatmaya gideceğim." Başparmağını yanağımda gezdirdi. "Seni yukarı çıkaracağım."

"Hayır, sen burada kal. Henüz yatmaya hazır değilsin." Ayağa kalktım ve eğilip ona bir öpücük verdim. "Bugünkü her şey için teşekkür ederim, ciddiym. En güzel günümdü."

"Ben de, Cub." Elini enseme koyup beni kendine çekti ve herkesin içeride olduğunu umursamadan beni tekrar öptü. "İyi uykular bebeğim." Sessizce söyledi.

Odaya geri döndüm. "Sizden ayrılıp yatmaya gidiyorum." Patti'nin Bram'le birlikte oturduğu kanepenin diğer ucuna doğru yürüdüm ve ona sarıldım. "Bugünkü her şey için teşekkür ederim, inanılmazdı."

"ederim." O da bana sarılarak cevap . "Gece Kurdu."

Ben ayrılırken herkes haykırdı.

Jasper'ın da benimle gelmesini dileyerek merdivenleri çıktım ama ne kadar hayal etsem de bir sonraki adımı atamayacak kadar gergindim.

JASPER

Erken uyandım, vücudum adrenalin ve bastırılmış enerjiyle uğulduyordu, sanki Wolfie'nin sadece bir duvar ötede olduğunu hissedebiliyordu.

Dünkü öpüşmemizi, odasına girdiğimde bana bakışını, saf şehvet dolu bakışını, beni canlı canlı yiyebilecekmiş gibi bakışını, gözlerinin ateş ve tutkuyla parlamışlığını düşündükçe gülümsedim.

Hiç kimseyi onu istediğim gibi istememiştim. Ona karşı hissettiklerimi hiç kimseye karşı hissetmemiştim. Hiç kimseyi onu sevdiğim gibi sevmemiştim.

Ve bunu kendime itiraf ederken bile daha önce hiç aşık olmadığımı biliyordum. Ondan önce değil.

Bizi dairesine kilitlemesine, eve gelmemesine, benim için çaresizlikle inleyene kadar mükemmel vücudunun ırzına geçmesine, ona ihtiyacı olan serbest bırakmayı vermem için bana yalvarmasına çok yaklaştım. Onun içine ilk kez girdiğimde nasıl olacağını düşünürken aletimin sertleştiğini hissettim, mükemmel, yumuşak kadifemsi amcılığıyla etrafımda kenetlendiğini hayal ettim, adımı haykırırken onu tekrar tekrar boşaltırken nabzının attığını hayal ettim.

Kahretsin, umarım yakında olur, ağzının nasıl hissettiğini, tadının nasıl olduğunu bildiğim için daha ne kadar dayanabileceğimden emin değildim. Ellerimi kendime saklamakta zaten zorlanıyordum ve bu daha dündü.

Telefonum çaldı ve yatağımın başucundaki masaya uzandım.

Koşu zamanı. On dakikaya çıkıyorum.

Yataktan fırladım ve banyoya koştum, aletim hâlâ taş gibi sertti. Wolfie'nin dudaklarını etrafımda düşünerek, kendimi daha iyi hissetmemi sağlayacağını umarak ve başarısız olarak altmış saniyeden daha kısa bir sürede tualete sürtmeyi başardım. Orgazmımın şiddeti bacaklarımı titretiyordu.

Çekmecedan bir deri şort, uzun bir soğuk hava koşu tulumu ve bere çıkararak aşağıya indim ve Wolfie'nin hâlâ kapalı olan kapısının önünden geçerek çocukları mutfakta beni beklerken buldum.

"Hazır mısın?" diye sordum.

"Evet, hadi gidelim." Cooper kollarını başının üzerine uzattı.

Evimin yan kapısından geçip sola, yakındaki sahil yoluna doğru koştuk, temiz hava dünden kalan örümcek ağlarını ve halsizliği yok etti. Birbirimizle iyi bir tempo tutturarak, Tate mola vermeden ve kaslarımızı sıcak tutmak için sabit bir yürüyüşe yerleşmeden önce mil işaretinden sonra mil işaretine ulaştık.

"Evet, Wolfie." O başladı.

"Ne olmuş ona?" Ben sordum.

"Ondan hoşlanıyorum, hem de çok." O da cevap verdi. "O senin için iyi." Sırıttım, çünkü aynı fikirdeydim.

"Tate, dostum, ilk tanıştıklarında ne kadar huysuz olduğunu görmeliydin. Çok huysuz bir piçti." Coop sırttı.

"Aman Tanrım, şehre gittiğimiz o gün." Güldü Felix. "Seninle öğle yemeğine çıkmadığı zaman. Ağlayacaksın sandım."

"Hey, daha yeni reddedildim." Savunmacı bir şekilde söyledim. "Senin başına gelene kadar bekle." "Çok komikti." Drew homurdandı.

"Evet, duydum." Dedi Tate. "Ama görünüşe göre artık her şey yolunda, değil mi?" "Şey." Sakalımı kaşıdım. "Dün ilk kez öpüştük."

"Bekle." Tate bizi durdurdu. "Dünden önce hiç öpüşmediniz mi?" Başımı salladım.

"Bu nasıl mümkün olabilir? Annem yüzünden ayrı odalarda kaldığınızı sanıyordum. Neredeyse birbirinize yapışık olduğunuzu düşününce bunun garip olduğunu düşündüm. Ne zaman biriniz odadan çıkarsa diğeriniz sanki ne yapacağını bilemiyormuş gibi üzgün 'ooooh' bakışları atıyor. Acıması bir durum. Ve mide bulandırıcı."

"Siktir git." Ben de cevap verdim. "Sadece onun için ağırdan alıyorum."

"Hayır dostum, senin adına sevindim." Dedi. "Ama biraz daha ağırdan alman gerektiğini sanmıyorum. O sana kesinlikle aşık."

"O haklı, dostum." Coop da aynı fikirde.

İçimi çektim. "Freddie de aynı şeyi düşünüyor gibiydi ama henüz farkına varmadığını söyledi. Ben de belki farkına varır diye bekliyordum."

Birden ne yaptığımdan emin olamadım.

"Senin bir hamle yapmanı beklemediğinden emin misin?" Tate sordu.

Beremi çekiştirerek çıkardım ve başımdaki teri ovuşturarak düşündüm.

İleri geri volta attım. "Artık . Lanet olsun. Zamanımı boşa mı harcıyordum?"

"Hayır, tabii ki hayır. Bence bu senin için iyi oldu. Ve bence beklemek iyi oldu, bu duygu derinliğini geliştirmene yardımcı oldu, ki bu kadar erken yatıyor olsaydınız bunun olacağından emin değilim. Genelde yaptığın gibi kendini geri çekerdin." Her zamanki psikolog tavrıyla cevap verdi.

Sözlerinin içime işlemesine izin verdim. Kendi kendime başımı salladım. "Evet, belki de haklısın."

"Haklıyım, ama psikolog bir aptal olduğum için değil, çünkü bu sağduyu." Sanki aklımı okuyormuş gibi söyledi.

"Hey Tate, sence hepimiz bunu yapıyor muyuz?" Felix sordu.

"Hayır Clevs, senin için hiç umut yok." Sırtına bir tokat attı. "Bak Jas, onun için ağırdan aldığını söylemiştin çünkü eski sevgilisinden sonra hazır görünmüyordu."

"Evet, Freddie de aynısını söyledi. Ona karşı tam bir pislikti."

"Ama bunun sevdiğin ilk kız olduğunu , seni tekrar reddedeceğinden korktuğun için bu işi uzatmadığına emin misin?" Başımı eğdi.

"Oooh. İyiydi doktor." Drew'u alkışladı. "Bu çok doğru. Sen de tam olarak bunu yapıyordun."

Dişlerimi sıktım. "Tamam, peki ne yapacağım?"

"Tanrı aşkına bir hamle yap. O kadar da zor değil, onu zaten öptün. O yüzden ellerini biraz daha aşağı indir. Seni reddetmeyecek."

Evet. Bir hamle yap. Ben de öyle yapacaktım.

İyi plan.

Cooper'ın midesi gürültülü bir şekilde guruldadı. "Çocuklar, yemek yemem lazım, gevezelik etmeye devam edeceksek en azından bunu koşarak eve gidip kahvaltı ederek yapabilir miyiz?"

"Evet, hadi gidelim." Havalandım, sonra Tate'in yanında koşabilmek için geri çekildim.

"Teşekkürler Tater Tot. Seni seviyorum dostum." Kolumu ona doladım. "Bazen iyi konuşuyorsun."

"Ben de seni seviyorum, aptal. Sadece kendine ve Wolfie'nin seni sevdiğine güvenmeyi unutma." Koşarak uzaklaşırken seslendi.

Yan kapıdaki şifreyi tuşladım ve kahvaltı kokusu burun deliklerimize hücum ederken eve doğru hışımla ilerledik. Koşu ayakkabılarımızı çamaşır odasında bırakarak mutfağa doğru ilerledik.

"Aman Tanrım, açlıktan ölüyorum." Tate annemize doğru yürüdü ve onu öptü. "Anne seni ne kadar çok sevdiğimi söylemiş miydin?" Annemin arkasından bir parça çıtır pastırma kopardı.

"Korkunç birisin." En ufak bir anlamı yok.

Tate onu parmağında oynatıyor, en sevilen küçük çocuk rolünü büyük bir ustalıkla yerine getiriyordu.

Çocuklar kahvaltı barında oturmuş, serpmeye yemeklere dalmışlardı. Etrafıma bakındım. "Wolfie nerede?"

"İşte." Arkamı döndüm, onu görünce kalbim kısa bir an için durdu. Saçlarının uçlarını dün benim yaptığım gibi bükmişti ve ben de parmaklarımın arasına usulca alarak ona doğru yürüdüm.

"Hey, bu benim işim." Ona sııttım, sonra onu mutfağın yan tarafındaki kilere sürükledim ve kapıyı kapattım.

Mahremiyet için bulabileceğim en yakın alan.

"Merhaba." Dudaklarımı usulca aşağı indirip onunkilerle dolgun ve sulu bir şekilde buluştum.

Şimdiye kadar tattığım en lezzetli şeydi, dişlerini fırçalarken kullandığı diş macunundan bir parça almış bal gibiydi. Açıldığında dudaklarından bir inilti yükseldiğini hissettim, bana doğru okşarken ve kollarını boynuma doladığında dili benimkine karşı yumuşaktı. Tüm kanım sikime hücum etti ve tamamen sertleşmeden önce ondan uzaklaştım, bunun için ailemle yüzleşmeden önce aşağı inmek için beklemek zorunda kalacaktım.

Ben ayrılırken ayak parmaklarının ucunda tökezleyerek ilerledi.

"Jas." Mutfaktan bir çılgılık geldi. "Wolfie ile öpüşmeyi bitirdiğinde akçaagaç şurubunu da getirebilir misin?"

Wolfie kıkırdadı. "Geliyorum." O da karşılık verdi, sonra nasıl alınabileceğini fark ederek dehşet içinde elini ağzına kapattı.

Kaşımı kaldırdım, elim kapı kolundaydı.

"Yakında, Kurt Yavrusu. Yakında." Dudaklarımı son bir kez onunkilere değdirerek söz verdim ve mutfağa geri döndük. Onu yanımdaki sandalyeye çektim ve doldurması için bir tabak uzattım. "Bu sefer yanıma oturuyorsun."

"Herkes ne zaman yola çıkıyor?" Babam daha fazlasını almak için uzanarak sordu.

"Bram, bundan sonra yola çıkıp biraz alışveriş istiyorum." Annem cevap verdi.

"Gidiyor musun?" Wolfie sordu.

"Evet, birkaç gün şehirde kalacağız." diye cevap verdi. "Her zaman fırsat buldukça şehre gitmeye çalışırız."

"Odan senin için hazırlandı." Dedim ve o da bana gülümsedi. "İhtiyacın olan her şeyi alabilirsin."

Etrafıma bakındım. "Başka kimsenin acelesi yoksa, yürüyüş için sahile inebiliriz." Wolfie'ye döndüm. "Bazı balıkçı köylerini görmek istiyorsun."

"Evet, lütfen. Kulağa mükemmel geliyor." Bana gülümsedi "Bu harika bir bağırış." Felix sandalyesinde arkasına yaslandı. "Evet, biz de varız." Drew ve Cooper başlarını salladı.

"Sanırım gitmem gerekiyor." Tate kendini masadan yukarı itti. "Annem ve babam beni havaalanına bırakacaklar."

"Tamam çete." Elimi Wolfie'nin kalçasının üzerinde kaydırdım. "Çocuklar toparlansın ve biz de bir saat içinde yola çıkalım."

"Bu konuda hemfikirim." Dedi annem.

"Her şey için teşekkürler anne." Çantalarını arabanın bagajına koyduktan sonra ona sıkıca sarıldım.

"O güzel kıza iyi bak." Her zaman yaptığı gibi yüzümü tuttu. "O senin için iyi, bebeğim. Seni hiç böyle, bu kadar mutlu görmemiştim."

Kaşlarımı çattım. "Üzgün değildim."

"Hayır, yapmadın. Ama her zaman o kadar odaklanmıştın ki, sanki kendini başka bir şeye açacak zamanın olmamıştı ve şimdi var, sanki bir şeylerin kilidi açılmış gibi ve çok rahatlamış görünüyorsun. Daha önce hiç görmediğim bir şekilde. Ve bunun o kız yüzünden olduğunu biliyorum." Felix'le gülüşen ve Tate'e sarılıp vedalaşan Wolfie'yi işaret etti.

Boğazımda bir yumru oluştu. "Teşekkürler anne."

Babam yanıma geldi ve sırtıma bir tokat attı. "Kendine iyi bak evlat. Pazartesi maçta görüşürüz."

"Teşekkürler baba."

Arabalara doluşup konvoy halinde kapıdan çıkmadan önce çocuklar yanıma gelip annemle babama sarıldılar.

Bir saat sonra, kasabanın ana caddesinde, sahilten bir yol ötede bulunan küçük, eski bir sıcak çikolata dükkanının önüne park ettik. Cooper ve Felix ellerinde bir karton kâğıt bardakla dışarı çıktılar ve biz çıkarken elden ele doluşturdılar. Öğleden sonrayı temiz havada, dalgaların arasında koşarak geçirdik, ta ki Wolfie taşları sıyırmadaki becerilerini sergileyene kadar, bu da kimin en uzağa atabileceği konusunda bir yarışma anlamına geliyordu. Wolfie açık ara farkla kazandı.

Bugün herkesin bana söylediklerini düşündüm ve hepsinin haklı olduğunu biliyordum, Wolfie bana hokey dışında başka bir şey daha vermişti. Ben de kendimi bekliyordum, çünkü gergindim.

Ve belki biraz da korkmuş.



Nefes alış verişi düzleşti ve başının dayandığı göğsüme baktığımda uyuduğunu fark ettim. Kıyı gezimizden döndükten ve çocuklar gittikten sonra tekrar pijamalarımızı giydik ve rahat koltukta kıvrılıp bir film izlemeye başladık.

The Holiday'i seçmişti. Jude Law'a yeni bir saygı duyarak izlediğim, daha katlanılabilir piliç filmlerinden biri. Bunu yüksek sesle itiraf ettiğimden değil. Cameron Diaz'ın gidişiyle neler hissetmiş olabileceğini anlamaya başlamıştım.

Ne bok ben? Bir plana ihtiyacım vardı.

Gitmesini istemiyordum ama kalmasını isteyebilir miydim? Uzun mesafe yapabilir miyiz? Siktir. Siktir. Siktir.

Saçları yüzüne dökülmüştü ve onları geriye doğru çekerek kulağının arkasına sıkıştırdım. Başparmağımı pürüzsüz alnında gezdirip ateşin sıcaklığından pembeleşmiş yanaklarına doğru indirirken çok huzurlu görünüyordu ve parmaklarımı yavaşça saçlarımda gezdirdim.

O kadar güzeldi ki. Sonsuza kadar burada sadece ikimiz kalmak istedim.

Ancak böyle düşünmek sikimi rahatsız edici bir şekilde sertleştiriyor ve onu uyandıracak noktaya getiriyordu. Altından kayarak çıktım ve uyuyan bedenini kanepeden almak için hareket ettim. Onu merdivenlerden odasına taşıırken hiç kıpırdamadı, keşke onu kendi odama götürseydim diye düşündü.

Onu yatağa yatırdım, yorganla üzerini örttüm ve bir dakika boyunca onu izledim, çok huzurluydu. Ama gitmek için ayağa kalktığımda döndü.

"Gitme." Zar zor bir fısıltıydı. Kalmayı ne kadar çok istediğimi hayal ettiğimi düşünerek kapının yanında durakladım.

"Kal." Tekrar söyledi.

Tanrım, gidebileceğimden emin değildim ve yarı komada olduğu için kesinlikle kalmamalıydım. Ona doğru yürüdüm, eğilip yanağından öptüm ve sarhoş edici Wolfie kokusunu içime çektim.

"Gidip evin kilitli olduğundan emin olayım, sonra dönerim."

Tüm ışıkları kapatıp kilitleri kontrol ederken içimdeki savaş şiddetlendi. Hâlâ sert bir şekilde soyunup alabildiğim en soğuk duşa girdiğimde de öfkelenmeye devam etti. Bütün gece onun yanında uyumanın tek bir yolu vardı. O gün ikinci kez kendimi boşaltmaktan kesinlikle tatmin olmamıştım. Soyunma odamdaki çekmecedен bir tişört ve bir külot alarak olabildiğince çabuk kurulandım.

Yatağa tırmandım ve o da bana sarıldı.

"Donuyorsun." Dedi, zar zor uyanıktı.

"Soğuk duş." Saçlarına doğru mırıldandım ve başını öptüm. "Uyumaya devam et."

"İyi geceler, Jas. Her şey için teşekkürler." Sesi uzaklaştı.

Onu küçük kaşığının içine kaydurdım ve kollarımı etrafına sardım, zaten bildiğim şeyi doğruladım - bana mükemmel bir şekilde uyuyordu. Nefes alış verişini saniyeler içinde düzleşti. Şanslıydı. Bu hızla gidersem uyuyabileceğimden emin değildim.

Kafam karışmış bir şekilde uyandım, nerede olduğumu merak ederken Wolfie'nin odası olduğunu fark ettim. Yatakta uzanırken yalnız olduğumu fark ettiğimde içimi bir hayal kırıklığı dalgası kapladı.

Son iki günü, herkesin bana söylediklerini düşündüm. Tate'in sözleri geri geliyordu. Freddie'ninkilerle birlikte. Dün geceyi ve uyurken ona sarılışımı düşündüm. Birlikte olmamız gerektiğine dair aklımda hiçbir şüphe yoktu.

Ellerimi saçlarımda ve yüzümde gezdirdim. Bir şeyler yapmam gerekiyordu.

Göğsümdeki bu sürekli ağrıyla ve bugünlerde etrafta dolaşan ve şu anda spor yapan yarı sert aletimle ilgili bir şey. Alt kattan gelen bir ses beni düşüncelerimden kopardı ve işeyip dişlerimi fırçaladıktan sonra kalkıp sesi takip etmeye karar verdim.

Onu bulduğum mutfığa yaklaştığımda kahve ve yanan odun ateşinin kokusu beni baş döndürücü bir şekilde etkiledi. Sessizce yaklaştım, onu izlerken kapı çerçevesine yaslandım.

Şükran Günü pijamaları, yelek üstü, kalın krem hırkası ve başının üzerine yığılmış saçlarıyla bile bir hayal gibiydi. Mutfakta rahatça hareket etmesini, buzdolabından ihtiyacı olanı almasını, elleri dolu olduğu için kalçasıyla kapıyı kapatmasını izledim. Aletim sertleşmeye başladı ve kararımı verdim.

İtilmeye ihtiyacı vardı ve bunu ona ben verecektim.

Büyük adamın da dediği gibi 'Çekmediğiniz karelerin yüzde yüzünü kaçırsınız' ve ben bunu gerçekten kaçırmak istemedim.

Birden içinde bulunduğu küçük dünyadan sıyrılarak bana baktı, gözlerimiz buluştu, aramızda bir yoğunluk geçti ve yanaklarına bir dolduğunda kısa bir süre gözlerini kaçırdı. Ya şimdi ya hiçti ve daha önce hiç bu kadar gergin olduğumu hatırlamıyorum, sadece Freddie ve Tate'in sözleri beni biraz olsun rahatlatmıştı.

Derin bir nefes aldım.

"Bütün bunlar ne o zaman?" Ona doğru kararlı adımlarla yürürken usulca sordum.

"Bizim için kahvaltı hazırlayayım dedim." Biraz ahududu aldı ve lavaboda duruladı.

"Mmmm, kulağa hoş geliyor." Ona yavaşça yaklaşırken bana baktı, onu bir av gibi takip ediyordum. Cadılar Bayramı'nda olduğum Büyük Kötü Kurt gibi.

"İyi misin?" Ona olan yakınlığımı ve gözlerimdeki bakışı fark edip hızla geri çekildi. "İyi uyudun mu, seni yatağımda yatırdığım için özür dilerim."

"Öyle misin?" Meydan okudum.

"Ben ne miyim?" Başka tarafa baktı.

"Wolf? Senin yatağımda uyuduğum için üzgün müsün?" Tekrar ettim.

Sözlerini yutar gibi öksürdü. "I..." Kendini meşgul etmeye devam ederken kekeleydi.

"Kurt mu?"

"Evet?"

"Üzgün müsün?" Gözlerinin içine baktım. "Çünkü değilim, bu yıllardır uyuduğum en iyi gecelerden biriydi." Sesim hırıltıya dönüştü. "Sadece uyanmak için yanımda olmadığın için üzgünüm."

"Nedenmiş o?" Ben mutfak adasının etrafında dönüp yaklaşırken benden uzaklaşarak kekeleydi.

"Çünkü yatağımda olsaydın, sıcak bedenlerimiz yan yana olsaydı, üzerimdeki etkisini ilk elden görürdün. Her. Uyandığım. An." Bir adım öne çıktım. "Dahası ne biliyor musun?"

"Ne?"

"Biliyorum, ben de senden aynısını beklerdim." Doğrudan onun şehvetle parlayan yeşil gözlerine baktım. "Bunu zaten hissettim, öpüştüğümüzde, dilini ağzımda gezdirdiğinde, üstüme çıkıp sertleşmiş sikime karşı hareket ettiğinde hissettim. Beni kaya gibi sertleştiriyorsun, Kurt Yavrusu. Senin üzerinde de aynı etkiyi yarattığımı biliyorum. Şu anda elimi pantolonunun içine soksam, parmaklarımın beni ne kadar çok istediğinle damlayarak çıkacağını biliyorum."

Ben izlerken gözbebekleri büyüdü ve kalp atışları boynundaki nabız noktasında hızlandı. Boğazının köprücük kemiğiyle birleştiği yerde küçük bir ter damlası oluşmuştu ve bunun göğüslerinin arasından aşağıya doğru kayışını izledim. Göğüs uçları yeleğinin altında sıkılaştı ve bu sadece sikimi daha da sertleştirdi.

Ve çok acı verici.

"Kurt mu?" Yanına yaklaşp eğilerek boynuna sokulurken sordum. "Evet."

Fısıldadı.

"Bana yanıldığımı söyle." Dilimi sütununda gezdirdim, kulağının altındaki deriyi emdim, o da bana daha iyi erişim sağlamak için başını bilinçsizce eğdi. "Söyle bana, Wolf."

Başımı kaldırdım ve ona baktım.

Dudakları aralandı. "Yapamam."

Geri çekildim ve arkama uzanıp tişörtümü başımın üzerine çektim. Gözlerinin genişlemesini, beni içine çekerken vücudumda bir yol açmasını izledim. Boynumdan ve omuzlarımdan başlayıp göğsümden ve karın kaslarımdan geçerek aşağıya doğru indi.

Birçok kadınla yatmışım, ayaklarıma kapanan, beni isteyen, paramı isteyen, şöhretimi isteyen kolay kadınlarla. Ama o ana kadar hiç bu kadar arzulandığımı hissetmemiştim, vücudumu ihtiyaç duyduğu formda tutmak için harcadığım saatler ve saatler için hiç bu kadar minnettar olmamışım. Daha önce hiç buzun en iyisi olmaktan başka bir sebep için şükretmemiştim. Cadılar Bayramı'nda ellerini üzerimde gezdirdiğinde her şeyi hissettiğimi sanmışım ama bu, şu anda gözlerinde parlayan su katılmamış özlemle karşılaştırıldığında hiçbir şeydi.

Eli hala tuttuğu ahududuların üzerinde kasıldı ve onları ezdi. Almak için uzandım, yumruğunu nazikçe açtım ve yavaşça avucundaki suları yalamaya başladım, bir kez bile göz temasını kesmedim. Her bir parmağı yavaşça emdim, ağzımda döndürdüm ve bir sonrakine başlamadan önce sessiz bir patlamayla çıkardım.

Beni izlemeye devam ederken dudaklarından yumuşak bir inilti çıktı, ağzımı izledi, adrenalin ve gelecek olanın beklentisi devreye girdikçe nefesi hızlandı. Bana izin verirse ne yapacağımı bildiği için içinden bir ürperti geçti. Vücudunun her santimini tanımama izin verme konusundaki çaresizliği o kadar güçlüydü ki, yine de onu bırakma, kendini bana karşı savunmasız bırakma endişesi ve korkusuyla dolduruyordu.

Her öpüşümde onu rahatlatmak istiyordum. Aslında başına gelecekler hakkında hiçbir fikri olmadığını biliyordum.

"Ne kadar oldu?" Kolundan aşağıya inen son suları yaladım, sonra boynuna doğru yolculuğuma devam ettim, içime girmeye başladığında yumuşak yumuşak öpüp yaladım. Çok sevdiğim o noktaya vurduğum, sinirleri dağıldı ve sessizce inlemesine neden oldu.

"Kurt mu?" Tekrar sordum.

"İki yıl." Fısıldadı.

Geri çekildim ve ona baktım, gözlerimin içine bakabilmesi için çenesini eğdim, böylece ona duyduğum açlığı, arzuyu ve derinlerdeki ihtiyacı görebilecekti. Çünkü bu kadın benim için yaratılmıştı ve hayatımda başka hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım.

O, tam da şu anda, benim var olma sebebidir.

Çenesini kavradım ve başparmağımı yumuşak, kremi yanağında gezdirdim. Gözlerinin önündeki bir saç telini fırçaladım, ellerimi yüzünü tutacak şekilde hareket ettirdim, başparmağımla alındaki ve kaşlarının arasındaki gerginliği yumuşattım, şehvetin zümrüdün derin bir tonuna dönüştüğü gözleriyle buluştum.

"Wolfie, aşkım, sen çok mükemmel ve güzelsin." Dudaklarını okşadım, benden uzaklaşırken yüzünü kızarmış bir renk kapladı.

"Bana bak. Lütfen?" Neredeyse sızlanacaktım ve gözleri benimkilere kilitlenerek geri döndü. "Sen mükemmel ve güzelsin. Beni tüketiyorsun, yüz yedi gün önce seni ilk gördüğüm andan beri senden başka bir şey düşünmüyorum. Uyandığım andan uyuduğum ana kadar. Hiç kimseyi seni istediğim kadar çok istemedim. Her zaman. Son dört aydır sana dokunamamak, sana sarılamamak ya da seni öpememek işkence gibiydi. Ve şimdi sahip olduğum için, kendimi ayırıyorum. Bu yüzden kendimi ortaya koyuyorum." Başparmağımı dudaklarında gezdirdim. "Ve eğer bana şu anda hayır dersin, hala hazır olmadığımı söylersen, o zaman en soğuk duşlara geri döneceğim ve yavaş yavaş devam edeceğiz. İhtiyacın olduğu kadar yavaş. Ama sana yalvarıyorum, eğer en ufak bir şansın varsa, lütfen bana söyle ve sana sonsuza dek tapayım."

Bana baktı, gözleri çözebildiğim duygularla doluydu. "Wolf, ne istiyorsun?"

Ben.

Ben.

Lütfen söyle bana.

"Jasper." Sessizce söyledi, gözleri dolmuştu. "Yavru mu?"

Sessiz kaldı.

"Bana ne istediğini söylemen gerekiyor, sen sormadan almayacağım."

Ellerini çıplak göğsümün üzerinde gezdirdi, tıpkı Cadılar Bayramı'nda yaptığı gibi ve sanki ikinci kez yıldırım çarpmış gibi hissettim. Damarlarımızda elektrik dolaşıyordu, aramızdaki bağı hissedebiliyordum ve bunu onun gözlerinde görebiliyordum.

O beni istiyordu ama benim de bunu duymam gerekiyordu. "Jasper?" Dedi, hâlâ sorguluyordu.

"Çekip gideceğim, ama bana önümüzdeki beş saniye içinde söylemelisin çünkü o kadar süre dayanabilirim."

gözleriyle bana baktı, gözlerini çevreleyen küçük lacivert benekler zümrüdü neredeyse siyaha çeviriyordu.

"Wolf, beş saniye var. Bilmem gerek."

"Jasper." Ellerini boynuma doğru götürdü, başımın arkasından dolanarak saçlarımı okşadı. Kıpırdamadan durdum, kollarımı iki yanına koyarak onu kendime çektim.

İki saniye.

"Sen." Nefes aldı.

"Neydi o?" Tekrar etmesini istedim.

"Sen, seni istiyorum." Bana göz kırptı ve bir nanosaniye sonra kalçalarını onunkilere çarptı, ağzını son yemeğimi ve parmak uçlarından emdiğim ezilmiş ahududulardan daha tatlıymış gibi öptüğümü iddia ettim.

Burada ilk seferki gibi bir nezaket yoktu, açlık her şeyi ele geçirmiş ve dillerimiz çarpışmıştı.

Ellerim kışına doğru kaydı ve onu kavradım, kaldırdım, mutfak tezgahının üzerine koydum, böylece aynı yükseklikteydik. Soğuk granitin üzerine oturmuş, sikim kadar sert, bana karşı sallanırken belime doladığı bacakları taşaklarımın çaresizlik içinde gerilmesine neden oldu. İlk kez göğüslerine dokunan bir genç gibi yükümü boşaltmadan önce onun yerini değiştirdim, ona düzgün bir şekilde bakabilmek için onu geri ittim.

İnanılmazdı.

Nasıl bu kadar şanslı olabildim?

Ellerimi vücudunda gezdirdim, göğüslerinin altından geçtim, hırkasını yere düşene kadar ittim. Tüyleri diken diken olmuştu ama soğuktan değil uyarılmaktan.

Olmak üzere olan şeyin beklentisinden.

Yeleğinin esnek kumaşını indirip göğüslerini serbest bırakmamı izlerken gözleri kamaşmıştı. Sıkı ve kabarıktı, meme uçları kızardığında yüzünün aldığı pembe tonundaydı. Başparmağımı bir tanesinin üzerinde gezdirdim ve dilimi etrafında gezdirmeden önce hafifçe dişlerimin arasına alarak eğildim. Wolfie bir inilti yutarak nefesini içine çekti. Elime mükemmel bir şekilde oturan diğer göğsünü avuçladım, yumuşak eti etrafa yayıldı ve Cadılar Bayramı'nda yapmak istediğim gibi yüzümü aralarına sürttüm, kokusunu içime çekerek ikisini yanaklarıma bastırdım.

Sikimi aralarına sokmak için sabırsızlanıyordum.

"Çok mükemmelsin." Ellerimi aşağıya doğru kaydırıp yumuşak karnında gezdirdikten sonra pijamasının bel bandının altından geçip çıplak, şeftali gibi kışını kavrarken doğru mırıldandım. Daha ileri gittiğimde parmaklarım hemen sıırılsıklam olmuştu. Sırılsıklam olmuştu.

"Fuuuuuck." Dişlerimle havayı içime çektim. "Bu benim için mi?" Ben hayretle bakarken o başını salladı, bakışları hâlâ benimkilerden ayrılmıyordu.

Onu kendime doğru çektim, sıcaklığına geri uzanmadan önce uyluklarını ayırdım. Başparmağımın klitorisini çevreleyerek amının dışına doğru kayarken nefesi kesildi.

Gözlerini kocaman açarak derin bir inilti çıkardı ve başı geriye doğru uçtu. "Aman Tanrım."

Bir parmağımı içine soktum, ardından bir diğerini soktum ve parmağımı kıvrarak çok ihtiyacı olan noktaya ulaştım.

O kadar sıkıydı ki neredeyse kendimi kaybediyordum.

Sabit bir ritimle içeri ve dışarı kaydım, nefesinin sığlaşmasını izledim, başparmağım klitorisine baskı uyguladı, istemekten kayganlaştı.

"İşte bu bebeğim, seni yakaladım." Bacaklarının gerginlikten titrediğini, patlamayı beklediğini hissedebiliyordum. Bana doğru eğilip omzumu kavrarken nefesi kesik kesik geliyordu.

Çok yaklaşmıştı.

"Yavrum, bırak." Ağzına fısıldadım elime doğru gerilip patladığında bir ıslaklık seli hissettim, bunun gücüyle çılgık atıyor, titriyordu. Ben devam ettim

Onu okşadım, parmaklarımı çıkarmadan önce onu aşağı indirdim, onları ağzıma koyup emerken beni izlemesini izledim, gözleri genişledi.

"Tadın çok tatlı." Sesim kalın ve çakıllı çıktı.

İlk seferimizin mutfak tezgâhında olmasına imkân yoktu. Ona baktım, hâlâ sersemlemiş ve gevşekti, bacaklarını belime doladım ve onu kaldırıp merdivenlere doğru taşıdım.

Pantolonundan sızan ıslaklığını karnımda hissettim. "Nereye gidiyoruz?" Şaşkınlıkla sordu.

Burnunu öptüm. "Yatağa dön."

Dudaklarını nazikçe ve yumuşakça öperken bana sıırttı, merdivenleri olabildiğince hızlı ve güvenli bir şekilde çıktım, odasını geçip doğruca yatağıma yöneldim.

Hiç kimseyle paylaşmadığım bir yer.

Burada yatağımda hiç kadın olmamıştı, kimseyi buraya davet etmemiştim, kimseyi burada, benim alanımda istememişim.

Sanki onu bekliyormuşum gibiydi.

Odayı geçtim ve onu kalın, yumuşak kışlık yorganın üzerine yatırdım, yavaşça yeleğini ve ardından pijamalarını çıkardım. Sonra geri çekildim.

Görölmeye değer bir manzaraydı.

Yazdan kalma, zar zor fark edilen uzun soluk bronzluk çizgileri krem rengi kalçalarının tepesinde silik beyaz bir üçgen oluştıruyordu ve ben onu içine çekerken o uzun kirpiklerinin arasından beni izliyordu. Ona bakarken acele etmedim, bu anın uzun sürmesini istiyordum ama ne kadar süre dayanabileceğimden emin değildim.

"Aman Tanrım, mükemmelsin." Nefes verdim.

Ellerimi vücudunun her santiminde gezdirmek istiyordum.

Eğildim, önünde yatağı diz çöktüm, ayaklarından başladım, baldırlarını, dizlerini, uyluklarını okşadım.

Teni çok yumuşaktı.

Karnına doğru ilerleyerek dirseklerimin üzerine çıktım ve göğüslerini ellerimle kavrayıp başparmaklarımı göğüs uçlarının üzerinde gezdirmeden önce kabarıklıkların altından geçirdim. Meme uçları o kadar sertti ki, patenlerimin buzu kesmek için harcadığı paranın hakkını veriyorlardı. Aşağı doğru eğildim ve dişlerimi bir tanesinin üzerinde gezdirdim, pürüzsüz, pembe, parlayan merkezine doğru ilerlerken yumuşak iniltiler ondan kaçtı.

Sikeyim.

Aylardır bu anı düşünüyordum.

Tadının nasıl olacağı, nasıl hissedeceği hakkında, ama bu hayal edebileceğim şeyin ötesindeydi.

Dizlerimin üzerine çöktüm ve onu iyice açtım, dizlerini ayırdım, ellerimi kalçalarına uzatıp onları yerinde tutmadan önce parmaklarımı bacaklarının içinde gezdirdim.

Nefes alış verışı hızla hızlandı.

Ona doğru eğilerek yarığı boyunca uzun bir yalama yaptım, onu ayırdım ve ıslaklığı yaladım. Tadı vanilya, bal ve sıcaklık gibiydi.

"Ahhhhh." Neredeyse yaktan fırlayacaktı ama elleri çarşafı bükürken onu sıkıca tuttum.

Dilimi içine soktum, meme uçları kadar sert olan küçük memesinin etrafında dönmeye başlamadan önce onunla alay ettim. hafifçe üfledim, doğrudan dokunmamaya dikkat ederek büzülmesini izledim. Daha fazla dayanamayana kadar onu büyötmek istedim ve bu yüzden patlamasını daha da yoğun hale getirdim.

Parmaklarımı dışarıda gezdirdim, suyunu sıyırmak için kullandım, onu sınırdan tutmak için yeterli gerginlik yarattım ama istediğı sürünmeyi sağlamadım.

Çaresizce beklediğı şey.

Ellerini saçlarımdan arasında gezdirdi, öyle sert çekiyordu ki uzanıp parmaklarını nazikçe kurtarmak zorunda kaldım.

"Lanet olsun. Jasper."

Dilimi uzun ve sert bir şekilde klitorisine götürüp onu içime çekmeden önce, benim alaycılığımdan duyduğu hayal kırıklığının nefessiz inlemelerine sırttım. Basınç arttıkça bacaklarının etrafımda gerildiğini hissettim, kasılmadan ve yüzümün her tarafına boşalmadan önce adım haykırırken neredeyse başımı birbirine sıkıştırıyordu.

Parmaklarımı tekrar içine sokup yukarı doğru kıvırdım ve ilkinin atlatamadan onu başka bir orgazma doğru ittim.

O aşağı inerken ayağı kalktım, nefesinin yatışmasını izlerken altımı çıkardım, taşaklarımdan ucuna kadar sikimi okşadım, ucundan ön sperm damlıyordu.

Beni tamamen içine alırken gözleri büyüdü. "Jasper, kocaman olmuşsun." Nefes nefese kaldı.

Bir tavşanın yapacağı gibi hiçbir etki altında kalmadan, sadece saf dürüstlikle söylediğı sözlere sırttım.

Kalbimi uçurdu.

"Bebeğim, şu anda o kadar ıslaksın ki, sanki taze buz üzerinde kayıyormuşum gibi kolayca içine kayacağım."

Yan masama uzandım, bu hafta sonunun doğru an olmasını umarak ve dua ederek aldığı prezervatif kutusunu kaptım. Bir folyo paket çıkardım, yırtarak açtım ve bir tanesini üzerime kaydardım.

Bacaklarının arasına diz çöktüm ve dizlerini aşağı doğru ittim, bana bakarken onu daha geniş açtım, yarığını yukarı ve aşağı okşamak için horozumun ucunu kullandım, içeri girmek için dürtmek için sırlıklam ıslak girişinde durmadan önce klitorisini fiske ettim.

"Cub," kelimeleri zar zor çıkarabildim. "Sen çok mükemmelsin, bunu senin için sonlandırmak istiyorum ama bunu yapabileceğimden emin değilim."

Onu çok istiyordum.

"Lütfen, Jasper." Kalçaları öne doğru fırlayıp sikimin ucunu tam içine alırken fısıldadı. Etrafımda kasıldığını, beni kadifemsi sıcaklığının içine çektiğini hissettim ve yüksek sesle inledim.

Tanrım. Taşaklarım sıkıştı.

İnanılmazdı.

Yavaşça hareket ederek, olabildiğince nazik olmaya çalıştım, dar, kaygan mükemmel amına santim santim girdim.

Bu kadar mükemmel olduğu için neredeyse nefes alamıyordum.

Kalçalarını elimden geldiğince sabit tuttum ama baskıya karşı çaresizce hareket etmeye çalıştığını, nefesinin sıkıştığını hissedebiliyordum.

Onu tepeden tırnağı doldurana kadar yüzünün bedenime uyum sağlamasını izledim, taşaklarım ona sıkıca sarılmıştı. Alnımda boncuk boncuk terler belirirken, olabildiğince konsantre oldum.

Kendimi toparlamak için bir dakikaya ihtiyacım vardı.

O kadar yumuşak ve kadifemsiydi ki, beni ilahi bir mengene gibi kavırıyordu. Küçük miyavlama sesleri beni sınıra o kadar yaklaştırıyordu ki yıldızlar görüyordum.

"Yavru mu?" Kocaman gözleriyle bana baktı ve hayatım boyunca bu kadar zarif bir şey gördüğümü sanmıyorum. "İyi misin, bu iyi mi? Tanrım, çok sıkısın." Kendimi kaybetmek üzereydim.

"Aman Tanrım. Jasper. Bu..." Göz kapakları geriye doğru çırpınıyordu. "Kendimi çok tok hissediyorum. Lütfen.

Hareket etmeni istiyorum. Lütfen."

Ağırlığımla onu ezmek için bir kolumla kendimi tutarak üzerine eğildim, yüzünü diğer elime aldım ve daha önce şişmiş olan yumuşak dudaklarını öptüm. Kalp atışlarımın yavaşlamasını isteyerek dilimi ağzının kenarlarında gezdirdim, ta ki bana açılıp kendi tadına bakana kadar. İçinde hareket etmeye başlamadan önce onu bir kez daha derinden öptüm, geri kaymadan önce neredeyse tamamen dışarı çektim.

Mükemmeldi.

Birbirimize mükemmel uyuyorduk.

Ellerini başının üzerine koyarak parmaklarımızı birbirine bağladım. Omurgamda oluşan baskıyı hissedebiliyordum. Sakinleşmem gerekiyordu.

Onu kollarımın arasına aldım ve ben otururken o da bana sarılacak şekilde hareket ettirdim. Göğüs göğüse gelmiştik, boynu ve sırtı ter, saç telleri alnına yapışmıştı. Gözlerimi kilitleyerek kalçalarını kavradım ve ritmi kontrol ederek onu mümkün olduğunca yavaşça kendime doğru çektim. Sırtını dikleştirerek inanılmaz göğüslerine daha kolay erişmemi sağlarken, meme uçlarını emdim ve adım inledi.

Hızla bağımlısı olmaya başladığım bir ses.

Bacaklarını etrafıma doladı, beni sıkıca içine çekti, parmaklarını saçlarımın arasından geçirdi, beni olabildiğince içine aldı. Ve bu yüzden onu çok seviyordum.

Elimi kışının yanaklarının altında duracak şekilde kaydırarak kışına baskı uyguladım, parmaklarımı uyluklarının arasından vücutlarımızın kaynaştığı yere kadar sabit bir yolda ileri geri hareket ettirirken, diğer elim boynunun arkasını tutarak dudaklarını kendime çektim, böylece onu olabildiğince derinden öpebiliyordum, bu anın asla bitmesini istemişyordum.

Onu sonsuza dek tatmak istiyordum, dilimi onunkinin üzerinde aynı hızda gezdiriyordum, tembelce ve lezzetli bir şekilde, eşige çok yakındım.

Ona asla doyamazdım.

Yaklaştıkça kalçalarının titremeye başladığını hissettim, başka bir patlamaya doğru ilerliyordu.

"Sikeyim Cub, inanılmaz hissediyorsun. Çok sıkısın. Ve yumuşaksın. Ve sıcak. Ve mükemmel." Boynuna doğru inledim.

"Jasper." İnledi. "Lütfen."

"Sorun yok bebeğim, yanındayım. Bana sıkıca tutun." Buna en az onun kadar benim de ihtiyacım vardı. Ellerini tuttum, boynuma götürdüm ve kalçalarını kavradım, sonra onu kaldırıp tekrar tekrar sikime vurmaya başladım, göğüsleri bana karşı zıplıyordu.

Titremeye başladı, hızla tüm vücudunu ele geçirdi, titredi ve etrafımda zonkladı, kendi orgazmının yükseldiğini hissedene kadar beni bataklık gibi içine çekti, beni uçuruma devirdi.

"Lanet olsun." O kadar sert vurdu ki, terli ve tamamen bitkin bir halde bana doğru yığılırken bir an için bayıldım.

İşte buydu, kutup yıldızımı bulmuştum.

Sonsuza kadar burada yaşayabilirdim, asla ayrılmak istemezdim.

Birbirimizle senkronize bir şekilde hareket ederek nefes alış verişlerimizin durulmasını bekledim.

Ağzını öptüm ve nazikçe üzerimden kaldırdım, prezervatifi çıkarmadan önce onu yatağa yatırdım ve bırakmak için banyoya götürdüm.

Yanına geri döndüğümde ona sarıldım, onu kendime çektim, yüzünü, boynunu, omzunu öptüm. Kızarmış ve terlemişti ve hiç bu kadar güzel görünmemişti.

Ve ona o kadar derin bir aşkla bağlanmıştım ki bu beni derinden yaralamıştı.

WOLFIE

Jasper tekrar yatağa girip etrafımı sararak beni kendine doğru çekerken ve göğsüm ikiye gibi hissettiren bir şefkatle öperken gözlerim kapalı, öylece yatıyordum. Kaba, nasırlı avuç içi karnımın üzerinde düz bir şekilde uzanıyor, parmakları tenimde desenler çizmeye başlamadan önce vücudumu yavaşça ovuyor, beni sükûnetle yıkıyordu. Bu his büyüleyici ve transa geçiriciydi.

O da neydi öyle? Az önce ne yaşamıştım?

Otuz sekiz yaşındaydım. Daha önce de seks yapmıştım.

Tek gecelik ilişkilerde, gündelik buluşmalarda, sikiş arkadaşlarımla ve uzun süreli bir ilişkide seks yaptım.

Ama az önce yaşadığım şeyi daha önce hiç yaşamamıştım.

Kontrolümü hiç kaybetmemiştim.

Kafama silah dayasalar kendi adımı hatırlayamayacağım bir noktaya hiç gelmedim.

Konuşma yeteneğini hiç kaybetmedi.

Yaptığım seks kötü değildi. Fena değildi ama böyle değildi. Dünyam hiç sarsılmamıştı. Her zaman bazı kadınlar için bunun gerçekleşmediğini okudum ve onlardan biri olduğumu varsaydım, kendimi buna ettim, kendimi önemli olmadığına, seksten ve bağlantıdan daha önemli şeyler olduğuna ikna ederek ittim.

Ama şimdi biliyor muydum? Bundan nasıl kurtulacaktım?

Bu duygunun sonsuza dek sürmesini istedim. Bu sıcaklığa, bu baloncuğa sarılmak istiyordum. Düşünmek istemediğim şeyleri düşünerek bu anı mahvetmek istemediğim için boğazımda yükselmeye başlayan paniği elimle ittim.

Vücudum hâlâ tepeden tırnağa elektrikle titreyiyor, bir nota gibi içimde dolaşıyordu. Jasper'ın parmakları vücudumda yavaş ve istikrarlı bir şekilde ilerlemeye devam ediyordu ve sıcak nefesinin saçlarımdan arasından usulca üflediğini hissedebiliyordum, yüzü bana çok yakın duruyordu.

Elimden geldiğince dikkatli bir şekilde döndüm, onu rahatsız etmek istemiyordum, yanımda görmek istiyordum. Kalın, kaslı kalçalarını benimkilerin üzerine doğru savurduğunu görebiliyordum, siki hala kalçama yarı sert bir şekilde yaslanmıştı. Onu içime sığdırmayı nasıl başardığım bir muammaydı.

Dilimi karın kaslarına kadar uzanan mükemmel perçin boyunca gezdirmek istedim. Muhteşemdi. Yontulmuş kas üstüne yontulmuş kas, Atlas'ı utandırıyor.

Başımı çevirdim ve vücudumu ona doğru eğdim. Gözleri kapalıydı. İçimde sallanırken onu tuttuğum için saçları dağınıktı.

Acı verecek kadar güzeldi.

Daha önce bu kadar mükemmel birini gördüğümü sanmıyorum.

Elimi uzattım, ona dokunmak istiyordum ama bir an tereddüt ettim. Parmak uçlarımla çenesinde gezinirken yumuşak bir inilti çıkardı.

Gözleri açıldı, beni içine aldı, yüzümü inceledi. "Merhaba." Ağzı bir gülümsemeye dönüştü, gamzeleri patladı.

"Sana da merhaba."

baktık, ikimiz de ne istediğimizi söyleyecek sözcükleri , baloncuk bozulmamıştı.

Ellerini belimde dolaştırdı, kıcımlı avuçlamadan önce beni içine çekti, ikimiz de hala nemli ve terliydik, birbirimize yapışmıştık.

Gözlerinde bir parıltıyla geri çekilmeden önce dudaklarını dudaklarımın üzerine kapattı. "Banyoya ne dersin?"

Sabunlu suyun içinde arkama yaslandım ve ayaklarımdan birini ellerinin arasına alıp tabanlarına masaj yaparken gözlerimi kapattım. Suyun sıcaklığı, Jasper'ın içine attığı bir torba dolusu bitkisel Epsom tuzuyla birleşince beni zaten olduğumdan daha da rahatlattı.

Cennet bir yer olmalı. Bir bulutun üzerinde rahatlıkla süzülüyor olabilirim.

Jasper'ın devasa küveti, bahçesine bakan cam bir duvarın önünde duruyordu. Yağmur bardaktan boşanırcasına yağıyordu, dışarıdaki çimlerin üzerinde su birikintileri oluşmaya başlamıştı bile. Uzakta, rüzgârın savurduğu havuz örtüsünün bağlarından kurtulmaya çalıştığını görebiliyordum.

Jasper'a baktım, omuzları küvetin büyüklüğünün bir kanıtı olarak suya batmıştı. Ayaklarını değiştirdi, başparmaklarını kemiklerimin üzerinde gezdirdi. Onu üç aydır tanıyordum ve bazen Jasper'la Dominic'le hiç olmadığımız kadar yakın olduğumuzu hissediyordum.

Sanki beni Dominic'in asla ulaşmaya zahmet etmediği bir seviyede tanıyordu. Belki de sorun bendeydi, belki de ona bu fırsatı hiç vermemiştim.

Tek bildiğim, bu sabahtan sonra eskiden olduğum kişiye geri dönmemin mümkün olmadığını.

Sonunda zor olacak bir çizgiyi aşmıştık. En azından benim için. Jasper'a aşık oluyordum ve bu çok korkutucuydu.

"Sanırım senin için her zaman böyledir." Memnun sessizliğimizi bozdum, kelimeleri yüksek sesle söylemek istemedim.

Saçmalık.

Kaşlarını çatarak bana baktı. "Ne gibi?"

"Bilirsin işte, böyle." Kelimeleri bulamıyordum, utancım içime işlemişti. Suyun sıcaklığından bile içimin kızardığını hissedebiliyordum.

"Cub?" Her ne söylemeye çalışıyorsam devam etmemi bekledi. Ben de net değildim.

"Tüm o orgazmlarla birlikte."

Başını eğdi. "Ne demek istiyorsun?"

"Sadece bir sürü vardı." Kazdığım çukur daha da büyüdü.

Sırıttı, ağzı seğiriyordu. "Benim hesabıma göre dört tane vardı. Başlangıç olarak." Bana dikkatle baktı. "Ne söylemeye çalışıyorsun?"

Çok kızardım ve pencereden dışarı baktım. "Dört çok fazla."

"Öyle mi? O zaman bunlara alışsan iyi olur çünkü bugün çok daha fazlası olacak." Kayıtsızca söyledi.

Kalçalarımın arasında bir zonklama başladı. Şimdiden nasıl daha fazlasını istiyordum? Vajinamı büyümüşü.

"Wolfie?" Bana baktığını hissedebiliyordum. "Ne?"

"Daha önce hiç... başka erkeklerle... birlikte olmadım."

"O kadar çok mu geldin?" Zar zor bir araya getirdiğim cümledeki eksik kelimeleri tamamladı.

"Ya da hiç." Suyun altında kaybolmayı dileyerek mırıldandım.

Sessizdi, başımı kaldırdım ve yüzüne şaşkınlık yayılmıştı, kaşları çatılmıştı.

"Anlamıyorum. Ve seni gerçekten başka erkeklerle düşünmek istemiyorum." O kadar erkeksi, mükemmel ve kendinden emindi ki.

Şaşılabilecek bir şey değildi, bir kadının ona yeterliydi ve neredeyse eşikte, donları alevler içinde kalacaklardı. Ben bile, tanıştığımız gün, onu beynimden silmek için mücadele etmiştim. Ama belli ki o kadar tecrübeliydi ki ne yapacağını biliyordu ve vücudumu en sevdiği romanı yutar gibi okuyordu.

Bu benim için olduğu gibi onun için de yeni bir değildi.

Ben kendimi yargılıyordum, o neden yargılamasın?

"Daha önce bir erkekle hiç bu şekilde boşalmamıştım." Tükürdüm, ses tonum kızgınlıkla doluydu, bakışlarının incelemesini hissedebiliyordum.

"Cub, bana eski sevgilinle hiç boşalmadığını mı söylüyorsun? Seni hiç boşaltmadı ya da o kadar güçlü değildi." Açıklık getirmeye çalıştı.

Başımı salladım. "İkisi de."

Ağzı geçici olarak suskun bir şekilde açılıp kapandı. "Ama, ama..." Kekeleydi. "Vücudun. O kadar duyarlısın ki, vücudun..." Ne diyeceğini bilemez halde yere yığıldı.

Birdenbire bende bir sorun olduğunu fark edince hayal kırıklığına uğrayacağımı düşünerek ona baktım ama yüzünün kocaman bir sırıltıyla ikiye ayrıldığını gördüm.

"Neden gülümsüyorsun?" Homurdandım.

"Çünkü seni son bir saat içinde dört kez boşalttım." Çok ukalaydı. "Ne olmuş yani?"

Kaşlarımı çattım. "Bu kadar kendini beğenmiş olmana gerek yok."

Yüksek sesle güldü. "Siktir, evet."

Kaşlarımı çattım ve uzaklaşmaya çalıştım ama hâlâ göğsüne yasladığı ayağını tutuyordu. Öne doğru kayarak dizlerini bana doladı, benimkiler doksana derecede bükülünce kalçalarım iyice açıldı. Büyüyen sikiğin başının suyun yüzeyini kıldığını görebiliyordum.

Tekrar hissetmek istediğim yere tehlikeli derecede yakındı.

"Benim küçük kurt yavrum." Ben başka tarafa bakmaya çalışırken yüzümü tutarak, ifadesinin ağırlığıyla beni sıyırdığını söyledi. "Az önce yaptığımız şey, hayatımın en iyi deneyimiydi. Stanley Kupası'nı kazanmaktan daha iyi, buza her çıktığımda kalabalığın adımı haykırmasından daha iyi. Her şeyden daha iyi. Yani hayır, daha önce hiç böyle seks yapmadım. Beni diğer tüm kadınlar için mahvettin." Parmaklarını yavaşça bacağımda gezdirmeye başladı. İçimin sıvıya dönüştüğünü hissedebiliyordum.

"Ve şimdi seni diğer tüm erkekler için mahvettiğimi kesin olarak biliyorum?" Parmağı içime kayd ve ben de sırtımı ona yaslayarak onu daha da içeri ittim. "Evet, bu konuda kesinlikle kendimi beğenmiş olacağım." Tekrar sıırttı.

Dudaklarımdan bir inilti kaçtı.

"Beş yapsak nasıl olur?"

Beş, altı ve yedi yaptık.



"Seni bunların içinde seviyorum." Jasper önümde diz çöktü, banyodan sonra giydiğim takım eşofmanlarının paçalarını kıvrarak rahat bir şeyler giymek istedi. Bana bir de kapüşonlu sweatshirt vermişti, onu da üzerime geçirip kokusunu içime çektim.

kalktı. "Açlıktan ölüyorum."

"Ben de."

"Hadi krepleri bitirelim."

Kahvemi yudumladım ve güçlü ön kollarını esneterek hamuru çırpmasını izledim. "Bunu çok yapmışa benziyorsun."

"Cooper'ın annesi en iyi krepleri yapar, o benim için yapar ve şimdi ben de senin için yapıyorum." Göz kırptı. "O kadar iyi olmayacaklar ama yine de epik olacaklar."

"Molly'nin yemek yapmayı ne kadar çok sevdiğini söylediğini hatırlıyorum. Ya da pişirmeyi."

"Evet, bu işte iyidir. Sonunda evini bitirdiğinde bütçenin yüzde ellisinin mutfığa gideceğini garanti ederim." Tavaya bir kepçe hamur koydu ve hamur cızırdadı.

Tabureden atlayıp tabakları ve çatal bıçakları aldım, barın üzerine koydum, akça ağaç şurubu ve hindistan cevizi yoğurdu ekledim. Etrafımda dolaştı, elleri enseme gezinerek tüylerimi diken diken etti.

"Başka bir şey ister misin?"

"Ahududu?" Sırttı.

Buzdolabını açtım ve krepleri tabaklara koyarken kaseyi ona uzattım. "Bunlar çok güzel."

O kadar hafif ve kabarık ki onunkini de kendiminkini de yiyebilirdim.

"Biliyorum, doğru."

bitirirken ellerimi ellerinin arasına aldı.

"Dışarıda hava iğrenç, o yüzden odaya girip kıvrılsak ve film maratonu nasıl olur?" Diliyle dudaklarımı açmadan önce parmak uçlarımı, her bir köşesini ve burnumu öptü.

"Kulağa mükemmel geliyor." Parmaklarımızı birleştirdi ve içeri girdik.

Bizi bir battaniyenin altına sararak, sanki dört aydır temas etmemesini telafi etmesi gerekiyormuş gibi, dokunacak bir ten bulana kadar ellerini katmanlarımın altına sokarak bana sarıldı.

İkimizin de hemfikir olduğu bir kanal bulana kadar kanallar arasında gezindi ve ben de ona doğru yerleştim, pazusu şaşırtıcı derecede rahat bir yastık oldu.

Jasper'ın dolaşan elleri, ağzını ağzıma dayaması, parmaklarının tenimi yakması sayesinde tüm gün boyunca bir buçuk film izleyebildik.

Ona nasıl hayır diyebildim bilmiyorum.

Jasper bütün eşyalarımı kendi odasına taşıdı.

"Yarın erken saatte antrenmanım var ama on buçuk gibi dönerim. Beni yatakta bekler misin?" Dişlerimizi fırçalayıp yatağa girmeye hazırlanırken sordu.

Aynada ona bakarak başımı salladım. Arkamda durdu, saçlarımı topladı ve öpebilmek için boynumdan uzaklaştırdı.

Tüylerim diken diken oldu.

"Bence çıplak yatma zamanı yapmalıyız." Elini kaşkorsemin altından geçirdi ve vücudumda gezdirdiği sıcak ve yumuşak avuçlarında saatlerce çalışmaktan oluşan nasırları hissedebildim.

Bu his kalp atışlarımın hızlanmasına ve nefesimin sıkışmasına neden oldu ve yüz ifadem derin bir özlemle değişmesini izledi. Ağzımı diş macunundan arındırmak için eğildim ve onun bana karşı sertleştiğini hissettim çünkü bir şekilde hala yeterince içmemiştik. Ayak uydurmayı nasıl başardım bilmiyorum. Bir gencin dayanıklılığına sahip profesyonel bir atletti ve beni de öyle yaptı. Vajinamın sürtünmediğine ve protesto çığlıkları şaşırdım.

Beni çevirdi ve yüzünü kasıklarımın gömüp derin derin içine çekerek yere düştü. Titreyen bacaklarımın üzerine yığılmamak için tezgahın köşesine tutundum. Vücudumda ısı parıltılarına neden olan alçak bir inilti çıkardı, parmakları külotumun lastiğinin altına kaydı ve ben onlardan çıkana kadar onları yavaşça aşağı indirmesini izledim.

Burnu klitorisimi okşadı, onu ne kadar çok istediğimden zaten sırılsıklam olmuşum.

Bacaklarımı ayırarak bacaklarımın her iki yavaş ve dayanılmaz öpücükler göndermeye başladı, ta ki beni yalvartana, sürtünmesine ve serbest kalmaya ihtiyaç duyana kadar. Dilini aşırı hassas klitorisimin üzerinde gezdirirken gözleri içimde parlıyordu ve uzun, tembel bir tur attığında neredeyse iki katına çıkıyordum, onun üzerinde parçalanmaya çok yakındım, ağzında kalan diş macunu hissi büyütüyordu.

İstesem de ona karşı

Bacağımı omzunun üzerinden kaldırdı, daha fazla erişim istedi, parmaklarını içime soktu, tekrar tekrar, beni kontrolden çıkaran o noktaya derinlemesine vurmak için onları kıvırdı. İçimde inerken, dudaklarındaki titreşimler beni bir unutkanlık sarmalına sürükledi, onun etrafında sarsıldım, ellerim başını itmeden önce yüzüne bindim, kendimi çıkarmaya çalıştım, çünkü dayanılamayacak kadar yoğun hale geldi.

Ayağa kalktı ve ağzımı ağzına aldı, dilinde kendimi tadıyordum, ona duyduğum arzu ve ihtiyaç çok fazlaydı.

Onu hiç kimseyi istemediğim kadar çok istiyordum.

"Çok lezzetlisin." Beni kaldırıp yatağa geri götürürken söyledi.



Yemyeşil bir sıcaklık ve ağırlıkla uyandım, meğer Jasper'ın vücudu benimkinin üzerine serilmişti. Boynumu büküm ve yatağı şimdiye kadar uyuduğum en büyük yatak olmasına rağmen, yüzde yirmiye sıkışmıştık, diğer seksen onun tarafında, yayılabileceği ama yayılmadığı yerde tamamen boştu.

Umurumda değildi.

Yumuşak nefesi omzuma çarptı, kollarını göğsümün üzerine attı ve bir bacağını benimkilerin arasına yerleştirdi. Ölü bir ağırlık gibiydi ve hâlâ derin bir uykuda olmasına rağmen her hareket etmeye çalıştığımda beni daha da sıkı tutuşundan kendimi kurtarmam biraz zaman aldı.

Yüzünü ona döndüm ve yüz hatlarını yumuşatan huzura baktım. Kirli sakalı gün geçtikçe kalınlaşıyor, mükemmel çenesini çerçevesiyordu. Pembe dudakları

hafifçe ayrılıyor, aldığı her nefeste hareket ediyordu. Nefes kesici bir güzelliği vardı. Bu kadar çok markanın reklam kampanyaları için onun uğruna savaşmasına şaşmamalı.

Çocuklarımızın neye benzeyeceği bir film şeridi gibi gözümün önünden geçti ve bilinçsizce göğsümü ovarak oluşan ağrıyı hafifletmeye çalıştım, banyoya gitmek için yataktan kalkarken düşüncelerimi silkeledim.

Tekrar içeri girdiğimde uyandı, beni kendine çekti ve boynuma sokuldu. Bu duyguya asla doyamazdım.

"Mmmmm. Senin yanında uyanmayı seviyorum." Hırladı.

"Şak." Beni üstüne yuvarladı ve ben de saati gördüm.

"Jas, antrenmanda saat kaçta olman gerekiyor?" Dili boynumda gezindi. "Yedi buçukta fizyoterapim var, sonra sekiz buçukta kayacağım." Mırıldandı.

"Şey, şu anda saat altı buçuk."

Farkına varması bir saniye sürdü, sonra dönüp saate baktı, beni bir tarafa fırlattı ve koşarak banyoya girdi.

Oturup bu manzarayı izlemek için etrafımdaki yastıkları kaldırdım. Jasper ağzından sarkan diş fırçasıyla hoplayıp zıplıyor, bir yandan da boxer'ını ve eşofmanını çıkarmaya çalışıyordu. Bir tişört ve kapüşonlu sweatshirt kaparak odadan çıktı ve bana bir saniye bile bakmadan merdivenlerden indi. Onu artık beş, dört, üç, iki, bir olacak kadar iyi tanıyordum... Merdivenleri ikişer ikişer çıkarak geri döndüğünü duydum. Önümde durdu, yatağın kenarına tünedi, beni derinden öpmeden önce yüzümü ellerinin arasına aldı.

"Bebeğim, çok üzgünüm, lütfen ben dönene kadar burada kal." Beni tekrar öptü. "En iyi hafta sonunu geçirdim, beni çok mutlu ediyorsun. Uyumaya devam et, uyandığında burada olacağım."

Koşarak geri dönmeden önce ona sırttım.

Kollarımı başımın üzerine uzattım, vücudumu olabildiğince uzattım, bacaklarımın arasındaki ve uzun zamandır kullanmadığım belli olan kaslarımdaki lezzetli ağrıyı hafifletmeye çalıştım. Yatağa gömüldüm ve kahve yapmayı planladım ama tekrar uykuya dalmış olmalıyım çünkü bir sonraki hatırladığım şey ön kapının çarpmasıyla irkilerek uyandığımdı. Merdivenleri koşarak çıkarken saçlarımı gözlerimden uzaklaştırdım ve içeri girdiğini görmek için başımı zamanında kaldırdım.

"Oh Cub, uykuna geri döndün. Benim için buradasın." Yatağın yanına çöktü, kollarımı ona sarıp kendime çektiğimde yüzümü kavradı. Soyunma odası ya da dört günlük spor çantası gibi kokuyordu.

İğrençti ama biraz da seksiydi.

"Bebeğim, duş almadım. Buzdan ve doğruca arabaya binip sana koştum." Kollarımı çekmeye çalıştı. "Oldukça iğrencim ama gelip bana katılmak isteyebileceğini düşündüm. Beni süngerle yıkamana bile izin veririm." Kaşlarını kaldırıp bana baktı.

"Kesinlikle bir süngere ihtiyacın var." Sırttım.

Beni kucağına aldı ve duşa taşıdı.

JASPER

"Bebeğim, annen ve baban maçıdan önce seni almaya gelecekler. Sonra birlikte gidersiniz, tamam mı?" Duştan çıkıp kurulanırken ona seslendim.

Bu akşam büyük bir maçımdı vardı ve ben de sahaya gitmeye hazırlanıyordum. Dün öğleden sonra şehre gitmiş ve Wolfie'nin evine dönmüştük, böylece temiz kıyafetler alabilecek ve işe dönmesi gerekene kadar benimle kalabilecekti.

Ve o zamandan beri ayrılmamıştık.

Zamanımı onunla sevişerek, onu becererek, dairenin her yerinde ona taparak geçirmiştim ve daha bitirmemişim bile. Sanki onun büyüğü altındaydım. Artık onun kuyusundan içmişim, bir türlü gideremediğim doyumsuz bir susuzluğum vardı.

"Cub?" Yatak odasına çıplak bir şekilde geri dönerken tekrar seslendim, kısa bir süre durdum, kan aletime o kadar hızlı hücum etti ki başım döndü. Vücudumun ona karşı hiçbir soğukkanlılık göstermeden tepki vermesi neredeyse utanç vericiydi.

Sırtını bana dönmüş, çantasını karıştırıyor ve giyecek bir şeyler arıyordu. Üzerinde sadece lacivert dantelli bir tanga ve ona uygun bir sütyen vardı ve döndüğünde ağzım kurudu.

Lanet olsun, onu daha önce nasıl böyle görmemişim?

Dün ne giydiğini hatırlamaya çalıştım. Pijama ve eşofman. Altında ne vardı?

Hatırlayamadım.

Buraya geldiğimizde onun üzerinden ne almıştım?

O zamandan beri ne giyiyorduk? Cevabımız pek bir şey değildi.

Kıyafetlerinin altına her zaman böyle bir şey mi giyiyordu? Son dört aydır bunu bilmediğim için neredeyse şükredecektim. Atlatabilir miydim emin değilim.

Sütyenin dantelleri o kadar narindi ki derin bir nefes alsam yırtılacaktı gibi görünüyordu. Yarı saydam kumaşın arasından bana bakan mükemmel pembe meme uçlarını görebiliyordum. Bir ara ağzım açık kalmış olmalı ama ne zaman olduğunu bilmiyorum.

"Ne?" O sordu.

Boğazımdaki yumruyu yuttum, tükürük ağzımı doldurdu. Ona

doğru yürüdüm, onu içime çektim, inceledim.

Parmaklarımı sessizce sütyeninin dantel süslemesinde gezdirdim, bir tanesini içeri daldırıp bir meme ucunu okşadım ve bir cıvatanın etrafındaki somun gibi sıkışmasını izledim. Yanağını emerek keskin bir nefes aldı ve hiç şüphesiz nabzının hızlandığını biliyordum. En ufak bir dokunuşa verdiği tepkiyi çok seviyordum, vücudum onun her tepkisini yansıtıyordu.

Onu o kadar ki, kapatma düğmesi yok gibiydi.

"Bugün bunu giyecek misin, kıyafetlerinin altına?" Sesim çakıl taşı gibi çıkmıştı. "İç çamaşırım mı? Evet. Planlamıştım. Neden? Beğenmedin mi?"

Beğendin mi? Hayır. Ben bayıldım.

Tanrım, bu gece odaklanmak için derinlere inmem gerekecekti. Düşüncelerim bir saniye bile bu konuya kayarsa, gidiciydim.

"Hoşuma gitti." Onun içinde olmayı o kadar istiyordum ki, aletim acı veriyordu.

Bacaklarının arasına uzanarak külotunun önünü yana kaydırdım ve zaten ne kadar ıslak olduğunu görünce inledim. Karşılığında bir iniltiyle ödüllendirildim, bir parmağımı içine soktum, ardından bir tane daha soktum. Başımı aşağı eğdim, ağzını ağzıma aldım, o açıldıkça içine battım.

Hiç sabrım yoktu.

Dudaklarımız hala kilitliydi, ellerimi vücudunda gezdirdim, kıcını kavradım ve onu üzerime kaldırdım, ayak bilekleri arkamdan geçti. Her şeyimi tek seferde içine alırken hissettiğim duygu o kadar yoğun ki, kendimi sabitlemek için bir elimi yatak odamı çevreleyen pencerelere dayamam gerekti.

"İyi misin?" Ona baktım ve o da başını salladı.

O mükemmeldi.

Dışarıdaki ışık zaten kasvetliydi, bu da sadece camda yakalanan yansımamızı keskinleştirmeye yaradı. İki taraflıydı ve kimsenin bizi göremeyeceğini biliyordum. Hızımı artırdım ve çekilmeden önce defalarca içine girdim, dizlerimin üzerine çıktım ve onu döndürdüm.

"Ellerini cama koy." Tangasını indirirken emrettim, mükemmel kık yanaklarını tuttum ve bacaklarını açtım, dilimi uzun ve yavaşça ona götürdüm. Sığ nefes alışını dinlerken, bunu onun için sonlandırmak, daha fazla dayanamayana kadar onu ekarte etmek istedim. Klitorisine uzandım, onu sıkıştırdım, bacakları titremeye başlayana kadar onu yaklaştırdım ve geri çekildim, hayal kırıklığı içinde ağlamasına neden oldum.

Omzunu öptüm. "Jasper ne yapıyorsun? Lütfen durma." Çok heyecanlanmışım.

Taşaklarımı sıktım ve prezervatif takmadığımı fark ettiğimde tekrar içine girmeye hazır bir şekilde sikimi tabandan uca doğru okşadım.

Ne oluyor lan?

Bu hiç . Hiç unutmamıştım ve hiç giymemiştim. Onun içinde çırlıçıplaktım.

Bu kadar inanılmaz hissetmesine şaşmamalı, sanki tüm sinapslarım aletimde ateşleniyordu. Bir tane almam gerekiyordu.

Ben istemedim.

Omurgasındaki teri yaladım. Yüce

Tanrım.

"Burada bekle." Yatağın başucundaki çekmeceye koşup bir tane çıkardım ve rekor bir üzerime geçirdim.

Sikim kızmıştı.

Sen de ben de dostum.

Bu, en sevdiğiniz Noel hediyenizle oynadıktan sonra onu geri almanız gerektiğinin söylenmesi gibiydi.

Kalçalarını kavradım ve kulağına fısıldadım. Yıldızları görmesini sağlayacaktım. "Wolf, yansımada kendini görebiliyor musun?"

Söylediklerimi anladı ve sessizce başını salladı.

"Aferin kızım. Seni becerirken ne kadar şehvetli olduğunu izlemeni istiyorum. Boşaldığında ne kadar güzel görüldüğünü. Benim gördüğümü senin de görmeni istiyorum."

Nefesi kesik kesik geliyordu ve ben klitorisini okşarken bana doğru eğildi, sonra onu daha da genişletip içeri ittim. Benden o kadar kısaydı ki neredeyse arkasına çömeliyordum ve şimdiden etrafımda kenetlendiğini hissedebiliyordum.

"Bekle bebeğim, henüz değil." Kendimi sakinleştirdim. "Kendine bir bak. Ne kadar mükemmel olduğunu görüyor musun?"

Dilini alt dudağında gezdirdi, dayanma kararlılığı tüm bedenine yayılmıştı. yüz.

Yavaşça içinde hareket etmeye başladım, eve çarpmadan önce kadar çektim. Tekrar ve tekrar, daha hızlı. Bacakları çökmeye başladı ve ben itmeye devam ederken kollarımı beline dolayarak onu tuttum.

"Jasper," diye çığlık attı etrafımda dönerken, beni sıktı, beni çözdü, kendi orgazmımla onu kovaladı.

Artçı sarsıntılar içimizden geçerken bizi tekrar yere çektim.

"Vay ." Göğsü inip kalkıyor, nefesi kesiliyordu. "Sen benim ölümüm olacaksın."

Başının arkasını öptüm ve ona karşı kıkırdadım, bu da aletimin son bir kez seğirmesine neden oldu.

Eğer böyle ölürsem, mutlu ölürüm.



Wolfie'nin anısı bir damga gibi içime işlerken göğüs koruyucumu çektim. Beni doğrudan damgalamıştı. Onun içinde, ten tene olma hissi daha önce yaşadığım hiçbir şeye benzemiyordu.

O anın sonuçlarıyla ilgili hiçbir şey aklıma bile gelmemişti, etrafta koşuşturan küçük sarışın bebekler fikri sadece hissettiğim heyecanı artırıyordu.

Benim istediğim de buydu.

Onu istedim. Sonsuza kadar.

Düşüncelerimin geri kalanını bir kenara ittim ve rahatsız olmadan önce fincanımı büyüyen aletimin etrafında kaydardım.

"Mutlusun." Cooper patenlerini yanıma bağladı.

"Evet, öyleyim." Yüzüme yayılmış bir sırıtişla etrafta dolanan bir deli gibi görüldüğüm gerçeğinden gayet memnundum.

"Sevişmenin bu kadar moral yükseltici olduğunu kim bilebilirdi?" Brogan soyunma odasının bağırdı.

"Herkes. Neden hep böyle neşeli olduğumu sanıyorsunuz?" Felix yanından geçerken cevap verdi. Dick.

Cooper bana baktı. "Vay canına, bunu ısırmadın bile."

"Ne?" Hâlâ Wolfie'yi o iç çamaşırıyla düşünmemek için kendimi zor tutuyordum.

Hay sikeyim. Elimden geldiğince sert bir şekilde ittim ve deplasmanda oynayacağımız maç için şaplak bankasına kapattım. Kafamı sallayarak temizlemeye çalıştım.

"Senin biriyle yatman hakkında."

Ona baktım. "Mesele sadece o adam değil. Her şey. Onu seviyorum. Onu o kadar çok seviyorum ki. Bunu tarif bile edemem."

Gözlerini kısmıştı. "Jas senin adına çok mutluyum, gerçekten. Seni böyle görmek harika, bunu gerçekten hak ediyorsun. Ama şu anda kafanın etrafında çizgi film kalpleri ve aşk kuşları uçuşuyor. Bu gece büyük bir maç var, oyuna girmelisin. Bana karşı yumuşama. Onları alt etmeliyiz."

Elimi yüzüne vurdum ve ona bir öpücük verdim, tiksiniş bir bakışla hemen sildi.

Kaba.

"Bunun için endişelenmene gerek yok tatlım. Bunun için çok heyecanlıyım. Bu gece kimse bizi geçemeyecek."

Banklara geçtik ve ailemin tribünde oturduğunu görebiliyordum, annem benim formamı giyen Wolfie'nin yanındaydı.

Evet, yüzde yüz sıırıslıklam aşkıttım.

Zaman doldu ve buza çıktık, pakın düşmesi için hazır pozisyondaydık. Cooper topu sol taraftaki Drew'a attı. Philly'nin kanadının ona yetişmeye çalıştığını görebiliyordum ve onu kovaladım, yetişmeden onu sertçe panolara çarptım. Pak kayarak Felix'e geçti ve o da topu havada süzerek kaleye gönderdi.

"Onunla bir sorun yaşayacağımızı sanmıyorum, Coop." Sırıttı Felix patenle geç

miş. "Siktir git." Ben de sıırıttım.

Felix, ben ve Carter ile birlikte bir gol daha atarak maçı kazandık. bir oyundan bu kadar keyif aldığımı hatırlamıyorum.

Gecenin geri kalanını çabuk atlatmaya çalıştım. Ailem maç sonrası yemeğe ve içkilere bizimle gelmişti ama tek istediğim Wolfie ile yalnız kalmaktı, onu soyunma odasının dışında beklerken bulduğumdan beri elini bırakmamıştım.

Onu eve götürmek ve ona tapmak istiyordum. Vücutunda dokunduğumda eriyen yeni yerler keşfetmek, etrafıma gelmeden önce nefes alışının hızlandığını duymak istiyordum. Adımı haykırdığını duymak istiyordum, çünkü şimdiye kadar her seferinde farklıydı ve ben bunu yeterince duyamamıştım.

Ama Tanrım. Arkadaşlarımla bu kadar çok konuştuğunu fark ettiğimi hiç sanmıyorum, Cooper neden çenesini kapatmıyordu ki?

"Tamam." Elini bırakmadan ayağa kalktım. "Wolfie'nin yarın işte olması gerekiyor, o yüzden eve gidiyoruz." Patlamamla irkilerek masanın etrafına baktım, Drew bana sıırıttıyordu, başı hafifçe sallanıyordu.

"Jas, sorun değil, kalabiliriz." Gözlerindeki, benim sınırda olduğumu düşündüğünü gösteren bakışı görmezden geldim.

"Hayır. Biz gidiyoruz." Annemle babama sarılabilmek için onu sürükledim ve istemeyerek de olsa elini bırakmak zorunda kaldım.

"Hoşça kal anne." Beni kucağına çekerken yanağına bir öpücük kondurdum. "Birkaç hafta sonra görüşürüz." "Vay canına, durumu kötü." Biz uzaklaşırken babam yeterince sessiz fısıldamadı.

Sokağa çıktığımızda Wolfie bana döndü. "Jasper, bu biraz aşırı değil miydi?"

"Hayır, yarın işe geri dönüyorsun ve seninle mümkün olduğunca çok zaman geçirmek istiyorum." İki hafta içinde ayrılacağı gerçeğini konuşmamıştık bile. İçim sıkılıyormuş gibi hissetmeden bu konuyu açamıyordum. Söylenmemiş kelimeler kötü bir koku gibi etrafta asılı duruyordu.

Onunla yüzleştım ve ağzını kendi ağzımla kapattım. "Hadi, geri dönelim, böylece seni soyabilirim."

Bir göz devirmeyle ödüllendirildim.

Wolfie telefonunun alarımını kapattı ve yüzünü yorganın altına sakladı. Onu kendime çektim ve sıcaklığına sarıldım.

Dışarısı hâlâ karanlıktı, kış sabahları iyice bastırmıştı ama geniş pencerelerden dışarı baktığımda ufukta beliren turuncu güneşi görebiliyordum ve içimde onunla birlikte güneşin doğuşunu izlemek için ani bir istek uyandı.

Onunla birlikte gün doğumunu izlemek için.

"Bebeğim." Boynunu öptüm ve karşılığında bir homurtu aldım.

Central Park'ı gezmeye gittiğimiz gün onun sabah insanı olmadığını öğrenmişim.

Saçlarını omzundan uzaklaştırdım, dudaklarımı üzerinde gezdirdim ve aletimin ona karşı sertleştiğini hissettim.

"Bebeğim, ." Tekrar denedim. "Seninle güneşin doğuşunu izlemek istiyorum."

Gırtlaktan bir homurtu daha çıktı ama kolunu geri çekerek yüzümü kavradı ve beni kendine yaklaştırdı. Ona sokuldum, boynuna gömüldüm, şampuanının kokusu ve yağmurlu, ormanlık kokusu bir gece uykusundan sonra hala sarhoş ediciydi.

"İşe gitmek istemiyorum." Yorganın altından mırıldandı. "O zaman gitme." Nefesimi tuttum.

Aman Tanrım, bütün gün yatakta.

Lütfen gitme.

"Keşke." Yavaşça bana döndü, gözleri açık ve canlı bir şekilde kırpışıyordu. "Nerede o zaman bu gün doğumu?"

Yastıkları arkama alarak doğruldum ve yorganı üzerimize sararak onu bacaklarımın arasına oturttum.

"bak." Onu görebilmesine rağmen işaret ettim.

Sarımsı tümsek adanın dibine doğru yayılıyordu. Işıklar binaların üzerinden süzülüp onları altın bir örtüyle kaplarken, tamamen yükselene kadar orada sessiz kaldık. İç çekip içime düştüğünü hissettim ve onu daha sıkı kendime çektim.

Gitmesine asla izin vermek istemedim.

"İlk gün doğumumuz, yavrum." Kulağına doğru eğildim.

"Çok güzeldi." Arkasını döndü ve bana milyonlarca gün doğumundan daha parlak bir şekilde gülümsedi.

Yüzümü ona doğru çekti ve dilimi içine soktum. "Jasper." Ağzımın içine doğru mırıldandı. "Duşa girmem gerek, benimle gelmek ister misin?"

Geri çekildim. "Sikeyim evet."

Yataktan hiç bu kadar çabuk çıkmamıştım, onu da yanımda sürüklüyordum, kahkahalar atıyordum. Suyu açmadan önce aletim sertleşmişti.

Arkamdan içeri girdi, dev duş başlığının altında durarak ılık suyun üzerine dökülmesine izin verdi, damlacıklar çıplak teninden aşağı süzüldü, başını geriye doğru eğerken vücudunun kıvrımlarını takip ederek saçlarını ıslattı. Pembe ve sert meme uçlarından damlayan su tanelerini izledim.

O bir hayaldi.

Ve beni nasıl etkilediği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Sabun kalıbını aldım ve köpürttükten sonra suyun akışını takip ederek köprücük kemiği boyunca gezdirdim. Sabunu göğsünde ve göğüslerinin etrafında gezdirirken sırtarak bana baktı. Meme uçları daha da sertleşiyordu. Aşağı eğilip birini yaladığımda keskin bir nefes aldı.

Bacaklarının arasına uzandığımda duştan daha fazla ıslandığını hissedebiliyordum. Parmak uçlarım klitorisini okşayıp içine gömülme yolunda biraz sürtünme sağladığında çoktan zonklamaya başlamıştı.

"Lanet olsun, her zaman çok iyi hissediyorsun." Parmaklarımı onun içine pompalarken dudaklarımı onunkilerle birleştirdim, G noktasına vurmak için kıvrıldım, onu ayrılana kadar daha da yaklaştırdım, kendini dik tutmak için göğsüme tutundu.

Nefesi geri dönmeden önce beni duşun duvarına doğru itti, ellerini göğsümde gezdirdi, karın kaslarımda gezdirdi, kalçalarım sürttü, sonra ellerini aletimin etrafına sardı, beni tutarken avucunun içinde yumruklaştı.

Pompalamaya başladı, ellerinin yumuşaklığı tenimde ipek gibi hissediliyordu.

"Fucccekkk." Derin bir inilti çıkardım. "Cub bu çok iyi hissettiriyor. Bebeğim, senin içinde olmak istiyorum."

"Hayır, henüz değil." Ve önümde dizlerinin üzerine çöktü.

Hâlâ sikimi tutuyordu, başını eğdi ve bir tanesini ağzına alıp geri çıkarmadan önce dilini uzun ve düz bir şekilde taşaklarımda gezdirdi.

Sırtarak bana baktı. O anda neredeyse boşalıyordum çünkü hayatımın en erotik anıydı.

Her ifadesini görebilmek için saçlarını güzel yüzünden uzakta bir tarafa doğru taradım. Ağzını açıp beni içine almadan önce dudakları sikimin ucuna dokunduğunda başım geriye doğru sarsıldı.

Aman Tanrım.

Ağzımda çok sıcak ve mükemmel olan dili, aletimin etrafında gezinirken sihirli güçlere sahip gibi görünüyordu, mümkün olduğunca çok içime girerken nazikçe emdi, geri çekilmeden önce beni birkaç kez pompaladı, sonra beni ağzına geri soktu, ara sıra dişleriyle beni sıyırdı, kasıtlı olarak tempoyu değiştirdi.

Etrafımda inlediğini hissedebiliyordum, titreşimler duyularımı harekete geçiriyordu ve ellerimi saçlarında gezdirip tuttum. Kalçalarım ona sürtünüyor, taşaklarım sıkılaşıyor, omurgamın tabanında basınç artıyordu ve kelimeleri çıkarmaya çalıştım, tam orada olduğum konusunda onu uyardım.

"Sikeyim. Yavru. Bebeğim, çok yaklaştım." Ama bu onu sadece kıcımlı kavrayıp beni ağzına daha fazla iterken teşvik ediyor gibiydi.

"Orospu çocuğu." Boğazından aşağı patladım, yumruklarım aynı anda duvara çarpıyordu. Onu ayağa kaldırdım ve dudaklarımı dudaklarına yapıştırdım, dilimi içine soktum, tatlılığının arasında kendimi tattım, tekrar tekrar çarpışırken ağzının etrafında dolaştım.

"Tanrım, Kurt Yavrusu. Bu hayatımda yediğim en iyi kafaydı." Sırıttı.

"Şimdi nasıl hissettiğimi biliyorsun."

"Bu bir yarışma değil." Ben de sırtarak karşılık verdim.

Gerçi bu, tekrar gözden geçirmek istediğim bir fikirdi.

Başını ellerimin arasına aldım ve suyun altında hafifçe geriye yatırarak tekrar ıslattım, ardından şampuanı alıp saçlarına masaj yaparak uyguladım. Otuz saniyeden kısa bir süre sonra elime vurdu ve benim yapabileceğimden sert bir şekilde başını ovalamaya başladı. Suyun hemen altında durarak yüzündeki köpükleri sildi.

"Romantik olmaya çalışıyordum."

"Şu anda bir kahve gerçekten romantik olurdu." Başını bana doğru eğdi ve kirpiklerini kırıştırdı.

Onu hiçbir şeyden geri çeviremezdim.

Başımı salladım ve burnunu öptüm, duştan çıkarken bir havlu aldım ve kahve yapmaya yöneldim.

On dakika sonra yatak odasına girdi, elinde onun için banyoya bıraktığım kahve vardı, bir havluyu başına, diğerini de vücuduna sarmıştı.

Telefonumu karıştırıyormuş gibi yaparak ama aslında onun sabah rutinini izlemek isteyerek kendimi yatağa geri yasladım.

Ve kendimi onun her hareketiyle büyülenmiş buldum.

Saçlarını havluyla kuruturken eğilmesi, saçlarını taramadan önce parmaklarını düğümlerin arasında gezdirmesi ve saç kurutma makinesini kendi kişisel rüzgar makinesiymiş gibi çalıştırması.

Banyoya geri döndü ve geri dönmeyince takip ettim, belli ki gösterinin geri kalanını kaçırmıştım ve onu iç çamaşırlarıyla ayakta dururken buldum.

İç çamaşırı dün giydiğinden farklı değildi. Hırladığımı duymuş olmalı.

"Oh hayır." Elini kaldırdı ve aklımdan geçenleri çok iyi bildiği için beni ilerlediğim yolda durdurdu. "Şu anda sıkı bir zaman çizelgem var."

"Yavru." Neredeyse sızlanacaktım. Çünkü onun içinde olmayı istiyordum. Bu noktada neredeyse bir ihtiyaç.

"Hayır." Kendini . "Ayrıca, iki dakika içinde çıkmaya hazır olacağım ve benimle yürümek isteyeceğini düşündüm."

Birbirimize baktık. İki dakika içinde gitmeye hazır olmasının imkânı yoktu, üzerinde kıyafetleri bile yoktu.

"şekilde dışarı çıkmayacaksın." Bariz olanı söyledim. Çünkü çıkmayacaktı. Birincisi dışarısı buz gibi olduğu için, ikincisi de cesedimi çiğnediği için.

", seni sık kafalı." Ve bazı eşyalarının olduğu dolaba doğru yürüdü.

Geri kalanıyla doldurmak istediğim bir dolap.

"Bir dakika." Seslendi ve ben de eşofmanlarımı ve kapüşonlu tişörtümü almak için acele ettim. Tam ön kapıya varmıştım ki, bir elinde topuklu ayakkabılarıyla köşeyi döndü.

Giymesi için ceketini uzatırken bana sırtıttı. Bana sahip olmuştu ve ben bunu daha fazla sevemezdim.

"Bu hafta sonu bir ağaç getirtiyorum, böylece onu süsleyebiliriz." Caddeden ofisine doğru yürürken elini tuttum.

"Gerçekten mi?" Gözleri heyecanla parlıyordu. " isterim. Evet, lütfen."

"Cumartesi sabahı Detroit'ten dönüyorum, dönüşte uğrayıp seni evinden alırım."

"Seni cumartesiye kadar göremeyecek miyim?" Sessizce sordu.

Ne zaman onun gideceğini, ondan ayrı kalacağını düşünsem olduğu gibi yine içimin sıkıştığını hissettim. En azından bu haftadan sonra o gidene kadar sadece ev maçlarım vardı. Yürürken başı omzuma düştü ve söylemeye çalıştığı her şeyi hissettim çünkü kendi sessiz sözlerimi yansıtıyordu.



"Ağacı süslemeye hazır mısın?" Dairesinin kapısını açarken dudaklarımı onunkilere değdirdim ve onu içeri kadar takip ettim.

"Emin olabilirsin." Sırıttı. "Hey, sana bir hediye aldım." Elinin arkasında olduğunu fark etmemiştim ve avucunda küçük kırmızı bir kutu tutarak elini çıkardı.

"Wolf, sana buradan mücevher alması gereken kişinin ben olduğuma eminim." Ben aldım.

"Mücevher değil, aptal."

Kapağı çevirdim ve içinde hokey pateni şeklinde küçük bir ağaç süsü vardı. İçimden lav gibi bir sıcaklık aktı, damarlarıma sızarak kanımı tutuşturdu, kalbimi öyle bir yoğunlukla doldurdu ki dizlerim neredeyse bükülüyordu. Daha önce hiç arkadaşım ya da akrabam olmayan bir kadın tarafından hediye verildiğini sanmıyorum. Ya da karşılığında seks veya para harcama gibi bir şey vermemiştim. Bu küçük süs eşyası bir anda sahip olduğum en değerli şeylerden biri haline gelmişti.

Başımı ona doğru eğdim, yüzü bu konuda ne hissettiğimi anlamak için benimkini arıyordu ve dillerimiz buluşurken onu nazıkçe kollarıma çekerek ağzını aldım.

"Wolfie, bu mükemmel. Teşekkür ederim. Bayıldım." Onun o büyümlü gülümsemesiyle ödüllendirildim. "Hadi geri dönüp asalım."

Sırıttı. "Biraz Twizzlers alabilmem için markete uğrayabilir miyiz?"

"Ancak bu sefer onları benimle paylaşacağına söz verersen." Ona kaşlarını kaldırdım.

"Göreceğiz bakalım." Güldü.

Evimin yakınındaki dükkana girdik.

"Hazır buradayken birkaç şey daha alacağım." Dedim ki. "Kasada buluşalım mı?"

Bana bir öpücük kondurdu ve Twizzler reyonuna doğru koşmaya başladı.

Birkaç dakika sonra onu hâlâ dergilere bakarken buldum. Yanına gittim ve elimdeki her şeyi ayaklarının dibindeki sepete attım.

"Cub, başka bir şey ister misin?" Ayağa kalktığımda dergilerden biri gözüme çarptı. Neye baktığımı anlamam bir saniye sürdü.

US Weekly'nin ön kapağında şöyle bir başlık vardı:

'DEXTER PAYNE VE JASPER JACOBS İŞİ RESMİLEŞTİRDİ'

Altında Dexter ve benim dışımda başka birinin resmi vardı. Yan tarafta ise Dexter'ın benim dışımda biriyle öpüşürken ve bir Noel ağacı taşırken çekilmiş fotoğraflarının olduğu küçük yuvarlak bir kesik vardı.

Bir kopyasını almak için uzandığımda her şeyin ağır çekimde ilerlediğini hissettim. Bir alt başlıkta şöyle yazıyordu:

'Bayramları birlikte kutlama planlarını görün'

Dergiyi karıştırırken, hikâyeye ayrılmış üç sayfa daha vardı. Kırmızı görmeye başladım, bu lanet bir şakaydı. Telefonumu çıkardım ve üç cevapsız arama ve Mary'den onu en kısa sürede geri aramam için bir mesaj olduğunu gördüm.

"Mary, şu lanet kapağı gördün mü?" O nefes almaya fırsat bulamadan ben bağırdım.

"Evet, . Sana ulaşmaya çalışıyordum." Kanım kaynamaya başladı.

"Ne oluyor Mary, bu iş bitti sanıyordum." Öfkelen dim. "Ben de öyle. Bununla başa çıkıyorum."

"Cidden Mary, hallet şu işi. Çok kızgınım."

"Öyle mi? Bana karşı takındığın tavırdan bunu anlayamadım." "Mary..."

"Jasper, . Seni sonra ararım." Ve kapattı. Hay sikeyim.

SIKTIR.

Ve Wolfie bunu açıkça görmüştü.

Ona döndüm ama orada durmuyordu, sepet hâlâ ayaklarımın dibindeydi. Hay sikeyim.

Onu bulup bulamayacağımı görmek için etrafımda döndüm ve koridorun sonuna kadar koştum, sonra da çıkıştan çıktığını görmeden önce bir sonrakine.

"Wolf, bebeğim." Ona dışarıda yetiştim ve elini tuttum. Bana döndü, gözleri yaşlarla doluydu.

Kalbimde bir çatlak oluştu.

Yüzünü ellerimin arasına aldım, "Bebeğim, bunun için çok üzgünüm." Eğildim ve onu öptüm. "Çok çok özür dilerim. sanmışım." Kollarımda kaskatı kesilmişti, beni her zamanki sevgi dolu sıcaklığıyla öpmüyordu.

Ona baktım, acı yüzüne yayılmıştı. Benim sebep olduğum acı. Lanet olsun. Hâlâ bir şey söylememişti.

"Cub, lütfen eve gidelim." Hayatımızın son on dakikasını silebilmeyi dileyerek yalvardım.

"Sanırım ben kendi evime döneceğim." Sessizce söyledi.

"Tamam, seninki de güzel. Hadi gidelim."

Elini göğsüme koydu. "Hayır, Jas, sanırım ben kendi evime döneceğim. Sadece kendi başıma olmak istiyorum."

Sanki içim dışıma çıkmıştı. Şu anda ne haltlar dönüyordu. Onun ben olmadığını bilmiyor muydu?

"Cub, bebeğim, anlamıyorum. Onun ben olmadığını biliyorsun, değil mi? Sadece reklam yapmak için benzerini kullanan kaçık bir kız."

Bana daha fazla soru sormaması için sessizce dua ettim. Şimdi Dexter'ı tartışmanın zamanı değildi, bunun durumu daha da kötüleştireceğini biliyordum.

Bana baktı. "Evet Jasper, sen olmadığını biliyorum, sana benzemiyor bile."

Anlamamıştım ama yine de kötü bir şey olacaktı gibi hissediyordum.

Ellerini ellerimin arasına aldım. "Tamam, o zaman lütfen şu anda neler olduğunu açıklayabilir misin?" Yavaşça söyledim, duymak üzere olduğumu biliyordum.

"Sen olmadığını biliyorum. Ama ." Ne?

Kaşlarımı çattım. "Bebğim anlamıyorum, ne ?" "Bu kaçınılmaz değil mi?" Yere bakarak söyledi.

"Kaçınılmaz olan bu değil mi?"

Derin bir iç çekti. "Jas, bir hafta içinde ayrılıyorum ve bu konuyu konuşmadık bile. İkimiz de bu konuyu açmak istemiyoruz. Ve ben eve gideceğim. O zaman ne olacak? Uzun mesafe yapmaya çalışacağız, ki bu işe yaramayacak ve sonra bu örtü gerçeğe dönüşecek. Başka biriyle tanışacaksın." Bir damla gözyaşı kaçtı ve yanağından aşağı yuvarlandı, ben ona ulaşmadan acı bir şekilde fırçaladı.

"Wolf, ne diyorsun sen?" Birden midem bulandı, ağzından çıkacak sonraki kelimeleri duymak istemiyordum.

"Sadece eve gitmek istiyorum, kendi başıma olmak istiyorum." Uzandı ve beni yanağımdan öptü.

Kalbimin tam ortasına soğuk bir bıçak saplamış olabilir.

Köşeyi dönüp önünden kaybolana kadar caddenin aşağısına doğru yürümesini izledim.

WOLFIE

Daha sokağın sonuna varmadan gözyaşlarım yanaklarımdan süzölmeye başlamıştı. Eve vardığımda ise hıçkırıklara dönuşmüşlerdi.

Kapıyı arkamdan kapattım ve yere çöktüm.

O kapağı görmek, şöhetinden, popülerliğinden ne kadar korunduğumu fark etmemi sağladı. Beni nasıl koruduğunu.

Onun hayatındaki saflığı.

Belli ki o kadınla yatmış. O modelle. Ve diğerleriyle.

Haklıydım, o kapakta o olmayabilirdi, ama olabilirdi ve bir noktada olacaktı.

Artık yılın dokuz ayı seyahat ediyordu ve buna farklı bir ölkede yaşamak da eklenince felakete davetiye çıkarıyordu.

Ve acı.

Ve kırık kalpler.

Kimi kandırıyordum, birlikte yaşadığım bir adama bile tutunamıyordum.

Gitmesine izin vermeliydim.

Son birkaç aydır biriken her şey, uzaklaştırdığım her şey, tüm endişe, tüm duygular, tüm incinme korkusu, ona karşı hissettiğim her şey ortaya çıktı ve durmadı.

Sanki bir baraj patlamış ve kapatılamıyormuş gibi, hiçbir şey kalmayana kadar ağladım ve ağladım.

Uyuduğum yerde vücudum acıyordu. Yerde.

Jasper'ın kollarının sıcaklığında uyandığım geçen haftaki gibi bir şey değildi.

Dün gecenin anıları önüne geldi.

Kapak. Jasper.

Kaçınılmaz olan.

Gözyaşlarımın çukurlarımda asit gibi yandığını hissettim.

Kapının çalınmasıyla yerimden sıçradım ve bir panik kapladı. Onunla yüzleşemezdim.

Kapı tekrar çaldı ve delikten bakmak için kendimi yukarı çektim. Kim olduğunu gördüğümde derin bir oh çektim.

"Merhaba." Kapıcı Lenny'nin gözleri büyüdü ve ona nasıl göründüğümü fark ettim.

Felaket bölgesi gibi.

"İyi misiniz Bayan Wolfie?" Diye sordu.

"Evet, sadece akşamdan kalmayım. Benim için pek iyi bir görünüm değil." Zorla bir kahkaha attım.

"Kimseye yakışmıyor, o yüzden endişelenme." O da güldü ama pek ikna olmuşa benzemiyordu. "Her neyse, istediğiniz ambalaj kutularını getirdim."

Bir yığın düz karton alıp dairemin girişine yerleştirdi. Bunları sipariş ettiğimi unutmuşum.

Bu kadar erken ayrılacağımı
unutmuşum. Jasper'dan ayrılacağımı
unutmuşum. Gözyaşları tekrar
başladı.

"Teşekkür ederim." Dışarı çıkmayı başardım.

"Rica ederim. Onları göndermeye hazır olduğunuzda bana haber verin." Dedi ve olabildiğince çabuk gitti. Muhtemelen ben ağlamaya başlamadan önce.

Kapıyı arkasından kapattım ve kanepeye doğru yürüdüm. Battaniyeyi üzerime örttüm ve top gibi kıvrılıp tekrar gözlerimi kapattım.

Sehpadan gelen bir vızıltıyla uyandım. Telefonum çalıyordu, onu almak için uzandığımda ekranda Jasper'ın adının yanıp söndüğünü gördüm.

Ona ne diyeceğimi bilmiyordum, cevap veremedim ve uğultu kesildiğinde bunun ondan gelen on beşinci cevapsız arama olduğunu gördüm, yüzleşemediğim ve okumak istemediğim bir dizi mesajla birlikte.

Bunu yapamazdım.

Onunla yüzleşmeye hazır değildim.

Gözlerindeki bakışı görmek istemedim.

Dün ona hediyesini verdiğimde bana attığı bakış.

Ona yalnız kalmak istediğimi söyledikten sonra sokakta dikilirken bana attığı bakış.

Saf duyguların bakışı.

O bakışa karşı koyacak gücüm yoktu.

Otomatik pilota bağlanmış gibi ayağa kalktım ve koridordaki dolaptan bavullarımı toplayarak yatak odama yöneldim.

Toplanmam gerekiyordu.

Gitme vakti gelmişti.

"Wolfie?" Kapıda yüksek bir ses duyuldu. "Wolfie içeride olduğunu biliyorum." Bağırды, sesi çaresizlik içindeydi.

Tekrar sıçradım, çok gergin ve sinirliydim.

Kapı kolu tıkırdadı. "Cub, lütfen beni içeri al. Konuşmamız gerek." Kapıyı açtığımda onu orada dikilirken gördüm.

Berbat görünüyordu. Onu daha önce hiç böyle görmemiştim. Gözlerinin altında koyu halkalar, yüzünde acı ve incinmişlik vardı.

Onun da bende aynı şeyi gördüğünü biliyordum.

İçeri girdi ve kapıyı arkasından kapattı, beni göğsüne çekti, kendisine doğru tuttu, güçlü ve sağlamdı, eli saçlarımı okşuyordu.

Gözyaşlarım akmaya başladığında başımı öptü.

"Çok özür dilerim." Saçlarıma tekrar tekrar söyledi. "Bebeğim, çok üzgünüm."

Kendimi onun elinden kurtardım ve sessizce yatak odama doğru yürüdüm, beni takip edeceğini biliyordum. Arkamı döndüğümde dağınıklığı, eşyaları ve boş gardıropları incelediğini gördüm.

"Ne yapıyorsun?" Sessizce sordu.

"Toplanıyorum." Gözlerinin içine bakamadan cevap verdim.

Yanıma geldi önümde durdu, elimdeki kazakları alıp yatağın üzerine attı.

"Wolf, gitmek zorunda değilsin. Ve kesinlikle Noel'den önce gitmek zorunda değilsin.

Lütfen kal ve bir yolunu ." Parmak uçlarımı dudaklarına götürdü. "Gitmek zorundayım."

"Hayır, . Bir yolunu ." Mızımızlandı. "Jasper.

"Wolf, dergi kapağı için çok üzgünüm. Böyle bir şey olduğunu , halledildiğini sanıyordum."

"Dergi kapağı değil." Yarı doğruydı.

"O zaman ne olursa olsun birlikte üstesinden geleceğiz. Birlikte olduğumuz sürece her şeyin üstesinden gelebiliriz." Yalvardı.

"Ama birlikte olamayacağız, değil mi? Farklı ülkelerde yaşıyoruz." Ona bağırdım, bu durumda olduğum için çok sinirlenmişim.

Çok kızgın ve incinmiş.

Kafam çok karıştı.

Neden anlamadı? "Bir yolunu bulacağız."

Sessiz kaldım çünkü ne söyleyeceğimi bilmiyordum.

"Wolfie, bunu bize neden yapıyorsun?" Sesi duygusallıktan kırılmıştı.

"Çünkü biz farklı hayatlar yaşıyoruz."

"Öyleyse aynı yaşayacağız." Tekrar yalvardı. Sanki çok basitmiş gibi. Belki de öyleydi. Bilmiyorum.

"Ama sen buraya aitsin."

"Ben senin olduğun yere aidim."

Dudaklarımın titrediğini görmemesi için yere baktım, böylece her şeyi içimde tutmaya çalıştığımı göremedi.

Şakaklarını ovuşturdu. "Neden bu kadar inatçısın? Neden bana güvenmiyorsun? Ben Dominic değilim. Defalarca kendimi sana kanıtlamaya çalıştım. Bana güvenebileceğini kanıtlamaya çalıştım. Benimle güvende olduğunu kanıtla. Onunla yatmıyorum." Bana hırladı.

Onun öfkesini hak ettim.

Başımı kaldırdım ve gözyaşlarıyla ıslanmış yüzünü avuçladım. ellerime bastırdı. "Öyle olmadığını biliyorum Jas, öyle olmadığını biliyorum. Sen ondan yüz kat daha iyi bir adamsın. İyisin, nazıksın, düşüncelisin ve için de dışın kadar güzel, tabii bu mümkünse."

Gözyaşlarımın yüzümden aşağı akmaya başladığını hissettim. "Dominic beni aldattığında canımın yandığını sanıyordum ama sonunda benden bıktığında ya da bu uzun mesafeden sıkıldığında olacakların yanında bunun hiçbir şey olduğunu fark ettim. Ya da bunu çok zor bulduğunda. Ve karşına başka biri çıkacak. Daha iyi biri. Hayatını paylaşabileceğin daha kolay biri. O kapakta seninle birlikte yer alacak biri."

Burnunu çekti. "Bu saçmalık ve sen de bunu biliyorsun. Seni seviyorum. Lütfen Cub. Lütfen bunu yapma. Bu sadece bir kavga, üstesinden geleceğiz."

"Üzgünüm Jas."

Gözlerini silmesini izledim, bu sırada beni biraz öldürdü.

"Bugün size biraz zaman vereceğim ama bu işten vazgeçmeyeceğim. Bizden vazgeçmiyorum.

Seni seviyorum ve senin de beni sevdiğini biliyorum. Biz birlikte olmak için yaratılmışız."

Beni kendine çekmeden ve acı verecek kadar sert bir şekilde dudaklarıma yapışmadan önce dudaklarını dudaklarıma değdirdi.

Acıyı memnuniyetle karşıladım.

Döndü ve dışarı çıktı, kapının çarpma sesini duyunca yatağa geri gömüldüm ve hıçkırıkların tekrar beni ele geçirmesine izin verdim.



Haftayı boşa geçirdim.

Gülmem gerekirken gülümsedim. gerekirken

güldüm. Herhangi bir robot gurur duyardı.

İşimi bitirdim ve ABD ekibine teslim ettim. İnanılmaz bir iş çıkarmışlardı ve başka bir şey verebilecek bir parça duygum kalmış olsaydı, her şeyin bu kadar iyi gitmesinden çok mutlu olurum.

İnsanlar bana aferin dedi.

Benimle gurur duyduklarını söylediler.

Ama bunların hiçbirisi umurumda değildi. Sadece eve gidip yaralarımı sarmak istiyordum. Kendi açtığım yaraları.

Veda ettim. Yakında tekrar ziyaret edeceğime söz verdim.

Bu şehre asla geri dönemeyeceğimi biliyordum. Hissettiğim acının bana hatırlatılmasını asla istemeyeceğimi bilerek.

Sebepler olduğum acıyı.

Jasper'ın sesinde duyduğum acı. Bana bıraktığı sesli notlarda, fikrimi değiştirmem için yalvarıyor, ona ve bize güvenmem için yalvarıyordu.

Tekrar tekrar kalmamı istedi.



Son kutuyu bantladım ve üzerine büyük siyah harflerle etiket yapıştırdım. Etrafıma bakındım, şimdi gönderilmeye hazır bir şekilde paketlenmiş olan tüm bu eşyaları almaya ne zaman vaktim olduğundan emin değildim. Satın aldığımı hatırladığımdan çok daha fazlası var gibiydi.

Bu ülkede on altı saatim kalmıştı.

Telefonum çaldığında ekranda Freddie'nin yüzü belirdi ve ben açmadan edemediğim için açtım.

"Ah Wolfie, ne yaptın sen?" Yüzüme bakarak söyledi. "Neden Jasper'la konuşmuyorsun?"

"Ne? Nereden biliyorsun?"

"Beni aradı ve neler olduğunu anlattı. Neden bana anlatmadın? O çok üzgün. Ne yapıyorsun?" diye sordu. "Ve daha da önemlisi, bunu neden yapıyorsun?" "O iyi olacak." Mümkün olduğunca inandırıcı konuşmaya çalıştım.

"Bu tamamen saçmalık ve sen de bunu biliyorsun. O seni seviyor. Sen onun kalbini kırıyorsun." "Böyle söyleme." Tersledim. Bunu ondan duymak yeterince acı vericiydi. Eğer inanırsam

bu sözler sadece işleri daha da zorlaştırır.

"O seni seviyor ve sen onu kendinden uzaklaştırıyorsun, çünkü incinmemenin yolunun bu olduğunu düşünüyorsun. Çünkü bunun daha kolay olduğunu düşünüyorsun." O da karşılık verdi. "Ama tahmin et ne oldu? Sen inciniyorsun ve onu incitiyorsun. O Dominic değil, Wolf. Dominic'e dönüşmeyecek, o iyi ve düzgün bir adam. Bunun için onu cezalandırma. Sana kendini kanıtlamak için ne kadar şey yaptı? Neden hala Dominic'in hayatını yönetmesine izin veriyorsun?"

"Freddie, dur. Böylesi daha kolay olacak. Onun için daha kolay olacak. Daha az karmaşık biriyle tanışacak. Ve kendi hayatını yaşayabilir. Aynı ülkede bile yaşamıyoruz. Nasıl yürüyecek ki? O dergi kapağı hayatımızın bir anıydı."

"Her neyse Wolf." İçini çekti. "Seni seviyorum ama çok büyük bir pislik gibi davranıyorsun, Jasper'ı ve kendini incitiyorsun. Bunu ya da yaptıklarını kabul etmiyorum. Sizi birlikte gördüm ve çok mutlusunuz. Sevmeyi hak ediyorsun ve o da seni çok seviyor ve sen bunu bir kenara atıyorsun çünkü dik kafalısın ve başkasının hatasını ona karşı kullanmakta ısrar ediyorsun."

"Freddie."

"Hayır, sana kızgıyım. İyi uçuşlar, yarın havaalanında görüşürüz. Ama seni alacak olmam şu anda senden hoşlandığımı anlamına gelmiyor."

"Tamam." Telefonu sessizce "Tamam" dedim.

İçten içe onun sözlerini hak ettiğimi biliyordum.

Onun öfkesi.

Tıpkı Jasper'inkini hak ettiğim gibi.

Kapağını kapattığım kutuyu alıp diğerlerinin yanına köşeye koydum ve geçen hafta boyunca zar zor duran gözyaşlarım yeniden başladı.



Check-in sırasında çantalarımı bıraktım ve business class salonuna yöneldim, gümrüğe geldiğimde durdum.

Orada, tavandan sarkan kırk metrelik bir reklam panosundan bana bakan onun yüzüydü. Mükemmel yüzü, delici mavi gözleri, benimkilere sürtmek, benimkilerde hissetmek istediğim yumuşak dudakları artık en yeni Tom Ford parfümüne aitti. Görünüşe göre Terminal 2'de bulabileceğim bir şey.

Gözyaşlarımı boğazımda yanana kadar kırıştırdım ve plastik bir tepsi kaparak gümrükten olabildiğince hızlı geçtim.

Yüzünden uzakta.

Yas tutarken zaman durmuş gibi görünür. Her şey ağır çekimde hareket eder. Etrafıma baktım, kalbim yerinden sökülmiş gibi hissederken herkes nasıl normalmiş gibi davranabiliyordu?

Yaşadığım bu his, göğsümün derinliklerinde oturan bu çaresiz sızı, uçağa doğru attığım her adımda daha da şiddetleniyor gibiydi. Her adım beni biraz daha

New York.

Jasper'dan daha ileride.

Kan kulaklarıma hücum etti ve kendimi bir mengeneyle sıkışmış gibi hissettim, göğüs kafesimi eziyor ve ciğerlerimdeki havayı sıkarak tam bir nefes almamı engelliyordu.

Sanki vücudumdan ışık çekilmiş, geriye sadece gri kalmıştı. Sanki

kalbim kendi kendine atmaya çalışıyordu.

Ve gerçek kalp kırıklığının bir şey olduğunu hiç şüphesiz biliyordum. Saf, içgüdüsel, dayanılmaz bir kalp kırıklığı.

Sadece aşık olduğunuzda hissedebileceğiniz kalp kırıklığı. Aşkın sancıları içindeyken. Başka birini o kadar çok sevdiğinizde, ondan uzakta olmak acı verirdi.

Jasper'ı severdim.

Ve ben bu uçağa binerek ne halt ediyordum?

Cebimden telefonumu çıkardım. Ekran boştu. Ben cevap vermeyince mesaj atmayı bırakmıştı.

Kabine girdim ve biletimi hostese uzattım, o da beni koltuğuma yönlendirdi ve bana şöyle bir bakıp bir şişe şampanya ile geri döndü.

"Başka bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver, aşkım." Nazikçe gülümsedi ama bu her şeyi daha da kötüleştirdi.

Telefonumu tekrar çıkardım ve Freddie'den bir mesaj gördüm, bana Spotify'nın bağlantısını göndermişti. Şarkı belirdi - Whitney Houston'dan Didn't Know My Own Strength.

Kulaklıkları takarak, beynimdeki düşünceleri bastırmak için play tuşuna bastım. Jasper'ın göz kapaklarının arkasına dolan görüntülerini durdurmaya çalışarak onları kapattım ve gözyaşlarımın tekrar akmasına izin verdim.

Birleşik Krallık topraklarına girdim, 'Beyan Edilecek Bir Şey Var mı' diye soran tabelayı geçtim. Kırık kalbimin parçaları dışında hiçbir şeyim yoktu.

Freddie'yi gelen yolcu kapısında buldum.

"Tanrım, berbat görünüyorsun." Kollarını açtı ve ben de kollarının arasına düşüp . "Çok acıyor." Omzuna doğru hıçkırarak ağladım. "Onu çok seviyorum."

"Biliyorum aşkım, . Sorun yok." Ben onu tuzlu gözyaşları ve sümüklerle kaplarken o beni kucakladı ve sırtımı ovdu.

"Fark etmedim ve artık çok geç." Gözyaşlarımın arasından nefes aldım.

Geri çekildi ve bana baktı. "Ah Wolf. Asla çok geç değildir. Hadi seni aptal dangalak, eve gidelim. İnsanlar bakmaya başladı."

JASPER

Kim sevip kaybetmenin daha iyi olduğunu söylediyse tam bir pislikti. Ve neden bahsettiklerini bilmiyorlardı.

Belki de bunu şehvet sanıyorlardı. Ya da

hoşlanıyorlardı.

Ama aşk değil.

Hayatta olmaz.

Belli ki benim yaşadığım türden, iç burkan, yürek sızlatan, mide bulandıran gerçek bir aşkı hiç yaşamamışlardı.

Benim Wolfie'yi sevdiğim ve kaybettiğim gibi birini sevmiş ve kaybetmiş olsalardı bunu söylemelerine imkan yoktu.

Çünkü şu anda Wolfie'yi sevmekten elimde kalan tek şey göğsümde eskiden kalbimin olduğu yerde bir delikti.

Ve onu almak için her şeyimi verirdim.

Wolfie'nin yokluğunda hissettiğim boşluğu gideriyordu. Votka yardımcı oluyordu, özellikle de yeterince içersen.

Kapüşonumu başıma geçirerek ışığı engellemeye çalıştım. Hâlâ bana verdiği cam patenleri tutuyordum ve yeterince konsantre olursam hâlâ yüzünü görebiliyordum, hâlâ bana nasıl gülümsediğini görebiliyordum, hâlâ nasıl koktuğunu hatırlıyordum, hâlâ onun içinde olmanın nasıl bir his olduğunu hatırlıyordum, onun sıkı kadifemsi sıcaklığı beni sarmıştı.

Ağladığında onu kollarıma almayalı iki hafta olmuştu. Beni terk ettiğinde. Sahip olduğum, onun sahip olduğu, onun için atan kalbim artık siyah ve kırık. Parlak, canlı, kaleydoskopik aşkın yerini kasvetli, siyah, karanlık bir öfke almıştı.

Etrafımdaki her şeyi yakmak istememe neden olan bir öfke.

Dexter Payne'den uzaklaştırma emri ve tedbir kararıyla çıkardığım öfke. Öfkemi buzda, yoluma çıkan herkesi yumruklayarak ve asla bırakmayarak çıkardım. Wolfie'den bu yana altı kez oyundan atılmışım, sonuncusunda pistten çıkarılmış ve soyunma odasına geri gönderilmişim.

Bunu takiben Koç, kendimi için bana uzun bir Noel izni verdi. Ve şimdi buradaydım.

Kanepede.

The Holiday'i izliyorum.

Tekrar.

Aslında harika bir film, Jude Law'ın değeri bilinmiyor. Ve Cameron Diaz'ın ayrılıp Amerika'ya dönmek zorunda kalması berbattı. Ama sonunda anlaşmışlar gibi görünüyor.

Belki Wolfie ve ben bunu .

Göğsümde bir şeyin hareket ettiğini hissettim, sonra da çalışmayan bir motor gibi kayboldu. Hayır, yanılmıştım, bizim için hiç umut yoktu.

Kolumla gözlerimi sildim ve göğsüm kabardı. Tanrım, acınacak haldeydim.

Şişemden bir yudum daha aldım ve gözlerimi kapatıp Wolfie'nin rüyalarımnda beni ziyaret etmesi için dua ettim.

Bir yerden gelen büyük bir gürültü beni neredeyse uyandıracaktı. Başımı tutarak inledim.

"Vay anasını. Biri ölmüş gibi kokuyor." Bu

ben oluyorum, ben öldüm.

Ben

öldüm.

Sanırım.

Kalp yerine bir kara delikle yaşayabilir misin? Bir arkadaş istemek. "Orospu çocuğu. Bu da ne?"

Neler oluyordu, neden her şey bu kadar gürültülüydü? Gözlerimi açmaya çalıştım ama kabuk bağlamışlardı. Zaten onları açmak istemiyordum, açacak bir şey yoktu. Kaputu aşağıya çektim.

Belki sesler . "Çocuklar, onu buldum."

Aman Tanrım, başım. Herkes çenesini kapatsın. "Jasper."

Vücudum hareket etti. Başımı ağrıttı. "Jasper." Vücudum tekrar hareket etti. Başım daha çok acıdı. "Jasper, uyan artık."

Elimi yüzüme vurarak homurdandım. "Ne istiyorsun?" "En azından hayatta olduğunu bilelim."

"Jas, uyanman gerek."

Bir gözümü açmaya çalıştım ama acıyordu. İnledim. Tekrar denedim ve küçük bir yarık açmayı başardım. Bana bakan dört yüzü seçebiliyordum. Sanırım onlar Cooper, Drew ve Felix'ti. Ve belki de Tate.

"Ne istiyorsun?" Ben sordum. "Ne dedi o?"

"Sanırım ne istediğimizi sordu."

"Tanrı aşkına. Jasper, bugün Noel arifesi. Annem ve babam öğleden sonra burada olacaklar. Kalkman gerek. Ve tercihen bir duşa girmelisin."

Bu Tate olmalı.

Bugün Noel'e gitmek istemiyordum. Ya da hiç.

Wolfie'nin Noel'de benimle olması gerekiyordu. Ağacın yanında. Birlikte süslediğimiz ağacın.

Gözlerim tekrar diken diken oldu ve küçük patenlerimi daha sıkı kavradım. "Ağlıyor mu?"

"Jasper. Bak, şu anda kendini çok kötü hissettiğini biliyorum. Wolfie'nin İngiltere'ye dönmüş olması da gerçekten berbat bir durum. Ama bu sen değilsin ve bu koltukta oturup kendi pisliğin içinde debelenerek onu asla geri kazanamazsın."

Onu geri getireceğimi mi düşünüyor? Bu ilginçti.

Kesinlikle zekiydi. Benden daha zeki. Belki de dinlemeliydim.
Gözlerimi biraz daha açtım.
Haklıydım, Cooper, Drew, Felix ve Tate'ti ve hepsi de bana bakıyordu. Doğrulmaya çalıştım, geriye doğru devrildiğimde Tate beni tuttu.
Sikeyim.
Kalbimin olması gereken yeri ovarken tekrar ağlamaya başladım. "Göğsüm acıyor amına koyayım."
Tate önüme oturdu ve bir yudum almaya çalışırken votka şişesini elimden kaptı. Dick. O anlamadı. Kimse anlamadı.
"Jas, biliyorum. Gerçekten boktan bir durum ama bu sana yardımcı olmuyor. Ve bu acıma partisnin sana hiçbir faydası olmayacak."
"Beni terk etti." Yine ağladım.
"İngiltere'ye dönmek için ayrıldı. Önce o gitti çünkü senin onu terk edeceğini düşündü. Bu yüzden onun peşinden gitmelisin." Burnumu çektim.
"Jasper lütfen ağlamayı kes, beni ağlatıyorsun." Drew'a baktım, gözleri sulanmıştı. Cooper onun kafasına bir tokat attı, bu da beni biraz neşelendirdi.
"Onu neden terk edeyim ki? Onunla evlenmek istiyorum." İtiraz ettim. Bütün bu düşünme ve konuşma yine başımı ağrıttıyordu.
Şakaklarımdaki acıyı dindirmeye çalıştım.
"O fotoğrafı görmek belli ki onu tetiklemiş. Daha önce aldatıldığını söylemiştin."
Tanrım, çok sinir bozucuydu.
"Ama ben değildim, bunu biliyor." Yüksek sesle itiraz ettim.
"Biliyorum." Tate sakince konuştu. "Ama insanların sözlerine inanmak her zaman o kadar kolay değildir.
Hareketi görmelisiniz."
Burnumun kenarını sıktım, sözlerini dinlerken başımın ağrımasını ve beynimi bulandırmasını engellemeye çalıştım.
Eylem. Tamam, bunu yapabilirim.
Yapabilirsin. Ama nasıl?
"Ne yapacağım ben?" Omuzlarım çöktü.
"Hadi ama Jas," diye iç geçirdi ve kollarını göğsünde kavuşturdu. Sanırım onu kızdırıyordum.
Ama orası benim evimdi ve onu ben davet etmemiştim.
"Ne? Burada profesyonel olan sensin." Öfkelendim.
"Ben aşk tanrısı değilim, sadece sağduyunu kullan."
"Jas, onunla evlenmek istediğini söylerken gerçekten ciddi miydin?" Cooper kaşlarını kaldırmış bana bakıyordu.
"Evet. Yüzük üst katta." Mırıldandım.
"Siktir." Felix söyledi.
"Evet." Çünkü söyleyecek başka bir şey yoktu.

"O zaman İngiltere'ye uç ve ona sor. Onunla hiç konuştun mu? Eminim o da en az senin kadar mutsuzdur." Cooper bana bağırdı.

Tekrar şakaklarımı ovuşturdum, sesin şiddetinden beynim kafatasımın içinde takırdıyormuş gibi hissediyordum.

Neden herkes kadar , kalbi kırık olan bendim.

Ama Wolfie mutsuz mu? Bu düşünce beni hem coşkulu bir şekilde mutlu etti hem de bunu ortadan kaldırmak için orada olmadığım için inanılmaz derecede üzdü. Belki de buna ben sebep olmuştum.

Tanrım, aşk kafa karıştırıcıydı.

"Hayır, benimle konuşmadı. Ben de belki yalnız kalmak ister diye denemeyi bıraktım. Sizce onu aramalı mıyım?" Onlara umutla baktım.

"Hayır, Freddie'yi aramalısın." Cooper cevap verdi. "O ne yapacağını bilir."

"Tamam." Telefonuma uzandım ama Felix onu tokatlayarak uzaklaştırdı. "Hey, seni pislik, bu ne içindi?"

"Önce bir plana ihtiyacın var. Sonra onu ararsın." Gözlerini devirdi ve bu bana Wolfie'yi o kadar hatırlattı ki neredeyse tekrar ağlamaya başlayacaktım.

Belki de taşaklarımı yeniden büyütmenin zamanı gelmişti. "Peki, plan nedir?" Hepsine baktım.

"Öncelikle, Tanrı aşkına, lütfen git ve duş al." Tate kapıyı işaret etti. "Ebeveynler gelmeden önce bu evi temizlememiz ve senin de ayılman gerekiyor."

Hep böyle otoriter miydi?

Kalktım ve dışarı çıktım. Bir ayağım diğerinin önünde.

Mutfağa geri döndüğümde tezgahın üzerinde beni bekleyen bir kahve ve birkaç ağrı kesici vardı ve hepsi adanın etrafında oturuyordu. Ayrıca gerçekten iğrenç görünen bir şişe de vardı.

"Nedir bu?" Elime aldım, kokusu bile midemi bulandırıyor. "Molly gönderdi, akşamdan kalmalığın için."

"Tamam." Başımı soğuk mermer tezgâha dayamadan önce ağzımı çalkalamak için lavaboya koştum. Her şey yeniden dönmeye başlamıştı.

Bana sırttıklarını görmek için başımı kaldırdım.

"Hadi Jas, otur." Cooper herkes için krep ve yumurta yapmıştı ve odaya göz attığımda her yerin pırıl pırıl olduğunu fark ettim, üç günlük içki aleminin tek kanıtı yüzümdü. Süslemeler bile koymuşlardı.

Tanrım, bir reality şov yapmalılar.

Ne zamandır duştaydım?

Taburelerden birini çekip oturdum ve önüme bir tabak yemek kondu. İlk lokmadan sonra ne kadar aç olduğumu fark etmeden geri kalanını olabildiğince hızlı bir şekilde mideye indirdim. Biraz daha almak için ayağa kalktım, birden kendimi daha az sallanır hissettim.

"O zaman bana bu planı ne zaman anlatacaksınız?" Hepsine baktım.

"Yarın bir uçağa bineceksin ve oraya gidip ona evlenme teklif edeceksin." Dedi Felix.

Ellerimi boynumun arkasına koydum ve aşağı çektim. Panik yine göğsümde yükseliyordu. "Büyük plan bu mu?"

"Ne bekliyorsun ki?" diye sordu Cooper.

"Biraz daha somut bir şey." Omuz silktilim.

Cebinden telefonunu çıkardı ve hepimizin görebileceği şekilde tezgâhın üzerine koymadan önce bir numara çevirdi.

Freddie'nin yüzü aniden ekranı doldurdu.

"Aramanızın ne kadar süreceğini merak ediyordum." Dedi. "Ve sen sormadan söyleyeyim, o perişan halde. Neredeyse katatonik."

Kalbim yeniden çarpmaya başladı. Belki de bir umut vardı. "Bu ikimiz için de geçerli." İçimi çektim.

"Peki, bu konuda ne yapacaksın?"

"Merhaba Tiny." Cooper araya girerek kesti. "Jas yarın uçacak, Heathrow'a inecek. Onu özel terminalden alabilir misin?"

Tamam o zaman, belki de bir planları vardı.

"Elbette yapabilirim. Benim için zevk olur. Saat kaçta?"

"Size haber verimiz, ama muhtemelen yarından sonraki gün sabah erkenden."

"Bana uyar." Dedi.

"Jas, seni uyarıyorum, hiç hoş bir manzara değil. Sadece bu sabah ilk kez duş sağlayabildim."

Felix homurdandı. "Fred bunun halini görmeliydin, onu zorla soktuğumuz duştan daha yeni çıktı."

"Hey, kalbim kırıldı." Yine homurdandım. Hâlâ geçerli bir argümandı.

"Birbiriniz kadar kötüsünüz, bu yüzden mümkün olduğunca çabuk buraya gelseniz iyi olur." Yüzünü buruşturdu.

İki haftadır ilk kez sırttım. Birden kendimi hafiflemiş hissettim. Sanki yeniden nefes alabileceğim gibi. Sanki bir yerlerde bir parça umut varmış gibi.

"Teşekkürler Fredster, gitmeden önce sana mesaj atarım."



"Bay Jacobs, bir saat içinde inmiş olacağız. Sizi uyandırmamı istemiştiniz." Hostes beni hafifçe sarstı. Teterboro'dan kalkar kalkmaz kendimden geçmişim.

"Sağ ol dostum." Gerindim. Bugün Wolfie'yi göreceğimi heyecan ve endişe göğsüme vurdu.

Kalktım ve hala gözeneklerimden sızan akşamdan kalmalığının sonuncusunu da durulamayı umarak duşa yöneldim.

Özel terminalin kapısından içeri girdiğimde Freddie'nin duvara yaslanmış bir şekilde sırtarak beni beklediğini gördüm.

"Tanrım, normal bir insan gece uçuşundan sonra bu kadar güzel görünemez." İtti ve beni kocaman bir kucaklamanın içine çekti. "Burada olmana çok sevindim. Gerçekten berbat durumda."

Kalbim küt küt atmaya başladı. "Ben de Fred."

", sizi tekrar bir araya getirelim."

Dışarıda arabasına doğru yürüdük, bir Porsche Carrera. "Evet, bunu gerçekten düşünmemiştim. Umarım sığarsın."

Güldüm ve kendimi iyi hissettim. Onunla aynı toprakta olmak bile kalbimin yeniden ortaya çıktığını hissettirdi.

"Hadi öğrenelim." Küçük çantam kucağımda, binmeden önce koltuğu gidebildiği kadar geriye çektim. Bana döndü. "Evet, bu iş görür."

Motoru çalıştırdı ve hızla uzaklaştı. Wolfie'yi tekrar görmeye bu kadar konsantre olmasaydım korkabilirdim. Hatta dehşete düşerdim.

İngiltere'de hız limitleri vardı, değil mi? Six Flags'de olmak gibiydi.

"Hey Fred, biraz yavaşlayabilir misin?" Bana sinsi bir yan bakış ama ayağını pedaldan çekti.

"Sadece Wolf'a tek parça halinde ulaşmak istiyorum, biliyorsun." "Haklısın, iyi dedin." Sırıttı.

"Hey, Wolf'a varmadan önce bir yerde durabilir miyiz?" diye sordum. "Evet, tabii, nerede?"

"Ailenin evi mi?" Wolfie'ye evlenme teklif etmek istiyordum ama önce babasına danışmak da istiyordum çünkü onun konusunda bana güvenilebileceklerini görmeleri gerekiyordu.

"Şey, yapabiliriz ama evde değiller." Dedi. "Jamie ve çocuklarla kalmaya gittiler." Kardeşlerinden birinden bahsetti.

"Neden?" Yine yan göz.

"Ona evlenme teklif edeceğim." Aniden fren yaptı ve neredeyse başımı dizlerime çarparak öne doğru savruldu. "Bu da ne Fred?"

Londra'ya giderken bir köy yolunun ortasında durmuştuk. Freddie bana döndü.

"Gerçekten mi?" diye sordu.

"Evet, gerçekten." Başımı salladım ve yüzünü ellerinin arasına almasını, çenesinin hafifçe düşmesini izledim. Sonra gözleri buğulandı.

Kahretsin, buna hazırlıklı değildim.

"Fred?"

Lütfen ağlama.

"Jasper, bu inanılmaz." Bana sarılmak için uzandı, bu kadar küçük olmasına rağmen beni şaşırtıcı derecede sıkı. Telefonunu orta konsoldan çıkarıp ön konsola yerleştirdi ve bir numara çevirdi.

"Um Fred?" Kimi arıyordu? Ayrıca hâlâ yolun ortasındaydık. Yanımızdan geçen arabalar korna çalıyordu. Tehlike lambalarını buldum ve açtım ki arkadan çarpmayalım.

"Merhaba sevgilim. İyi misin?" Telefonu Wolfie'nin daha yaşlı bir versiyonu açtı.

Oh lanet olsun. Bu şimdi oluyordu.

"Merhaba anne, evet babam da orada. Onu çağırabilir misin lütfen?" "Jack." Wolfie'nin annesi aradı. "Freddie seni istiyor."

Seçkin ve heybetli görünümlü bir adam telefona geldi. "Merhaba sevgilim. Ne var ne yok?"

"Merhaba babalık. Yanımda sizinle sohbet etmek isteyen biri var." Telefonunu beni görecektir şekilde eğdi.

Boğazımı temizledim. "Oh tamam. Um, merhaba." Boğazımı tekrar temizledim. "Bay ve Bayan Williams. Ben, benim adım..." Freddie'nin bana bakarken ne kadar kötü durumda olduğumu görüp dehşete kapıldığını görebiliyordum.

"Tanrım. Anne, baba, bu Jasper." Dedi ve yüzlerinden tanıma ifadesi geçti. Babası kaşlarını kaldırıp bana baktı ve telefonun öbür ucundan bile hayalarımın büzüştüğünü hissettim.

"Doğru." Dedi.

"Doğru. Evet. O zaman sanırım kim olduğumu biliyorsun."

"Kızımı ağlatan adamın sen olduğunu biliyorum." Sanki karısı az önce kaburgalarına dirsek atmış gibi aniden sağa doğru sarsıldı.

"Merhaba, Jasper. Nasılsın? Ben Diane ve sonunda sizinle tanışmak çok güzel, hakkınızda çok şey duyduk." Bana gülümsedi, Wolfie'ye o kadar benziyordu ki boğazımda bir yumru oluştu.

"Çoğunlukla iyi." Freddie sırttı.

"Bakın, Bay ve Bayan Williams, son zamanlarda neler olduğunu bildiğinizi varsayıyorum." Babası bana ters ters bakarak sessiz kaldı. "Ve bilmenizi isterim ki son iki hafta hayatımın en acınası ve sefil haftasıydı."

Derin bir nefes aldım. "Wolfie'yi çok seviyorum, onunla tanıştığım ilk günden beri seviyorum. İngiltere'ye geldim çünkü onu geri almak istiyorum. Aslında bundan daha fazlasını. Ona evlenme teklif etmek istiyorum. Ama bunu yapmadan önce sana danışmak istiyorum."

Diane'in sırtıttığını gördüm.

"Ama sen Amerika'da yaşıyorsun." Jack homurdandı.

"Bu doğru ama Wolfie nerede mutluydu ben de orada mutluyum. Orada yaşamama gerek yok. Yakında emekli olacağım." Aslında, yarın her şeyden vazgeçerdim.

"Ne düşünüyorsun, Franks?" Freddie'ye döndü.

"Dürüst olmak gerekirse, onların etrafında olmak mide bulandırıcı, bu yüzden bu harika değil." Ağzı yukarı kıvrılmadan önce ciddiyetle konuştu. "Ama Wolf'u hiç bu kadar mutlu görmemişim, o yüzden sanırım evet demelisin."

Başını salladı. Sonra sırttı. "Sana paranın karşılığını verecek, evlat. Umarım neye kalkıştığını biliyorsundur. Ama eğer üstesinden gelebileceğini düşünüyorsan, ki Tanrı biliyor ki o son ahmak gelemezdi, o zaman seni kutsuyoruz."

Kelebekler göğsümdeki boşluğu doldurarak beni tam anlamıyla . O kadar geniş sırttım ki yüzümün yarılacağını sandım.

"Cidden teşekkür ederim. Ne kadar şanslı olduğumu biliyorum. Ve bunu kanıtlayarak hayatımın her günü ona bakacağıma ve onu seveceğime söz veriyorum."

Başka bir arabanın kornası çaldı.

"Hey, babalık gitmemiz gerek. Trafiği engelliyoruz."

"Tanrım, yine mi Francesca?"

Yine mi? En azından sadece ben değildim.

"Seni seviyorum, güle güle." Telefonu kapattı ve arabayı sürerek yola çıktı.

"Bunun müziğe ihtiyacı var." Bana döndü ve direksiyon simidindeki ses düğmelerine bastı.

Coldplay'in Every Teardrop is a Waterfall şarkısının bir remiksi arabanın içine pompalandı ve kalbimin yeniden atmaya başladığını hissettim.

Evlerin pencerelerinde Noel ağaçlarının parıldadığı, ağaçlarla kaplı bir sokağa sola döndük ve iki arabanın arasındaki boşluğa tam bir isabetle girdik. Freddie'nin hırıltısını duyduğumda şaşkınlıkla başımı salladım.

"Ne oluyor lan?" Motoru kapatma ya da kapıyı kapatma zahmetine girmeden arabadan fırladı ve bir evin önünde duran bir adama doğru koştu.

Motoru durdurmak ve arabadan inmek için uzandığımda ona bağırdığını duyabiliyordum. Kapısını kapatmak için etrafından dolanırken onu izledim hayal kırıklığı içinde ellerini sıkıp açtığını görebiliyordum.

Bu hiç iyi görünmüyordu. Onu gerçekten kızdırmış olmalı.

Yavaşça ona doğru ilerlerken beni fark etmedi, ta ki ona çok yaklaşıp kadar ve ben de onu belinden tutup, yumruğunu çoktan havaya kaldırmış bir şekilde saldırmadan önce yolundan çekmek zorunda kaldım. Her şeyden çok onu korumak için. Ne kadar ufak tefek olsa da onu nakavt edebileceğinden hiç şüphem yoktu, oldukça dayanıksız görünüyordu.

Ve hamurlu.

Ve sadece biraz yalaka bir Ivy ligi dangalağı.

Bana bakmak için döndü. Aslında bana baktı, boyumu posumu ölçtü. "Bu da kim lan?"

Büyüleyici.

"Bu mu?" Freddie başıyla beni işaret etti, sonra yavaşça döndü ve sadece tek bir anlama geldiğini bildiğim o manyakça sırıtışını gösterdi.

Sorun var.

Şu anda Joker'in eline su dökebilirdi. "Oh, bu Jasper."

Neredeyse mırıldanıyordu.

"Öyle mi? Son seks arkadaşın, değil mi? Hep kötü örnek oldun."

Tamam, bu .

"Hey, dostum. Lanet olası ağzına dikkat et." Ona ters ters baktım, kimdi bu sik kafalı. Sadece Wolfie'ye ulaşmak istiyordum ve o beni durduruyordu.

"Bir Amerikalı mı?" Alaycı bir sesle konuştu.

İyi insanların beni sevip sevmemesi umurumda değildi.

"Evet, senin gibi dar kıçlı bir kulübün parçası olmaktan iyidir. Senin derdin ne lan?"

Freddie kıkırdadı ve ben hâlâ onu tuttuğumu, hâlâ yerden kaldırdığımı fark ettim.

"Çok özür dilerim, nerede benim terbiyem." Freddie çizdi. "Jasper, Dominic'le tanış." Bir an düşündüm. Dominic mi? Bu da ne lan?

Kanım hemen kaynamaya başladı.

Siktiğimin Dominic'i mi?

Neredeyse bizi mahvedecek olan Dominic'i mi?

Neredeyse beni kaybedecek olan Dominic'i mi?

Wolfie'yi mi?

Onun burada ne işi vardı? Ve cesedimi çiğnemedi onun yanına yaklaşılamazdı.

O kendini beğenmiş, soluk suratını yumruklamak istedim.

Hiç düşünmeden Freddie'yi tekrar yere yatırdım. "Olduğun gibi

Fredster."

Ve kolunu geri çekerek elini havaya kaldırdı, ardından adama sert bir sağ kroşe vurdu, adam devrildi ve ön kapının yanındaki büyük saksının içine düştü.

"Kendimi tanıtmama izin verin." O kıvranırken üzerine eğildim, gözlerime ulaşmasa da genişçe gülümsedim. "Ben Jasper Jacobs ve Freddie'nin fuck buddy'si değilim. Wolfie'nin nişanlısıyım." Her kelimeyi heceleyerek söyledim ve gözleri şok içinde açıldı. "Yani seni bir daha buralarda ya da Wolfie'nin yakınlarında o küçük solgun suratını koklarken görürsem, suratına Freddie'nin yumruğunu değil, benim yumruğumu yersin. Wolfie ile aynı havayı solumayı bile hak etmiyorsun. Şimdi siktir git."

Arkamı döndüm ve Freddie'nin yüzünde bir sırıtişla açık tuttuğu ön kapıya doğru yöneldim. Saksıdan çıkmasını bekleme zahmetine katlanmadan içeri girdik ve kapıyı arkamızdan kapattık.

"Bu hayatımda gördüğüm en iyi şeydi." Güldü.

Elini tuttum, ters , biraz mor görünüyordu.

"Oldukça sert bir yumruktu, takımımnda olmanı isterdim. Bunun için biraz buzun var mı?"

"Evet, ben hallederim. Sen gidip Wolfu bul. Onun odası en üst katta, merdivenlerin başında."

Bana iki kez söylemesine gerek yoktu.

Oraya doğru ilerledim, her adımda geleceğime biraz daha yaklaşıyordum. Kurt'uma.

Odasının kapısını olabildiğince sessizce açtım. Yatağın ortasında ağır ağır uyuduğunu görmeden önce burnundan soluduğunu duyabiliyordum. Onu rahatsız etmemek için kapıyı arkamdan usulca kapattım ve ona doğru yürüdüm.

Günlerce ağlamaktan gözleri ve yüzü şişmiş, yanakları yeni yaşlarla lekelenmişti ama daha önce hiç bu kadar güzel ve unutulmaz bir şey görmemiştim.

Etrafı bir yığın kullanılmış mendille çevriliydi ve örtüleri kaldırdığımda göğsüne yaslanmış eski bir oyuncak ayıya da sarıldığını gördüm. Ama asıl kalbimi parçalayan giydiği şeydi. Ayak bileklerine kadar kıvrılmış, ona çok büyük gelen bir çift takım eşofmanım ve maç formalarımndan biri vardı.

Çantamı yere koydum ve elimden geldiğince nazikçe yanına tırmandım, vücudunu benimkini örtecek şekilde kaldırdım, yorganı üzerimize çekerek ikimizi de yatağa soktum. Başını öptüm, uykuya dalmadan önce hafifçe kıpırdandı, ben saçlarını okşarken aynı anda kendi gözlerimin de kapandığını hissettim, yorgunluk ve onu tekrar kollarımda hissetmenin verdiği rahatlama, savaşılamayacak kadar ağırdı.

"Jasper."

Göğsümde bir dürtme ve sarsıntı hissettim.

"Jasper."

Ne kadar süredir uyuduğumun farkında olmadan uykumdan uyandığımda sarsıntı daha da şiddetlendi.

"Jasper?"

Tek gözümü açtığımda Wolfie'nin beş santimden daha az bir mesafeden

bana baktığını gördüm. Lanet olsun, ona asla doyamayacaktım.

"Hey yavrum." Ellerimi saçlarında gezdirmeden önce yüzüne dokundum ve onu dudaklarıma çektim.

Sanki fiş prize geri takılmış gibiydi. Milyonlarca Noel ağacının ışıklandırılması gibi. Dudaklarımız birbirine değdiğinde elektrik akımı içimize doldu.

dilimi ağzının içinde gezdirdim. Küçük bir inilti çıkardı ve açılarak ona erişmeme izin verdi. Dillerimiz ritmik bir şekilde birbirine vurmadan önce alt dudağını ağzımın içine çektim, başının arkasını daha sıkı tutarak onu olabildiğince yakınımaya çektim. Uyku sersemliğiyle göğsümü ittiğini fark etmem bir saniye sürdü ve onu hafifçe bıraktım ama tamamen değil.

"Jasper?" Kız şaşkınlıkla baktı.

"Evet?"

"Bu bir rüya mı, sen gerçek misin?" Güzel gözleri sulanmaya başladı ve taşarak yüzüne bir damla yaş düşmesine neden oldu, ben de kolumla sildim.

Ona gülümsedim ve başımı salladım. "Hayır bebeğim, bu bir rüya değil. Ben gerçeğim. Buradayım." "Nasıl?"

Çantamdan büyük bir şişe su çıkardım ve birkaç ağrı kesiciyle birlikte ona uzattım.

"Açıklayacağım ama sadece bunları içerken."

aldı ve baktı. "Neden bulutlu?"

"İçinde elektrolitler var, susuz kaldınız ve kendinizi daha iyi hissetmenize yardımcı olacak ve baş ağrınızı kesecek."

Bir aldı, tuzlu sıvının tadına bakarak öğürdü ama içmeye devam etti. "Yani," diye devam ettim. "Uçakla geldim, Freddie beni aldı."

Tekrar ağlamaya başladı ve ben de onu göğsüme çekerek hıçkırıklarını dindirmeye çalıştım. Gerekirse gözyaşlarını dindirmek için sonsuza kadar uğraşabilirdim.

"Hey hey. Ağlamana gerek yok, hiçbir yere gitmiyorum."

"Anlamıyorum."

"Tamam," dedim. Ve bacakları hâlâ benimkilere sarılı olmasına rağmen, yüz yüze gelecek şekilde manevra yaptım.

Yüzünü ellerimin arasına aldım. "Wolfie, sensiz geçen son birkaç hafta kelimenin tam anlamıyla hayatımın en berbat dönemi. Ne uyuyabildim ne de yemek yiyebildim ve bok gibi oynadım. Gittiğinde benden bir parçayı da yanında götürdün ve onu geri istiyorum. Senin yanımda olmaman, hayatım boyunca bir parçamın eksik olduğunu ve o parçanın sen olduğunu fark etmemi sağladı. Wolfie, sana çok aşığım."

Bana baktı, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Cub, ben sensiz bir bütün değilim." "Ama farklı ülkelerde yaşıyoruz."

"Biliyorum ama sen benim için her şeyden daha önemlisin. Benim için hokeyden bile daha önemlisin. Ve eğer bu şekilde birlikte olabileceksek yarın emekli olacağım."

Sözlerim üzerine keskin bir nefes aldı. "Hayır, bu delilik."

"Delilik, sensiz bir gün daha geçirmem. Ve senin bensiz. Biz birbirimize aitiz. Sen neredeysen, ben de orada olmalıyım."

Elimi cebime attım ve küpelerini yaptırdığımdan beri yanımda taşıdığım küçük kadife kutuyu çıkardım. Onu aramızdaki çarşafın üzerine koydum.

Gözlerini kocaman açarak ona baktı.

"Jasper, bu da ne?" Titremeye başladığında başıyla işaret etti.

Çenesini eğdim, böylece gözlerimiz kilitlendi. "Bu bir sorunun cevabı."

"Ne sorusu?"

"Nerede olmak istiyorsun?"

Gözyaşları yeniden başlarken bana baktı.

"Jasper, çok özür dilerim, o şekilde ayrıldığım için çok özür dilerim. Çok korkmuştum ve kaçmamalıydım. Gittiğimde birbirimizi incitmemizi engellemenin en kolay yol olduğunu düşündüm ama her şeyi daha da kötüleştirdim. Ben de perişan haldeydim ve seni kaybettiğimi düşündüm."

Hıçkırıkları daha da şiddetlendi ve burnundan bir sümük baloncuğu çıktı.

"Aman Tanrım, bana bak. Şu dağınıklığa bak, gerçekten iğrencim." Derin bir nefes almadan önce gözyaşlarının arasından güldü. "Sana yaşattıklarım için, bize yaşattıklarım için çok özür dilerim. Ayrılmak seni ne kadar çok sevdiğimi fark etmemi sağladı ve bunu düzeltmek için ne yapacağımı bilemedim."

Formamın koluyla gözlerini ve akan burnunu sildi.

"Jas, sen ben de orada olmak istiyorum. Ama İngiltere'ye gelemezsin ve ben de hokeyi bırakmanı istemiyorum." Sırıtmaya başladı. "New York'a geleceğim, iş yerinden transfer talebinde bulundum bile."

"Ne?" dedim. Dedim, afallamıştım.

"En azından aynı şehirde olursam daha az acıyacağını düşündüm." Omuz silkti. "Ve bana bir şans daha vermen için seni ikna edebileceğimi düşündüm."

Söylediklerinin büyüklüğünü kavrarken boğazımın düğümlendiğini hissedebiliyordum. "Benim için New York'a mı taşınacaktın?"

Başını salladı.

Aramızdaki kutuya uzandım ve ona doğru çevirdim, içindeki yüzüğü ortaya çıkarmak için kapağı açtım. Altı karatlık bir oval, siyah pırlantalı bir bant üzerinde yatay olarak duruyordu. Kendim tasarlamıştım.

Elleri ağzına gitti.

"Victoria Virginia Williams," diye başladım. "Kafemizin önündeki sokakta bana çarptığın andan itibaren biliyordum. Tam o anda orada olmam gerektiğini, birlikte olmamız gerektiğini ve senin benim için yaratıldığını biliyordum. Bunu resmileştirmeden bir saniye daha geçirmek istemiyorum." Ona sııttım. "Şimdi bana MFW'nin ne anlama geldiğini sor."

Bana şaşkınlıkla baktı. "MFW ne demek?" Sırıttım.

"Gelecekteki Karım."

Farkına vardığında nefesi kesildi.

"Kurt Yavrusu," diyerek yataktan yuvarlanıp tek dizimin üzerine çöktüm. "Seni çok ama çok seviyorum. Sen benim kalbime ve ruhuma sahipsin. Sonsuza kadar seninim ve sana benim olup olmayacağını sormak istiyorum." Yüzüğü kutudan çıkardım ve onun önünde tuttum.

Sol elini yukarı kaldırdı. "Yapacağım." Parmağına tam oturacak şekilde kaydırıldığında ve yatağa geri tırmandığında, onu kucaklamadan önce dudaklarımızı birbirine bastırıldığında söyledi.

Geri çekildi ve elinin üstünden baktı. "Jas, bu kesinlikle muazzam."

"Biliyorum," dedim biraz kendini beğenmişlikle. "Herkesin senin piyasadan çekildiğini ve bana ait olduğunu bildiğinden emin olmak istedim. Ve çok çok sevdim."

Birden kapının yanında bir patlama sesi ve boğuk bir çığlık duyuldu. "Freddie." Wolf aniden bağırdı. "Freeddddddd."

Kapıyı açtı, etrafına bakındı. " misin?" "Evet, içeri gel.

Sana bir şey sormam gerek."

Freddie odaya girdi, suratını astı ve doğruca pencerelere doğru yürüyüp onları açtı.

"Temiz havaya ihtiyacınız var." Biz ona bakarken açıklama olarak "Temiz havaya ihtiyacın var" dedi. O da bize baktı ve yatakta birbirimize sarılmış halimizi gördü. "Ahhh siz barıştınız, çok mutluyum." Bize kocaman bir gülümseme verdi.

"Ne sormak istiyordun? Yemek için koşmuyorum, eğer öyleyse."

"Hayır, öyle değil. Ama baş nedimem olarak bir düğün planlamama yardım etmeye ne dersin?"

Wolf sol elini çıkardı.

"Aman Tanrım." Ayağa kalktı ve yatağa atladı. "Siz evleniyorsunuz."

Wolf'un elini tuttuğunda ikimiz de aynı anda sırttık ve başımızı salladık. "Lanet olsun, bunun büyüklüğü. Göz kamaştırıcı. Çocuklar, sizin adınıza çok mutluyum. Bu en güzel haber." Kendini yatakta ortamıza attı ve her birimize birer kolunu doladı.

Biz ona sarıldık ve Freddie sandviçi yaptık.

"En iyi ben olacağım, çok çılgın olacak." "Buna güveniyoruz." Ben de öyle dedim. "Şimdi Freddie?"

"Evet."

"Nişanlımla sevişebilmem için lütfen defolup gider misin?" Sırttım.

"Ahh, bu beynimden kazımam gereken bir görsel." Yüzünü buruşturdu ve Wolf yorganın altında kıkırdadı.

Şimdiye kadar duyduğum en iyi sest.

"Tamam, ben gidiyorum ama daha sonra kutlama için dışarı çıkacağız." O ilan etti.

"Aslında benim daha iyi bir fikrim var. Yarından sonraki gün oynanacak bir maç için bugün geri dönmem gerekiyor."

Wolfie'nin yüzü düştü. "Ne?"

"Ama," dedim ve onu öptüm. "Düşünüyordum da, ikiniz de benimle geri dönersiniz ve şehirde kutlama yaparız. Ve küçük bir yeni yıl partisi yaparız."

"Oh, kesinlikle evet." Freddie güldü ve kapıyı arkasından çarparak dışarı fırladı.

Wolfie'ye döndüm ve onu kollarıma çektim. "Şimdi, nerede kalmıştık? Ah, evet." Dudaklarım onunkilere çarptı.

Evdeydim.

EPILOG

F Reddie yeni yatak odama girerken kısık bir ıslık çaldı, artık Jasper'la paylaştığım yatak odası, ya da onun deyimiyle bizim New York'taki dairemiz.

Buraya altı gün önce hokey, eğlence ve aşk kasırgasıyla geri dönmüştük. Jasper antrenmandayken Freddie ve ben şehri gezmiştik ve Emily ve Beth ile buluşup onları da yanımıza almıştık.

Maç günleri maçlara gider, çocukları desteklerdik. Ben, her zaman Jasper'ın formasını giyerdim, sırtımda onun adı yazardı. Yakında benim olacak bir isim. Freddie, Cooper, Drew ve Felix'i desteklemek arasında gidip gelmeye karar vermişti.

Geceleri, yatak odamızda, Jasper bana tapınmaya devam etti. Ağzıyla, diliyle, elleriyle ve parmaklarıyla. Ve mükemmel sikiyle. Doyumsuzduk, sanki telafi edecek zamanımız varmış gibi. Sanki zamanımız tükeniyormuş gibi. Şu anda dünyadaki tüm zamana sahip olmamıza rağmen.

Ama ona asla doyamayacağımı biliyordum. O gün diye bir şey yoktu.

Onsuz geçirdiğim iki hafta bile hayatıma ne kadar renk kattığını fark etmemi sağladı. Ne kadar çok ışık, eğlence ve sevgi. Ondan önce kendimi camdan bir duvarın ardında tutuyordum, bir yaşam sisi içindeydin ama gerçekten yaşamıyordum.

Ve beni ortaya çıkardı.

Beni parlattı.

"Victoria Williams, muhteşem görünüyorsun." Altın payetlerle kaplı elbisemin içinde dönerken bana fısıldadı. "Görkemli, ışıltılı bir insan disko topu gibi."

Güldüm, ki döndüğümüzden beri bunu çokça yapıyordum. Farklı bir insan gibi hissediyordum. Sanki bir ışık yanıyordu.

"Teşekkür ederim, sen de o kadar kötü görünmüyorsun." Bu da yetersiz bir ifadeydi. Küçük bedenini daha da belirginleştiren, vücudu saran straplez siyah elbisesiyle tam bir afetti.

"Wolf, bu çok harika, bunu sürekli söylediğimi biliyorum ama heyecandan havalara uçuyorum."

"Biliyorum, tüm bunların gerçek olduğuna ve yaşandığına inanmak için hâlâ kendimi çimdiklemem gerekiyor." Ve bu doğrudu. Bu hafta neredeyse her gece uyandığımda Jasper'a bakıyor, hayatımın geri kalanını onun yanında uyanarak geçireceğim için kendimi çok şanslı hissediyordum.

Uzaktan dahili telefonun sesini duydum.

"Hadi, çocuklar yolda olmalı." Benimle kollarını birleştirdi ve mutfığa doğru yola çıktık.

"Vay be, nişanım çok ateşli." Jasper bize doğru yürüdü ve dudaklarıma kocaman bir öpücük kondurarak beni kucakladı, dilini hızla ağzıma sokup benimkine sürttü. "Mmmm, tadın her zaman çok güzel. Herkesten kurtulayım ve Yeni Yılı baş başa geçirelim mi?"

Kaşımı kaldırıp çeneme vurarak onun fikrini ciddiyetle değerlendirdim. Beni kendine doğru çekti ve şimdiden sertleştiğini hissedebiliyordum.

"Bu da bir seçenek." Beni yatak odasına doğru sürüklemeye çalışırken kıkırdadım, tam o sırada asansörün kapıları lobiye doğru açıldı.

"Hey, Wolf, yüzünde bir hokey oyuncusu var." Cooper ve Drew ile birlikte asansörden çıkarken Felix bağırdı.

"Harika." Drew ona beşlik çaktı.

"Siz ikiniz moronsunuz." Jasper güldü. "Ben de nişanlımı istediğim zaman öpeceğim."

Felix sırtı ve bana iki şişe şampanya uzattı, Jasper beni yakalamadan önce neredeyse . Dev ellerinde ne kadar büyük olduklarını fark etmemiştim.

"olsun, bunlar çok büyük." Her birinin içinde dört şişe şampanya vardı.

"Evet, o da öyle dedi." Felix kıkırdadı, bu da ona Drew'dan bir beşlik daha kazandırdı.

Jasper'ın kaşları şaşkınlıkla birbirine yaklaştı. "Siz ikiniz bir şey mi içtiniz?"

"Sadece sevginin doruğunda, Jasper oğlum." Yüzüne hafifçe vurduktan sonra onu kucakladı. "Tebrikler dostum, ikiniz adına da çok mutluyum."

Jasper ona sarıldı, sıcaklık ve sevgiyle dolu, kemik kıran bir sarılıştı bu. Freddie koridora doğru yürüdü. "Bu gece burada çok fazla sevgi var." "İşte benim en sevdiğim ikinci İngiliz hanımefendi." Dedi Cooper.

"Neden ilk ben değilim?" Kollarını göğsünde kavuşturarak şakayla karışık ofladı.

"Çünkü Tiny, o benim takım kaptanımın müstakbel eşine ait." Sarılmak için onu kucağına aldı.

"Adil. O da benim."

"Çok fazla ortak noktamız var." Ona göz kırptı.

Şu anda neler oluyordu? Cooper Freddie'yle flört mü ediyordu? Ona alaycı bir bakış attı.

"Şimdi neden hepiniz burada dikiliyorsunuz?" Bize sordu.

"Güzel soru." Dedi Jasper. "Hadi gel." Bizi ana odaya götürdü, elimi tutup öperken Cooper'ın Freddie'nin önünde yürürken açıkça kıcını incelediğini fark ettim.

Jasper'ı dürttüm ve onlara başımı salladım. "Bu da ne demek oluyor?" Beni tekrar öpmeden önce omuz silkti. "Belki de aşkımız herkese bulaşıyordur."

Şampanya patlatıldı ve kadehler dolduruldu.

Freddie onun şarkı listelerinden birini açmıştı ve Fleetwood Mac eşliğinde sehpanın üzerinde dans ediyordu. Hepimiz öyleydik. Diğer ekip arkadaşlarımızdan birkaçıyla akşam yemeği için bir masa ayırtmıştık, Emily ve Beth de bize katılacaktı.

Jasper bana doğru yürüdü ve bir bardak uzattı, ben bardağı alırken kolunu bana doladı.

o.

"Yeni Yılınız Kutlu Olsun, Müstakbel Bayan Jacobs." Beni uzun ve sert bir şekilde öptü. "Mutlu Yıllar, Bay Jacobs." Kulağa hoş geldiği için ona sırtıttım.

"Gelecek yıl seninle evleneceğime inanamıyorum. Ve hayatımın geri kalanını seninle geçireceğime."

Beni tekrar öpmek için eğildi ve sıcaklığıyla sardı.

Onun sevgisi.

Sonsuza dek.

TEŞEKKÜRLER

2020 gerçekten boktan geçti, değil mi?

Yediğim kitapların yazarlarının ll'sine, sağladığınız kaçış olmadan bu yılı atlatabileceğimden emin değilim. Bu kitap da aynı şekilde az da olsa yardımcı olursa, mutlu olacağım.

Ben Jasper ve Wolfie hakkında durmadan yürürken benimle birlikte parkın etrafında bir tur attığı için MA'ya.

Bu karakterler ilk aklıma geldiğinde yanımda olduğu için GP'ye. Seni özlediğim için KH'ye.

YAZAR HAKKINDA

Lulu Eric Lindros'u doksanlı yılların ortalarında Philadelphia ile buza çıkarken ilk kez gördüğünden beri buz hokeyine aşık.

Bu kitap uzun zamandır geliyordu.

Şu anda serinin bir sonraki kitabı üzerinde çalışıyor. Cooper ve Freddie'nin hikâyesi Mart ayında yayımlanacak.



İçindekiler

Başlık Sayfası	
Telif Hakkı	
İthaf İçindekiler	
SOUNDTRACK	
JASPER	
Önsöz	
1. Wolfie	
2. Wolfie	
3. Jasper	
4. Wolfie	
5. Jasper	
6. Jasper	
7. Wolfie	
8. Jasper	
9. Jasper	
10. Wolfie	
11. Wolfie	
12. Jasper	
13. Wolfie	
14. Jasper	
15. Jasper	
16. Wolfie	
17. Wolfie	
18. Jasper	
19. Wolfie	
20. Jasper	
21. Wolfie	
22. Jasper	
23. Wolfie	
24. Jasper	
Sonsöz	
Teşekkür Yazar	
Hakkında	



İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

